

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CLIVE CUSSLER

ve DIRK CUSSLER

KARA FIRTINA

KİTABIN ORJİNAL ADI

BLACK WIND

YAYIN HAKLARI

© CLIVE CUSSLER
SANDECKER, RLLP
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

BASKI

1. BASIM / MART 2012
AKDENİZ YAYINCILIK AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 10765

**BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.**

ISBN 978 – 975 – 21 - 1433 - 3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766
Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

CLIVE CUSSLER

ve DIRK CUSSLER

KARA FIRTINA

TÜRKÇESİ
ESAT ÖREN

KIRIKKALE İL HALK KÜTÜPHANESİ	
YETİŞKİN BÖLÜMÜ	
Kayıt No	Tasnif No

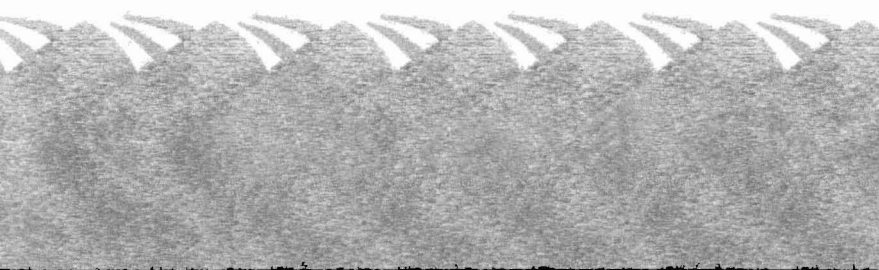
52913

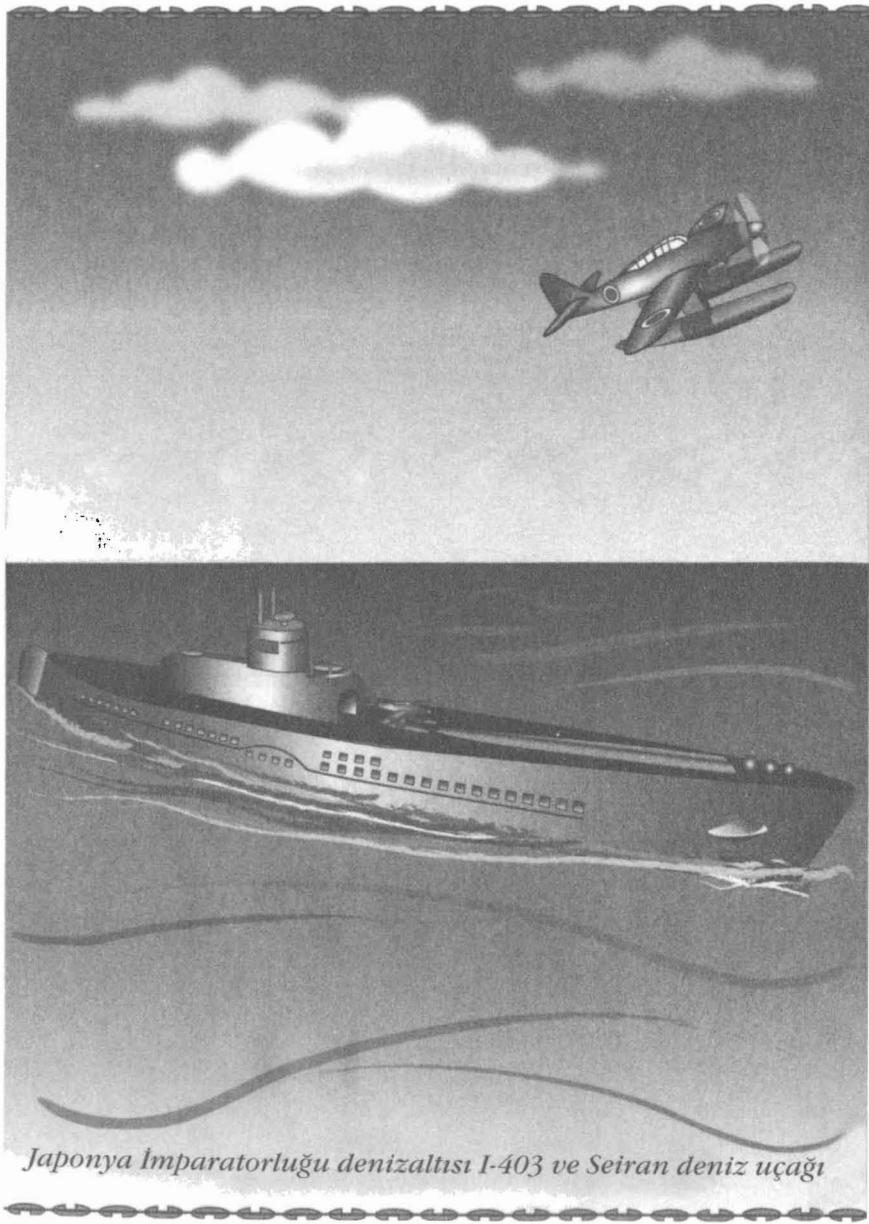
Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

KÖR DALIŞ
GİRDAP
BUZDAĞI
ENKAZ
BATIK
ŞEYTAN DENİZİ
KISKAÇ
SAHRADA AYAK SESLERİ
MAVİ VURGUN
ŞOK DALGASI
KÜKREYEN DENİZ
YILAN
ATLANTİS BULUNDU
MAVİ ALTIN
BUZ ATEŞİ
VALHALLA'NIN YÜKSELİŞİ
DENİZ AVCILARI
BEYAZ ÖLÜM
ALTIN BUDA
TRUVA HAZİNESİ
KAYIP KENT
KUTSAL TAŞ
CENGİZ HAN'IN HAZİNESİ
İSKELET SAHİLİ
KILAVUZ
KUTUP KAYMASI
KARANLIK TAKİP
KUSURSUZ PLAN
SABOTAJCI
SPARTA ALTINLARI
KİYAMET GEMİSİ
KRALLIK

*Sevgisi, şefkati, nezaketi, yüreklendirici gücüyle
bizi sarıp sarmalayan annem
Barbara'nın anısına. Seni çok özledik...*

MAKAZE

Japonya İmparatorluğu denizaltısı I-403 ve Seiran deniz uçağı

12 ARALIK 1944

KURE DENİZ ÜSSÜ, JAPONYA

Binbaşı Takeo Ogava saatine bakıp sinirli bir şekilde başını iki yana salladı. “Gece yarısını iki saat geçti bile,” diye homurdandı endişeyle. “Üç saat gecikmişiz, hâlâ bekliyoruz.”

Uykusuzluktan gözleri donuklaşmış genç bir teğmen amirinin sızlanmasına başını sallayarak katıldı, ama bir şey söylemedi. Japonya İmparatorluğu Deniz Kuvvetleri *I-403* denizaltısının kaptan köşkünde duran iki adam bekledikleri şeyi görebilmek ümidiyle karşıdaki tersaneye bakmaktaydılar. Geniş bir alana yayılan deniz üssünün arkasındaki Kure şehrinde geç saate rağmen yanan ışıklar vardı. Hafifçe yağan yağmurun yatıştırıcı mırıltısına uzaktan gelen çekiç, vinç ve kaynak hamlaçlarının sesi karışıyordu. Düşmanın hasar verdiği gemilerin onarımı ve yenilerinin inşası için günün yirmi dört saatinde çalışılıyor ve giderek cılızlaşan savaş gücüne katkıda bulunmak için ümitsizce bir çaba gösteriliyordu.

Ogava bu sözler karşısında şaşır kalmıştı. Onun gibi denizaltı komutanı olan arkadaşları kalan su üstü kuvvetlerini korumak için savunma savaşları verirken, kendisi tek başına Pasifik'i kat edecek ve savaşı bitirecek bir saldırı yapacaktı. Başkasından duysa bu fikre gülüp geçerdi, ama karşısında harekâtçı bir kurmay albay vardı ve bunu onun ağzından duyuyordu.

“Güveniniz bana gurur verdi Albay Horinuçi. Mürettebatımın ve subaylarımın imparatorumuzun onuru için her şeyi yapacağınızdan kuşkunuz olmasın. Sakıncası yoksa sorabilir miyim efendim?” dedi Ogava. “Doktor Tanaka'nın kargosu nedir acaba?”

Horinuçi birkaç saniye denize boş gözlerle baktıktan sonra, “*Makaze*,” dedi alçak sesle. “Habis rüzgâr.”

Kempei Tai muhafızları Doktor Tanaka'nın nezaretinde yarım düzine dikdörtgen sandığı *I-403*'ün ön torpil bölmesine yerleştirip sınıksız bağladılar. Ogava denizaltının dört dizel motorunun çalıştırılmasını ve güverte halatlarının çözülmesini emretti. Sabah saat iki buçukta denizaltı mürekkep renkli denizde ilerleyerek tersanede bağlı diğer gemilerin yanından süzülerek geçti. Ogava, Albay Horinuçi'nin *I-403* gözden kaybolana kadar kamyonun içinde beklediğini fark etmişti.

Üssün iskeleleri ve depoları önünden geçen denizaltı az sonra ilerideki devasa gölgeye yaklaştı. Denizaltı, onarım iskelesindeki savaş gemisi *Yamato*'nun yanında cüce gibi kalıyordu. Devasa on sekiz inçlik topları ve on altı inçlik zırhıyla *Yamato* düşmanın en korktuğu gemiydi. Ogava dünyanın en büyük savaş gemisine hayranlıkla bakarken içi burkuldu. Kısa bir süre önce Filipinlerde

batırılan ikizi *Musaşi* gibi, *Yamato*'nun da savaş bitmeden önce denizin dibini boylayacağından korkuyordu.

Bir süre sonra Kure'nin ışıkları görünmez oldu; denizaltı birkaç büyükçe adanın etrafından dolanıp Seto İçdenizi'ne girdi. Doğuda şafak öncesi kızılılık belirirken Ogava hız artırılmasını emretti. Kaptan köşkünde seyir subayıyla birlikte rotayı belirlerken ikinci komutan yanlarına geldi.

"Sıcak çay getirdim efendim," dedi Yüzbaşı Yoşi Motoşita komutanına küçük bir fincan uzatarak. İnce yapılı, sıcakkanlı bir adam olan Motoşita sabahın beşinde bile gülümseyebilen insanlardandı.

"Teşekkür ederim," dedi Ogava çayını yudumlarken. Aralık ayının bu soğuk gecesinde sıcak çay çok iyi gelmişti. Ogava fincanı çabucak boşalttı.

"Deniz bu sabah alışılmadık sakinlikte," dedi Motoşita.

"Balığa çıkmak için ideal koşullar," dedi Ogava akli başka yerlerde. Babası balıkçı olan Ogava güney adalarından Kyuşu'da küçük bir köyde doğup büyümüştü. Denizde zorlu yaşam koşullarına alışkındı; mütevazı bir ortamdan gelip Japonya Deniz Harp Okulu Etajima'nın son derece zor giriş sınavını kazanması çok büyük bir başarıydı. Subay çıktıktan sonra savaş öncesi hızla gelişmekte olan denizaltı birliğine katılmış, *I-403*'ün komutanlığına getirilene kadar iki gemide görev yapmıştı. Onun yönetiminde *I-403* altı ticaret gemisiyle bir Avustralya destroyerini batırmıştı. Ogava, giderek küçülen sualtı filosunun en parlak denizaltı komutanlarından biri olarak kabul ediliyordu.

"Yoşi, boğaza geldiğimiz zaman zikzaklı bir rota izleyeceğiz, sonra anakaradan ayrılmadan önce sualtına ineceğiz. Kıyılarımız açıklarında devriye gezen düşman denizaltılarına görünme riskini alamayız."

“Mürettebata bildiririm efendim.”

“Ve Doktor Tanaka. Onun da rahat etmesini sağlayın.”

“Ona kendi kamaramı verdim,” dedi Motoşita yüzünü buruşturarak. “Yanında getirdiği kitaplara bakılırsa, yolculuğumuz bitene kadar hiç canı sıkılmayacaktır.”

“Çok iyi,” dedi Ogava zoraki misafirini düşünerek.

Doğuda kan kırmızısı güneş büyürken *I-403* Bungo Boğazı'na girdi. Burası Pasifik Okyanusu'na çıkan yoldu. Gri bir destroyer bir tarafa adamakıllı yatmış durumda yanlarından geçiyordu. ABD donanmasının iki Hellcat savaş uçağıyla giriştiği çatışma sonucu köprüde ve güvertelerde ciddi hasarlar almıştı. Denizaltının kaptan köşküne çıkan birkaç astsubay yemyeşil bir ada olan ülkelere son kez bakarlarken, savaşa giden bütün denizciler gibi tekrar evlerine dönebileceklerinden kuşkuluydular.

Pasifik Okyanusu ileride görüldüğü zaman Ogava dalış emrini verdi. Çan sesi bütün denizaltıyı çınlatırken erler de hızla güverteyi, ambar kapaklarını ve dalış uçaklarını emniyete aldılar.

“On beş metreye dalıyoruz,” dedi Ogava.

Kocaman safra sarnıçları suyla dolunca *I-403*'ün burnu suya battı ve kısa zamanda bütün denizaltı bulanık yeşil renkli denizin içine gömüldü.

Bungo Boğazı açıklarındaki suların derinliklerinde Amerikan denizaltıları Kure Deniz Üssü'nden çıkan ticari veya silahlı gemileri avlamak için pusuda beklerdi. Denizaltıların denizaltılara saldırması duyulmamış şey değildi; bunu bilen Ogava'nın kolay yem olmaya niyeti yoktu. Pasifik sularına girer girmez *I-403*'ün rotasını kuzeydoğuya çevirip, savaş trafiğinin yoğun olduğu güneydeki Filipinler yönünde uzaklaştı.

Devrinin çoğu denizaltısı gibi *I-403*'ün de enerjisi dizel ve elektrik motorlarıyla sağlanıyordu. Gündüz saatlerinde *I-403* sualtında yol alır, bataryalarla çalışan elektrik motorlarıyla saatte 6 mil hız yapardı. Karanlıktaysa yüzeye çıkar ve dizel motorlarını devreye sokardı; böylece hem 18 mil hız yapabilir hem de bataryalarını şarj ederdi. Ne var ki, *I-403* sıradan bir denizaltı değildi. 130 metre uzunluğuyla, zamanın en büyük denizaltıları olarak yapılan bir avuç Sen-Toku sınıfı gemilerindendi. Ağırlığı 5.200 tonu aşan bu devasa demir gemi dört adet 7.700 beygirlik dizel motoruyla çalışırdı. Ama *I-403*'ü eşsiz kılan özelliği uçakla donatılmış olmasıydı. Bu denizaltı pruva ortasındaki katapulttan fırlatılan üç adet Seiran deniz uçağı taşıyabiliyordu. *I-403* seyir halindeyken uçaklar demonte edilip güverteadaki otuz beş metre uzunluğundaki sugeçirmez hangarda saklanıyordu. Uçak sayılarındaki azalma nedeniyle Ogava bunlardan birini sahil keşif uçağı olarak elinden çıkarmak zorunda kalmıştı; artık gemisinde sadece iki adet Seiran uçağı vardı.

I-403 güvenli bir şekilde Pasifik'e girdikten sonra Ogava kamarasına gidip Horinuçi'nin verdiği görev emrini bir kez daha okudu. Kısa mesajda ondan kuzeydoğu yönünde giderek Aleut Adaları'nda yakıt ikmali yaptıktan sonra Pasifik'i kat etmesi isteniyordu. Amerika Birleşik Devletleri'nin kuzeybatı sahillerini hedef alarak devam edecek, iki uçağıyla Tacoma, Seattle, Victoria ve Vancouver şehirlerine hava saldırıları yapacaktı.

İlk bakışta bu plan çok boşa gidecek bir hamle gibi görünüyordu, diye düşündü Ogava. Denizaltılar Japonya'nın karasularını korumak için gerekliydi, bir çift küçük uçakla etkisiz saldırılar

yapmak için değil. Ne ki, bir de Doktor Tanaka ve ne olduğu belirsiz kargosu meselesi vardı.

Ogava'nın kamarasına çağrılan Tanaka içeriye girmeden önce zarif bir selam verdi ve küçük ahşap masaya gidip oturdu. Bu ince yapılı bilimadamının kurnaz ifadeli, hiç gülmeyen bir yüzü vardı. Kalın mercekli gözlüğünün irileştirdiği siyah gözleri ona daha da karanlık bir hava veriyordu.

Formaliteyi bir yana bırakan Ogava doğrudan doktorun oradaki varlığı konusuna girdi.

“Doktor Tanaka, aldığım yazılı emirde bu gemiyi Kuzey Amerika'nın batı sahillerine götürüp dört şehre hava saldırısı yapmam bildiriliyor. Sizin görevlerinizden ve kargonuzun mahiyetinden bahis yok. Bu misyondaki rolünüzün ne olduğunu sormak zorundayım.”

“Binbaşı Ogava, buradaki görevimin en üst merciler tarafından onaylandığından kuşkunuz olmasın,” dedi Tanaka alçak ve tekdüze bir sesle. “Saldırı operasyonunda size teknik destek sağlayacağım.”

“Bu bir savaş gemisidir. Bir deniz saldırısında bir doktorun ne gibi bir yardımı olabileceğini anlamış değilim.”

“Binbaşım, ben Kara Kuvvetleri Tıp Fakültesi'nin Salgın Hastalıkları Önleme Çalışma Grubu'ndayım. Çin'de bulunan bir araştırma tesisinden aldığımız maddelerle düşmana karşı çok etkili bir silah geliştirdik. Sizin denizaltınız bu silahı Amerikan kuvvetlerine karşı ilk defa kullanmak için seçildi. Bu misyonda silahın emniyeti ve yerleştirilmesinden ben sorumluyum.”

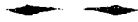
“Bu ‘maddeler’ benim uçaklarım tarafından mı atılacak?”

“Evet, uçaklarınıza kolayca sığabilecek özel metal kutular içinde. Havacı personelinizle gerekli düzenlemeleri yaptım bile.”

“Peki, gemimdeki adamlarım... Taşıdığımız bu silah onlar için tehlikeli midir?”

“Kesinlikle hayır.” Bu yalanı söylerken Tanaka’nın yüzünde en küçük bir ifade değişikliği olmadı.

Ogava’nın ona inandığı yoktu, ama Amerikan denizaltı savar birliklerinin gemisinin taşıyacağı her şeyden daha tehlikeli olduğunu düşündü. Doktordan biraz daha bilgi koparabilmek için uğraştı, fakat Tanaka dişe dokunur başka hiçbir şey söylemedi. Bu esrarengiz silahla ilgili bildiklerini kendine saklıyordu. Ogava adamda bir uğursuzluk seziyor, bu sezgisi onu huzursuz ediyordu. Çabucak içilen çaydan sonra doktoru gönderdi. O gittikten sonra Ogava bir süre kamerasında sessizce oturup, bu misyon için onun gemisini seçen filo komutanlığına küfretti. Bu hiç istemediği bir görevdi.

Çok geçmeden tek tük görülen ticari gemiler ve balıkçı tekneleriyle, Japonya anakarası tamamen gözden kayboldu ve denizaltı aynı enlemde kuzeye doğru yol almaya devam etti. Bunu izleyen on iki gün ve gece boyunca gündüzleri sualtında, geceleri yüzeye çıkıp daha hızlı giderek normal bir seyir yapıldı. Kuzey Pasifik’te bir düşman uçağı veya gemisi tarafından fark edilme ihtimali daha azdı, ama Ogava hiç riske girmeden gündüz saatlerinde hep sualtından seyretti. Dalgaların altından yol alırken denizaltının içi fırın gibi oluyor, makinelerden çıkan yüksek ısı ve kapalı hava solumayı zorlaştırıyordu. Gemideki herkes günün kararmasını ve yüzeye çıkmayı dört gözle bekliyordu. Yüzeye çıkınca ambar kapakları açılır ve içeriye temiz hava girmesi sağlanırdı.

Japon Deniz Kuvvetleri'nde bile denizaltılardaki askeri formaliteler gevşek tutulurdu; *I-403*'teki uygulama da farklı değildi. Subaylarla erler ayırım gözetilmeksizin bir arada bulunurlar, aynı salonda yemek yiyip o dar mekânda yaşamamanın zorluklarını paylaşırlardı. *I-403* birkaç kez derinlik bombaları saldırısına uğramış, üç kez ölümle burun buruna gelmeleri mürettebat arasındaki bağları daha da kuvvetlendirmişti. Bu ölümcül kedi-fare oyunları sonunda hayatta kalmışlardı. Hepsi de *I-403*'ün düşmana kafa tutan uğurlu bir gemi olduğuna inanıyordu.

On dördüncü günün gecesi *I-403* Aleut Adaları yakınlarında yüzeye çıktı ve küçük bir koyda demir atmış olan destek gemisi *Morioka*'yı buldu. Ogava *I-403*'ü destek gemisine ustaca yanaştırdıktan sonra karşılıklı palamar halatları atıldı. Dizel yakıtı denizaltının deposuna pompalanırken her iki gemideki mürettebat buz gibi soğukta ısınmak için volta atıyordu.

“O sardalye kutusunda sıkışıklık çekmiyor musunuz?” diye sordu destek gemisinden bir asker.

“Hayır, konserve meyvelerimiz, kestanelerimiz ve tatlılarımız için dünya kadar yerimiz var,” diye karşılık verdi denizaltıdan bir er. Denizaltı personeline en kaliteli yiyecekler sağlandığı için böbürleniyordu.

Yakıt ikmali üç saat içinde tamamlandı. Denizaltıdaki apandisit iltihabı olan askerlerden birini tıbbi müdahale için destek gemisinde bıraktıktan ve gemi mürettebatına bir sandık şekerleme hediye ettikten sonra *I-403* tekrar Kuzey Amerika rotasında yola koyuldu. Gökyüzü karanlık bulutlarla kaplanırken denizde de köpüklü dalgalar belirmeye başlamıştı. *I-403* bir kış fırtınasının merkezine doğru ilerlemekteydi. Bataryalarını şarj etmesi gereken denizaltı üç gece boyunca güvertesini aşır kaptan köşküne kadar

ulaşan dalgalarla boğuştu. Nöbetçi erlerden biri az kalsın buz gibi suya düşecekti; en deneyimli denizci erlerin bile mideleri altüst olmuştu. Neyse ki, kuvvetli günbatısı rüzgârlarının yardımıyla denizaltı dalgaları aşip yoluna devam edebildi.

Neden sonra rüzgâr hafifleyince deniz düzleşti. Ogava tabiat ananın bu öfke patlamasından hasarsız kurtuldukları için memnundu. Sakin denizde düşmanın anavatanına yaklaştıkça mürettebat da tekrar eski gücüne ve savaşçı ruh haline dönmüştü.

“Komutanım, sahile olan son rotamızı çıkardım,” dedi seyir subayı Seici Kakişita. Ogava’nın önüne Pasifik Okyanusu’nun bir kuzeydoğu haritasını açtı. Denize açılan çoğu mürettebat gibi, seyir subayı da tıraş olmayı bırakmış, çenesinden sarkan keçi sakalı onu karikatür tiplerine benzetmişti.

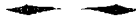
“Şu andaki konumumuz nedir?” diye sordu Ogava haritaya bakarak.

“Şuradayız,” dedi Kakişita haritadaki bir noktayı göstererek. “Vancouver Adası’nın iki yüz mil batısındayız. Su üstünde seyretmek için iki saatimiz daha var; bu hızla gidersek gün doğarken adanın yüz mil yakınına kadar gelmiş olacağız.”

Ogava bir süre haritayı büyük bir dikkatle inceledikten sonra, “Çok fazla kuzeydeyiz,” dedi. “Uçuş süresini asgariye indirmek için saldırıyı dört hedefin ortasından bir yerden başlatmak istiyorum.” Parmağıyla gösterdiği noktanın altında Washington Eyaleti’nin Pasifik Okyanusu’na aç bir köpeğin burnu gibi çıkıntı yapan kuzeybatı ucu vardı. Bunun hemen kuzeyindeki Juan de Fuca Boğazı hem Britanya Kolombiyası’yla doğal bir sınır oluşturuyor hem de Vancouver ve Seattle’dan Pasifik’e açılan deniz trafiği için geçiş yolu olarak kullanılıyordu.

Kakişita çabucak haritada yeni bir rota çıkardı ve mesafeleri bir kez daha hesapladı. “Efendim, yaptığım hesaba göre yirmi iki saat sonra kıyıdaki ‘Cape Alva’ noktasının on mil açığında olabiliriz.”

“ok güzel Kakişita,” dedi Ogava gözucuyla yakınında duran kronografa bakarak. “Böylece gün doğmadan saldırıyı başlatmak için bol zamanımız olacak.” Zamanlama doğruydu. Ogava saldırıya başlamadan önce fark edilmemek için yoğun trafikli bölge-lerde mümkün olduğunca az bulunmak istiyordu. Her şey yerli yerine oturuyor, diye geçirdi içinden. şansları yaver giderse yirmi dört saat sonra başarılı bir misyonu tamamlamış olarak ülkelerine dnebileceklerdi.

O gece *I-403* yzeyeye çıkınca hava saldırısı için hummalı bir faaliyet başladı. Teknisyenler uçağın gövdesini, kanatlarını ve pontonlarını çıkarıp dev bir model oyuncakmış gibi monte etmeye başladılar. Askerler uçakların fırlatılacağı hidrolik katapultu donatıp dikkatle test ettiler. Pilotlar bölgenin topografik haritalarını inceleyip atış noktalarına gidiş ve geriye dönüş rotalarını çıkardılar. Ordonat askerleri Doktor Tanaka’nın nezaretinde uçakların bomba bölmelerini hâlâ n torpido kısmında bulunan on iki metal kutuyu alacak şekilde ayarladılar.

Sabah  olduğunda *I-403* sessizce Washington açıklarındaki saldırı noktasına doğru ilerliyordu. Hafif serpiştiren yağmur altında Ogava’nın güverteye yerleştirdiği altı gözcü karanlıkta gözle-lerini dört açmış civarda başka bir gemi var mı diye bakıyorlardı. Ogava köprüde gerginlik içinde volta atarak bir an önce uçakların kalkış yapmasını ve gemisini denizin altında emniyete almak için beklemekteydi.

Bir saat daha geçtikten sonra üstünde yağlı tulumuyla tıknaz bir adam çekine çekine Ogava'nın yanına geldi.

"Efendim, üzgünüm, ama uçaklarla ilgili sorunlarımız var."

"Bu geç saatte ne sorunuymuş bu?" dedi Ogava sinirlenerek.

"Bir numaralı uçağın manyetosu arıza yaptı. Motoru çalıştırabilmemiz için yedeğiyle değiştirmemiz gerekiyor. İki numaralı uçağın kuyruk kanadı hasar görmüş; büyük ihtimalle fırtına sırasında sallantıdan olmuştur. Bunu da onarabiliriz."

"İki onarımı da yapmak ne kadar zamanımızı alır?"

Teknisyen cevabını düşünürken bir süre başını kaldırıp göğe baktı. "Onarımlar için yaklaşık bir saat efendim. Bundan sonra alt güvertede bulunan donanımları yüklemek de yirmi dakika sürer."

Ogava asık bir yüzle başını salladı. "Hemen başlayın, o zaman."

Bir saat ikiyi bulduğu halde uçaklar hâlâ hazır değildi. Ogava'nın sabrı taşacak hale gelmişken doğuda, gökyüzünde yaklaşan şafağın işaretleri olan gri çizgiler belirdiğini fark etti. Serpiştiren yağmur tamamen kesilmiş, bunun yerini denizaltıyı saran hafif bir sis almıştı. Böylece görüş mesafesi üç yüz metreye kadar düşüyordu. Kolay hedef olduk, ama hiç değilse buzlu cam ardındaki hedefiz, diye geçirdi içinden Ogava.

Derken sabah sessizliğini alt güverteden gelen bir haykırış bozdu. Sonar operatörüydü.

"Komutanım, bir yankı var."

"Bu defa seni geçiyorum," diye bağırdı telsiz vericisine Steve Schauer ağzı kulaklarında; sonra da gaz koluna sonuna kadar asıldı. Trol teknesinin küçük kamarasında, üstlerine fena halde balık

kokusu sinmiş iki genç yardımcısı bitkin bir ifadeyle birbirlerine bakıp gözlerini devirdiler. Schauer onların bu bakışını göz ardı edip, neşeli bir ıslık tutturarak teknesinin dümenini kavradı.

Kırkılı yaşlarında olmalarına rağmen damarlarında hâlâ delikanlı kanı olan iki kardeş, Steve ve Doug Schauer hayatlarını Puget Koyu ve civarında balıkçılık yaparak geçirmişlerdi. Becerileri ve şansın da yardımıyla teknelerini hep büyütmüşler, sonunda iki tane yirmi metrelik ahşap gövdeli trol teknesi satın almışlardı. Büyük kalkan sürülerinin kokusunu alarak takım çalışmasıyla Washington ve Vancouver kıyılarında avlanırlardı. Şimdi, üç günlük av sonrasında depoları balık dolu, ama soğutucularında hiç bira kalmamış halde iki çocuk gibi sahile kadar yarışacaklardı.

“İskeleye bağlanana kadar yarış bitmez,” dedi telsizden gelen Doug’un sesi. 1941 av sezonu boyunca iyi para kazanan iki kardeş teknelerine alıcı-verici almışlardı. Amaç av koordinasyonu yapmalarıydı, ama bunun yerine cihazları çoğu zaman birbirlerini kızdırmak için kullanıyorlardı.

Schauer’in teknesi son hızı olan 12 mille ilerlerken gökyüzü ağarmaya başlamış, pruvadaki denize çevrili ışıldağın da aydınlatıcı etkisi azalmıştı. Schauer ileride suyun üstünde duran büyük, siyah bir nesne fark etti. Bir saniye sonra nesnenin tam ortasında bir an turuncu renkli bir parlama oldu.

“Pruvanın sağ tarafında gördüğüm şey bir balina mı?” Bu sözler ağızından çıktığı anda bir şey kamarasının yanından tiz bir ıslık sesiyle geçti; bunun hemen ardından, sağ tarafında denizin üstünde volkanik bir patlama oldu ve trol teknesini sular altında bıraktı.

Schauer az önce gördüğü ve işittiği şeyi anlamak için uğraşırken turuncu parlamayı ikinci kez gördü ve hemen harekete geçti.

Kamaradaki gençlere, “Eğilin!” diye bağırıp dümeni sonuna kadar iskele yönüne çevirdi. Teknenin dönmesi yavaş oldu, ama *I-403*’ün 5,5 inçlik güverte topundan çıkan mermiden kurtulmaya yetti. Kış tarafında denize düşen bu merminin etkisiyle bütün tekne havalanıp tekrar suya düştü ve bu sırada dümen yelpazesi parçalandı.

Şakağındaki sıyrıktan akan kanı eliyle silen Schauer telsiz mikrofonuna uzandı.

“Doug, burada bir Japon denizaltısı var. Bize ateş ediyor. Şaka yapmıyorum. Kuzeye git ve yardım iste!”

Konuşması sürerken üçüncü mermi tekneye isabet etti; mermi patlamadan önce ön ambarını delip içine geçti. Müthiş bir infilakla kamarada cam ve tahta parçalarıyla balıklar uçuştı, üç adam havaya savruldu. Schauer ayağa kalkmaya çalışırken kamaranın önündeki delikten teknenin pruva kısmının denizde kaybolduğunu gördü. Destek almak için içgüdüyle dümene tutunduğu sırada teknesinin hızla batmakta olduğuna inanası gelmiyordu.

Dümbünüyle trol teknesinin dalgaların altında kaybolmasını seyreden Ogava bir engelden kurtulmanın keyifsiz tatminini duyuyordu. Sağ kalanları kurtarmak söz konusu olamayacağı için suyun üstünü aramak için zaman harcamadı.

“Motoşita, başka ses kaydı oldu mu?” diye sordu ikinci komutanına.

“Hayır efendim. Sonar operatörü olası bir ikinci hedef olduğunu rapor etti, ama ateş etmeye kalkışmadan ekrandan kayboldu. Ya bir geri plan gürültüsüydü ya da en iyi ihtimalle çok küçük bir tekne.”

“Taramaya devam etsin. Görüş mesafesi bu kadar azken herhangi bir tekneyi göremeden sesini duyarız. Uçak baş teknisyeni bana bilgi versin. O uçakları uçurmamız lazım.”

Motoşita hızla oradan ayrılınca Ogava göremediği Washington sahiline doğru baktı. Belki de şansımız açık olur, dedi içinden. O trol teknesi büyük ihtimalle tek başınaydı ve telsizi yoktu. Top sesleri kıyıda işitilebilirdi, ama bu kadar uzaktan sadece ne olduğu belirsiz boğuk bir uğultu olarak algılanırdı. Haritalara göre sahilin bu kısmında çok az insan yaşıyordu. Belki de hâlâ fark edilmeden misyonlarını başarıyla tamamlayabileceklerdi.

Telsizci onbaşı Gene Hampton'ın tüyleri diken diken oldu. Kulaklığına gelen seste su götürmez bir gerçeklik ve telaş sezmişti. Mesajı iki kez doğrulattıktan sonra koltuğundan fırlayıp doğruca köprüye gitti.

“Komutanım, az önce bir acil yardım mesajı aldım,” dedi heyecan içinde. “Balıkçının biri kardeşinin teknesine ateş açan bir Japon denizaltısı olduğunu söylüyor.”

“Akli başında biri gibi mi konuşuyordu?” diye sordu geminin iri yapılı, sakallı komutanı kuşkuyla.

“Evet efendim. Sis yüzünden denizaltıyı görememiş ama başka bir teknede bulunan kardeşi ona telsizle bildirmiş. Birkaç kez top atışı sesi duyduktan sonra kardeşiyle irtibatı kesilmiş. Başka bir tekneden gelen bilgi top atışlarını doğruluyor.”

“Konumunu belirlemiş mi?”

“Evet efendim. Cape Flattery'nin on mil güneybatısında.”

“Pekâlâ. *Madison*'la irtibat kur ve onlara boğazdan çıkıp bir düşman gemisi görüldüğü ihbarını araştırmaya gittiğimizi bildir. Sonra da Seyrüsefer Dairesi'ne konumu ver.” Ardından, yanında

duran uzun boylu yüzbaşıya dönerek, “Genel karargâha gidelim Bay Baker,” dedi.

Bütün gemide alarm çanları çalmaya başladı; *Theodore Knight*’ın mürettebatı bir yandan miğferlerini başlarına geçirirken hemen savaş görev yerlerine koştular. Farragut sınıfı muhrip daha önce de çatışmalara girmişti. 1931 yılında Maine’deki Bath Iron Works Tersanesi’nde suya indirilen *Theodore Knight* savaşın ilk dönemlerinde Kuzey Atlantik’te seyreden ticari konvoylara refakat görevi yapmıştı. Birkaç kez denizaltı saldırısı atlattıktan sonra yüz on beş metrelik bu muhribe Batı Sahili’nde, San Diego’yla Alaska arasında devriye görevi verilmişti.

Beş kilometre geride, Juan de Fuca Boğazı’nda San Francisco’ya kereste ve konserve somon balığı götüren kargo gemisi *Madison* vardı. *Theodore Knight* kargo gemisini geride bırakıp Pasifik Okyanusu’na girerken komutanı Binbaşı Roy Baxter son sürat emrini verdi. Geminin çift dizel türbinleri bir anda muhribi suyun üstünde uçurmaya başladı. Sakin, sıradan devriye görevlerine alışkın olan mürettebat aniden beliren düşmanla karşılaşma beklentisiyle heyecan içindeydi.

Baxter bile nabzının hızlandığını hissediyordu. Deniz Kuvvetleri’nde yirmi yıllık hizmeti vardı ve Atlantik’te çatışmalara girmişti. Ülke kıyılarındaki bu son görevini can sıkıcı buluyordu. Her ne kadar bu telsiz ihbarı konusunda şüpheleri varsa da, tekrar çatışmaya girme düşüncesi hoşuna gitmişti. Bir yılı aşkın süredir o civarlarda Japon denizaltısı görülmemişti; şimdi zaten İmparatorluk Deniz Kuvvetleri tamamen savunmaya geçmiş durumdaydı.

“Radar?” diye seslendi.

“Efendim, ikisi kuzeyden, biri batıdan kanala yaklaşan üç gemi var,” dedi radar operatörü gözlerini ekrandan ayırmadan.

“Güneybatıda hareketsiz gibi görünen belirsiz bir hedef daha tespit ettik.”

“Bizi güney noktasına götür,” diye seslendi Baxter. “Ön borda topları da çatışmaya hazır olsun.” Binbaşı bu emirleri yağdırırken içinde tatlı bir heyecan duyuyordu. Miğferini başına geçirirken, belki bugün maaşımızı hak ederiz, diye geçirdi içinden.

İkinci Dünya Savaşı'nda Amerikalı emsallerinden farklı olarak, Japon denizaltılarında radar donanımı yoktu. Erken uyarı teknolojisi imparatorluk denizaltılarında ilk kez 1944 yılında kullanılmaya başlanmış, bu da sadece seçilmiş birkaç gemiye tesis edilmişti. Bunun yokluğunda çoğu Japon denizaltısı uzak-taki düşmanı belirlemek için ses tespit cihazlarına güvenmek zorundaydı. Her ne kadar menzili radara göre daha kısa olsa da, bu sonar cihazları çoğu denizaltıyı düşmanın sualtı bombalarına maruz kalacağı karşılaşmalardan koruyabilmişti.

Bir radar yokluğunda üstlerine doğru gelen muhribi ilk fark eden kişi *I-403*'ün sonar operatörü oldu.

“Ön taraftan yaklaşan bir gemi var... Ses yoğunluğu birinci derece,” diye rapor etti.

Güverte üstünde hangarlarından çıkarılan iki uçağın kanatları ve pontonları takılmış, bir yandan onarımları sürmekteydi. Ogava'nın en çekindiği durum buydu. Her iki uçak da monte edilmiş, fakat uçamayacak haldeyken acil dalış yapmak zorunda kalırsa, onları gözden çıkarması gerekecekti.

“Güverte topu hazır olsun,” diye emretti; gelen geminin başka bir balıkçı teknesi olmasını umuyordu.

“Ses yoğunluğu ikinci derece oldu ve yükseliyor,” diye rapor etti sonar operatörü sakın bir sesle. Zaten tahmin edilen bir şey bildirerek, “Bu bir gemi,” diye ekledi.

“Bütün uçakları ve hava güvertesini emniyete alın,” dedi Oga-
va bir teğmene. Teğmen büyük güverteye koşup teknisyenlere ve
pilotlara emri iletti. İki uçağı sımsıkı bağlayan havacı timi derhal
gereçlerini toplayıp hangara koştular. Hangarın su geçirmez ka-
pakları kapatıldı.

“Ses yoğunluğu üç oldu. Bu bir muhrip olabilir,” dedi sonar
operatörü; gelen geminin çift pervanesinden gelen sesi doğru
tanıtlamıştı.

Sanki bu raporu bekliyormuş gibi, bir kilometre ötede, sisin
içinden azgın bir boğa gibi saldıran gri bir gemi belirdi. Bacasın-
dan siyah dumanlar, pruvasından köpükler püskürterek doğruca
denizaltıya doğru ilerliyordu.

I-403’ün tecrübeli topçuları saldırganı durdurmak için he-
men harekete geçip ateş açtılar. Ne ki, tam karşılarından gelen
ince gövdeli muhrip vurulması zor bir hedef oluşturunuyordu; mer-
mi geminin yan tarafından geçti. Topçular nişan alıp bir kez daha
ateş ettiler.

Saldırganın muhrip olduğunu anlayınca Ogava kendisinininki-
den daha üstün bir gemiyle su üstünde kapışmanın yararsızlığını
anlayıp derhal dalış emri verdi. Gemisinin ve mürettebatının
güvenliği için misyon feda edilecekti; yeter ki, çok geç olmasın...

Dalış çanları çalarken topçular palavra altına kaçmadan önce
son bir atış yaptılar. Neredeyse tam isabet olacaktı, fakat muhri-
bin süratini yanlış hesap ettikleri için mermi geminin yirmi metre
önünde suya düştü. Sıçrayan sular güverteyi ıslattı, fakat muhrip
yara almadı.

Theodore Knight’ın ön topları nihayet hayata geçip beş inçlik
mermilerini Japon denizaltısına gönderdi. Muhribin tecrübesiz

ve aşırı heyecanlı topçuları hedefin yukarısına ateş etmişlerdi, mermiler hızlanan denizaltının üstünden geçti.

I-403'ün dış köprüsünde bulunan Ogava ambar kapağını kapatıp içeriye girmeden önce yaklaşan düşman gemisine son kez baktı. O anda ön güvertesinde bir hareket gördü. Pilotlarından biri uçağına doğru koşmaktaydı. Dalış emrine uymamış, uçağına binmeye çalışıyordu. Kamikaze ruhunu taşıyan pilot uçağına kaybetme düşüncesine dayanamamış, onunla birlikte ölmeye karar vermişti. Ogava onun bu ahmakça kahramanlığına küfredip, içerdeki köprüye indi.

Safra sarnıçları açılınca denizaltıyı dibe indirecek ağırlığı veren deniz suyu içeriye dolmaya başladı. Bu durumda *I-403*'ün büyük gövdesi sualtına girme süresini uzattığı için tehlike yaratıyordu. Ogava denizaltısının kahredici bir yavaşlıkla inişini beklerken son bir hamle yaptı.

“Torpilleri fırlatmaya hazırlanın!” diye emretti.

Aslında bu hesaplı bir kumar olacaktı. Muhrip tam karşılarındayken Ogava gemiyi vurabilir ve avcının kurbanı tarafından avlanmasını sağlayabilirdi.

“Kovanlar yüklendi,” diye rapor etti torpido subayı.

“Bir ve iki numaralar ateşe hazır olsun,” diye emretti Ogava.

Muhrip artık iki yüz metreye yaklaşmıştı ve beş inçlik top-ları ateşi sürdürüyordu. İsabet ettirememeleri şaşılacak şeydi. Denizaltının burnu dalgaların altına girip ön güvertesi sualtında kalınca verdiği hedef de küçülmeye başladı.

“Bir numara ateş!” diye bağırdı Ogava. İçinden üç saniye saydıktan sonra, “İki numara ateş!” emrini verdi.

Basınçlı havanın gücüyle ön namlulardan fırlayan torpiller yaklaşan muhribe doğru ölümcül bir yolculuğa başladı. Her birin-

de 445 kiloluk savaş başlığı olan yedi metrelik oksijen tahrikli torpiller saatte 45 millik bir hızla *Theodore Knight*'a yaklaşıyordu.

Muhribin köprü kanat duvarında durmakta olan bir teğmen su yüzeyinin altından gemiye doğru gelen beyaz izleri fark etti.

“Pruvanın sağ tarafından torpiller!” diye bağırdı, ama hızla yaklaşan patlayıcıları büyülenmiş gibi seyrederken dondu kaldı.

Bir saniye sonra da torpiller oraya varmıştı. Ya yanlış hesap, ya ilahi bir müdahale, ya da düpedüz şans eseri bu iki öldürücü balık hedefi ıskaladı. Yerinde mihlanmış gibi duran teğmenin bakışları altında torpiller muhribin üç metre uzağından, iki yanından geçip gözden kayboldu.

“Dalıyor efendim,” dedi muhribin serdümeni denizaltı pruvasının dalgaların altına girdiğini görünce.

“Doğruca kaptan köşküne yönel,” diye emretti Baxter. “Doğruca gırtlığına girelim.”

Namlular gemi pruvasının aşağısında kalan hedefe çevrilemeyeceği için muhribin topları ateşi kesmişti. Çatışma artık bir yarışa dönmüştü; muhrip *I-403*'e çarpmak için saldırıyordu. Fakat denizaltı da giderek derine inmekteydi. Bir an sanki muhripten kurtulacak gibi oldu. *Theodore Knight* denizaltının borinası üstünden geçmiş, karinası üst güvertesinin bir karış üstünde kalmıştı. Fakat muhrip dalan denizaltıyı ezmeye kararlıydı.

Muhribin pruvası önce uçaklara çarptı. Kısmen sualtında olmalarına rağmen darbenin şiddetiyle ikisi de bir anda paramparça oldu. Kokpite oturmuş olan pilot hemen öldü.

O sırada *I-403*'ün yarısı sualtındaydı ve o ana kadar herhangi bir hasar görmemişti. Fakat denizaltının kaptan köşkü muhribin saldırısından kaçınamayacak kadar yüksek bir çıkıntı oluştuyordu. Muhribin pruvası konsolu ezerek ikiye ayırdı. Denizaltının

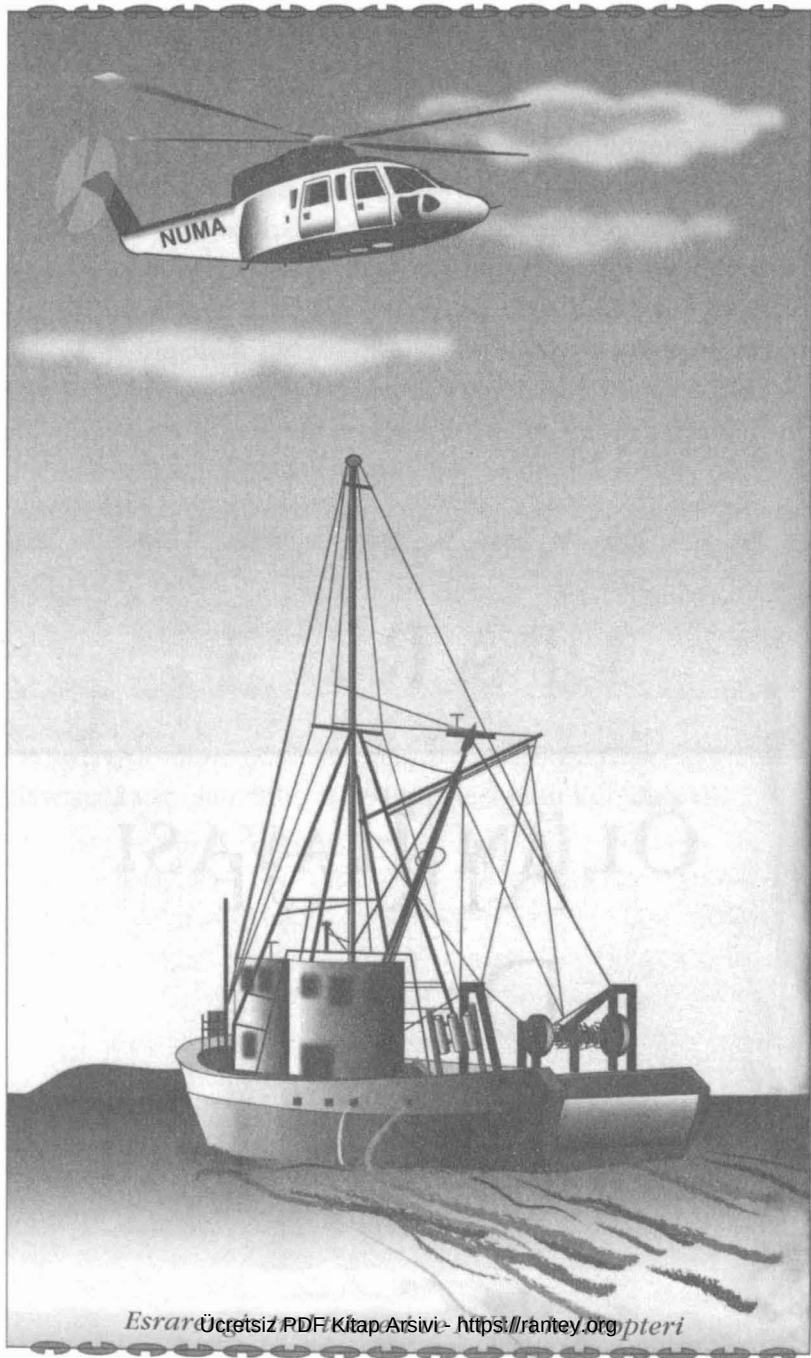
kontrol merkezi ezilirken Ogava ve subayları o anda öldüler. Muhrip aynı hızla denizaltıyı yarıp geçti. İçerideki adamlar metalin metali ezerken çıkardığı gıcirtıyı duydukları anda bütün bölmele-ri su bastı. Denizaltı hızla denizin dibini boylarken mürettebatın boğularak ölmesi uzun sürmedi. Mezarının yerini belirtircesine su yüzeyine kava kabarcıkları ve yağ sızıntıları doldu.

Yüzeyi bir ölüm bulutu gibi kaplayan siyah yağ birikintisini seyreden *Theodore Knight* subayları ve erleri bir Japon denizaltı-sını imha etmenin sevinciyle çığlıklar attılar. Kendi karasularında bir düşman gemisiyle karşılaşp, hiç kayıp vermeden onu yok ettikleri için kendilerini çok talihli addediyorlardı. Düşmanın kahramanca mücadele etmesine rağmen zafer kolay elde edilmiş-ti. Artık hepsi limana kahraman olarak dönecek, torunlarına anla-tacak büyük bir hatıraları olacaktı. Muhripteekilerin hiçbir zaman bilemeyeceği, akıllarından bile geçiremeyeceği şey eğer *I-403* misyonunda başarılı olsaydı yurttaşlarının korkunç bir şekilde ölecekleriydi. Tabii, denizin dibinde parçalanmış haldeki geminin içinde hâlâ var olan dehşeti de bilmeleri mümkün değildi.

BİRİNCİ BÖLÜM

ÖLÜM HAVASI

22 MAYIS 2007

ALEUT ADALARI, ALASKA

Hafif bir rüzgâr denize tepeden bakan bir kayalığın üstüne kondurulmuş soluk sarı renkli kulübeyi okşarcasına sarmıştı. Ufak kar tanecikleri havada dans eder gibi dolandıktan sonra zemindeki otların üstüne düşüp eriyordu. Yakındaki mazotlu jeneratörün homurtusu güneşin altında uyumakta olan haski cinsi köpeği hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Beyaz tüylü bir kutup balıkçıl kuşu kulübe çatısı üstünde mola verdi. Çatıdaki antenlere, fenerlere ve uydu çanaklarına bir göz attıktan sonra yiyebileceği şeyler bulmak ümidiyle uçup gitti.

Yunaska Adası'ndaki Sahil Güvenlik Hava Gözlemevi'nde, ıssız bir yerde oluşunun sağladığı sükûnet hâkimdi. Aleut Takımada-ları'nın tam ortasındaki Yunaska, Alaska anakarası açıklarındaki düzinelerce volkanik çıkıntıdan biriydi. Bir ucundan diğerine olan mesafe yirmi beş kilometre, en göze çarpan özelliği her iki ucunda yükselen volkanik doruklarla bunların arasındaki çim kaplı tepelerdi. Tek bir ağacın veya yüksek bir çalılığın bile

olmadığı bu yeşil ada ilkbahar sonlarında etrafını saran buz gibi okyanus suları içinde bir zümrüt gibi parlıyordu.

Kuzey Pasifik akıntılarının tam merkezindeki Yunaska Adası doğudaki Kuzey Amerika'ya yönelecek hava cephelerini oluşturan deniz ve atmosferik koşulları izlemek için ideal bir konumdaydı. Sahil Güvenlik Gözlemevi, havayla ilgili verileri toplamanın yanı sıra çevrede avlanan balıkçıları uyarma veya sıkıntılı durumlarında kurtarma görevi de yapmaktaydı.

İstasyonda görevli iki adam için bu mekân pek de cennet sayılmazdı. En yakın köy açık denizde yüz mil uzakta, Anchorage'deki ana üslerine olan mesafeyse bin beş yüz kilometreydi. Dünyanın geri kalanından soyutlanmış durumdaki bu iki adam havayoluyla getirilecek olan diğer iki gönüllü oraya gelene kadar üç hafta boyunca kendi başlarındaydılar. Beş ay süren şiddetli kış döneminde gözlemevi uzaktan kumanda operasyonları dışında kapatılırdı, fakat mayıstan kasıma kadar her an orada iki kişilik bir ekip bulunurdu.

Dünyadan soyutlanmış olmalarına rağmen meteorolog Ed Stimson ve teknisyen Mike Barnes bu görevi seviyorlardı. Stimson sahada olup bilimini uygulayabildiği için, Barnes ise vardiyası sonunda aldığı ücretli izni kullanabildiği için memnundu. İzninde Alaska'nın ücra köşelerini keşfe çıkardı.

“Bak ne diyorum Ed... Bir sonraki vardiyamızdan sonra kendine yeni bir partner bulman gerekecek. Chugach Dağları'nda öyle bir kuvars çatlağı buldum ki, aklın durur. Altında çok zengin bir altın damarı olduğuna eminim.”

“Tabii, tıpkı McKinley Nehri'nde bulduğunu sandığın damar gibi,” diyerek dalga geçti Stimson. Barnes'ın saf iyimserliği yaşıca ondan büyük olan meteoroloğun hoşuna gidiyordu.

“Anchorage’de beni yeni Hummer’ımla görünce inanırsın,” dedi Barnes biraz kızarak.

“Kabul,” dedi Stimson. “Bu arada şu anemometreye bir göz atar mısın? Rüzgâr ölçümleri yine kaydedilmiyor.”

“Ben çatıdayken altın tarlamda hak iddia etme, tamam mı?” dedi Barnes üstüne kalın paltosunu giyerken.

“Merak etme dostum. Hiç merak etme.”

İki kilometre doğuda Sarah Matson eldivenlerini çadırda bıraktığı için kendine küfretti. Termometre beş dereceyi göstermesine rağmen açık denizden gelen rüzgâr havayı daha soğuk hissettiriyordu. Deniz suyuyla ıslanmış kayaların üstünde sürünmekten parmak uçlarındaki duyarlılık kaybolmaya başlamıştı. Bir yarığın üstünden atladı, ellerinin buz kesmesine aldırmadan bütün dikkatini avına yöneltti. Kaya parçalarıyla kaplı zeminde temkinli adımlarla yürüyerek bir kaya çıkıntısının ardına gizlendi.

Bulunduğu yerden on metre ötedeki su kenarında gürültülü bir deniz aslanı sürüsü vardı. On beş kadar tombul, bıyıklı memeli hayvan tıpkı Rio kumsallarında güneşlenen turistler gibi birbirlerine sokulmuş, yatmaktaydılar. Yarıısı kıyıya vuran dalgaların içinde yüzerken birkaç yavru da annelerinin yanında uyuyordu.

Sarah cebinden bir not defteri çıkarıp her bir hayvanın özelliklerini kaydetmeye başladı. Yaşlarını tahmin etti, cinsiyetlerini ve görünürdeki sağlık durumlarını not etti. Bütün dikkatini vererek her bir deniz aslanında adale kasılması, göz ve burun salgılaması veya aşırı hapşırma var mı diye gözlemledi. Bir saati bulan gözlemden sonra not defterini cebine soktu; donmuş parmaklarıyla zorbela yazdığı notları daha sonra sökebileceğini umuyordu.

Sarah ses çıkarmadan geldiği yoldan geri döndü. Gelişte otların üstünde bıraktığı ayak izleri hiç bozulmamıştı. Adanın sessiz güzelliğinin tadını çıkararak yürürken denizden esen serin rüzgârı ciğerlerine çekti. İnce yapısına rağmen bu otuz yaşındaki lepiska saçlı kadın açık havada çalışmaya bayılırdı. Wyoming kırsalında doğup büyümüş olan Sarah eskiden yaz tatillerini de-lişmen iki erkek kardeşiyle Teton Dağları'na tırmanarak veya ata binerek geçirirdi. Açık havaya ve yabanıl hayata olan düşkünlüğü yakındaki Colorado Eyalet Üniversitesi'nde veterinerlik bölümünü seçmesine yol açmıştı. Doğu Sahili'nde birkaç araştırma görevin-de çalıştıktan sonra çok sevdiği bir profesörünün izinden Federal Hastalık Kontrol Merkezi'ne girdi. Bütün günü laboratuvarda geçirmeyeceği vaat edilmişti. FHKM'nin saha epidemiyolojisti sıfatıyla yabanıl hayata ve açık havaya olan tutkusunu, hayvanlar arasında yayılan ve insanları tehdit edebilecek bulaşıcı hastalıkların belirlenmesine çalışarak tatmin ediyordu.

Aleut Adaları onun serüvenci ruhu için ideal yerd, fakat bu-
raya geliş nedeni onun hayvansever yüreğini parçalıyordu. Batı
Alaska Yarımadası boyunca, herhangi bir çevre felaketi veya in-
sanların rolü olmadığı halde aşırı sayıda deniz aslanının öldüğü
ihbar edilmişti. Sarah'la beraber iki meslektaş, Seattle'dan bu
bölgeye gönderilmişler, ölümlerin kapsamını ve ne kadar bir
alana yayıldığını araştırmaları istenmişti. Takımadaların ilki olan
Attu'da araştırmalarına başlayan ekip, doğuya doğru adadan adaya
sıçrayarak Alaska anakarasına doğru ilerleyip salgının belirtilerini
aramışlardı. Üç günde bir, bir deniz uçağı onları alıp sıradaki di-
ğer adaya götürüyor, erzaklarını yeniliyordu. Yunaska'daki ikinci
gününde Sarah hâlâ bölgedeki deniz aslanlarında herhangi bir
hastalık belirtisi görmediği için memnundu.

Kestane renkli gözleri ve çıkık elmacıkkemikleriyle çok güzel bir kadın olan Sarah kampa giden üç kilometrelik yolu kısa sürede aştı ve ilerideki parlak renkli çadırları gördü. Başında bir beyzbol kepi, üstünde bir tişört olan tıknaz, sakallı adam büyükçe bir soğutucunun önünde bir şeyler yapmakla meşguldü.

Onu görünce, “Sarah, nihayet geldin,” dedi Irv Fowler. “Biz de Sandy’yle beraber yemek hazırlığı yapıyorduk.” Sıcakkanlı bir adam olan Fowler elli yaşında olmasına rağmen on yaş daha genç gösteriyordu.

Ufak yapılı, kızıl saçlı bir kadın elinde bir tencere ve kepçeyle çadırlardan birinden dışarıya çıktı. “Irv her zaman yemek planları yapar,” dedi Sandy Johnson gözlerini devirip gülerek.

“Bu sabah neler buldunuz bakalım?” diye sordu Sarah taburelerden birine oturarak.

“İstatistikler Sandy’de. Doğudaki kumsalda bulunan büyük bir Steller deniz aslanı sürüsünü kontrol ettik; hepsi de tombul ve sağlıklı görünüyordu. İçlerinden biri ölmüştü, ama görüldüğü kadarıyla o hayvan yaş haddinden ölmüş gibiydi. Emin olmak için doku örneği aldım, laboratuvarda tahlile göndereceğim.” Fowler konuşurken bir yandan da gazocağını yakmakla meşguldü.

“Bu söylediklerin benim gözlemlerimle aynı,” dedi Sarah. “Galiba hastalık bu güzel Yunaska Adası’nın deniz aslanlarına bulaşmamış.”

“Pilotumuz yarın sabaha kadar gelmeyeceğine göre bu öğleden sonra adanın batı kıyısındaki sürüyü inceleyebiliriz.”

“Epeyce bir yol yürümek gerekecek. Ama Sahil Güvenlik Gözlemevi’nde mola verip oradakilerle biraz çene çalarız. Yanlış hatırlamıyorsam, pilotumuz bu mevsimde orada personel bulunduğunu söylemişti.”

“Bu arada,” dedi Fowler tencereyi gazocağının üstüne yerleştirerek. “Lokantamızın spesiyalitesi için tam zamanıdır.”

“O ateş kusan şey olmasın...” diye söze başladı Sarah, ama gerisini getiremedi.

“Evet, o. Cajun chili du jour,” dedi Fowler sırtarak. Büyük bir konserve kutusunun içindeki kahverengi parçaları ısınmış tencerenin içine boşaltırken.

“Ne demişler... Umduğunu değil, bulduğunu yersin,” dedi Sarah gülerek.

Ed Stimson hava radar monitöründeki yeşil ekranın üst yarısını kaplayan beyaz elektronik bulutları dikkatle izliyordu. Bu, üç yüz kilometre güneybatıda oluşan orta dereceli bir fırtına cephesiydi ve Stimson’ın tahminine göre onların adası birkaç gün yağmurlu olacaktı. Yukarıdan gelen bir gürültüyle dikkati dağıldı. Barnes hâlâ teneke kaplı çatıda, anemometreyle ilgilenmekteydi.

Aniden kulübenin içini köşe duvardaki telsiz cihazından gelen parazit gürültüsü doldurdu. Adaya gelen telsiz trafiği çoğu zaman civardaki balıkçıların hava koşullarıyla ilgili gevezelikle-rinden oluşurdu. Stimson elinden geldiğince bu anlamsız konuş-maları duymazdan gelmeye çalışırdı; önce bu tuhaf boğuntulu sesi ayırt edemedi. Dışarıdan gelen bir uğultuydu. Sonra telsiz bir dakikalığına sessiz kalınca uzaktan bir jet uçağından çıkabilecek bir gürültü işitti. Bu tuhaf gürültü birkaç saniye sürdükten sonra yoğunluğu giderek azaldı ve şiddetli bir kırılma sesiyle son buldu.

Bunun bir gök gürültüsü olduğunu düşünen Stimson hava radarını otuz kilometrelik mesafeye ayarladı. Monitörde sadece yakın civardaki bulutlar görünüyordu, fırtına gösteren bulut kümeleri yoktu. Soğuk Savaş sırasında Alaska göklerindeki yoğun

hava trafiğini hatırlayarak, bunu yine Hava Kuvvetleri'nin etkinliklerine yordu.

Kapının dışında, adı Max olan haskinin içli havlamaları onu düşüncelerinden kopardı.

“Ne oldu Max?” diye sordu Stimson kulübe kapısını açarak.

Haski kapı eşiğindeki efendisine doğru dönerken boğazından ölümcül bir inilti geldi. Stimson hayvanın gözlerindeki donukluğu ve ağzından çıkan yoğun beyaz köpükleri görünce şoke oldu. Köpek bir an durduğu yerde ileri geri sallandıktan sonra yere devrildi.

“Tanrım! Mike, hemen buraya gel,” diye haykırdı Stimson partnerine.

O sırada Barnes zaten çatıdan aşağıya inmeye çalışıyor, fakat ayaklarını basamaklara denk getirmekte zorlanıyordu. Yere yaklaştığı anda ayağı son basamağı iskaladı; merdivene tutunarak zorbela düşmekten kurtuldu.

“Mike, köpek az önce... sen iyi misin?” Stimson bir terslik olduğunu fark etmişti. Partnerinin yanına gidince onun nefes almakta zorlandığını anladı; onun gözleri de köpeğinki gibi donuklaşmıştı. Stimson partnerinin kolunu omzuna atıp onu kulübeye kadar sürükleyerek götürdü ve bir iskemleye oturttu.

Barnes iki büküm olup sarsılarak öğürmeye başladı; sonra doğruldu ve destek almak için Stimson'ın koluna sarıldı. “Havada bir şey var,” dedi hırıltılı bir sesle.

Bunu söyledikten hemen sonra gözleri kaydı ve cansız bir halde yere devrildi.

Stimson şoke olmuş bir şekilde ayağa kalktı, ama oda birden gözlerinin önünde fırıl fırıl dönmeye başladı. Başına müthiş bir ağrı saplanırken, demir bir mengene tarafından sıkılmış gibi ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Sendeleyerek telsize doğru yürüdü, ama yüzü uyuduğu için dudaklarını oynatabileceğinden emin

değildi. İçinde ani bir ateş parlamasıyla sanki bütün iç organları alev almış gibi oldu. Nefes almak için debelenirken bütün görme duyusu kayboldu ve sert bir şekilde yere düştü; bedeni daha yere değmeden ölmüştü.

Ölüm dalgası onlara ulaştığında üç FHKM bilim insanı Sahil Güvenlik Gözlemevi'nin altı kilometre doğusunda öğlen yemeklerini yiyorlardı. Tepelerinde uçan iki kuş aniden durup yere düşünce ve kıvranmaya başlayınca Sarah bir terslik olduğunu fark etti. İlk kurban Sandy'ydi; midesini tutup acılar içinde iki büküm oldu.

“Hadi canım,” dedi Fowler. “Yaptığım yemek o kadar da kötü değildi.” Ama birkaç saniye sonra onun da başı dönmeye ve kusmaya başladı.

Sarah şişe suyu almak için soğutucuya giderken bacakları bir anda yanmaya ve kasılmaya başladı.

“Ne oluyor?” dedi Fowler solumakta zorlanarak. Sandy'ye yardım etmeye çalışırken kendisi sancılar içinde yere düştü.

Sarah'ın bütün duyuları uyuşurken zaman sanki durmuş gibi oldu. Kasları beyninden gelen emirlere uymadığı için o da yere yığıldı. Ciğerleri sıkışmış, her bir soluk büyük bir acı verir olmuştu. Sırtüstü kendini bıraktı; kulakları çınlarken bulanık gözlerle göğe baktı; donmuş gibiydi ve kımıldayamıyordu.

Az sonra beyni bir sis bulutu içinde kaldı ve dünyası karardı. Fakat ani bir dürtüyle, kısa bir an için duyuları harekete geçti. O grilik içinde bir görüntü beliriverdi; siyah saçları olan ve yüzü plastik gibi eriyen, tuhaf bir hayalet. Bu yabancının ona devasa, yedi santimetrelilik kristal gözlerle baktığını algılıyordu. Ama onun yanında Sarah'a şefkatle bakan başka bir çift göz daha vardı. Koyu yeşil gözler. Derken her şey karariverdi.

Sarah gözlerini açtığında tepesinde yine gri bir sayvan vardı, ama bu sayvan düzdü ve bulut yoktu. Silkinerek kafasındaki sisleri dağıtınca gözlerini odaklamayı başardı ve tepesindeki şeyin gökyüzü değil, bir tavan olduğunu gördü. Altındaki yumuşaklığı fark edince bir yatakta yattığını ve başının altında kalın bir yastık olduğunu anladı. Yüzündeki oksijen maskesini çekti, fakat kolundaki serum iğnesine dokunmadı. Çevresini inceledi: Küçük, sade döşenmiş bir odadaydı, köşede küçük bir yazı masası, bunu üstünde yağlıboya bir gemi tablosu, yan taraftaysa bir banyo vardı. Üstünde yattığı yatak duvara raptedilmişti; bir koridora çıkan açık kapının önünde bir basamak gördü. Bütün oda sanki yuvarlanır gibiydi; Sarah bunun şakaklarındaki zonklama hissinden mi kaynaklandığını kestiremedi.

Gözünün ucuyla bir hareket görünce kapıya doğru döndü ve eşikte gülümseyerek duran birini gördü. Uzun boylu, geniş omuzları olan atletik yapılı bir adamdı. Sarah onun yirmili yaşlarının sonunda olduğunu tahmin etti, ama adamın daha olgun yaştakilere özgü bir özgüveni vardı. Ten rengine bakılırsa zamanının çoğunu

açık havada geçirdiği belliydi. Dalgalı siyah saçlarının altındaki yüzü için klasik yakışıklılıktan çok, etkileyici sıfatı yakıştırdı. Ama adama bu büyüleyici havasını veren özelliği pırıltılı yeşil gözleriydi; bu gözlerde zekâ, serüvencilik ve doğruluk aynı potada erimiş gibiydi. Güven veriyordu. Sarah bu yeşil gözlerin bayılmadan önce gördüğü son şey olduğunu hatırladı.

“Selam, Uyuyan Güzel.” Bu sözler insanın içini ısıtan, davudi bir sesle söylenmişti.

“Siz... kamptaki adamsınız,” diye mırıldandı Sarah.

“Evet. Adada kendimi doğru dürüst tanıtamadığım için başışla Sarah. Adım Dirk Pitt.” Babasıyla aynı adı paylaştığı halde, sonuna “junior” eklemeye gerek görmemişti.

“Benim kim olduğumu biliyor musunuz?” diye sordu Sarah hâlâ şaşkın halde.

“Çok yakından tanımıyorum,” dedi Dirk gülümseyerek. “Ama Irv adında parlak bir bilim insanı sen ve Yunaska’daki projeleriniz hakkında bir şeyler anlatmıştı. Irv pişirdiği yemekle hepinizi zehirlediğini sanıyordu.”

“Irv ve Sandy! Onlar nasıl?”

“İyiler. Senin gibi, biraz uyudular, ama şimdi ikisi de iyi durumda. Koridorun sonunda dinleniyorlar,” dedi Dirk eliyle koridoru göstererek. Sarah’ın gözlerindeki şaşkın ifadeyi görünce ona güven vermek için hafifçe omzunu sıktı.

“Endişe etme, emin ellerdesiniz. Ulusal Sualtı ve Denizcilik Teşkilatı NUMA’nın araştırma gemisi *Deep Endeavor*’dasınız. Aleut Baseni’nde bir sualtı araştırması yaparken Yunaska’daki Sahil Güvenlik Gözlemevi’nden imdat çağrısı aldık. Gemideki helikopterimizle oraya gittim, gemiye dönerken de sizin kampınızı gördüm. Sana ve arkadaşlarına bedava bir Yunaska turu attırdım,

ama yol boyunca hep uyudunuz,” dedi Dirk yapmacık bir hayal kırıklığı ifadesiyle.

“Özür dilerim,” dedi Sarah biraz utanarak. “Size teşekkür borçluyum Bay Pitt.”

“Lütfen, bana Dirk de.”

“Peki Dirk,” dedi Sarah gülümseyerek; adamın adını söylerken içinde bir şeylerin titrediğini hissetti. “Sahil Güvenlik elemanları nasıl?”

Dirk’ün yüzü karardı ve üzüntüyle kaşları çatıldı. “Korkarım onlara zamanında yetişemedik. Gözlemevinde iki adam ve bir köpek vardı. Hepsi ölmüştü.”

Sarah sırtının ürperdiğini hissetti. İki adam ölmüş, o ve arkadaşlarıysa kıl payıyla kurtulmuşlardı. Olanlara hiçbir anlam veremiyordu.

“Nedir bu olanlar?” diye sordu şok içinde.

“Kesin bir şey bilmiyoruz. Gemideki doktorumuz bazı testler yapıyor, ama senin de gördüğün gibi buradaki imkânları bir hayli kısıtlı. Görüldüğü kadarıyla havada dolaşan bir gaz veya toksin. Kesin olarak bildiğimiz tek şey Sahil Güvenlik’tekilerin havada bir şey olduğunu düşünmeleri. Yanımızda gaz maskesi götürdüğümüz için biz etkilenmedik. Hatta, oraya gemi laboratuvarından beyaz fareler bile götürdük. Hiçbirine bir şey olmadı. Bu her ne idiye, biz istasyona gidene kadar havada dağılmış olmalı. Belli ki, sen ve ekibin kaynağına uzakta olduğunuz için etkilenmeniz o kadar şiddetli olmadı. Her ne idiye, bu şeyden öldürücü doz almadınız.”

Sarah susup gözlerini yere çevirdi. Yaşadığı dehşet yine gözlerinin önüne geldi. Kötü bir rüyaymış gibi uyuyup bunu yaşamamış olmayı istiyordu.

“Sarah, şimdi seni muayene etmesi için doktoru göndereceğim, sonra biraz daha uyursun. Daha sonra, istersen sana akşam yemeğinde nefis bir pavurya ziyafeti çekerim.”

Sarah gülümseyerek, “Bunu çok isterim,” diye mırıldandı, hemen ardından uyuyakaldı.

Dirk sancak tarafındaki kapıdan içeriye girdiğindeki Kermit Burch dümen başındaydı ve bir faks mesajını okuyordu. *Deep Endeavor*’un tecrübeli kaptanı yazıyı okurken başını iki yana salladı, sonra da yüzünde huzursuz bir ifadeyle Dirk’e döndü.

“Sahil Güvenlik ve Yurtiçi Güvenlik teşkilatlarına durumu bildirdik, ama yerel yetkililer raporlarını verene kadar kimsenin bir şey yapmaya niyeti yok. Atka’daki kamu güvenlik memuru o alanın yetkili emniyet görevlisi ve bu adam yarın sabaha kadar adaya gidemiyor.” Burch öfkeyle burnundan soluk verdi. “İki adam ölmüş, bunlarsa olaya kaza gözüyle bakıyorlar.”

“Elimizde yeterli bilgi yok,” dedi Dirk. “Tuzlu su çevre analizimiz Carl Nash’le konuştum; yerüstü çevre kirliliği konusunda da uzmandır. Nash’e göre, doğal olarak havaya saçılan gazlar olurmuş, örneğin, volkanik sülfür boşalımı o adamları öldürmüş olabilirmiş. Yüksek yoğunluklu sanayi kirliliği de ölüme yol açabilirmiş; ne ki, bildiğim kadarıyla Aleut Adaları yakınlarında herhangi bir kimyasal tesis yok.”

“Kamu güvenlik memuru bunun istasyondaki jeneratörden sıran karbon monoksit olabileceğini söyledi. Tabii bu, altı kilometre uzakta bulunan FHKM elemanlarının durumunu açıklayamıyor.”

“Ne de kulübenin dışında yatan köpeğin ölüm nedenini,” diye ekledi Dirk.

“Belki FHKM ekibi bu açmaza bir ışık tutabilir. Sahi, üç konumuzun durumu nasıl?”

“Hâlâ sersemlemiş haldeler. Çok hızlı etkilendikleri dışında pek bir şey hatırlamıyorlar.”

“Onları bir an önce doğru dürüst bir sağlık tesisine götürünce içim rahat edecek. En yakın havaalanı Unalaska’da, oraya da on dört saatten önce varamayız. Anchorage’e nakletmek için telsizle bir ambulans uçak isteyeceğim.”

“Kaptan, helikopteri alıp adada biraz araştırma yapmak istiyorum. Son gidişimizde etrafa bakacak fırsat olmadı. Belki gözümüzden kaçan bir şey vardır. İtirazın var mı?”

“Hayır... yeter ki, o Teksaslı zıpirı da yanında götür,” dedi Burch buruk bir gülümsemeyle.

Dirk, NUMA’nın Sikorsky S-76C+ helikopterinin pilot koltuğunda uçuş öncesi kontrollerini yaparken fırça gibi bıyıkları olan kum rengi saçlı bir adam uçuş platformuna geldi. Kovboy çizmeleri ve müthiş bir mizah anlayışını maskeleyen çatık kaşlarıyla Jack Dahlgren yolunu kaybetmiş bir rodeo yarışmacısını andırıyordu. Muzipliği herkesçe bilinen Dahlgren, Teksas’ın batısında doğup büyümüş harika bir mühendisti. Atlar ve silahlar konusunda olduğu gibi, denizin altındaki veya üstündeki her türlü mekanik donanımın da uzmanıydı.

“Seyahat acentemin tavsiye ettiği o güzel manzaralı ada bu mu?” diye sordu başını kokpit camından içeriye uzatarak.

“Gel, otur yanıma evlat; pişman olmazsın,” dedi Dirk. “Bir daha bu kadar çok su, kaya ve deniz aslanı göremezsın.”

“Güzel teklif. Bana içinde mini etekli garson kızların olduğu bir bar bulursan fazladan bir dolar çalışır.”

“Elimden geleni yaparım,” dedi Dirk sırıtarak. Dahlgren yardımcı pilot koltuğuna yerleşti.

İki adam yıllar önce Florida Atlantik Üniversitesi’nde okyanus mühendisliği okurlarken çok iyi dost olmuşlardı. İkisi de dalmayı çok sevdiği için sık sık dersleri kırar, Boca Raton’daki mercan kayalıklarında zıpkınla balık avlayıp, kumsalda mangal yaparak kız tavlarlardı. Mezun olduktan sonra Jack bursunun karşılığını Deniz Kuvvetleri’nde çalışarak öderken, Dirk de New York Denizcilik Yüksekokulu’nda yüksek lisans yapıp özel bir dalgıç okulunda ders verdi. Dirk, NUMA’daki babasına katılıp özel projeler müdürü olunca eski arkadaşını da ikna ederek bu prestijli araştırma teşkilatına soktu.

Yıllarca birlikte dalış yaptıktan sonra iki adam arasında kuvvetli bir bağ oluşmuştu. İkisi de birbirine güvenebileceğini biliyor, diğeri zor durumdaysa elinden gelen her şeyi yapıyordu. Dahlgren, Dirk’ün gözlerindeki kararlılığı görmüş, onun ne kadar azimli bir insan olduğunu anlamıştı. Yunaska’daki esrarengiz olayın arkadaşını ne kadar etkilediğinin farkındaydı.

Dirk, Sikorsky’yi *Deep Endeavor*’un tam ortasındaki platformdan kaldırıp otuz metre yüksekliğe çıktı ve burada biraz durup NUMA araştırma gemisinin kuşbakışı manzarasını hayranlıkla seyretti. Doksan metre uzunluğuna göre gövdesi çok geniş olan turkuvaz renkli geminin güdük bir görünümü vardı, fakat bu şekli sayesinde kış güverteye yerleştirilmiş olan vinçleri ve yük kaldırma makaralarını çalıştırmak mümkün olabiliyordu. Güvertenin tam ortasında parlak sarı bir denizaltı aracı ahşap yuvası üstünde mücevher gibi parlıyordu. Birkaç teknisyen bu aracın elektronik donanımıyla ilgili bir çalışma yapmaktaydı. Teknisyenlerden biri doğrulup kepiyle havada duran helikopteri selamladı.

Dirk de adama el salladıktan sonra on beş kilometre mesafedeki Yunaska Adası'na doğru yola koyuldu.

“Yunaska'ya mı dönüyoruz?” diye sordu Dahlgren.

“Bu sabah baktığımız Sahil Güvenlik Gözlemevi'ne.”

“Harika,” diye sızlandı Dahlgren. “Uçan cenaze arabası rolü mü oynuyoruz?”

“Hayır, sadece o adamlarla köpeği neyin öldürdüğünü araştıracağız.”

“Ve aradığımız şey hayvan, sebze veya maden mi?” diye sordu Dahlgren ağzındaki kocaman sakızı yuvarlayarak.

“Üçü de,” dedi Dirk. “Carl Nash zehirli bir bulutun birçok şeyden kaynaklanabileceğini söyledi; aktif bir yanardağdan zehirli bir mantarın serpilmesine kadar... Tabii, her yerde görülen sanayi kirliliğini saymaya gerek yok.”

“Karşımıza çıkan ilk deniz aslanının yanında dur da en yakındaki böcek ilaçlama fabrikasının adresini sorayım.”

“Aklıma gelmişken, Basil nerede?” diye sordu Dirk etrafına bakınarak.

“Burada, emniyette ve göreve hazır,” dedi Dahlgren koltuğunun altındaki küçük kafesi kaldırıp göstererek. İçindeki küçük beyaz fare beyaz bıyıklarını titreterek Dahlgren'e baktı.

“Derin bir nefes al ve sakın uyuyakalma küçük dostum,” dedi Dahlgren fareye. Sonra da kafesi tepedeki kancaya astı; tıpkı kömür madenlerinde kanarya kullanıldığı gibi, havada herhangi bir zehir varsa, fareyi etkileyip etkilemediğini görecekerdi.

İleride yemyeşil otlarla kaplı Yunaska Adası belirdi; adanın sönmüş iki yanardağının dorukları bulutlar arasında kalmıştı. Kıyıya yaklaşınca Dirk yavaşça helikopterin irtifasını artırdı ve su kenarı boyunca ilerledi. Adanın çevresinde saat yönünün tersine

birkaç dakika uçtuktan sonra Sahil Güvenlik'in sarı kulübesi görüş alanına girdi. Dirk helikopteri havada tutup birlikte istasyonun etrafındaki alanda sıra dışı bir şey var mı diye baktılar. Kulübenin kapısı önünde yatan köpeği görünce Dirk, Dahlgren'le birlikte oraya ilk indikleri zaman içerideki cesetlerin yüzünde gördüğü ısırtıp ve dehşet ifadesini hatırladı. Kendini zorlayarak duygularını bir yana attı ve bütün aklını bu ölümcül zehirli rüzgârın kaynağını bulmaya yöneltti.

Dirk sağ tarafı göstererek, "Burada hâkim olan rüzgâr batıdan esiyor, dolayısıyla zehrin kaynağı büyük ihtimalle sahilin daha yukarısı olmalı. Ya da deniz."

"Mantıklı," dedi Dahlgren dürbünüyle yeri inceleyerek. "FHKM ekibi buranın doğusunda kamp kurmuştu ve belli ki, esrarengiz gazın öldürücü dozuna maruz kalmamışlar."

Dirk gaz kolunu hafifçe çekerek helikopteri sarı kulübeden uzaklaştırdı. Bunu izleyen bir saat boyunca iki adam gözleri yorulana kadar otlarla kaplı adanın yüzeyinde zehrin kaynağı olabilecek doğal veya insan yapımı bir şey bulmak ümidiyle baktılar. Dirk adayı kuzeyden güneye yarım daireler çizerek kat etti, sonra batıya yöneldi ve Sahil Güvenlik Gözlemevi civarına geldi.

"Otlardan ve kayalardan başka bir şey görünmüyor," diye homurdandı Dahlgren. "Hepsi deniz aslanlarına kalsın, bence sakıncası yok."

"Lafı gelmişken, aşağıya baksana," dedi Dirk ilerideki çakıl kaplı alanı işaret ederek.

Altı deniz aslanı yere serilmiş, öğlen sonrası güneşinin tadını çıkarır gibi yatmaktaydı. Dahlgren biraz daha bakınca birden alnı kırıştı.

"Hiç kıılmıyolarlar. Onlar da zehirlenmiş."

“Zehir Yunaska’dan değil, ya denizden ya da bir sonraki adadan gelmiş olmalı.”

“Batıdaki ilk kaya yığını Amukta,” dedi Dahlgren bölge haritasına bakarak.

Dirk ufuk çizgisine bakınca adanın gri silüetini gördü. “Buradan otuz kilometre uzakta.”

Yakıt göstergesine baktıktan sonra, “Sanırım, yakıtımız bitmeden önce oraya bir göz atabiliriz,” dedi. “Pedikür randevunu kaçırırsan sorun olur mu?”

“Kesinlikle sorun olmaz, yarınki masaj saatimin yerine onu alırım,” dedi Dahlgren.

“Burch’e nereye gittiğimizi bildireyim,” dedi Dirk gemiyi telsizle arayarak.

“Bize yemek ayırmalarını da söyle,” dedi Dahlgren karnını ovarken. “Bütün bu manzarayı seyretmek iştahımı açtı.”

Dirk gemiyle irtibat kurmaya çalışırken alçaktan uçarak Sikorsky’yi Amukta Adası’na doğru sürdü. Karadan denize yakıt naklinde kullanılan güçlü helikopter Dirk’ün yönetiminde raylar üstünde gider gibi uçuyordu. On dakika boyunca aynı yönde yol aldıktan sonra Dahlgren kokpit camından ufukta görünen bir nesneyi işaret etti. Önce beyaz bir nokta olarak görünen şey giderek büyüdü ve ardında dümen suyu bırakan büyükçe bir tekne olduğu anlaşıldı. Dirk sol pedalına hafifçe basarak helikopteri tekneyle aynı hizaya getirdi. Yaklaşınca bunun tam hızla güneybatıya seyreden çelik gövdeli bir trol teknesi olduğunu gördüler.

“Al sana boya ve bakım isteyen bir çelik küvet,” dedi Dirk helikopteri tekneyle aynı hızda tutarak.

Çok eski görünmemesine rağmen balıkçı teknesinin yıllarca zorlu işlerde kullanıldığı belliydi. Hem gövdesinde hem de gü-

vertesinde boyalar sıyrılmış, her tarafını yağ lekeleri kaplamıştı. Özgün rengi olan beyaz giderek yerini pas rengine bırakmıştı. İki yanındaki usturmaça olarak kullanılan kabak lastikler gibi aşınmış bir hali vardı. Ne ki, yıpranmış görünen çoğu balıkçı teknesi gibi, bunun da yeni ikiz dizel motoru vardı ve bacasından bir damla bile siyah duman çıkarmadan büyük bir hızla yol alıyordu.

Tekneyi dikkatle inceleyen Dirk milliyetini belirten tek bir bayrak bile olmadığını fark etti. Pruva ve kıçta da isim veya liman adı yazılı değildi. Kıç güverteye bakınca mavi tulumlu iki Asyalı adamın gergin ifadelerle helikoptere baktıklarını gördü.

“Pek de cana yakın görünmüyorlar, değil mi?” dedi Dahlgren tekneye doğru el sallayarak. Tulumlu iki adam çatık kaşlarla bakmakla yetindiler.

“O iğrenç teknede çalışmak zorunda kalsaydın, sen de öyle olurdun,” dedi Dirk. Helikopteri teknenin hemen arkasında havada tuttu. “Bu balıkçı teknesinde sana ters gelen bir şey fark ettin mi?”

“Yani, görünürde balıkçılıkla ilgili hiçbir donanımının olmayışından başka mı?”

“Aynen öyle,” dedi Dirk helikopteri tekneye biraz daha yaklaştırarak. Güvertenin tam ortasında, yerden beş metre yükseklikte demir iskeletli tuhaf bir köprü vardı. Üstünde hiç pas olmayışı bunun tekneye yeni eklendiğini gösteriyordu. Köprünün tabanında yıldız şeklinde gri toza bulanmış ve güverte yüzeyine alazlanmış gibi görünen bir işaret vardı.

Helikopter daha da yaklaşıncı güvertedeki iki adam birbirleriyle konuşup bir merdivenden aşağıya indiler. Merdivenin başında sardalye kutusuna dizilmiş gibi beş deniz aslanı leşi görünüyordu. Leşlerin solunda küçük bir demir kafes, bunun içindeyse üç canlı deniz aslanı vardı.

“Ne zamandan beri piyasada deniz aslanı yağına pavuryadan fazla talep oldu ki?” dedi Dahlgren.

“Emin değilim, ama kutup ayıları bu adamların yiyeceklerini çalmasına çok bozulacaklar.”

Bir anda bir ateş parlaması oldu. Dirk bunu gözünün ucuyla fark edip hemen Sikorsky'nin yönünü çevirdi. Bu hamle hayatlarını kurtarsa da, helikopter dönerken kurşunlar pilotların önüne isabet ederek kontrol panelini parçaladı. Gösterge tablosu ve telsiz paramparça oldu, fakat önemli mekanik takımlar hasar görmedi.

“Galiba kutup ayılarından bahsetmen hoşlarına gitmedi,” dedi Dahlgren. O sırada tulumlu iki adam tekrar ortaya çıkıp otomatik tüfeklerle helikoptere ateş ettiler.

Dirk hiçbir şey söylemeden helikopteri maksimum hızına çıkardı ve ateş menziline uzaklaşmaya çalıştı. Trol teknesindeki iki adam Rus yapımı AK-47'lerle ateş etmeyi sürdürüyorlardı. Fakat hedeflerinin ne olduğunu düşünmeden, çok daha önemli olan pervaneler yerine sadece kabine nişan almaktaydılar. Helikopterin içindeyse motorun gürültüsünden silah sesi duyulmaz olmuştu, Dirk ve Dahlgren sadece gövdeye isabet eden mermilerin pıtırısını duyuyorlardı.

Dirk helikopteri teknenin sancak tarafına yöneltti; teknenin köprüsünü adamlarla kendi arasına alarak atışlardan kurtuldu. Bu kısa emniyetli an içinde helikopterin yönünü uzakta görünen Amukta Adası'na çevirdi.

Ne ki, epey bir hasar vardı. Dirk aracı kontrol etmeye çalışırken kokpitin içine duman dolmaya başladı. Kurşun yağmuru elektronik donanımı, hidrolik hattını ve kontrol göstergelerini paramparça etmişti. Dahlgren ayak bileğinde bir sızıntı hissedip elini götürünce baldırında bir kurşun deliği olduğunu gördü. Bir

kaç mermi de türbine gelmişti, ama pervane hâlâ öksüre tıksıra çalışmaya devam ediyordu.

“Adaya ulaşmaya çalışacağım, ama atlamaya da hazır ol,” dedi Dirk. Kokpiti dolduran mavi dumana yanan kablolardan çıkan geniz yakıcı koku da eklendi. O dumanlı ortamda Dirk zorbela adayı ve küçük bir kumsal gibi görünen şeyi ayırt edebildi.

Ellerindeki kumanda levyesi kaya matkabı gibi sarsılıyordu. Dirk helikopteri düz tutmak için bütün gücünü kullandığı halde araç artık dağılmaya başlamıştı. Sahile çok yaklaşmışlardı ve kumsal görünüyordu. Fakat kıyıya kısa bir mesafe kala ağır yara alan türbin iflas edip, gürültülü bir ses çıkardıktan sonra durdu.

Pervanelere giden güç kaybolurken Dirk helikopterin burununu yukarıda tutabilmek için var gücüyle kumanda levyesine asıldı. Kuyruk motoru suya girdi ve aracın ileriye gitmesine engel oldu. Sikorsky kısa bir an havada kaldıktan sonra yerçekimine karşı koyamadı ve kabin suya düştü. Ana pervane denizi kamçılar gibi suyun içinde bir süre döndükten sonra şaftı kırıldı ve bütün pervane aksamı on beş metre uzağa fırlayıp köpükler çıkararak battı.

Çarpma sırasında kabin parçalanmamıştı; dalgaların içinde kaybolmadan önce birkaç saniye suyun üstünde kaldı. Buz gibi su kokpite dolup vücudunu sarmadan önce Dirk kırık ön camdan kumsala vuran dalgaları gördü. Denizin yeşil suları kokpit tavanına yükselirken Dahlgren kapıyı tekmeleyerek açmaya çalışıyordu. İki adam tamamen sualtında kalmadan önce aynı anda başlarını kaldırıp olabildiğince derin bir nefes aldılar. Az sonra helikopter tamamen görünmez oldu ve hızla dibe batmaya başladı.

Kaptan Burch, Dirk ve Dahlgren'le telsiz irtibatını kaybedince derhal bir arama-kurtarma ekibini seferber etti. *Deep Endeavor*'u Dirk'ün son bildirdiği konuma getirip, Yunaska'dan Amukta'ya doğru zikzaklar çizerek görsel aramaya başladı. Gemideki bütün mürettebat helikopteri veya iki adamı bulmak ümidiyle güverteye çağrıldı; bu arada telsiz operatörü usanmadan helikopterle temas kurmaya çalışıyordu.

Üç saatlik arama sonunda helikopterden en küçük bir iz bile bulunmayınca herkes karamsarlığa kapıldı. *Deep Endeavor* denizin üstünde yükselen volkanik bir koni şeklindeki Amukta Adası'nın yakınına geldi. Gökyüzü batıda morumsu bir kırmızıya dönüşürken gün ışığı da giderek azalıyordu. İkinci kaptan Leo Delgado dağlık adayı incelerken gözüne bir bulanıklık çarptı.

"Kaptan, sahilde duman görüyorum," diyerek adadaki bir noktayı işaret etti.

Burch dürbünüyle bir süre o noktaya baktı.

"Yanan enkaz kalıntıları olabilir mi efendim?" diye sordu cevaptan korkarak.

“Mümkün. Ya da işaret vermek için yakılmış bir ateş olabilir. Bu mesafeden belli olmuyor. Delgado yanına iki adam al ve zodyak botla sahile çıkıp, bunun ne olduğunu öğren. Ben de gemiyi mümkün olduğunca yakına getiririm.”

“Anlaşıldı efendim.” Delgado, kaptan cümlesini bitirmeden koşmaya başlamıştı bile.

Zodyak suya indirildiği sırada sert bir rüzgâr çıkmış, denizi bir hayli çalkantılı hale getirmişti. Bir an önce adaya varmak için uğraşırken kauçuk bottaki üç adam deniz suyuyla adamakıllı ıslanıyorlardı. Hava neredeyse tamamen karardığı için serdümen adadaki dumanı görmekte zorlanıyordu. Kıyılar sarp kayalıklarla kaplıydı; Delgado karaya çıkışın çok zor olacağını görüyordu. Bir süre sonra kısa bir an için ateşin alevini gördü ve botu o yöne çevirdi. Kayaların arasında küçük bir kanal vardı ve çakıl kaplı bir kumsala açılıyordu. Delgado motora gaz verip bir dalganın üstünden de hız alarak botu kanaldan geçirdi ve karaya oturttu.

Delgado hemen dışarıya fırlayıp dumanın geldiği yöne doğru koştu. Sırtları ona dönük iki silüet ısınmak için yaktıkları ateşin başında oturmaktaydı.

“Pitt? Dahlgren? Bir şeyiniz yok ya?” diye seslendi Delgado onlara fazla yaklaşmadan.

Perişan ve ıslak haldeki iki adam sanki önemli bir toplantıyı bölüyormuş gibi, yavaşça ona doğru döndüler. Dahlgren’in bir elinde yarısı yenmiş bir yengeç bacağı vardı; göğüs cebinden başını uzatmış beyaz bir fare havayı koklamakla meşguldü. Dirk ayağa kalktı; sivri bir değneğin ucundaki devasa Alaska yengecini ateşe tutuyordu.

“Geldiğiniz iyi oldu,” dedi Dirk yengecin duman tüten bacağı-
nı kopararak. “Biraz limon ve tereyağı lazımdı.”

Burch’e trol teknesiyle olan karşılaşma hakkında bilgi verdik-
ten sonra Dirk ve Dahlgren yaralarının tedavisi ve kuru giysiler
giymek için geminin revirine gittiler. Dahlgren’in kurşun yarası
sol baldırının etli kısmındaydı ve neyse ki, tendonlara bir zarar
gelmemişti. Geminin doktoru yarayı dikerken Dahlgren muayene
masası üstünde fütursuzca bir puro yaktı. Bunun kokusu dokto-
run burnuna geldiği an adam az kalsın dikiş yerlerini kendi eliyle
sökecek gibi oldu ve Dahlgren’e derhal puroyu söndürmesini
söyledi. İş bittikten sonra ona bir çift koltuk değneği vererek üç
gün boyunca o bacağının üstüne basmaması için uyardı.

Helikopter suya çarpınca yüzüne cam parçacıkları sapla-
nan Dirk’ün yaraları temizlenip sarıldı. Büyük bir şans eseri
Sikorsky’nin düşmesi ve batması sırasında iki adam da ciddi bir
yara almamıştı. Dirk düşme sonucu yerinden çıkan bir gövde ka-
pısını fark ederek ikisinin de hayatını kurtarmıştı. Helikopter suy-
la dolunca Dirk arkadaşını çekerek bu kapıdan çıkarıp su üstüne
yüzmüştü. Dahlgren’in her ortamda yanabilen Zippo çakmağıyla
kumsalda buldukları kuru çalı çırpıyı tutuşturmuşlar ve Delgado
botla gelene kadar ısı kaybından ölmeyecek kadar ısınmışlardı.

Bu arada Kaptan Burch helikopterin kaybını NUMA merkezi-
ne rapor ettikten sonra, olayı Sahil Güvenlik ve Atka polisine de
bildirdi. En yakın Sahil Güvenlik devriye gemisi yüzlerce kilomet-
re uzaktaki Attu Adası’ndaydı. Trol teknesi hakkında ayrıntılı bilgi
verildi, fakat onu yakalama ihtimali yok denecek kadar azdı.

Balıkçı yaka bir kazak ve kot pantolon giyen Dirk kaptan köşküne geldi. Burch harita başında Aleut Adaları arasından bir rota çıkarmaya çalışıyordu.

“Sahil Güvenlik görevlilerinin cesetlerini almak için Yunaska’ya dönmeyecek miyiz?” diye sordu Dirk.

Burch başını iki yana salladı. “Bizim görevimiz değil. Yerel yetkililerin gelip soruşturmayı üstlenmeleri daha iyi olur. Ben yanımızdaki FHKM ekibini bırakmak için Unalaska’daki balıkçı limanına gideceğim.”

“Ben olsam o trol teknesinin peşine düşerdim,” dedi Dirk.

“Helikopterimizi kaybettik; üstelik onlar bizden sekiz saat öndeler. Onlardan hızlı gidebilseydik bile yine de onları bulma ihtimalimiz zayıf olurdu. Deniz Kuvvetleri, Sahil Güvenlik ve yerel yetkililer sizin verdiğiniz tanımları aldılar. O tekneyi bulma ihtimalleri bizden çok daha fazla.”

“Belki de, ama onların bu bölgedeki kaynakları çok sınırlı. Onların da tekneyi bulma ihtimalleri yok gibi.”

“Bizim yapabileceğimiz başka bir şey yok. Araştırma görevimiz bitti ve o bilim insanlarını doğru dürüst bir tedavi görmeleri için hastaneye götürmemiz gerekiyor. Buralarda daha fazla oylanmanın bir anlamı kalmadı.”

“Haklısın, tabii,” dedi Dirk. İçinden, keşke o trol teknesini bulmanın bir yolu olsaydı, diye geçirerek kahve içmek için geminin mutfağına gitti. Akşam yemeği çoktan yenmiş, görevliler mutfakı kapamadan önce temizliğe başlamışlardı. Dirk kupasına kahve doldurduktan sonra yemek salonunun karşı ucunda bir tekerlekli iskemlede oturan Sarah’ı gördü. Altın sarısı saçlı kadın bir lombozun önünde oturmuş, ay ışığının yansıdığı denizi seyreliyordu. Üstünde tipik hastane kıyafeti olan pamuklu pijama, mavi bir sabahlık ve terlik olduğu halde çekiciliğinden bir şey

kaybetmemişti. Dirk yaklaşınca kadın başını kaldırdı ve gözleri parlayarak ona baktı.

“Akşam yemeği için çok geç kaldım,” dedi Dirk özür diler gibi.

“Korkarım öyle,” dedi Sarah. “Şefin spesiyalitesini kaçırdın. Kalkan balığı harikaydı.”

“Bendeki şansa bak,” dedi Dirk bir iskemle çekip Sarah’ın karşısına oturarak.

“Sana ne oldu?” diye sordu Sarah onun yüzündeki sargıları görünce.

“Küçük bir helikopter kazası. Patronum vereceğim haberden pek hoşlanmayacak,” dedi Dirk yüzünü buruşturarak. Ona yaşadıkları olayı anlatırken gözlerini Sarah’ın kestane renkli gözlerinden ayırmıyordu.

“Sence o trol teknesinin Sahil Güvenlik elemanlarının ölümü ve bizim zehirlenmemizle ilişkisi var mıydı?” diye sordu Sarah.

“Her ihtimal var. Kaçak deniz aslanı avladıklarını veya yaptıkları iş her ne idiye, bizim görmemizi istemediler.”

“Deniz aslanları,” diye mırıldandı Sarah. “Uçuşunuz sırasında adanın batı tarafında hiç deniz aslanı gördünüz mü?”

“Evet, Jack, Sahil Güvenlik Gözlemevi’nin batısında birkaçını gördü. Hepsi de ölmüş gibiydi.”

“Acaba *Deep Endeavor* inceleme için onlardan birini alabilir mi? O numunenin Washington’daki eyalet laboratuvarına gönderilmesini sağlayabilirim.”

“Kaptan Burch buralarda pek oyalanmak istemiyor, ama onu bilimsel amaçlarla bir numune almaya ikna edebileceğimi sanıyorum,” dedi Dirk kahvesini yudumlar. “Aslında Seattle’daki bir limana gidiyoruz; birkaç gün sonra numuneyi orada teslim edebilirim.”

“Hayvana otopsi yapıp ölüme yol açan şeyi kısa zamanda belirleyebiliriz. Alaska eyalet yetkililerinin iki sahil güvenlikçisinin ölüm nedenini hemen ilan edeceklerini sanmıyorum; bu nedenle FHKM'nin omuzları üstünden bakıyor olmaları hoşlarına gitmeyecektir.”

“Sence bu deniz aslanlarıyla diğer Aleut adalarında bulunanlar arasında bir bağ var mıdır?” diye sordu Dirk.

“Bilmiyorum. Anakara yakınlarında bulunan leşlerin köpeklerle özgü bir distemper virüsü aldıklarını sanıyoruz.”

“Distemper mi? Köpeklerden mi kapmışlar?”

“Evet. Mikrobu almış bir evcil köpekten bir veya birkaç deniz aslanının teması sonucu viral bir salgın başlamış. Distemper son derece bulaşıcıdır ve bir arada yaşayan deniz aslanı nüfusu içinde hızla yayılabilir.”

“Birkaç yıl önce Rusya'da buna benzer bir salgın olmamış mıydı?” diye sordu Dirk hatırlamaya çalışarak.

“Kazakistan'da oldu. 2000 yılında, Hazar Denizi boyunca Ural Nehri yakınındaki bir salgın sonucu binlerce Hazar fokı öldü.”

“İrv bana Yunaska'da hastalığın bulaşmadığı sağlıklı deniz aslanları bulduğunuzu söyledi.”

“Evet, distemper o bölgelere ulaşmamış gibiydi. Böylece helikopterden gördüğünüz ölü deniz aslanlarını incelemek çok daha ilginç olacak.”

Bir süre ikisi de konuşmadı; Sarah, Dirk'ün düşüncelere daldığını görebiliyordu. Birkaç dakika sonra sessizliği bozdu.

“O teknedeki adamlar. Sence kim olabilirler? Ne yapıyorlardı?”

Dirk birkaç saniye boyunca lombozdan dışarıya baktı. “Bilmiyorum, ama mutlaka öğreneceğim.”

Kasumigaseki Golf Kulübü sahasının on ikinci deliği 290 metre uzanıp, önünde derin bir çukur olan yeşil tüm-seğe kadar uzanıyordu. Amerika'nın Tokyo büyükelçisi Edward Hamilton golf sopasını birkaç kez salladıktan sonra var gücüyle topa vurdu ve geçiş yolundan aşağıya 275 metre uzağa gönderdi.

"İyi atıştı Ed," dedi Japonya'daki Britanya büyükelçisi ve üç yıldan beri Hamilton'ın golf arkadaşı olan David Monaco. Uzun boylu İngiliz'in atışı Hamilton'ın topunu yirmi metre geçip uzun otların olduğu bir yere düştü.

"Kuvvetli atıştı Dave, ama korkarım otların arasında kaldın," dedi Hamilton partnerinin topunun nereye düştüğünü görünce. İki adam geçiş yolundan yürürlerken iki malzeme taşıyıcısı kız arada saygılı bir mesafe bırakarak arkalarından geliyorlardı. Yardımcıların kadın olması Japonya'nın bu en eski kulübünün gele-neği idi. Devletin tahsis ettiği dört koruma da golf parkurunda iki büyükelçinin güvenliğini sağlıyorlardı.

Tokyo'nun güneyinde yer alan bu golf parkurundaki haftalık buluşma iki adamın ev sahibi ülkede olan bitenler hakkında gayri-resmi bilgi alışverişi yapmalarını da sağlıyordu. Müttefik ülkelerin iki büyükelçisi burada geçirdikleri zamanın çok verimli olduğunu düşünüyorlardı.

“Duyduğuma göre Tokyo'yla ekonomik ortaklık konusunda önemli adımlar atmışsın,” dedi Monaco.

“Ticari sınırlamaları yumuşatmak için en mantıklı olanı bu. Bizim çelik kotalarımız hâlâ bu anlaşmaya engel çıkarabilir. Ne var ki, bu ülkenin ticari tavrı kesinlikle değişiyor. Güney Kore'nin yakında Japonya'yla bir ortaklık anlaşmasına varacağına yürekle inanıyorum.”

“Kore dedin de, anladığım kadarıyla Seul'deki bazı kişiler gelecek hafta Güney Kore Ulusal Meclisi'ne ABD silahlı kuvvetlerinin çekilmesi için önerge vereceklermiş,” dedi Monaco alçak sesle.

“Evet, bunu biz de duyduk. Güney Kore Demokratik İşçi Partisi bu konuyu siyasi gücünü artırmak için kullanıyor.”

“Kuzey'in geçmişteki saldırganlığı düşünülecek olursa, bunun nasıl akıllarından geçirdiklerine bile şaşıyorum.”

“Doğru, ama aslında bu çok hassas, kültürel bir mesele. İşçi Partisi bizi tarih boyunca Kore'nin Çin ve Japonya tarafından işgaliyle kıyaslıyor; bu da sokaktaki sıradan adamın barmeli oynamaktan farksız.”

“Evet, ama parti liderlerinin sadece özgecil amaçlarla iş yaptığını hiç sanmam,” dedi Monaco, Hamilton'ın topunun olduğu yere yaklaşırken.

“Seul'deki muadilim bana kesin bir kanıt olmamasına rağmen bazı parti yetkililerinin Kuzey'den destek aldıklarına inandıklarını söyledi,” dedi Hamilton. Yardımcıdan üç numaralı sopayı aldı.

ve yine düzgün bir vuruşla topu çukura düşürmeden yeşilliğin uzak köşesine gönderdi.

“Korkarım bu destek İşçi Partisi’nin hedeflerini çok aşıyor,” diye devam etti Monaco. “Tekrar birleşmenin ekonomik getirileri çoğu kimsenin ağzını sulandırıyor. Güney Kore Hyko Traktör Sanayisi başkanının Osaka’daki bir ticaret seminerinde yaptığı konuşmayı duydum. Kuzey’deki işgücünden yararlanabilseler işçi maliyetini nasıl düşürebileceğini ve uluslararası rekabete girebileceğini anlatmıştı.”

Monaco uzun otların arasında topunu buldu ve beş numaralı sopayla vuruşunu yaptı. Top deliğin on metre ötesine düştü.

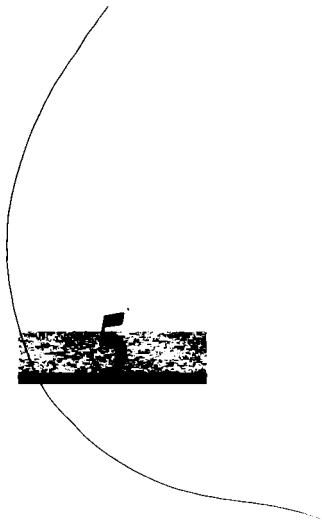
“Tabii, tekrar birleşme sonunda serbest piyasa devam ederse...” dedi Hamilton. “Birleşmeden Kuzey’in kazançlı çıkacağı belli; özellikle de Amerikan birlikleri orada olmazsa.”

“Bakayım, bizimkiler herhangi bir bağlantı bulabilecekler mi?” dedi Monaco yeşil alana gelirken. “Ama şimdilik Japon Denizi’nin bu tarafında çalıştığımız için memnunum.”

Hamilton ona hak verdiğini göstermek için başını salladıktan sonra atışını yaptı. Top deliğin beş metre uzağına düştü. Monaco kendi topunu iki atışta deliğe soktukten sonra kendisi düz uçlu bir sopa aldı ve final vuruşuna hazırlandı. Fakat tam topa vurduğu sırada kafasından tok bir ses çıktı; hemen ardından da uzak bir yerden bir patlama sesi geldi. Hamilton’ın gözleri geriye kayarken sağ şakağından fışkıran kan Monaco’nun pantolonuna ve ayakka-bılarına sıçradı. Hamilton bir şey söylemeye çalıştı, fakat ağzından sadece bir hırıltı çıkarken ölüp, yere devrildi. Bir saniyeden kısa bir süre sonra kan lekeli topu deliğe girdi.

Altı yüz metre ileride mavi giysiler içinde kısa boylu, tıknaz bir Asyalı on sekizinci deliğin önündeki çukurda ayağa kalktı.

Saçsız başından yansıyan güneş, kömür siyahı ifadesiz gözlerini aydınlatıyordu. Fu Mançu tarzı ince uzun bıyıklarıyla ürkütücü bir görünümü vardı. Tıknaz ve kuvvetli yapısıyla bir golf oyuncusundan çok güreşçiye andırıyordu. Seri hareketleri gücünün ne kadar esnek olduğunun da belirtisiydi. Tıpkı oynamaktan bıkmış bir çocuk gibi M-40 keskin nişancı tüfeğini söküp parçaları golf çantasının gizli bölmesine yerleştirdi. Çantadan aldığı bir sopayla çukurun içinden bir vuruş yapıp, adamakıllı kum çıkardı. Sonra da üç atışta parkuru tamamlayıp arabasına gitti ve sopaların bagaja bıraktı. Otoparktan ayrılırken, sabırla bekleyip, kulübeye akın akın gelen polis araçlarına ve ambulansa yol verdi. Sonra da caddeye çıkıp, trafiğin içinde kendini kaybettirdi.

Koruyucu giysiler giymiş iki teknisyen *Deep Endeavor*'un zodyak botuyla Yunaska'nın batı sahiline gittiler. Kum-sala serilmiş yatan ölü deniz aslanları arasından genç bir erkek numunesi seçip bunu sentetik bir çarşafa sardıktan sonra gemiye götürmek için kalın bir ceset torbasına yerleştirdiler. NUMA araştırma gemisi adaya yakın bir yerde durmuş projektör-
röyle botun yolunu aydınlatıyordu. Mutfağın bir kısmı boşaltıldı ve deniz aslanı yol boyunca saklanacağı derin dondurucuya bırakıldı.

Bu iş tamamlandıktan sonra Kaptan Burch rotasını üç yüz kilometre ötedeki, liman şehriyle aynı adı taşıyan Unalaska Adası'na çevirdi. Tam hızla giden gemi ertesi sabah saat on olmadan önce balıkçı limanına vardı. Limanda tam donanımlı bir ambulans Sarah, Irv ve Sandy'yi şehrin küçük havaalanına götürmek üzere hazır bekliyordu. Buradan da kiralık bir uçakla Anchorage'e götürüleceklerdi. Dirk, Sarah'ın tekerlekli iskemlesini ambulansa kadar sürdükten sonra onu yanağından uzun uzun öptü.

“Seattle’da buluşacağız, tamam mı? Sana hâlâ bir pavurya ziyafeti sözüm var,” dedi Dirk baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle.

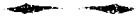
“Bunu kaçırmak istemem,” dedi Sarah ağzı kulaklarında. “Anchorage’den ayrılmamız onaylanınca Sandy’yle birlikte hemen oraya geleceğiz.”

FHKM ekibini uğurladıktan sonra Dirk ve Burch polis görevlileriyle görüşüp olayı rapor ettiler. Dirk adama esrarengiz tro teknesini ayrıntılı olarak tarif edip ondan eyalete bağlı ruhsatlı teknelerin listesini almayı başardı. Polis görevlisi yerel balıkçıların görüşüp bilgi toplamaya da razı oldu, ama bu girişimden bir şey çıkacağını kimse ummuyordu. Japon, hatta bazen Rus tekneler balığın bol olduğu yerleri ararlarken sıkça karasuları sınırını ihla ederler, yetkililer haber alıp peşlerine düştüğu zaman da çabucak kayboluverirlerdi.

Burch bu liman şehrinde fazla oyalanmadan gemisinin rotasını Seattle’a çevirip yola koyuldu. Herkes gibi gemi mürettebatını da bir gün öncesinin olaylarıyla ilgili soruları vardı, ama cevap yoktu.

Sarah, Irv ve Sandy adalar arası işleyen çift motorlu bir uçakla gürültülü ve sarsıntılı bir yolculuk yaptıktan sonra akşamın geç saatlerinde Anchorage’in uluslararası havaalanına vardılar. Onları FHKM şubesinden iki stajyer karşılayıp Alaska Bölge Hastanesi’ne götürdüler. Burada onlara bir dizi toksikoloji testi uygulandı. Artık uçu de eski gücüne kavuşmuştu ve herhangi bir hastalık belirtisi görünmüyordu. İşin tuhaf yanı, hastanedeki uzmanlar onlarda anormal bir toksin seviyesi bulamadıkları gibi herhangi bir teşhi

de koyamadılar. Sarah, Irv ve Sandy sanki hiçbir rahatsızlık geçirmemişler gibi hastaneden sağlam raporuyla taburcu edildiler.

Altı gün sonra *Deep Endeavor* sessizce Puget Boğazı'nı kat edip Seattle'ın hemen kuzeyindeki Shilshole Koyu'na girdi. Ballard Locks'taki geçiş havuzundan geçerek Union Gölü'nün kuzey sahiline doğru yöneldikten sonra Burch gemisini modern görünümü, camekânlı bir binanın önündeki özel iskeleye yanaştırdı. Burası NUMA'nın kuzeybatı saha ofisiydi. Mürettebatın eşleri ve çocuklarından oluşan bir grup gemiyi görür görmez el sallayarak selamlamaya başlamışlardı.

“Galiba seni özel bir karşılama komitesi bekliyor Dirk,” dedi Burch iskelenin ucunda el sallayan iki kadını göstererek. Dirk kaptan köşkünün camından bakınca iskeledeki kalabalığın arasınıda Sarah ve Sandy'yi gördü. Sarah mavi pantolonu ve mısır rengi bluzu içinde çok güzel görünüyordu.

“İkiniz de kozmetik reklamlarındaki modellere benzemişsiniz,” dedi Dirk onların yanına gidince.

“Senin sayende,” dedi Sarah. “Alaska Bölge Hastanesi'nde bir gece kaldık, bize sağlam raporu verip gönderdiler.”

“Irv nasıl?”

“O da iyi,” dedi Sarah. “Anchorage'de birkaç gün daha kalıp, deniz aslanı incelemelerimizi tamamlamak için Alaska Balıkçılık ve Avcılık Dairesi'yle çalışacak. Araştırmamızı bitirmek için bize saha desteği vermeye razı oldular.”

“Üçünüzün de iyi olmanıza çok sevindim,” dedi Dirk. “Peki, Anchorage'de durumunuz için ne teşhis konuldu?”

Sarah ve Sandy bir an bakıştıktan sonra omuz silkip aynı anda başlarını iki yana salladılar.

“Hiçbir şey bulamadılar,” dedi Sarah. “Esrarengiz bir durum. Üçümüzde de solunum yollarında bir enfeksiyon izi görüldü, ama hepsi bu kadar. Kan ve idrar tahlil sonuçları temiz çıktı. Eğer zararlı bir şey solumuşsak, Anchorage’e gelene kadar sistemimizden çıkmış.”

“İşte bu nedenle de buraya deniz aslanını almak için geldik,” dedi Sandy. “Hayvanın dokusunda hâlâ bir kanıt olacağını umuyoruz.”

“Demek, buraya beni görmek için gelmedin,” dedi Dirk abartılı bir kaş çatışıyla.

“Özür dilerim Dirk,” dedi Sarah gülerek. “Bu öğleden sonra tahlilimizi bitirdikten sonra bizi görmeye laboratuvara gelsen. Gidip bir yerde yemek yeriz.”

“Sonuçları ben de öğrenmek istiyorum,” dedi Dirk teklifi kabul ederek; sonra da donmuş haldeki deniz aslanını almaları için iki kadını gemiye götürdü.

Deniz aslanı gönderildikten sonra Dirk ve Dahlgren gemiyi emniyete alıp ileri teknoloji ürünü hassas araştırma gereçlerini depoya nakledilmesini sağladılar. Liman görevlerini tamamlayarak gemi mürettebatı da bir sonraki seyir talimatı gelene kadar birkaç gün tatil yapmak için dağıldılar.

Dahlgren omzunda bir sırt çantası ve bir kolunun altındaki koltuk değneğiyle Dirk’ün yanına geldi. Baldırındaki yara nedeniyle biraz da olsa aksıyordu.

“Dirk, seyre çıkmadan önce barda tanıştığım seksi bir kızla randevum var. Güzel bir arkadaşı var mı diye sorayım mı?”

“Hayır, sağ ol. Ben bir duş yaptıktan sonra Sarah ve Sandy’nin deniz aslanı tahlilinden ne öğrendiklerine bakacağım.”

“Sen zaten hep böyle ileri zekâlı tiplere düşkünsündür,” dedi Dahlgren gülerek.

“Ö koltuk değneği de nereden çıktı öyle? Üç gündür bunu kullanmıyordun.”

“Kadınların merhamet duygularını hiç hafife alma,” dedi Dahlgren sırtarak. Koltuk değneğine yaslanıp acı içinde topallama numarası yaptı.

“Yerinde olsam kadınların kötü rol yapmayı sezme becerilerini de hafife almazdım,” dedi Dirk gülerek. “Sana iyi avlar.”

Dirk turkuvaz renkli bir NUMA Jeep Cherokee’nin anahtarlarını ödünç alıp Washington Gölü’ne bakan kiralık evine gitti. Her ne kadar gerçek evi başkent Washington’da olsa da, kuzeybatıdaki geçici görevleri de seviyordu. Ormanla çevrili ortamı, soğuk ve berrak suları ve her zaman enerjik insanlarıyla bu bölge ona huzur verirdi.

Dirk duş yapıp, ince bir kazak ve koyu renk pantolon giydikten sonra kendine fıstık ezmeli bir sandviç hazırladı ve birası elinde, telesekreterine bırakılan mesajları dinlemeye başladı. Yokluğu sırasında dünyanın durmadığını öğrendikten sonra cipe bindi ve kuzeye, I-5 karayoluna çıktı. Jackson Park Golf Kulübü’nü geçip kuzeye döndü, ardından Fircrest Yerleşkesi’nin park benzeri tesisine girdi. Eskiden askeri bir tesis olan Fircrest Washington eyaletine devredilmişti ve şimdi burada çeşitli devlet kuruluşlarının ofisleri bulunuyordu. Dirk ağaçların arasında kalmış beyaz bir bina görüp oraya yöneldi. Tabelasında WASHINGTON EYALETİ KAMU SAĞLIĞI LABORATUVARLARI yazılıydı.

Resepsiyon görevlisi eyalet laboratuvarını paylaşan küçük FHKM ofisine telefon ettikten birkaç dakika sonra Sarah ve Sandy lobiye geldiler. Daha önce yüzlerinde görülen neşeli ifade artık yoktu.

“Dirk, gelmekle çok iyi ettin. Caddenin ilerisinde oturup konuşabileceğimiz sessiz bir İtalyan lokantası var. Makarnasıyla meşhurdur.”

“Tabii,” dedi Dirk. “Önce hanımlar,” diyerek geçmeleri için kapıyı tuttu.

Lokantada masalarına oturduktan sonra Sarah bulgularını açıklamaya başladı.

“Deniz aslanının muayenesi sonucu ölüm nedeninin solunum yolları felci olduğu anlaşıldı. Ne var ki, ilk kan tahlilinden yoğunluklu bir toksin düzeyi çıkmadı.”

“Tıpkı size Anchorage’de uygulanan test sonuçları gibi,” dedi Dirk ekmeğini kemirirken.

“Evet. Her ne kadar Anchorage’e varana kadar bitkinlik, baş ağrısı ve solunum sorunları yaşadıysak da, hayati değerlerimin sağlam çıkmıştı,” diye ekledi Sandy.

“Böylece hayvanın kanını ve dokusunu dikkatle inceledikten sonra toksinin izini bulduk,” diye devam etti Sarah. “Yüzde yüz emin değilsek de, deniz aslanının hidrojen siyanür zehirlenmesinden öldüğüne inanıyoruz.”

“Siyanür mü?” dedi Dirk kaşları havada.

“Evet,” dedi Sandy. “Akla yatkın. Siyanür insan vücudundan çok çabuk atılır. Sarah, Irv ve benim durumumda, Anchorage Hastanesi’nin kapısına varana kadar vücutlarımız tamamı olmasa da, siyanürün büyük bir kısmını temizlemişti. Bu nedenle kan örneklerimizde hiç izi bulunmadı.”

“Alaska Adli Tıp Bürosu’yla irtibat kurup onlara bulgularımızı anlattım. Henüz o iki Sahil Güvenlik görevlisinin otopsilerini tamamlamamışlar, ama artık neye bakacaklarını biliyorlar. Ben o adamların da aynı nedenle öldüklerinden eminim,” dedi Sarah kederli bir sesle.

“Ben siyanürün öldürücü olması için sindirim yoluyla alınması gerektiğini sanırdım,” dedi Dirk.

“Çoğu insan böyle bilir, ama zehrin ölümcül biçimi sadece o değildir. Savaş zamanı casuslarının yanlarında bulundurduğu siyanür tabletlerini, Jim Jones’un Guyana’daki Jonestown’da şeker kaplamalı siyanür haplarıyla yüzlerce kişiyi öldürdüğünü herkes bilir. Siyanürün kullanıldığı Tylenol zehirlenmesi vakaları da var. Fakat siyanür öldürücü bir gaz olarak da kullanılmıştır. Birinci Dünya Savaşı’nda siper savaşları yapılırken Fransızlar Almanlara karşı siyanür gazı kullanmışlardı. Almanlar bunu savaş alanında hiç denemediler, ama İkinci Dünya Savaşı’nda toplama kamplarının gaz odalarında siyanürün bir çeşidini kullandılar.”

“Zyklon B,” dedi Dirk hatırlayarak.

“Evet, aslında kemirgenleri öldürmek için geliştirilen bir siyanür türevi,” dedi Sarah. “Her ne kadar kanıtlanmadıysa da, Saddam Hüseyin’in ülkesindeki Kürt köylerine siyanür gazıyla saldırdığından da kuşkulanılmıştı.”

“Yiyecek ve içeceklerimizi kendimiz getirdiğimize göre, havadan zehirlenmiş olmamız akla yatkın,” dedi Sarah. “Deniz aslanı ölümleri de bu görüşü destekliyor.”

“Siyanürün doğal bir kaynaktan çıkması mümkün müdür?” diye sordu Dirk.

“Siyanür çeşitli bitkilerde ve kuru fasulyeden yabani kiraza kadar birçok yiyecekte bulunur. Ama en yoğun hali sanayi sol-

ventlerinde olur. Elektro kaplamalarda, altın, gümüş ayrımında ve dezenfektan yapımında kullanılmak üzere her yıl tonlarca siyanür üretilir. Çoğu insan büyük ihtimalle her gün siyanürün bir çeşidine maruz kalır. Ama sorunun cevabına gelince, doğal bir kaynaktan öldürücü dozda siyanür gazı çıkması mümkün değildir. Sandy, Amerika'daki siyanür ölümlerinin tarihçesiyle ilgili ne bulmuştun?"

"Bir hayli vaka var, ama çoğu bireysel kazalar, katı halden siyanürün sindirim yoluyla alındığı cinayet ve intihar olayları. Sandy yanında getirdiği bir dosyayı açıp içinden bir sayfa çıkardı.

"En dikkat çekici kitle ölümü Tylenol zehirlenmesiyle olmuş, yine sindirim yoluyla alan yedi kişi hayatını kaybetmiş. Çoklu ölüm nedeni olarak siyanür gazından şüphelenildiğini gösteren iki vak buldum. 1942 yılında bir Oregon kasabası olan Warrenton'da dört kişilik bir aile hayatını kaybetmiş. 1964'teyse Butte, Montana'da üç adam ölmüş. Montana vakası ayrıştırma solventlerinin yol açtığı bir maden kazası olarak kayıtlara geçmiş. Oregon vakasındaysa neden belirlenememiş. Alaska içinde veya civarında benzer bir olaya rastlayamadım."

"O halde, doğal bir kaynaktan çıkma ihtimali akla yatkın değil," dedi Dirk.

"O zaman, eğer insan eliyle havadan salınım olmuşsa, bunu kim yaptı ve neden yaptı?"

"Bence 'kim' sorusunun cevabı o balıkçı teknesindeki dostlarımız," dedi Dirk.

"Yetkililer onları yakalamadı mı?" diye sordu Sarah.

Dirk öfkeyle başını iki yana salladı. "Hayır, trol teknesi ortada kayboldu. Yerel yetkililer oraya varana kadar çoktan gitmişlerdi. Resmi tahminlere göre kaçak avcılık yapan yabancılarmış."

“Sanırım, bu mümkün,” dedi Sarah. “Kulağa biraz tehlikeliymiş gibi geliyor, ama gazı rüzgâr yönünde deniz aslanlarına doğru püskürtmüş olabilirler.”

“Böylece kısa zamanda birçok hayvanı öldürebilirler,” diye ekledi Dirk. “Ama kaçak avcıların AK-47 tüfekleri kullanıyor olması bana biraz abartılı gibi geldi. Hem deniz aslanı satış piyasasını da hâlâ öğrenemedim.”

“Çok şaşıyorum. Hiç böyle bir şey duymamıştım.”

“Umarım, ikinizde de gaza maruz kalmanın rahatsız edici bir etkisi olmaz,” dedi Dirk endişeli gözlerle Sarah’a bakarak.

“Sağ ol,” dedi Sarah. “Sistemimizde bir şok yarattı, ama iyiyiz. Çok az doza maruz kalmanın tehlikeli olabileceğini gösteren hiçbir kayıt yok.”

Dirk çoktan boşaltmış olduğu makarna tabağını öne itip karınını ovaladı ve, “Çok güzel bir lokanta seçimi yaptınız,” dedi.

“Biz hep burada yeriz,” dedi Sarah ve hesabı ödemesine engel olmak için Dirk’ün elini tuttu.

“Bunun karşılığını vermek isterim,” dedi Dirk yüzüne ciddi bir gülümseme oturtarak.

“Sandy’yle birlikte Spokane’deki FHKM araştırma laboratuvarına gitmemiz gerekiyor, ama döndüğümüzde sana bu fırsatı vereceğim.” Sarah bu ifadesiyle Sandy’yi araştırmanın dışında bırakmıştı.

Dirk bilmiş bir gülücükle karşılık verdi.

“O günü iple çekeceğim.”

Gulfstream V jetin iniş takımı tekerlekleri yavaşça açıldı. Kenar kenar uçağın burnu da pistle aynı hizaya geldi. Kanatlar puslu havayı bir neşter gibi keserken içinde on dokuz yolcusu bulunan lüks jetin lastikleri gıcırtilar çıkararak asfaltı buluştu. Pilot uçağı Tokyo'nun modern Narita Uluslararası Hava limanı'ndaki özel jet terminaline sürdükten sonra tiz seslerle çıkan turlayan türbinleri kapattı. Yer mürettebatı jetin tekerlekleri önüne takozları yerleştirirken pırıl pırıl parlayan siyah bir limuzin sessizce gelip uçağın yolcu merdiveninin tam altında durdu.

Chris Gavin güneşe çıkınca gözlerini kısarak merdivende indi ve onu bekleyen limuzine bindi. Onu asistanlardan ve başka yardımcılardan oluşan bir grup izledi. SemCon Endüstri'nin CEO'su olan Gavin dünyanın en büyük yarıiletken üreticisi olan şirketi yönetiyordu. Şirketi ileri görüşlü babasından miras alan bu hovarda adam üretimi denizaşırı ülkelerde daha ucuza mal etmek amacıyla Amerika'daki fabrikaları kapatıp, ülkesindeki binlerce işçiyi kovduğu için yurttaşlarını küstürmüştü. Hissedarlarına bundan sonra kârların daha yüksek olacağını vaat ederken kendi

si de şaşaalı hayat tarzını dünya eğlence sahnelerine taşımaktan büyük keyif alıyordu.

Tokyo'nun yaklaşık altmış altı kilometre kuzeydoğusundaki havaalanından çıkan limuzin şoförü yüksek maaşlı yöneticileri taşıdığı aracıyla Higaşi Kanto ekspres yoluna girip Japonya başkentine doğru ilerledi. Yirmi dakika sonra şoför Tokyo'ya yirmi kilometre kala otoyoldan çıkıp güney yönüne saptı ve çok geçmeden Tokyo Körfezi'nin doğu kenarındaki liman şehri Şiba'nın sanayi semtine girdi. Bir sıra fabrikanın önünden geçtikten sonra koya tepeden bakan şık, cam bir binanın önünde durdu. Dört kat yüksekliğinde, camları güneşi yansıtan pencereleriyle bu modern yapı, içinde üretim tesisi bulunan bir fabrikadan çok şık bir yönetim binasını andırıyordu. Çatısındaki neon tabelada kocaman harflerle SEMCON yazılıydı. Hepsi soluk mavi renkli laboratuvar ceketleri giymiş olan kalabalık bir işçi grubu yeni tesisin açılışını yapması için CEO'larını beklemekteydi

Gavin limuzinden çıkıp porselen kaplamalı dişlerini sergileyen bir gülüşle işçilerine el sallarken kalabalık tezahürat yaptı, kamera flaşları patladı. Şiba belediye başkanı ve yeni fabrikanın müdürünün sıkıcı konuşmalarından sonra Gavin de mikrofona gelip işçilerini yüreklendiren cilalı sözler etti. Daha sonra da yeni bina girişindeki kurdeleyi aşırı büyük bir makasla kesti. Kalabalıktan ölçülü bir alkış duyulurken binanın altında bir yerden boğuk bir patlama sesi geldi; bazıları bunu kutlama amaçlı havai fişegi sandı. Ama ardından daha gürültülü birkaç patlama daha oldu ve bina sarsılınca işçiler şaşkınlık içinde bakakaldılar.

Binanın silikon çip üretim merkezindeki silan gazı tankında ufak çapta bir patlayıcı infilak ettirilmişti. Çok çabuk tutuşabilen bu gaz silikon kristallerinin büyütülmesinde kullanılırdı.

Bir torpil gibi patlayan bu tankın büyük bir hızla havaya saçılan metal parçaları hemen o civarda bulunan altı tane silan ve oksijen tankının da art arda patlamasına yol açtı. Binanın içi bir alev topu haline gelmişti. Kavurucu sıcaklık dış pencerelerin patlamasına neden oldu ve aşağıdaki kalabalığın üstüne cam parçalarıyla molozlar yağmur gibi yağdı.

Bina sarsılırken ve çatısından alevler yükselirken panik içindeki işçiler dört bir yana kaçıştılar. Elinde dev makasla duran Gavin şok halinde donup kalmıştı. Aniden boynunda iğne batmış gibi bir acı duydu ve bütün duyuları felce uğradı. İçgüdüsel bir hareketle elini boynuna götürünce derisine saplanmış dikenli, küçük bir çelik bilye olduğunu fark etti. Üstü kanlı küçük saçma tanesini çıkardığı sırada omzuna büyük bir cam parçası saplanmış olan bir kadın çığlıklar atarak yanından geçti. Dehşet içindeki birkaç asistanı Gavin'i hemen tutup limuzine doğru götürürken yanan fabrikası önünde onun fotoğrafını çekmek isteyen bir fotoğrafçıya engel olmak için vücutlarını siper ettiler.

Limuzine götürülürken Gavin'in bacakları birden pelteleşti. Bir şey söylemek için asistanlarından birine döndü, ama ağzından tek kelime çıkmadı. Arabanın kapısı açılınca öne doğru düşüp limuzinin halı kaplı zeminine göğüs üstü kapaklandı. Asistanı onu çevirince dehşet içinde CEO'sunun nefes almadığını fark etti. Limuzin hızla en yakın hastaneye yol alırken panik içinde Gavin'e kalp masajı yapmaya çalıştılar, ama işe yaramadı. Küresel şirketin bencil başkanı ölmüştü.

Konuşmacı kürsüsüne yaklaşan kara gözlü, kel kafalı ve sarı kık bıyıklı adam pek az kimsenin dikkatini çekmişti. Üstündeki mavi laboratuvar önlüğü ve plastik kimlik rozetiyle diğer SemCon çalışanlarına benziyordu. Daha da az kimsenin fark ettiği başka bir şey de, adamın elinde içinden bir kamış sarkan plastik bir bar

dağ tuttuğuydu. Ve patlamaların yarattığı karmaşa içinde adamın bu kamışı dudaklarına götürdüğünü ve üfleyerek şirket CEO'suna zehirli bir bilye fırlattığını kimse görmemişti.

Telaşsız adımlarla tesis sınırlarının bitimine yürüyen kel suikastçı plastik bardağını ve laboratuvar ceketini yoldaki çöp bidonuna attı. Bisikletine bindikten sonra çanlar çalarak gelen itfaiye aracına ve yanan binaya son bir kez bakıp oradan uzaklaştı.

Dahlgren'in kafasının içinde tıpkı uzaktaki bir kavşağa giren tren sesi gibi bir çınlama oldu. Bilincinin yerine gelip, bunun aslında telefon zili olduğunu söylemesiyle bu sesin rüyasının bir parçası olma ümidi de kayboluverdi. Komodinin üstündeki telefona uzanıp esneyerek, "Alo?" dedi.

"Jack, hâlâ uyuyor musun?" diye sordu hattın ucundaki Dirk.

"Evet, uyandırdığın için sağ ol," dedi Dahlgren uyku sersemliği içinde.

"Bankerlerin geç saatlere kadar uyumadıklarını sanırdım."

"Bu banker uyumayı sever. Votka içmeyi de. Galiba bu gece ağzıma bir dinozor kaçtı," dedi Dahlgren geçirerek.

"Çok üzıldüm. Denizde uyuşan bacaklarımı germek için Portland'a gidip bir otomobil mezatına katılmayı düşünüyorum. Benimle gelmek ister misin?"

"Hayır, sağ ol. Veznedarımı kano gezisine götüreceğime söz verdim. Tabii, ayağa kalkacak hale gelebilirim..."

"Tamam. Seni canlandırması için bir Bombay martinisi gönderirim."

"Tamam," dedi Dahlgren yüzünü ekşiterek.

Dirk, Seattle'dan çıkıp NUMA'nın cipiyle eyaletler arası 5 numaralı otoyolda güneye doğru ilerlerken Batı Washington bölgesinin ormanlarla kaplı yemyeşil manzarasının tadını çıkarıyordu. Açık arazide hayal gücü daha da canlandığı için eyaletler arası uzun araba yolculuklarını severdi. Yeterince zamanı olduğu için yolu uzatmaya karar verdi ve Willapa Koyu'na giden bir yan yola girdi. Büyük koy boyunca Pasifik Okyanusu'nu seyrederek yol aldıktan sonra Columbia Nehri'nin geniş ağzına vardı ve Lewis ile Clark'ın 1805 yılında ayak bastığı sahilde ilerledi.

Nehri altı kilometre uzunluğundaki Astoria-Megler Köprüsü üstünden geçen Dirk tarihi balıkçı limanı Astoria'dan çıkarken bir yol levhası dikkatini çekti. Yeşil zemin üstüne beyaz harflerle WARRENTON 10 KM yazılıydı. Merakının dürtüsüyle Portland yolundan çıkıp ok işareti takip ederek Warrenton'a doğru sürdü.

Balıkçılar ve yatçılar için Pasifik'e açılan, Oregon'un kuzeybatı ucundaki bu küçük kasabanın dört bin kişilik bir nüfusu vardı. Anacaddede kısa bir süre ilerleyen Dirk çok geçmeden aradığı şeyi buldu. Cipi resmi bir aracın arkasına park edip beton bir patikadan yürüyerek Warrenton Halk Kütüphanesi'nin ön kapısına yöneldi.

Küçük bir kütüphaneydi, fakat sanki altmış yetmiş yıldan beri hizmete açılmış gibi görünüyordu. Havada eski kitaplara özgü o tanıdık koku vardı. Dirk büyük metal bir masanın ardında oturan elli yaşlarındaki kısa sarı saçlı, gözlüklü kadının yanına gitti. Kuş kulu gözlerle ona bakan kadının bluzundaki rozette adı yazılıydı: MARGARET.

"Günaydın Margaret. Adım Dirk," dedi gülümseyerek. "Acaba sizde 1940'lı yılların yerel gazeteleri bulunur mu?"

Kadının yüzü kızarır gibi oldu. "*Warrenton News*, 1964 yılında da kapandı. 1930'lardan 60'lara kadar olan nüshaları var. Benimle gelin lütfen."

Margaret kütüphanenin dar bir köşesine yürüyüp buradaki dosya dolabından birkaç çekmece çıkardı; bunların arasından 1940'lı yılların sayılarını buldu.

“Tam olarak neyi arıyorsunuz?” diye sordu kadın, yardımcı olma isteğinden çok merakından.

“1942 yılında burada yaşayan bir ailenin aniden zehirlenerek ölmesiyle ilgileniyorum.”

“Ha, bu Leigh Hunt olmalı,” dedi Margaret bilmiş bir havayla. “Babamın arkadaşıydı. O zamanlar burada epeyce bir şok yaratmış. Durun bakayım... Galiba yazın olmuştu.” Dosya dolabını karıştırmaya başladı. “Aileyi tanır mıydınız?”

“Hayır, sadece ölümlerini örten sır perdesiyle ilgilenen bir tarih meraklısıyım.”

“İşte, burada,” dedi Margaret yerel gazetenin 21 Haziran 1942 Pazar günkü sayısını çıkararak. İçinde çoğu hava raporları, gelgit zamanları ve somonbalığı istatistikleriyle yerel dedikoduların ve reklamların olduğu küçük bir günlük gazeteydi. Kadın Dirk'ün manşet haberi görebilmesi için gazeteyi dolabın üstüne yaydı.

DELAURA PLAJI'NDA DÖRT ÖLÜM

Kasabamızın yerlilerinden Leigh Hunt, iki oğlu Tad (13), Tom (11) ve adının Skip olduğu bilinen dört kişi 20 Haziran Cumartesi günü DeLaura Plajı'nda ölü olarak bulundular. Hunt'ın karısı Marie bu dört kişinin öğleden sonra istiridye toplamak için sahile gittiklerini ve akşam yemeğine eve dönmediklerini bildirdi. Bir boğuşma veya bedensel yara izi bulunmayan cesetleri şerif Kit Edward buldu. Edward, “Bedensel herhangi bir iz bulunmayınca duman solunumundan veya zehirlenmeden kuşkulandık,” diye açıklamada bulundu. “Leigh'in atölyesinde

deri tabaklamak için bol miktarda siyanür bulunurdu. O ve oğlanlar sahile gitmeden önce kuvvetli bir doza maruz kalmış olmalı; zehir onlar plaja vardıktan sonra etkisini göstermiş olmalı. Cesetler adli tıpta incelendikten sonra cenaze işlemleri yapılacaktır.”

“Adli tıp bulgularını açıklayan bir haber devamı var mı?” diye sordu Dirk.

Margaret gazetenin altı sayısına daha baktıktan sonra ölümle ilgili küçük bir haber buldu. Yüksek sesle okuduğu yazıya göre adli tıp uzmanı ölüm nedenini kazayla siyanür soluması olarak açıklamıştı.

“Babam bunun kaza olduğuna hiç inanmamıştı,” dedi Margaret, Dirk’ü şaşırtarak.

“Hunt’ın atölyesinde dumanı soluduktan sonra plajda ölmele-ri pek mantıklı gelmiyor,” dedi Dirk.

“Babam da aynı şeyi söyledi,” diye karşılık verdi Margaret. “Yetkililerin kuşları hiç hesaba katmadıklarını da söylüyordu.”

“Kuşları mı?”

“Evet. Sahilin Hunt ve çocukların bulunduğu alanında yüze yakın martı ölüsü de bulunmuştu. Kara Kuvvetleri üssü Fort Stevens o plaja çok yakındır. Babam onları kazayla öldüren şeyin askeriye- nin bir deneyi olduğundan şüphelenirdi. Sanırım, hiçbir zaman kesin olarak bilemeyeceğiz.”

“Bazen savaş zamanı sırlarının ortaya çıkması zor olabilir,” dedi Dirk. “Yardı- mın için çok teşekkür ederim Margaret.”

Dirk cipe binip sahildeki otoyola çıktı ve oradan güneye döndü. Kısa bir süre sonra DELAURA PLA- JI’NA GİDER levhasının olduğu bir yan yola vardı. Bu yol açık bir kapıdan FORT STEVENS PARKI yönüne uzanıyor ve yoğun bir çalı örtüsüyle daralıyordu.

Dirk düşük vitesle aracı dik bir yokuştan çıkarıp okyanusa bakan terk edilmiş bir top mevziine geldi. Buradaki Russell Bataryası, Columbia Nehri'ne girişi savunma amaçlı kurulan birkaç üstten biriydi. İçsavaş sırasında tesis edilmiş, İkinci Dünya Savaşı'nda büyük, uzun menzilli toplarla donatılmıştı. Dirk tabyanın olduğu yerden bakınca Columbia Nehri'nin ağız kısmındaki mavi suları ve aşağıdaki, öğlen sonrası piknikçileriyle dolu DeLaura Plajı'nı da görebiliyordu. Dirk deniz havasını derin soluklarla içine çektikten sonra geldiği yoldan geri döndü. O sırada karşıdan gelen siyah bir Cadillac'la az kalsın çarpışacaktı. Yarım kilometre daha ilerledikten sonra yol kenarındaki bir bilgilendirme tabelası dikkatini çekti. Granit bir zemin üstünde ayrıntılı çizilmiş bir denizaltı gravürü vardı. Altında da bilgi notu yazılıydı:

21 Haziran 1942 tarihinde burada 5,5 inçlik bir top mermisi patladı. Japon denizaltısı 25 tarafından Columbia Nehri Limanı Savunma Tesisleri'ne atılan on yedi mermiden biriydi. ABD anakarasında bir askeri üs İkinci Dünya Savaşı sırasında ve 1812 Savaşı'ndan beri ilk kez düşman ateşine maruz kalmıştı.

Dirk yazıyı okurken içgüdüsel bir hareketle yana çekildi; dönüş yolundaki Cadillac onu toza bulamamak için yavaşça yanından geçti. Dirk bir süre denizaltı gravürüne baktıktan sonra oradan ayrılmak için döndü. Fakat son anda bir şey dikkatini çekince tekrar yazıya baktı. Dikkatini çeken şey tarihti. 21 Haziran, Hunt ve çocukların plajda ölü bulundukları günün bir gün sonrasıydı.

Dirk torpido gözünden cep telefonunu çıkardı, numarayı tuşlarken aracın kaputuna dayandı. Dört çalıştan sonra hattın karşısından neşeli bir ses duyuldu.

“Ben Perlmutter.”

“Julien, benim, Dirk. En sevdiğim deniz tarihçisi nasıl bugünlerde?”

“Dirk, sevgili çocuk, sesini duymak ne güzel! Ben de tam babanın Filipinlerden gönderdiği turşuların tadına bakıyordum. Söyle bakalım, Büyük Beyaz Kuzey’in keyfini sürüyor musun?”

“Aleut Adaları’ndaki araştırmamızı yeni bitirdik, ben de Pasifik’in kuzeybatısına döndüm. Adalar çok güzeldi, ama bana biraz fazla soğuk geliyor.”

“Soğuk gelmiştir tabii,” dedi Perlmutter. “E, ne arıyorsun Dirk?”

“Tam olarak İkinci Dünya Savaşı Japon denizaltılarını. Amerikan anakarasına kaydedilmiş saldırıları ve herhangi bir sıra dışı silahlarının olup olmadığını.”

“İmparatorluk denizaltıları, öyle mi? Hatırladığım kadarıyla Batı Sahili’ne cılız birkaç saldırı yapmışlardı, ama uzun zamandır savaş zamanı Japonya dosyalarımı bakmış değilim. Senin için biraz araştırmam gerekecek.”

“Sağ ol Julien. Bir şey daha var. Siyanürün silah olarak kullanılmasıyla ilgili bir şeye rastlarsan bana bildir.”

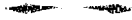
“Siyanür mü? Bu çok alçakça bir şey olurdu, değil mi?” Perlmutter cevap beklemeden telefonu kapadı.

Georgetown’daki evinde ender bulunan deniz tarihi kitapları ve yazıtlarından oluşan muazzam bir koleksiyonu olan St. Julien Perlmutter’in aradığı şeyi bulması sadece birkaç dakikasını aldı. İki yüz kiloluk gövdesi, kocaman göbeği, gri sakalı ve mavi gözleriyle Perlmutter aşırı büyümüş bir Noel Baba’ya benziyordu. Gurme kitaplarına olan düşkünlüğünün yanı sıra, Perlmutter dün-

yanın en önde gelen deniz tarihçilerinden biri olarak tanınırdı. Bunun başlıca nedenlerinden biri de sahip olduğu, denizle ilgili gök günlüğü koleksiyonuydu.

Üstünde ipek pijaması ve sabahlığıyla maun kitaplığına gitti, birkaç kitaba göz attıktan sonra bir tanesini çekip aldı, ardından iki klasör çıkardı. Aradığı bilginin bunların içinde olduğunu gördükten sonra da sıcak çayı ve taze poğaçalarının onu beklediği sofrasına oturdu.

Dirk yoluna devam edip Portland'a geldi ve otomobil mezarının yapıldığı geniş çayırılık alanı buldu. Kırklı, ellili ve altmışlı yıllara ait pırıl pırıl parlayan arabaları görmek için kalabalık bir meraklı topluluğu birikmişti. Dirk bir süre araçların boyalarını ve mekanik restorasyonlarını hayranlıkla izledikten sonra mezadın yapılacağı büyük, beyaz sayvanlı çadıra yöneldi.

İçerideki hoparlörlerden fiyat artırmak için makineli tüfek hızıyla bağırarak mezarının sesi duyuluyordu. Yetmişli yıllara özgü smokinler ve ucuz kovboy şapkaları giymiş olan bir mezarçı ekibi katılanları gaza getirmek ve her arabaya daha yüksek fiyat biçilmesini sağlamak için etrafta koşuşturuyordu. Birkaç Corvette ve onlardan daha eski bir Thunderbird satıldıktan sonra sahneye getirilen 1958 model bir Chrysler 300-D, Dirk'ün bir anda dikkat kesilmesine neden oldu. Muazzam büyüklükteki araba Aztek turkuvazı rengindeydi, bitmeyecekmiş gibi görünen ışıltılı krom aksamı ve köpekbalığı yüzgeci gibi görünen kuyruk tasarımıyla son derece göz alıcıydı. Dirk'ün bu çelik ve cam karışımı sanat şaheserine bakarken neden nabzının hızlandığını ancak gerçek bir otomobil fanatığı takdir ederdi.

“Golden, Colorado’daki Pastime Restorasyon tarafından toplanmış ve güncel kullanıma hazır hale getirilmiştir,” diye cınladı mezatçının sesi. Arabayla ilgili başka bilgiler de verdikten sonra doğruca fiyat artırımına geçti. Dirk elini havaya kaldırdı; onu sarı pantolon askıları olan aşırı kilolu bir adam izledi. Dirk rakibinin her artırıışına cevap vererek niyetinin ciddi olduğunu gösterdi. Bu taktik işe yaradı ve adam üçüncü teklifinden sonra pes edip bara gitti.

“NUMA kepli adama satıldı!” diye duyuruda bulundu mezatçı; etraftaki insanlar nazikçe alkışladılar. Her ne kadar birkaç maaşına mal olduysa da, Dirk iyi bir alışveriş yaptığına inanıyordu. 1958 yılında üstü açılabilen Chrysler 300-D modelinden sadece iki yüz adet üretilmişti.

Aracın Seattle’a gönderilmesini ayarlarken cep telefonu çaldı.

“Dirk, benim, Julien. Aradığın bilgileri buldum.”

“Hızlı servis diye buna derim.”

“Akşam yemeğinden önce sana ulaşmak istedim,” dedi Perlmutter bir sonraki öğünü düşünerek.

“Seni dinliyorum Julien.”

“Pearl Harbor’dan sonra Japonlar Batı Sahili boyunca dokuz on tane denizaltı konuşlandırdılar, ama savaş Güney Pasifik’e kayınca bunları geri çektiler. Japon denizaltıları daha çok keşif görevi yapıyorlar, ana limanları gözlemleyip belli başlı gemi hareketlerini izliyorlardı. Savaşın ilk yıllarında birkaç ticari gemiyi batırıp halkı biraz korkutmayı başarmışlardı. Karaya yapılan saldırılara gelince, bunlardan ilki 1942’de *I-17*’nin Santa Barbara yakınlarına birkaç atış yapıp bir iskeleye ve petrol iskelesine hasar vermesiyle sonuçlandı. 1942 haziranında *I-25*, Astoria, Oregon yakınlarındaki Fort Stevens’a ateş açtı, *I-26* ise Kanada’daki Vancouver Adası’nda-

ki bir radyo istasyonunu bombaladı. 1942 ağustosunda I-25 geri dönüp Oregon'daki Cape Blanco yakınlarına geldi ve civardaki ormanlarda yangın çıkarmak için yangın bombalarıyla donatılmış bir deniz uçağı gönderdi. Bu saldırı başarısız oldu ve sadece bölgedeki küçük bir yangından ibaret kaldı."

"Göründüğü kadarıyla taciz saldırılarından öteye geçmemiş," dedi Dirk.

"Evet, saldırılarda stratejik bir hedef olmamış. Yangın bombalı saldırıdan sonra denizaltılar Aleut seferlerine destek olmak için kuzeye gönderilmişler. İmparatorluk denizaltıları 1943'te Attu ve Kiska adalarının istilası ve daha sonra boşaltılmasında önemli rol oynamışlar. Bizim sonar teknolojimiz gelişip de onları avlamaya başlayınca Japonlar Aleut Adaları'nda beş denizaltı kaybetmiş. Kiska'yı geri almamızdan sonra Kuzey ve Batı Pasifik'te sadece birkaç Japon denizaltısı kalmış. 1944 nisanında I-180, Kodiak, Alaska'da kısırılıp batırılmış, bundan sonra da 1945 ocak ayında I-403, Cape Flattery, Washington'da batırılana kadar bizim denizlerimizde savaş olmamış."

"Deniz Kuvvetleri son demlerini yaşarken bir denizaltının bizim Batı Sahili'ne gelmesi çok tuhaf."

"I-403'ün onların büyük gemilerinden biri olduğu düşünülürse, daha da tuhaf oluyor. Bir Amerikan muhribi onu yakalamadan önce büyük ihtimalle bir hava saldırısı planlamışlardı."

"O günlerde uçak taşıyan bir denizaltı inşa edebilmeleri inanılır gibi değil," dedi Dirk.

"Büyük gemileri üç tane uçak taşıyabiliyordu. Muazzam şeylerdi."

"Japon denizaltılarının siyanürlü silah kullandığını gösteren bir şey buldun mu?"

“Savaş kayıtlarında yer almıyor, ama bu silahlara sahiplerdi. Sanırım İmparatorluk Kara Kuvvetleri, Çin’deki savaşta biyolojik ve kimyasal silahlar deneyip, kullanmıştı. Başka şeylerin yanı sıra siyanür yüklü top mermileri kullandıklarını biliyoruz, demek ki, Deniz Kuvvetleri de bunları denemiş olabilir, ama bunu gösteren resmi bir kayıt yok.”

“Sanırım, bunu kanıtlamak mümkün değil, ama bence I-25 siyanür yüklü bir mermi gönderdi ve Fort Stevens’a yaptığı saldırının ertesi günü dört kişinin ölümüne neden oldu.”

“Olabilir. I-25 daha sonra Güney Pasifik’te batırıldığı için bunu kanıtlamak imkânsız. Ama bir istisna dışında Japon gemilerinin sadece konvansiyonel silahlarla donandığını biliyorum.”

“O istisna nedir?”

“Yine I-403. Savaş sonrası bir askeri dergide *Makaze* mühimmatının Deniz Kuvvetleri’ne gönderildiğini ve son seyrinden önce Kure’de bu denizaltıya teslim edildiğini okumuştum. Ne ki, hiçbir yerde *Makaze*’yle ilgili başka bir referans karşıma çıkmadı.”

“Bu terimin ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Yapabileceğim en yakın tercüme, ‘Kara Rüzgâr.’”

Dirk telefonda Leo Delgado’yla kısa bir görüşme yaptıktan sonra kano gezisi ardından veznedarıyla bira içmekte olan Dahlgren’i aradı.

“Jack, yarın sabah benimle dalmaya gelir misin?” diye sordu Dirk.

“Tabii. Boğazda zıpkınla balık mı avlayacağız?”

“Aklımda daha büyük şeyler var.”

“Büyük somonlar da iyidir.”

“Benim ilgilendiğim balık...” diye devam etti Dirk. “Altmış yıldan beri yüzüyor.”

Irv Fowler şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı. Yataktan güçlükle çıkarken bir gece önce birayı fazla kaçırıldığını düşünüyordu. Bir fincan kahve içip biraz kek yedikten sonra kendini daha iyi olduğuna inandırdı. Gün ilerledikçe ağrı daha da şiddetlendi ve Irv'ün aldığı aspirinler pek işe yaramadı. Ardından sırtı da ağrı-maya başladı ve her hareketinde bütün vücuduna sancılar yayıldı. Öğleden sonra üstüne bir bitkinlik çöktü ve Alaska Eyaleti Sağlık Hizmetleri'ndeki geçici ofisinden çıkıp dinlenmek için evine gitti.

Bir kâse tavuk suyu çorbası içince midesi alev almış gibi oldu ve müthiş bir sancı başladı. Kendi kendine tedavi bu kadar oluyor işte, diye düşündü. Kısa bir uyku denemesinden sonra acısını hafifletmek amacıyla bir aspirin daha almak için banyoya gitti. Aynadaki görüntüsüne bakınca yanaklarında parlak bir kızarıklık olduğunu fark etti.

“Ne lanet gripmiş,” diye homurdandı ve gidip tekrar yatağı-nın üzerine uzandı.

Tokyo Hilton Oteli'ndeki özel davet için sıkı güvenlik önlemleri alınmıştı ve konuklar yemek salonuna gelene kadar üç ayrı güvenlik kontrol noktasından geçiyorlardı. Japonya İhracatçılar Derneği'nin yıllık yemek davetinde masraftan kaçınılmaz, ülkenin en önde gelen patronları ve şahsiyetleri için en iyi aşçılar ve sahne sanatçıları getirtilirdi. Japonya'nın belli başlı ihracat şirketlerinin yöneticileri önemli ortaklarına verilen bu davetin sponsoru olurlardı. Kilit müşterilerin yanı sıra ülkedeki Batılı ve Asyalı diplomatlar da özel konuk muamelesi görürlerdi.

Salonda bulunan herkes Amerikan büyükelçisinin öldürülmesi ve SemCon fabrikasının açılışı sırasında yaşanan olaylarla sarsılmıştı. Şimdi Amerikan Büyükelçiliği müsteşarı Robert Bridges yanında iki sivil kıyafetli korumasıyla birlikte salona girince bütün başlar ona doğru çevrildi.

Bir diplomat olmasına rağmen Bridges kalabalık sosyal davetlerden çok iş güvenliği toplantılarına katılmayı severdi. Japon ticari temsilcisiyle sohbet ederken, bu işlerde Hamilton'ın çok daha usta olduğunu düşünüyordu. Davet sahiplerinden biri onu başka Avrupalı diplomatların da bulunduğu bir masaya götürdü.

Geleneksel yemekler servis edilirken, yükseltilmiş bir sahnede parlak kimonoları içinde süzülerek gelen geyşa dansçılar ortaya çıktı. Yanındaki Fransız büyükelçisinin Asya şaraplarının ne kadar kötü olduğu hakkındaki sıkıcı konuşmasına katlanabilmek için sıcak sakisini bir dikişte bitirip dansçıları seyretmeye koyuldu.

Ordövrler bittikten sonra çeşitli şirketlerin yöneticileri sahneye çıkıp, reklamlarını yapan parlak konuşmalar gerçekleştirdiler. Bridges bunu fırsat bilip tuvalete gitmek için yerinden kalktı; iri kıyım koruması önde, bir koridoru geçip erkekler tuvaletine geldi.

İçeriye önce koruma girip etrafı kolaçan etti. En dipteki lava-boda ellerini yıkayan bir garson vardı. Bridges'in pisuvara gitmesi için yana çekildikten sonra kapıyı kapatıp, yüzü içeriye dönük halde bekledi.

Kel kafalı garson ağır hareketlerle el yıkama işini bitirdikten sonra sırtını korumaya döndü, kâğıt havluyla ellerini kurulamaya başladı. Garson tekrar kapıya doğru döndüğünde koruma onun elinde ucu susturuculu 25'lik bir otomatik tabanca görünce neye uğradığını şaşırды. Namlu doğruca korumanın yüzüne çevrilmişti. Koruma içgüdüsel bir hareketle elini tabancasına atarken 25'likten öksürüğü andıran boğuk bir ses çıktı. Adamın sol kaşının üstünde kırmızı bir delik açılmıştı. Biraz sendeledikten sonra başı kanlar içinde yere devrildi.

Bridges atış sesini duymamıştı, ama korumanın yere düşerken çıkardığı gürültüyü işitti. Dönüp bakınca, silahını ona doğrultan garsonu gördü. "Bu da nesi?"

Garson kıyafetindeki kel adamın ona buz gibi siyah gözlerle bakarken yüzünde çarpık sarı dişlerini sergileyen sadistçe bir gülümseme vardı. Tek kelime etmeden tetiği iki kez çekti ve Bridges göğsünü tutarak yere devrildi. Suikastçi cebinden daktilo edilmiş bir not çıkarıp bunu kıvrarak külâh şekline getirdi. Sonra eğilip bunu bayrak direği gibi ölü diplomatın ağzına soktu. Özenle susturucusunu söküp cebine yerleştirdikten sonra korumanın cesedinin üzerinden atlayıp tuvaletten çıktı ve mutfığa doğru yürüdü.

Sekiz metrelik tekne fiberglas pruvasıyla yeşil dalgaların içine dalıp çıkıyor, arkasında beyaz köpükler bırakarak bir sonrakı dalgayı karşılamaya hazırlanıyordu. NUMA filosundaki çoğu deniz aracından daha küçük olmasına rağmen adı *Grunion* olan bu dayanıklı ufak tekne sahil araştırma ve sığ sulardaki dalış faaliyetleri için idealdi.

Leo Delgado dümeni sağa kırıp Juan de Fuca Boğazı girişi yakınlarında onlara doğru gelen şilebin yolundan çekildi.

“Boğaza ne kadar kaldı?” diye sorduktan sonra şilebin çıkardığı dalgayı pruvadan karşılamak için dümeni hemen iskele yönüne çevirdi.

Dar kamara içinde Dirk ve Dahlgren küçük bir masa üstüne eğilmiş, bir deniz haritasında bulundukları konumu inceliyorlardı. Seattle’ın 180 kilometre batısında, Pasifik Okyanusu’na giriş yakınlarındaydılar.

“Cape Flattery’nin yaklaşık on sekiz kilometre güneybatısında,” dedi Dirk, sonra da Delgado’ya enlem ve boylam koordinatlarını bildirdi. *Deep Endeavor*’un birinci zabiti klavyeye

uzandı ve bu bilgiyi teknenin bilgisayarlı navigasyon sistemine girdi. Birkaç saniye sonra tavandan sarkan düz ekran monitörün üst köşesinde minik, beyaz bir kare belirdi. Ekranın alt kenarındaysa Pasifik'e girmekte olan *Grunion*'u temsil eden yanıp sönen bir üçgen vardı. Bir uydu GPS sistemi sayesinde Delgado işaretli noktaya en kısa yoldan gidebiliyordu.

"Kaptan Burch'ün eğlence dalışı için destek teknesini alıp, yakıtını harcadığımızı öğrenmeyeceğine emin misiniz?" diye sordu Delgado.

"Yoksa bu Burch'ün özel teknesi miydi?" diye sordu Dirk yapmacık bir korkuyla.

"Eğer üstümüze gelirse, ona Bill Gates'in *Grunion*'la dolaşma karşılığında bize birkaç milyon hisse teklif ettiğini söyleriz," dedi Dahlgren.

"Sağ ol. Sizlere güvenebileceğimi biliyordum zaten," diye karşılık verdi Delgado başını iki yana sallayarak. "O denizaltının konumu hakkındaki bilginiz ne kadar sağlam?"

"Perlmutter'in bana faksladığı Deniz Kuvvetleri raporunda vardı," dedi Dirk dalgayla sallanan teknede dengesini sağlamak için tutunarak. "Önce *I-403*'ü batıran muhribin kaydettiği konumla başlayacağız."

"1945'te Deniz Kuvvetleri'nde GPS olmayışı ne kötü," diye yakındı Delgado.

"Evet; savaş zamanı çatışma kayıtları her zaman doğru olmayabiliyor. Özellikle de konumlarla ilgili olanları... Ama muhrip denizaltıyı batırdığında sahilden çok uzakta değildi, dolayısıyla kaydettikleri konum bizi ona yakın bir yere götürür."

Grunion işaretli noktaya varınca Delgado motoru rölantiye aldı ve navigasyon bilgisayarında bir arama komutu tuşladı. O sıra-

da Dirk ve Dahlgren plastik bir sandıktan Klein Model 3000 kenar tarayıcılı deniz sonarını çıkarmakla meşguldüler. Dirk kabloları sisteme takarken Dahlgren de sarı, silindirik biçimindeki tarayıcıyı suya sarkıttı.

“Tarayıcı suda,” diye seslendi Dahlgren; bunu duyan Delgado da biraz gaz verip tekneyi ileriye sürdü. Birkaç dakika sonra donanım hazırды; renkli monitörde gölgeli görüntüler akıp gitmeye başladı. Bu görüntüler sonarın çıkardığı ses dalgalarının deniz tabanından seken yansımalarıydı; bunlar tekrar toplanıp dipteki çıkıntıların ve çukurların görsel kaydı yapılıyordu.

“*Theodore Knight*’ın denizaltıya tosladığı yerin etrafında bir kilometrelik bir harita çıkardım,” dedi Delgado.

“Bu da başlangıç için fena sayılmaz,” dedi Dirk. “Gerekirse tarama alanını genişletiriz.”

Delgado tekneyi ekrandaki beyaz çizginin sonuna kadar sürüp, sonra ters yöndeki çizgiye getiriyordu. *Grunion* iki yüz metrelik hatlarda ileri geri gidip geliyor, taramayı tamamlıyordu. Dirk gözlerini sonar monitörüne dikmiş, denizaltıyı temsil edecek olan uzun, karanlık bir gölge aramaktaydı.

Bir saat geçtikten sonra sonar ekranında beliren tanınabilir tek görüntü bir çift elli beş galonluk varil oldu. İki saat sonra Dahlgren tonbalıklı sandviçleri buzluaktan çıkarıp dağıttı ve fıkrılar anlatarak gergin havayı yumuşatmaya çalıştı. Nihayet, üç saatin sonunda Dirk’ün heyecanlı sesi duyuldu.

“Hedef görüldü! Konumu işaretleyin.”

Sonunda ekranda uzun bir nesnenin silik görüntüsü belirmişti; bir ucunda iki tane küçük çıkıntı, tam ortasındaysa büyük bir nesne vardı.

“Yaşasın!” dedi Dahlgren. “Bence bu bir denizaltı.”

Dirk ekranın altındaki skalaya baktı. “Perlmutter’in kayıtlarındaki gibi, yaklaşık yüz yirmi metre uzunluğunda. Leo pozisyonu doğrulamak için bir geçiş daha yap, sonra da tam üstünde sabit durmaya çalış.”

“Tamam,” dedi Delgado tekneyi hedefin üstünden bir daha geçirmek için döndürerek. İkinci geçişten sonra denizaltının tek parça halinde deniz tabanında dik oturduğu belli oldu. Delgado GPS sistemine kesin konumu tuşlarken Dirk ve Dahlgren de sonar tarayıcıyı tekneye alıp dalış çantalarını açtılar.

“Buradaki derinlik nedir Leo?” diye sordu Dahlgren bir yandan kauçuk dalgıç kıyafetini giyerken.

“Altmış metre kadar,” dedi Delgado gözü derinlik ölçerde.

“O halde, yukarıya çıkışta dekompresyon beklemesi için yirmi beş dakika ayırdıktan sonra dipte sadece yirmi dakikamız kalıyor,” dedi Dirk Deniz Kuvvetleri Dalış Okulu’ndaki tavsiye edilen dalış süresini hatırlayarak.

“O kocaman balığı aramak için bu yeterli bir süre değil,” dedi Dahlgren.

“Beni asıl ilgilendiren şey uçaklardaki silah donanımı,” dedi Dirk. “Deniz Kuvvetleri raporuna göre muhrip saldırdığında iki uçak da güverte deymiş. Bahse girerim pruvadaki iki görüntü o Seiran bombardıman uçaklarıydı.”

“O tabutun içine girmediğim sürece bana uyar,” dedi Dahlgren başını iki yana sallayarak. Sonra beline kurşun ağırlıklı kemerini taktı.

Dirk ve Dahlgren dalış için kıyafetlerini giyip donanımlarını aldıktan sonra Delgado, *Grunion*’u tekrar hedefin üstüne getirdi ve otuz beş metrelik bir ipe bağlı şamandırayı suya attı. İki dalgıç

arkadaki dalış platformundan ayakları önde kendilerini suya bıraktılar.

Dirk yüzeyin altına inerken Pasifik'in buz gibi suyu vücudunda şok yarattı; dalgıç kıyafetinin yüzeyindeki ince su katmanının vücut ısıyla denkleşmesi için bir süre bekledi.

"Keşke sugeçirmez kıyafetler getirseydik," diye yakındı Dahlgren. İki adamın da giydiği dalış maskelerinde telsiz iletişim sistemi olduğu için sualtında konuşabiliyorlardı.

"Neden? Burası da tıpkı Keys'teki su gibi," dedi Dirk denizin sıcak olduğu Florida'nın güney ucundaki adaları kastederek.

"Galiba sen tütsülenmiş somon balığını fazla kaçırmışsın," diye homurdandı Dahlgren.

Dirk yüzerlik dengeleyicisindeki havayı dışarı püskürtüp kulaklarının açılmasını sağladıktan sonra şamandıranın ipini takip ederek dibe inmeye başladı. Dahlgren bir metre arkasından geliyordu. Onları doğuya doğru iten hafif bir akıntı vardı; Dirk akıntıya karşı vücuduna uygun açıyı vererek inişe devam etti. Bir ara bir termoklin içinden geçince aniden suyun ne kadar soğuk olduğunu fark ettiler. Elli metreye indikleri zaman bulanık su gün ışığını geçirmediği için karanlık olmuştu. Dirk başlığına bağlı, maden işçilerindekine benzer fenerini açtı. Dibe doğru birkaç metre daha indikten sonra birden Japon denizaltısının silueti belirdi.

Kocaman siyah denizaltı, içinde ölen denizcilerin mozolesi gibi sessizce deniz dibinde duruyordu. Sanki yeniden seyre çıkacakmış gibi, dik durumdaydı. Dirk ve Dahlgren daha yakınına gelince geminin büyüklüğü karşısında şaşırdılar. Pruva kısmına doğru indikleri için sadece ön tarafını görebiliyorlardı. Geminin dörtte üçü bulanık karanlık içinde kalmıştı. Dirk denizaltının ön tarafındaki katapultu hayranlıkla inceledi.

“Dirk, burada uçaklardan birini görüyorum,” dedi Dahlgren pruvanın sol tarafını işaret ederek. “Gidip bir bakacağım.”

“Sonar görüntüsüne göre ikinci uçak biraz daha geride olmalı,” dedi Dirk. “Ben de o yana gidiyorum.”

Dahlgren hemen enkazın üstüne gitti; üzeri deniz kumuyla kaplı tek motorlu deniz uçağını kolayca görebiliyordu. Aichi M6A1 Seiran, büyük “I” tipi denizaltılar için tasarlanmış ince yapılı bir bombardıman uçağıydı. Biçim olarak Almanların Messerschmitt savaş uçaklarını andırıyordu, fakat kanatların bir metre altındaki pontonları, gövdenin altından sarkan kocaman palyaço ayakkabıları gibi görünüyordu. Toslayan Amerikan muhribi parçaladığı için Dahlgren pontonun sadece küçük bir kısmını görebildi. Gövde ve sağ kanat sağlamdı. Dahlgren deniz tabanına inip uçağın kanat altını inceledi. Uçağın yük kısmında silah donanımı yoktu.

Dahlgren yukarıya doğru kayarak uçağın yarısı ezilmiş kokpitine çıktı ve camda biriken çökeltiyi eliyle sildi. Fenerini içeriye tutunca gördüğü manzara karşısında nabızı hızlandı. Pilot koltuğunda ona bakan bir kurukafa vardı, açıkta kalan dişleriyle ona gülümser gibiydi. Dahlgren fenerini kokpit içinde dolaştırırken çürümüş iki postal ve kemik kalıntıları gördü. Uçağın içi gemisiyle birlikte batan pilotun kemikleriyle doluydu.

Dahlgren yavaşça uçağın yanından ayrılırken Dirk’e seslendi.

“Burada bir deniz uçağı var, ama gördüğüm kadarıyla battığı sırada silah donanımı yokmuş. Bu arada pilot Kurukafa’nın selamaları var.”

“Ben de ikinci uçağın kalıntısını buldum, bu da temiz görünüyor,” dedi Dirk. “Kaptan köşkünde buluşalım.”

Dirk ikinci uçağı denizaltının otuz metre ötesinde bulmuştu. Denizaltı batarken uçağın iki pontonu da yerinden sökülmüş,

uçak kanatları bozulmadan denizin dibine inmişti. İniş takımlarına herhangi bir donanım eklenmediği açıkça görülüyordu. Ayrıca, uçak batarken bir bombanın veya torpilin de ayrı bir yere düşmediği belliydi.

Dirk denizaltının üst güvertesine yüzdü, otuz metre uzunluğundaki katapultu geçip büyük, yuvarlak bir ambar kapağının üstüne vardı. Bu kapak çapı dört metre olan ve kaptan köşkünün tabanına monte edilmiş bir borunun sonundaydı ve arkaya doğru otuz metre uzanıyordu. Bu hava geçirmez boru Seiran uçağının hangarıydı; uçak havalanmaya hazır olana kadar ayrılabilen parçaları burada muhafaza ediliyordu. Bu boru kısmının ardında üçlü 25 mm'lik uçaksavar topları vardı; namluları hâlâ göğe çevrili görünmeyen bir düşmanı bekler gibi hazır bekliyordu.

Dirk *I-403*'ün ortasında büyük bir delik ve çarpma sırasında yerinden kopan kaptan köşkünün kalıntılarını buldu. Bir balık sürüsü buradaki tırtıklı çukurun içinde dolanıyor, karanlık manzaraya renk katıyordu.

"Yahu, bu delikten senin Chrysler bile geçebilir," dedi o sırada Dirk'ün yanına gelen Dahlgren.

"Kenarlarda boşluk bile kalır." İki adam gözlerinin önüne onca yıl önce gerçekleşen çarpışmayı getirdiler ve denizaltı dibine batarken çaresizlik içindeki *I-403* mürettebatının düştüğü dehşeti düşündüler.

"Jack, hangarın içinden geçsene, belki bir donanım görürsün," dedi Dirk uçak hangarının tepesindeki yarığı işaret ederek "Ben de alt güverteye inip bakayım."

Dirk bileğindeki Doxa dalgiç saatine bir göz attı. Bu saati son doğum gününde babası hediye etmişti. "Dipte kalmak için sekiz dakikamız kaldı. Acele edelim."

Dahlgren, "Altı dakika sonra burada buluşuruz," dedi ve hangar duvarındaki deliğin içine girdi.

Dirk hangarın bitişiğindeki yarıktan içeriye girdi. Bir süre indikten sonra açık bir bölmeye geldi ve dümen dolabını görünce burasının kumanda odası olduğunu anladı. Odanın bir yanında telsiz donanımı vardı; karşı duvardaysa mekanik kontrol levyeleri görünüyordu. Fenerini valfların üstüne tutunca beyaz harflerle boyanmış BARASUTO TANKU yazısını gördü. Bunun safra sarnıcı olduğuna karar verdi.

Dirk paletlerini dikkatle çırpıyor, zemindeki çökeltiyi kaldırmamaya çalışıyordu. Bir bölmeden diğerine geçerken Japon denizcilerinin çığlıklarını duyar gibi oldu. Yemek tabakları ve gümüş çatal bıçak takımları küçük mutfakta dört bir yana saçılmıştı. Porselen şişeler hâlâ raflarındaydı. Subay kamaralarının önünden geçerken Dirk bir duvara monte edilmiş bir şinto mihrabı gördü.

Dipte kalma süresini aklından çıkarmadan görebileceği her şeyi görmeye çalışıyordu. Boruların, kabloların ve hidrolik hatların yanından geçip geminin ön tarafındaki çarkçı kamarasına geldi. Neden sonra aradığı yer olan torpil odasına varabildi. Hızla palet çırparak içeriye girmeye hazırlanırken birden donup kaldı.

Hayretler içinde gözlerini kırıştırdı. Sonra fenerini kapatıp bir daha baktı. Gördüğü şey hayal gücünün oyunu değildi.

Altmış yıldan beri denizin dibinde gömülü kalan paslı geminin içinde soluk bir yeşil ışık yanıp sönmekteydi.

Dirk dar kapıdan sürünerek o soluk ışık dışında tamamen karanlık olan torpil odasına girdi. Gözleri karanlığa alışınca o yanıp sönen yeşil ışık daha netleşti. Odanın karşı ucuna, göz hizasına yerleştirilmiş bir çift küçük lambaya benziyordu.

Dirk kendi fenerini yakıp odanın içinde göz gezdirdi. Denizaltının ön kısmında bulunan iki torpil odasından üstte bulunmıyordu. Az ileride yirmi dört inç çapındaki torpillerin yuvarlak yuvalarını gördü. Odanın iki yanındaki raflarda altı tane Type 95 torpil diziliyordu. Bunlar Amerikan muadillerinden daha güvenilir ve tahrip gücü yüksek, büyük ve öldürücü silahlardı. Dirk fenerini yere tutarken, denizaltı dibe oturduğu zaman raftan düşmüş iki torpil daha gördü. Bunlardan biri yerde dümdüz dururken, diğeri altındaki çökelti yüzünden ucu havada kalmıştı. Yeşil ışık bunun tam üstündeydi.

Dirk lambanın yanına gitti ve bu esrarengiz ışığa yakından baktı. Gördüğü şey torpil rafının sonuna monte edilmiş bir dijital saatti. Floresan yeşil sayılar bir dizi sıfırı gösteriyordu; ayarlanan

zaman yirmi dört saat önce dolmuştu. Belki de günler, haftalar veya aylar önce dolmuştu. Ama bu saat buraya kesinlikle altmış yıl önce yerleştirilmiş olamazdı.

Dirk saati yerinden söküp cebine attı ve yukarıya doğru baktı. Çıkardığı hava kabarcıkları olması gerektiği gibi tavanda toplanmıyor, soluk ışıklı bir shaftın arasından geçip yukarıya süzülüyordu. Dirk palet çırparak yükselince güverteye açılan büyük bir kapak gördü; arasından bir dalgıcın geçip torpil odasına girebileceği kadar açık bırakılmıştı.

Kulaklığında bir ses çatırdadı.

“Dirk, neredesin? Yukarı çıkma zamanı geldi,” dedi Dahlgren.

“Öndeki torpil odasıdayım. Pruvada buluşalım, bana bir dakika daha gerekiyor.”

Dirk saatine baktı ve dipte kalma süresi olan sekiz dakikayı aşmış olduğunu gördü. Tekrar torpil raflarına yüzdü.

Yere düşen torpillerin arasında iki sandık ezilmiş, açık valizler gibi durmaktaydı. Maun sandıklar tuzlu suya ve mikroorganizmalara dayanmıştı ve çok az çürümüşü. Diğer başka her şeyin üstünü kaplayan çökeltinin sandıkların üstünde olmayışı Dirk’ün dikkatini çekti. Yakın bir zamanda birisi gelip sandığın içini görmek amacıyla çökeltiyi temizlemişti.

Dirk en yakındaki sandığa yüzüp içine baktı. Özel yapılmış bir kazamat içinde yumurtaya benzeyen altı tane gümüş hava bombası vardı. Her bir bomba yaklaşık bir metre uzunluğundaydı ve kuyruğu kanatlıydı. Bombaların yarısı hâlâ torpilin altına sıkışmış durumdaydı, ama altısı torpilin düşmesiyle kırılmıştı. Ezilmeyip, sadece çatlamış olmaları Dirk’e tuhaf geldi. Bombalardan birinin hasar görmemiş yüzeyinde elini gezdirince, cam gibi pürüzsüz olduğunu fark etti.

Dirk öbür sandığın yanına gidince aynı sahneyi burada da gördü. Düşen torpil buradaki bombaları da parçalanmıştı. Ne ki burada sadece beş bomba vardı, altı değil. Bir tanesinin yuvası boştu. Dirk fenerini odada gezdirerek etrafı taradı. Hiçbir yerde yoktu. Bombalardan biri kayıptı.

“Asansör yukarıya çıkıyor,” dedi Dahlgren’in sesi.

“Kapıyı kapatma, hemen geliyorum,” dedi Dirk; saatine bakınca dipte kalma süresini beş dakika aşmış olduklarını gördü. Sandıkları son kez inceledikten sonra nispeten daha az hasar görmüş bir bombayı çekti. Bomba yerinden kolay çıktı, ama Dirk’ün ellerinde üç parçaya ayrıldı. Dirk bu parçaları özenle dalgıç torbasına yerleştirdikten sonra üstteki açık kapağa doğru yüzdü. Torbayla birlikte kapaktan dışarıya çıkınca denizaltının pruvasında beklemekte olan Dahlgren’i gördü. İki adam hiç vakit kaybetmeden dekompresyon mola yerine kadar hızla yukarıya yüzdüler.

Yedi metre derinliğe çıktıkları zaman kanlarında yükselen nitrojen seviyesini düşürmek için beklediler.

“Dipte fazladan geçirdiğimiz o beş dakika yüzünden dekompresyon için on üç dakika fazla kalacağız,” dedi Dahlgren havagöstergesine bakarak. “Otuz sekiz dakika dolunca oksijen tankını kurutmuş olacağım.” Dirk buna karşılık veremeden uzaktan buğuk bir metalik ses duyuldu.

“Hiç endişelenme, Leo buraya gelmiş,” dedi Dirk on beş metre ötedeki bir nesneyi göstererek.

Regülatörleriyle birlikte iki tane dalış tankı yedi metre derinlik işaretinin yanında sallanıyordu. Ucunda yüzeye çıkan bir balıkbağı vardı. *Grunion*’un güvertesindeyse Delgado muz yiyor, dalgıçların hava kabarcıklarını izleyerek teknenin onlardan fazla uzakta olmamasını sağlıyordu. Yedi metredeki dekompresyon durağını on beş dakika durduktan sonra Dirk ve Dahlgren tanklara bağ-

regülatörleri kaptıkları gibi yirmi beş dakika daha bekleyecekleri üç metre derinlik durağına çıktılar. Bu da bitip ikisi de tekneye çıktıkları zaman Delgado onlara hoş geldin anlamında el sallayıp dümeni sahile doğru çevirdi.

Tekne Juan de Fuca Boğazı'nın sakin sularına geldiğinde Dirk bomba kovanının parçalarını çıkarıp bunları güverteye serdi.

"Hangardaki uçakta bunlardan var mıydı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Dahlgren. "Bir dolu yedek parça, aletler ve çeşitli ıvır zıvır vardı, ama buna benzer hiçbir şey yoktu. "Bir kovan neden böyle çatlayarak açılır ki?"

"Çünkü porselenden yapılmış," dedi Dirk, Dahlgren'in görmesi için bir parçasını uzatarak.

Dahlgren elini bunun yüzeyine sürdükten sonra başını iki yana salladı. "Porselen bombası. Çay partilerine giderken lazım olur."

"Taşıma kapasitesiyle ilgili olmalı," dedi Dirk. Yapboz bulmacasıymış gibi parçaları birbirine uyacak şekilde bir araya getirdi. Silah kısmı çoktan suyun içinde kaybolmuştu, ama iç kısmındaki birkaç bölme kolayca görülebiliyordu.

"Göründüğü kadarıyla patlatıldığı zaman farklı tutuşturucular birlikte tepki gösteriyormuş."

"Yangın bombası mı?" diye sordu Dahlgren.

"Olabilir," dedi Dirk. Sonra dalgıç elbisesinin cebinden dijital saati çıkardı. "Birisi bu bombalardan birini sudan çıkarmak için adamakıllı zahmete girmiş." Zamanlayıcıyı Dahlgren'e uzattı.

Dahlgren cihazı elinde çevirip inceledi.

"Belki de ilk sahibidir," dedi ciddi bir ifadeyle. Dirk'e saatin arka yüzünü gösterdi. Plastik kaplama üstünde Uzakdoğu dillerine ait bir yazı vardı.

Başkanın güvenlik danışmanları Japonya'daki olayların ardından sorumluluğu birbirlerine atmak için bir zebranın üstüne üşüşmüş çakallar gibi tartışıyorlardı. Beyaz Saray'ın Batı Kanadı'ndaki toplantı odasında herkesin öfkesi burnundaydı. "İstihbaratın çöküşü; durum bu kadar açık işte," diye yakındı dışişleri bakanı. "Konsolosluklarımız gerekli istihbaratı alamadıkları için iki adamım öldü."

"Japonya'da terörist eylemlerinin artmış olduğu konusunda hiçbir önbilgimiz yoktu," diye karşılık verdi CIA başkanı. "Japon güvenlik kuvvetleri de şaşkın durumda."

"Baylar, olan olmuştur," diye araya girdi başkan piposunu yakmaya hazırlanırken. Fizik olarak Teddy Roosevelt'e, mantıklı kararlarıyla da Harry Truman'a benzeyen Başkan Garner Warne sağduyusu ve pratik uygulamalarıyla halkın büyük bir kesimi tarafından çok beğeniliyordu. İlk dönemindeki Montanalı başkan kabinedeki hararetli tartışmaları teşvik ederdi, ama iş karşılıklı suçlamalara dönüşünce, buna hemen son verirdi.

"Hasmımızın ne düzeyde bir tehdit oluşturduğunu ve amacının ne olduğunu anlamamız gerekir," dedi başkan. "Sonra da nasıl"

tepki göstereceğimize karar veririz. Ayrıca, Ulusal Güvenlik ülke içinde bir güvenlik alarmı çıkarmayı düşünüyor mu, öğrenmek isterim.” Başkan başıyla masanın karşı ucunda oturan Ulusal Güvenlik Teşkilatı Başkanı Dennis Jimenez’i işaret etti. “Ama önce bu adamların kim olduğunu bulmamız gerekiyor. Martin, şu ana kadar öğrenebildiklerimizi anlatsana,” dedi başkan FBI Başkanı Martin Finch’e dönerek.

Eski bir deniz piyade subayı olan Finch hâlâ asker tipi kısa saçları ve gür sesiyle temel eğitim çavuşlarını andırıyordu.

“Başkanım, Büyükelçi Hamilton ve müsteşarı Bridges aynı kişi tarafından öldürülmüş gibi görünüyor. Bridges’in öldürüldüğü otelin güvenlik kamerası otel çalışanı olmayan, garson kılıklı bir adamın sanık olabileceğini gösteriyor. Videodan alınan fotoğraflar Büyükelçi Hamilton öldürülmeden az önce Tokyo golf parkurunda görülen bir adamın görgü tanıklarınca yapılan tanımına uyuyor.”

“SemCon fabrikasındaki patlama ve Chris Gavin’in öldürülmesiyle bir bağlantı olabilir mi?”

“Şu ana kadar kesin bir ilişki bulamadık, ama Bridges’in cese-di üstünde bırakılan notu bir gösterge olarak kabul edebiliriz. Bu mesajın diğer katliamlarla ilgili olduğunu varsayıyoruz.”

“Ya sanık?” diye sordu dışişleri bakanı.

“Japon yetkililer tanınmış suçluların sabıka kayıtlarından bir eşleşme ya da tanıtlama yapamadılar. Japon Kızıl Ordusu hücrelerinde daha önceden tanınmış biri değil. Hiç tanınmamış bir kişi olduğu belli. Japonya güvenlik kuvvetleri bu adamı aramada bizimle kusursuz bir işbirliği yapıyorlar, göçmen kontrol noktalarında güvenlik önlemlerini en üst seviyeye çıkardılar.”

“Her ne kadar daha öncesinden bir başı görünse de, bu adamın Japon Kızıl Ordusu himayesinde olduğunu kuşku yok,” diye ekledi CIA başkan yardımcısı.

“Bridges’in üstünde bıraktığı notta ne diyordu?” diye sordu Jimenez.

Finch bir klasör açıp içinden daktilo edilmiş bir sayfa çıkardı.

“Japoncadan tercümesi şöyle: ‘Nippon topraklarını oburca sömüren Amerikan emperyalistleri, defolun gidin, yoksa ölüm soğuk, tatlı nefesini Amerika kıyılarına üfleyecek. JKO.’ Altında klasik simgeleri.”

“Japon Kızıl Ordusu’nun son durumu nedir?” diye sordu Başkan Ward. “Yıllar önce dağıldıklarını sanıyordum.” Sorusuna cevap beklerken vişne kokulu tütün dumanını tavana doğru üfledi.

“Bildiginiz gibi,” diye başladı Finch. “Japon Kızıl Ordusu yetmişli yıllarda Japonya’da bulunan çeşitli komünist fraksiyonların içinden çıkmış bir yan örgüt. Antiemperyalist söylemlerle ortaya çıkıyorlar, hükümeti ve monarşiyi hem yasal hem yasal olmayan yollarla devirmeye çalışıyorlardı. Ortadoğu ve Kuzey Kore’yle bağları olduğundan kuşkulanan JKO çeşitli bombalamaların ve uçak korsanlıklarının sorumlusuydu; en büyük eylemleri 1975 yılında Kuala Lumpur’daki Amerikan Büyükelçiliği’ni ele geçirme girişimiydi. Doksanlı yıllarda desteklerini kaybeder gibi oldular ve 2000 yılı olduğunda örgütün bütün tanınmış yöneticileri tutuklanmıştı. Çoğu kimse artık bu örgütün silindiğini düşünse de son iki yılda yeni kıpırdanmaların başladığı gözlemlendi. Yayımlanan doktrinler ve medyanın da yardımıyla seslerini yine duyurmaya başladılar ve ülkenin baş aşağı giden ekonomik ikliminde daha çok kabul görür oldular. Mesajları anarşist bir anlayışla hükümeti devirmek yerine sadece Amerika ve kapitalizm karşıtı öğretilere odaklanıyor ve ülkenin gençleri arasında belli bir destek bulabiliyor. Tuhaf olanı, örgütü temsil eden bir lider ya da paravan kişi olmayışı.”

“Ben de Marty’nin yorumlarına katılıyorum başkanım,” dedi CIA başkan yardımcısı. “Adamlarımız öldürülene kadar bu örgütün gizli faaliyetlerde bulunduğu dair hiçbir duyum almamıştık. Tanınan liderlerinin tümü hapiste. Açıkçası, bu işi kimin üstlendiğini bilmiyoruz.”

“Herhangi bir El Kaide bağlantısı olmadığına emin miyiz?”

“Olabilir, ama akla yatkın değil,” dedi Finch. “Bu suikast tarzı onların stiline uymuyor; ayrıca Japonya’da bugüne kadar hiçbir zaman gerçek radikal İslamcı varlığı görülmedi. Bu aşamada onlarla ilgili bir bağlantı olduğunu gösteren hiçbir delil yok.”

“Bu konuda Japonlarla işbirliğimiz nasıl?” diye sordu başkan.

“Ülkede Japonya Ulusal Polis Teşkilatı’yla birlikte çalışan bir FBI kontra-terör ekibimiz var. Japon yetkililer kendi ülkelerinde gerçekleşen bu cinayetlerin vahametini takdir ediyorlar; soruşturma için kalabalık bir ekip görevlendirdiler. Bize şu ana kadar verdikleri desteğin ötesinde onlardan isteyebileceğimiz bir şey yok.”

“Dışişleri aracılığıyla Japonya Dışişleri Bakanlığı’ndan yüksek riskli yabancılar listesini güncellemelerini rica ettim,” dedi Jimenez. “FBI’la koordinasyon kurarak sınırlarda güvenlik alarmı vereceğiz.”

“Peki, ülke dışında herhangi bir yerde başka bir kurban vermemek için ne yapıyoruz?” diye sordu başkan, dışişleri bakanına.

“Bütün büyükelçiliklerimizde güvenlik alarmları verildi,” dedi bakan. “Ayrıca kıdemli diplomatlarımız için ilave koruma tahsis edildi. Bütün dışişleri personeline ev sahibi ülkede seyahat yasağı çıkarıldı. Halen yurtdışındaki büyükelçilerimiz binalarından dışarıya çıkmıyorlar.”

“Yurtiçinde muhtemel bir tehdit belirtisi var mı Dennis?”

“Şu anda yok başkanım,” dedi Ulusal Güvenlik başkanı. “Japonya’dan gelen trafiğin denetlenmesi sıkılaştırıldı, ama ülke içinde bir güvenlik alarmı vermeye gerek görmüyoruz.”

“Aynı görüşte misin Marty?”

“Evet efendim. Ben de Dennis’e katılıyorum; şu anda bütün belirtiler bu olayların Japonya’yla sınırlı kaldığını gösteriyor.”

“Pekâlâ. Alaska’daki o iki Sahil Güvenlik meteoroloğunun ölümleriyle ilgili bir gelişme var mı?” diye sordu başkan piposundan bir nefes daha çekerek.

Finch cevap vermeden önce notlarını karıştırdı. “Aleut adalarından Yunaska. Şu anda bir soruşturma ekibimiz oradaki yerel yetkililerle birlikte çalışıyor. Ayrıca bir NUMA helikopterinin imha edilmesini de o ölümlerle ilişkili olabilir diye soruşturuyorlar. Önbilgiler bu eylemlerin deniz aslanı avlamak için siyanür gazı kullanan kaçak avcılarının işi olduğunu gösteriyor. Karasularımızda kaçak avlandığı bilinen bir Rus balıkçı teknesinin izini bulmaya çalışıyoruz. Oradaki yetkililer kısa zamanda bu teknenin yakalanacağından emin görünüyorlar.”

“Deniz aslanı avlamak için siyanür gazı mı kullanmışlar? Bu gezegenin her yerinde kaçıklar var. Pekâlâ baylar, bu katilleri bulmak için elimizden geleni yapalım. Diplomatik temsilcilerimizin öldürülmesine göz yumduğumuzu kimse düşünmemeli. Hamilton ve Bridges’i tanırdım. İkisi de çok iyi insanlardı.”

“Onları bulacağız,” dedi Finch.

“Mutlaka bulun,” dedi başkan piposunun haznesini gümüş bir kül tablasına vurarak. “Bu adamların başka sürprizler hazırladığından korkuyorum ve bir daha böyle bir olayla karşılaşmak istemem.” Başkan konuşurken pipo haznesinden çıkan yanmış tütün kül tablasına dökülüyordu.

Keith Catana, Güney Kore'ye geleli daha üç ay olmasına rağmen iki kadeh atabileceği en iyi yeri belirlemişti. Aslında Chang's Saloon, Kunsan şehrindeki eğlence merkezi olan "A-Town" semtindeki diğer on bardan pek farklı değildi. Bunların hepsi Kunsan Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki askerlere hizmet veriyordu. Chang diğer barlardaki gibi yüksek sesli müzik yayını yapmıyor ve yerel Kore birası OB'yi makul fiyatla satıyordu. Ama Catana için en önemli olan özelliği, A-Town'daki en güzel fahişeleri barındırmasıydı.

İki arkadaşı köşedeki bir dans kulübüne giden Amerikalı asker kadınların peşine düşünce, Catana yalnız kalmış, tek başına oturduğu yerde dördüncü bira şişesini devirmişti. Kafayı bulma eşiğinde, halinden memnundu. Yirmi üç yaşındaki uzman çavuş 8'inci Jet Üssü'ndeki F-16 savaş jetlerinin elektronik sistemleri uzmanıydı. Askerden arındırılmış bölgeye birkaç uçuş dakikası mesafede bulunan filosu Kuzey Kore'nin Güney'e saldırma ihtimaline karşı her an karşı hava saldırısına hazır beklemekteydi.

Catana tam Arkansas'taki ailesini düşünürken birden barın kapısı ardına kadar açıldı ve içeriye Catana'nın o güne kadar görmediği en güzel Koreli kadın girdi. İçtiği dört biranın bu yargısında rolü yoktu; kadın gerçekten çok güzeldi. Uzun düz siyah saçları, porselen gibi teni olan bir yüz, minik bir burun ve ağız, ama iri siyah gözler. Daracık deri etekliğiyle ipek gömleği minyon yapısına uyarken ameliyatla büyütülmüş iri göğüsleri insanı şaşırtıyordu.

Kadın avını arayan bir dişi kaplan gibi barı bir ucundan diğerine gözleriyle taradıktan sonra köşede tek başına oturan havacı askeri gördü. Gözlerini onun üstünden ayırmadan Catana'nın masasına geldi ve karşısındaki iskemleye oturdu.

“Merhaba Joe. Bana bir içki ısmarlasana,” diye mırıldadı.

“Memnuniyetle,” diye karşılık verdi Catana. Bu kadın kesinlikle normal A-Town fahişeleriyle aynı sınıfa girmez, diye düşündü. Ve kesinlikle sözleşmeli askerlerle düşüp kalkacak bir tip değildi. Ama buna itiraz edecek hali yoktu herhalde. Maaş gününde ilahlar onun kucağına böyle bir yaratık bırakmışlarsa, demek ki artık talih yüzüne gülmeye başlamıştı.

Çabuk tüketilen tek bir biradan sonra kadın onu otel odasına davet etti. Catana onun fiyat pazarlığına girişmemesini hoş bir şaşkınlıkla karşılamıştı, ama bu konudan hiç söz etmemesini de biraz tuhaf bulmamış değildi.

Kadın onu yakındaki ucuz bir otele götürdü; kırmızı ışıklarla aydınlatılmış koridorda kol kola yürüdüler. Kadın koridorun sonundaki küçük ve sıcak bir köşe odasının kilidini açtı. Yatağın yanına monte edilmiş prezervatif makinesini görünce Catana o odanın uyumak için kullanılmadığını iyice anladı.

Kapıyı kapadıktan sonra kadın hemen üstündeki bluzunu çıkarıp Catana'ya sarıldı ve onu tutkulu bir şekilde öptü. Catana

bu egzotik kadının sıcaklığı, güzelliği, parfümünün kokusu ve alkolün de etkisiyle sarhoş olmuştu ve dolabın yanından gelen gürültüye pek aldırmadı. Zevk içinde kendinden geçecek haldeyken kalçasında bir iğne acısı hissetti; bunu yakıcı bir sancı izledi. Catana sendeleyerek dönünce odada başka bir adam olduğunu görüp, afalladı. Tıknaz, kel adam uzun bıyıklarıyla ona yamuk bir gülümseme çıkardı; buz gibi siyah gözleri Catana'nın kafatasını delecekmiş gibi bakıyordu. Elinde sonuna kadar boşaltılmış bir enjektör vardı.

Catana acı ve şaşkınlık içinde adama bakarken birden bütün vücudu uyuştı. Ellerini kaldırmak istedi, ama kollarını hareket ettiremiyordu. Bir şeyler diyecek olduysa da beyninden çıkan emir dudaklarına gitmiyordu. Birkaç saniye sonra gözlerinin üstüne bir karanlık çöktü ve kendinden geçti.

Saatler sonra aralıksız bir gürültü onu baygın halinden sıyrıp çıkardı. Gümleme sesi ilk başta sandığı gibi kafasının içinden değil, oda kapısından geliyordu. Silkinerek görüşünü bulandıran sisi dağıtmaya çalışırken her tarafını saran yapışkan bir şey hissetti. Kapı neden gümlüyordu? Bu ıslaklık neydi? Odanın loş ışığı ve kafasının içindeki örümcek ağları bu esrarı çözmesine izin verecek gibi değildi.

Gümleme sesi bir an kesildi, ardından gürültülü bir darbeyle kapı ardına kadar açıldı ve içeriye ışık doldu. Catana kuvvetli ışık karşısında gözlerini kısıp bakınca odaya polislerin olduğunu gördü; arkalarında da ellerinde kameralarıyla iki adam vardı. Gözleri ışığa alışınca Catana etrafını saran ıslaklığın ne olduğunu anladı.

Kan. Her yer kana bulanmıştı: Çarşaf, yastıklar ve Catana'nın bütün vücudu. Fakat en yoğun olduğu ve bir göl haline geldiği yer yanında yatan çıplak kadının etrafındaydı.

Catana yanında bir ceset görmenin şokuyla birden kendini geri attı. İki polis memuru onu yataktan çıkarıp bileklerine kelepçeleri geçirirken dehşet içinde haykırdı.

“Ne oldu? Bunu kim yaptı?” diye sordu.

O sırada üçüncü polis memuru kadını kısmen örten çarşafı çekince, vahşice doğranmış bir ceset ortaya çıktı. Catana bunun bir gece önce karşılaştığı güzel kadına değil, hiç tanımadığı genç bir kıza ait olduğunu görünce dilini yutacak gibi oldu.

Kamera flaşları patlarken Catana'yı sürükleyerek odadan çıkardılar. O öğlen olduğunda on üç yaşındaki Koreli bir kızın bir Amerikalı asker tarafından tecavüz edilip vahşice öldürüldüğü haberi bütün ülkeye yayılarak büyük bir infial yarattı. Akşam olduğundaysa ulusal bir öfkeye dönüştü. İki gün sonra kızın cenazesi kaldırılırken olay artık uluslararası bir boyut kazanmıştı.

Öğlen güneşi Bohol Denizi'nin camgöbeği sularından yansırken Raul Biazon uzakta demirlemiş büyük araştırma gemisine bakmak için gözlerini kıstı. Filipinli biyolog bir an güneş ışınlarının gözlerine oyun oynadığını sandı. Saygıdeğer hiçbir araştırma gemisi böyle bir renge boyanmaz ve bu şekilde süslenmezdi. Ama küçük, epeyce yıpranmış ahşap işkampavyasıyla biraz daha yaklaşıncı görüşünde bir bozukluk olmadığını anladı. Gemi gerçekten de bir ucundan diğerine parlak bir turkuvas renge boyalıydı ve sanki denizin üstünden çok altına yakışır gibi görünüyordu. Bu Amerikalılar sıra dışı olmak için her şeyi yaparlar, diye düşündü Biazon.

İşkampavya serdümeni tekneyi geminin kenarından sarkıtılmış merdivene yanaştırdı; Biazon vakit kaybetmeden merdivene geçti, serdümene bir şeyler söyledikten sonra basamakları tırmanıp güverteye çıktı. Az kalsın küpeşteye yaslanmış uzun boylu, adaleli bir adamla çarpışacaktı. Seyrelmiş sarı saçları ve güçlü yapısıyla bir Viking havası olan adamın üstünde beyaz, tertemiz bir yazlık kaptan üniforması vardı.

“Doktor Biazon? *Mariana Explorer* gemisine hoş geldiniz. Ben Kaptan Bill Stenseth'im,” dedi adam gülen gri gözleriyle.

“Başvurum üzerine beni hemen kabul ettiğiniz için teşekkür ederim kaptan,” dedi Biazon. “Buranın balıkçılarından biri bölgede bir NUMA araştırma gemisi olduğunu söyleyince, belki benim de bir yardımım dokunabilir diye düşündüm.”

“Güneşin altında kalmayalım, buyurun köprüye gidelim,” dedi Stenseth. “Bana telsizde bahsettiğiniz o çevresel felaketi anlatırsınız.”

“Umarım, araştırma çalışmalarınıza engel olmuyorumdur,” dedi Biazon köprüye giden basamakları çıkarken.

“Hayır, olmuyorsunuz. Mindanao açıklarındaki sismik harita çıkarma projemizi yeni bitirdik, Manila'ya gitmeden önce hem dinleniyoruz hem de bazı gereçlerimizi test ediyoruz. Hem zaten patronum bana gemiyi durdur derse gemiyi durdururum.”

“Patronunuz mu?” diye sordu Biazon şaşırmış görünerek.

“Evet,” dedi Stenseth köprü kapısını açarken. “O da gemide.”

Biazon kapıdan içeriye adımını atar atmaz klimanın soğuttuğu hava terden sıırıslam olmuş vücuduna buz gibi çarptı. Köprünün arka tarafında uzun boylu, üstünde bir şort ve tişört olan yakışıklı bir adam masanın üstüne eğilmiş bir haritayı incelemekteydi.

“Doktor Biazon, sizi NUMA Başkanı Dirk Pitt'le tanıştırayım,” dedi Stenseth. “Dirk, Doktor Raul Biazon Filipinler Çevre Koruma Teşkilatı'nda Zararlı Atıklar Şubesi müdürüdür.”

Büyük bir devlet kuruluşu başkanını Washington'dan bu kadar uzakta çalışırken görmek Biazon'u şaşırtmıştı. Ama Pitt'e bir kez bakması bile onun tipik bir devlet memuru olmadığını anlamasına yetiyordu. Kendisinden on beş santim daha uzun boyu

ve güneşten esmerleşmiş atletik vücuduyla NUMA başkanının masa başında pek zaman geçirmedeği belliydi. Biazon, baba Pitt'in de aynı adı taşıyan oğluna çok benzediğini bilmiyordu. Yüzünde denize ve güneşe maruz kalmanın yıpranmışlığı vardı ve şakaklarında tek tük gri saç görülüyordu, ama ışıltılı yeşil gözleri hayat doluydu. Biazon, zamanında çok şey görmüş bu gözlerin zekâ, mizah ve kararlılık yansıttığını düşündü.

"Gemiye hoş geldiniz," dedi Pitt, Biazon'un elini dostça sıkarak. "Sualtı teknolojileri müdürüm, Al Giordino," dedi parmağıyla dümen köşkünü göstererek. Orada bir koltuk üzerinde kısa boylu, tıknaz, siyah kıvrırcık saçlı bir adam uyumaktaydı. Fıçı gibi göğsünden çıkan her solukta hafif bir horlama sesi duyuluyordu. Adamın güçlü yapısı Biazon'a gergedanları hatırlattı.

"Al, sen de bize katılsana," diye seslendi Pitt.

Giordino kısa bir an gözlerini kırptırdıktan sonra hemen uyandı ve en küçük bir uyku mahmurluğu göstermeden diğerlerine katıldı.

"Kaptanınıza da söylediğim gibi," dedi Biazon. "Yardım teklifiniz için teşekkür ederim."

"Filipinler Devleti ülkenizin sularında yaptığımız araştırmalarda bize hep destek olmuştur," dedi Pitt. "Telsizle denizden yayılan toksik bir hastalığın teşhisi için yardım istediğiniz zaman bunu memnuniyetle kabul ettik. Şimdi bize bu salgınla ilgili biraz daha bilgi verebilir misiniz?"

"Birkaç hafta önce Panglao Adası'ndaki bir turistik otelden ofisimizi aradılar. Müşterilerin kullandığı kumsal balık ölülerile doluğu için otel yöneticileri endişeliydiler."

"Böyle bir şey tatilcilerin bütün hevesini söndürür," dedi Giordino.

“Gerçekten de öyle,” dedi Biazon. “Sahil şeridini incelemeyi aldık ve balık ölümlerinin korkulacak bir hızla arttığını gördük. Sahil boyunca on kilometre açığa kadar deniz hayatı ölüyor. Çevredeki sayfiye evi sahipleri telaş içinde; tabii, biz de mercan resiflerine ciddi bir zarar geleceğinden korkuyoruz.”

“Balıkları neyin öldürdüğünü teşhis edebildiniz mi?” diye sordu Stenseth.

“Henüz bulamadık. Sadece toksik bir zehirlenme olduğunu tahmin edebiliyoruz. Tahlil için Cebu'daki laboratuvarımıza numune gönderdik, ama hâlâ sonuçları bekliyoruz.” Biazon'un yüzündeki ifade şube laboratuvarının kaplumbağa hızıyla çalışmasına duyduğu hoşnutsuzluğu yansıtıyordu.

“Kaynağının ne olabileceği hakkında bir tahmininiz var mı?” diye sordu Pitt.

Biazon başını iki yana salladı. “İlk başta sanayi atıklarından kuşkulandık; maalesef ülkemdeki çevre kirliliğinin başlıca kaynağı bu oluyor. Saha ekibimle birlikte o sahil bölgesinde araştırma yaptık, ama civarda hiç ağır sanayi tesisi göremedik. Sahil şeridi boyunca atık sıvı savakları veya yasadışı atık yapıyor mu diye inceledik, ama hiçbir şey bulamadık. Bence ölümlerin kaynağı denizde oluşuyor.”

“Kızıl gelgit olabilir mi?” diye sordu Giordino.

“Filipinlerde toksik fitoplankton salgınları olur,” dedi Biazon. “Ama bu genellikle daha sıcak yaz aylarında gerçekleşir.”

“Açık denizde gizlice sanayi atıklarını boşaltma da olabilir,” dedi Pitt. “Etkilenen alan tam olarak neresi Doktor Biazon?”

Biazon, Mindanao ve Güney Filipinler ada gruplarını gösteren haritaya baktı. “Bohol Eyaleti açıkları,” dedi Mindanao'nun

kuzeyindeki büyük, yuvarlak adayı göstererek. “Panglao burada bulunan küçük bir sayfiye adasıdır ve güneybatı sahiline yakındır. Şu anda bulunduğumuz yerin yaklaşık elli kilometre uzağında.”

“İki saatte sizi oraya götürebilirim,” dedi Stenseth.

Pitt haritaya bakıp başını salladı. “Gemimizde cevapları bulmamıza yardım edebilecek birçok bilim insanı var. Bill, Panglao’ya bir rota çıkar da, ne varmış bakalım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Biazon.

“Doktor, yola çıkmaya hazırlanırken gemiyi dolaşmak ister misiniz?” diye öneride bulundu Pitt.

“Çok memnun olurum,” dedi Biazon.

“Al, bizimle gelmek ister misin?”

Giordino saatine baktı. “Hayır, sağ ol. Projemi bitirmek için iki saate ihtiyacım olacak.” Tekrar koltuğuna oturdu ve hemen uyumaya başladı.

Mariana Explorer çarşaf gibi denizde hızla ilerleyip, bir buçuk saat sonra Panglao Adası’na vardı. Pitt renkli bir monitörde bölgenin elektronik navigasyon haritasını incelerken Biazon da balık ölümlerinin gerçekleştiği dikdörtgen biçimindeki alanı işaretledi.

“Bill, akıntı burada doğudan batıya doğru akıyor; yani sıcak bölge Doktor Biazon’un kutusunun doğu ucunda olmalı. İstersen batıdan başlayıp doğuya doğru akıntıya karşı gidelim ve üç yüz metrede bir durup numune alalım.”

Stenseth başıyla anladığını belirtip, “Zikzak yaparak gidip, toksinin sahilin ne kadar uzağında yoğunlaştığını ölçmeye çalışalım,” dedi.

“Kenar tarayıcılı sonarı da çalıştıralım. Bakalım, işin içinde insan yapımı nesneler var mı?”

Biazon sonar tarayıcısının kış tarafından suya indirilişini ilgiyle izlerken *Mariana Explorer* navigasyon haritasında görünen yol da ilerlemeye başladı. Periyodik aralarla deniz biyologları çeşitli derinliklerden deniz suyu numuneleri aldılar. Gemi bir sonraki konuma giderken de bu numuneler hemen tahlil edilmek üzere gemi laboratuvarına gönderiliyordu.

Giordino köprüde kenar tarayıcılı sonarın sinyallerini izlemekteydi. Sığ deniz tabanının elektronik görüntüsü düz bir kum zemin ve mercan resiflerini gösteriyordu. Çok geçmeden dipte bir gemi çapası ve kıştan takma bir motor olduğunu fark etti. Monitör her bir nesneyi gösterirken Giordino İŞARETLE yazılı bir düğmeye basarak nesnenin daha sonra değerlendirilmesi için konumunu bir bayrakla belirliyordu.

Pitt ve Biazon bir kilometreden az bir mesafede olan Panglao Adası'nın tropik kumsalını hayranlıkla seyrediyorlardı. Pitt bir ara geminin hizasındaki suya bakınca bir denizkaplumbağası ve sürüyle karınları yukarıda balık leşi gördü.

“Toksik bölgeye girdik,” dedi Pitt. “Çok geçmeden sonuçları öğreniriz.”

Gemi batıya doğru ilerledikçe balık leşlerinin sayısı artıyordu; ama sonra sayı giderek azaldı ve etraftaki mavi deniz yine boş kaldı.

“Doktor Biazon'un tarayıcısının bir kilometre ötesindeyiz,” dedi Stenseth. “Suyun görünüşüne bakılırsa, toksik bölgeden uzaklaşmışız.”

“Doğru,” dedi Pitt. “Laboratuvardan sonuç gelene kadar biz burada kalalım.”

Gemi durup sonar tarayıcı sudan çıkarılırken Pitt, Doktor Biazon’u toplantı odasına götürdü; Giordino ve Stenseth de onları izledi. Biazon duvarlardaki ünlü sualtı kâşiflerinin portrelerini incelerken William Beebe, Sylvia Earle ve Don Walsh’u resimlerinden tanıdı. Onlar otururlarken beyaz laboratuvar önlükleri içinde iki deniz biyoloğu odaya girdi. Kısa boylu, saç atkuyruğuyla toplanmış güzel bir kadın odanın önünde sarkıtılan ekrana yürüdü; erkek yardımcısıysa bilgisayar destekli projeksiyon sistemine komutları tuşladı.

“Toplanan kırk dört numunenin değerlendirilmesi yapıldı,” diye başladı kadın gür bir sesle. “Mevcut toksik moleküllerin moleküler ayrımı yoluyla tahlil edildi.” Kadın anlattığı sırada arkasındaki ekranda bir görüntü belirdi; bu Biazon’un daha önce navigasyon ekranında gördüğü şeylere benziyordu. Kırk dört büyük noktanın belirlediği zikzaklı bir hat Panglao Adası’na paralel olarak uzanmaktaydı. Her bir noktanın renkli bir kodu vardı, ama Biazon çoğunun yeşil olduğunu fark etti.

“Numunelerde toksik içerik ölçümü yapıldı ve on beşinde pozitif sonuç çıktı,” diye devam etti biyolog bir sıra sarı noktayı işaret ederek. “Haritada gördüğünüz gibi, numuneler batıya doğru kaydıkça yoğunluk artıyor ve en yüksek yoğunluk burada görülüyor,” dedi kadın birkaç turuncu noktayı geçip haritanın en üstündeki tek kırmızı noktayı göstererek.

“Demek ki, kaynak tek bir yerden çıkıyor,” dedi Pitt.

“Kırmızı noktanın ötesindeki numuneler negatif çıktı; bunun da anlamı: Akıntı toksini doğuya doğru yayıyor.”

“O halde, kızıl gelgit kuramı çürütülmüş oluyor. Al, bu sonuçlar sonarla aldığımız herhangi bir şeyle uyuyor mu?”

Giordino konsola gidip operatörün üzerinden uzanarak klavyede bir şeyler tuşladı. Projeksiyon ekranında zikzak hattın çeşitli yerlerinde bir düzine *X* belirdi. Her *X* bir harfle birlikteydi; altta *A* ile başlayıp tepede *L* ile bitiyordu.

“Al’ın kirli düzinesi,” dedi gülerek ve tekrar koltuğuna döndü. “İnsan yapımı olabilecek on iki nesneyi inceledik. Bunların çoğu boru parçaları, paslı çapalar ve buna benzer şeyler. Zanlı olabilecek üç nesne var,” dedi elindeki notlara bakarak. “*C* işaretli nesne kumun üstünde yatan üç adet elli beş galonluk varildi.”

Herkesin gözü *C* işaretli *X*’e çevrildi. İşaretin iki yanındaki su numuneleri yeşil noktalarla aydınlanıyordu, yani test sonuçları negatifti.

“Civarında toksine rastlanmamış,” dedi Pitt. “Sonraki?”

“*F* işaretli olanı ahşap bir yelkenli, herhalde yerel bir balıkçı teknesidir. Direği hâlâ ayakta, dipte diklemesine duruyor.”

Bu *X* sarı noktanın yanında bulunuyordu. Pitt hâlâ toksik ölçülerin düşük olduğu yorumunu yaptı.

“İkide iki. Ama giderek ısınıyor.”

“Son işaretli noktam tıpkı sonardan gelen görüntü gibi biraz tuhaf,” dedi Giordino tereddütlü bir ifadeyle.

“Nasıl bir şeydi?” diye sordu Stenseth.

“Bir gemi pervanesi. Sanki mercan kayasından çıkıyormuş gibi görünüyordu. Ne var ki, bununla birlikte batan gemiden

hiçbir iz yoktu. Belki de kayaya çarpıp kalan tek bir pervaneydi. Bunu *K* harfiyle gösterdim.”

Herkes ekrandaki *X* işaretli *K*'ye baktı. Tam kırmızı noktanın üstündeydi.

“Görünüşe göre sadece bir pervane olmakla kalmıyor,” dedi Pitt neden sonra. “Batık bir gemiden sızan yakıt veya bunun taşıdığı kargo mu acaba?”

“Su numunelerinde anormal yükseklikte petrol ölçümüne rastlamadık,” dedi NUMA biyoloğu.

“Aslında bize hâlâ ne bulduğunuzu söylemiş değilsin,” dedi Giordino biyoloğa bakıp kaşını kaldırarak.

“Evet, bize suda toksin bulduğunuzu söylemiştiniz, değil mi?” diye sordu Biazon endişeyle. “Neydi bulduğunuz şey?”

“Daha önce tuzlu suda hiç karşılaşmadığım bir şey,” dedi biyolog başını iki yana sallayarak. “Arsenik.”

Gökkuşağı renklerine bulanmış mercan resifinin öyle bir görünüşü vardı ki, Monet'nin manzara resimleri bunun yanında yavan kalırdı. Mor kızıl karışımı deniz süngerleriyle kaplı zemin üstünde parlak denizsakayıklarının dokunaçları akıntıyla sallanıyordu. Menekşe rengindeki mercan kayalarının yanında ince yelpaze mercanları zarif bir şekilde yüzeye tırmanıyorlardı. Kayaların üstündeki mavi denizyıldızları neon gibi parlarken, deniz tabanı düzinelerce denizkestanesiyle örtülmüştü.

Doğada sağlıklı bir mercan resifi kadar güzel bir şey olamaz, diye düşündü Pitt bu renk cümbüşünün tadını çıkarırken. Dünya'daki bütün ünlü dalış yerleri arasında en güzel mercan kayalıklarının Batı Pasifik'te olduğuna inanıyordu.

"Batık biraz ileride, kuzeyimizde olmalı," dedi Giordino'nun sesi. *Mariana Explorer*'ı maksimum toksik ölçümleri alanında demirledikten sonra Pitt ve Giordino onları kimyasal veya biyolojik bir zehirlenmeden koruyacak kauçukla desteklenmiş, sugeçirmez dalgıç kıyafetleriyle donanmışlar ve derinliği kırk metre olan suya dalmışlardı.

Sudaki arsenik ölçümünün yüksekliği herkesi şaşırtmıştı. Doktor Biazon ülkenin çeşitli bölgelerinde arsenik sızıntılarının görüldüğünü ve Bohol Adası'nda birkaç manganiz madeninin faal olduğunu bildirdi, fakat bunların hiçbiri Panglao yakınında değildi. NUMA biyoloğu arseniğin böcek ilaçlarında da kullanıldığını hatırlattı. Belki içinde böcek ilacı olan bir konteyner bir gemiden düşmüş veya kasten suya atılmış olabilir. Pitt, bunu öğrenmenin tek yolunun denize dalıp araştırmak olduğuna karar verdi.

Yanında Giordino, Pitt pusulasına baktıktan sonra akıntıya doğru palet çırpıma başladı. Görüş mesafesi yirmi beş metreydi; Pitt resifin giderek yükseldiğini görebiliyordu. Sıcak tropik sular için koruyucu katmanları olan dalgıç kıyafeti çok geçmeden ter içinde kalmasına neden oldu.

“Birisi klimayı açsın artık,” diye sızlandı Giordino.

Pitt bütün dikkatiyle öne bakıyordu, ama hâlâ bir gemi enkazı görebilmiş değildi. Mercan kayalıkları ileride birden dik bir açıyla yükseliyordu. Sağ yanında bir kum tepesi belirdi. Pitt mercan yükseltisine varınca yüzeye çıktı ve kendini kayanın tırtıklı kenarı üstüne çekti. Kayalığın öbür yanı dik bir biçimde aşağıya inerek büyük bir yarık oluşturuyordu. Bu yarığın dibinde gördüğü şey onu şaşırttı. Dipte bir gemi yarısının pruvası vardı.

“Bu da nesi?” dedi Giordino geminin yarım enkazını görünce.

Pitt bir süre bu yarım gemi parçasına dikkatle baktıktan sonra bir kahkaha attı. “Beni de şaşırttı. Aslında bu bir optik yanılsama. Geminin geri kalanı da burada; kum tepesinin altında gömülü kalmış.”

Giordino da dikkatle bakınca Pitt'in haklı olduğunu gördü. Mercan kayasının önündeki büyük kum tepesi geminin arka yarısını tamamen örtmüştü. Yarığın içinden geçen akıntı geminin

ortasında bir yerde başka kum gelmesini engellemiş, böylece düz bir çizgiyle ikiye ayırarak sadece yarım gemi varmış gibi görünmesine yol açmıştı.

Pitt geminin görünen kısmından ayrılıp boş olan kum tepesiğine yüzdü; birkaç metre sonra altında bir boşluk belirdi.

“Senin pervanen de burada Al,” dedi aşağısını göstererek.

Altında geminin kış tarafının küçük bir kısmı görülebiliyordu. Kahverengi, paslı kış kısmı bir kıvrımla inerek büyük, pirinç bir pervaneyle son buluyordu. Pervane de kum tepesiğinin içinden yel değirmeni gibi yükselmişti. Giordino bir süre pervaneyi inceledikten sonra kış kısmına yüzdü ve üstünü kaplayan kum tabakasını eliyle süpürdü. Kış kısmının kıvrımından geminin iskele yanına doğru yattığı belliydi. Giordino geminin arka tarafında yazılı harflerin üstünü açmaya çalışırken Pitt de yanına geldi.

“MARU diye bir şey var,” dedi Giordino. “Daha fazlasını görmiyorum.”

“Japon gemisi,” dedi Pitt. “Ve çürümeye bakılırsa epey bir süredir burada. Eğer toksin sızıntısı varsa, pruva tarafında olmalı.”

Giordino kum süpürmeyi bırakıp geminin açıkta bulunan pruvasına doğru yüzen Pitt’i takip etti. Gemi yine ortaya çıkmıştı, ana bacası neredeyse dikaçıyla yükselerek mercan duvarıyla kaynaşmış gibi görünüyordu. Küçük köprü kısmına ve uzun ön güvertesine bakınca Pitt bunun okyanus seyirleri yapan sıradan bir kargo gemisi olduğunu anladı. Uzunluğu yaklaşık yetmiş metre kadardı. Üst tarafına doğru yüzünce ana güvertenin tamamen kaybolmuş olduğunu gördüler. Ahşap kısmı Filipinlerin ılık sularında çoktan çözülüp yok olmuştu.

“Bu vinçler çok eskiden kalma,” dedi Giordino güverteden açık iki kol gibi uzanan maçunalara bakarak.

“Tahminimce 1920’li yıllarda inşa edilmiş,” dedi Pitt küpeşte boyunca yüzerken.

Pitt az ileride geminin ön ambarlarına inen ambar kapaklarını gördü. İkisi birlikte her bir ambar kapağının etrafında yüzerek herhangi bir sızıntı izi var mı diye incelediler.

“Sımsıkı kapalı,” dedi Giordino tekrar başladıkları noktaya döndükten sonra.

“Sızıntı başka bir yerden olmalı.”

Pitt sancak tarafından uzanabildiği kadar uzanıp aşağıya baktı. Geminin etrafı yükselen mercan kayalarıyla sarılıydı. Pitt içgüdüsünü dinleyip gövdenin sancak yanından aşağıya doğru yüzerek kısmen görünen karinasına kadar indi, sonra tekrar pruvaya doğru çıktı. Kısa bir mesafe ilerledikten sonra birden durdu. Önünde bir metre genişliğinde, pruvaya doğru yedi metre uzanan bir yarık vardı. Giordino da gelip bu deliği inceledi.

“Tıpkı *Titanic* gibi,” dedi Giordino. “Ama bu buz kütlesi yeri-ne mercan kayalığına çarpmış.”

“Kasten karaya oturmuş olmalı,” diye tahmin yürüttü Pitt.

“Tayfundan falan mı kaçıyordu acaba?”

“Belki bir saldırıdan kaçıyordu. Leyte Körfezi hemen ileride. 1944 yılında Japon filosu burada imha edilmişti.”

Pitt, Filipinlerin İkinci Dünya Savaşı boyunca çok önemli bir yer olduğunu hatırladı. Bu adaların başarısızlıkla sonuçlanan savunması, daha sonra tekrar ele geçirilmesi sırasında altmış binden fazla Amerikalı hayatını kaybetmişti. Bu sayı Vietnam’da verilen kayıplardan daha çoktu. Pearl Harbor’daki sürpriz saldırıdan sonra Japon kuvvetleri Manila’ya gelip Luzon, Bataan ve Corregidor’daki Amerikan ve Filipin kuvvetlerini kısa sürede etkisiz hale getirmişti. General MacArthur’un acele bir kararla ricat

etmesi, bu ülkenin üç yıl boyunca ezici bir Japon yönetiminde kalmasına neden olmuş, bu durum 1944 yılında güneydoğudaki Leyte Adası'nın Amerikalılar tarafından ele geçirilmesine kadar devam etmişti.

Panglao'nun iki yüz kilometre ötesindeki Leyte Eyaleti ve oradaki körfez tarihin en büyük hava/deniz savaşına sahne olmuştu. MacArthur ve istila kuvvetleri Leyte'ye çıktıktan günler sonra Japonya İmparatorluk Donanması bölgeye gelmiş ve Amerikan deniz desteğini bölmeyi başarmıştı. Neredeyse 7'nci Filo'yu tamamen imha edeceklerdi, fakat savaş onların ezici bir yenilgisiyle son buldu; dört uçak gemisi ve aralarında devasa *Musaşi*'nin de olduğu üç muhriplerini kaybetmişlerdi. Bu kayıplar İmparatorluk Donanması'nın Pasifik'teki üstünlüğüne son verdiği gibi, bir yıl içinde Japonya'nın askeri çöküşünü de hazırlamıştı.

Leyte, Samar, Mindanao ve Bohol gibi Güney Filipin adaları etrafındaki su kanalları çatışmalarda batan yük, yolcu ve savaş gemileri enkazlarıyla doluydu. Toksinlerin batık bir savaş gemisiyle ilişkili olması Pitt'i şaşırtmayacaktı. Kargo gemisinin gövdesindeki deliğe bakınca onun bir savaş kurbanı olduğunu tahmin etmek kolaydı.

Pitt, Japon bandıralı bu yük gemisini bir hava saldırısı altında hayal etti; çaresizlik içindeki kaptanı yükünü ve mürettebatını kurtarmak için tehlikeli bir yol olan karaya oturmayı seçmişti. Mercan kayalığına dalınca pruva hemen suyla dolmuş, gemi yarığının iki yanına savrulmuş ve sancak tarafına yatmıştı. Kaptanın kurtarmaya çalıştığı kargo her ne idiyse, on yıllarca gizli kalacaktı.

"Sanırım, aradığımızı bulduk," dedi Giordino.

Pitt dönüp bakınca Giordino'nun eldivenli eliyle gövdenin ötesindeki resifi işaret ettiğini gördü. Daha önce tanık oldukları o

muhteşem kırmızı, mavi ve yeşil renkli resifler artık yoktu. Gemi pruvasını yelpaze gibi saran bir alanda mercan resifinin rengi donuk bir beyazdı. Pitt çevrede hiç balık olmadığını da fark etti.

“Arsenikle bütün rengi solmuş,” dedi Pitt.

Tekrar batığa dönüp el fenerini çıkararak gövdedeki yarığa yüzdü. Geminin altında yavaşça ilerlerken fenerini karanlığın içine tuttu. Pruva altında büyük bir yığın halinde sarılı kalın çıpa zinciri dışında bir şey yoktu. Pitt yavaşça arka bölmeye doğru yüzerken Giordino da ona katıldı. Pitt fenerini onları ön ambardan ayıran çelik duvar üzerinde gezdirdi. Sancak tarafındaki bölmenin altında aradığı şeyi buldu. Dış gövdenin resife çarpmasıyla oluşan basınç ambar duvarlarından birini eğmişti. Eğilen metal yük ambarına açılan bir metre genişliğinde yatay bir pencere oluşturmuştu.

Pitt zemindeki çökeltiyi kaldırmamak için özen göstererek bu delikten içeriye girdi ve fenerini açtı. Birkaç santim ötesinde ona bakan kocaman, cansız bir gözle karşılaşınca birden irkildi, ama sonra bunun bir orfoz balığı olduğunu anladı. Yirmi beş kiloluk yeşil balık suyun hareketiyle ileri geri salınıyordu; gri karnı yukarıya dönüktü. Pitt ölü balığın yanından geçtikten sonra ambarı incelerken kanı buz kesti. Bir kümesteki yumurta yığınları gibi etrafa saçılmış yüzlerce çürüyen top mermisi vardı. Yirmi kiloluk bu mermiler Japonya İmparatorluk Kara Kuvvetleri’nce kullanılan ölümcül 105 mm’lik toplar içindi.

“General MacArthur’a Filipinlere hoş geldiniz hediyesi mi?” dedi Giordino.

Pitt sessizce başını salladıktan sonra plastik astarlı bir dalış torbası çıkardı. Giordino’nun da yardımıyla mermilerden birini torbaya yerleştirip ağzını sıkıca bağladı. Giordino yerden bir tane

daha adamakıllı çürümüş mermi alıp altından tutarak inceledi. İkisi birden mermiden sızan kahverengi, yağlı maddeye baktılar.

“Bugüne kadar gördüğüm patlayıcı barutlara hiç benzemiyor,” dedi Giordino mermiyi yavaşça yere bırakarak.

“Bence bunlar normal top mermisi değil,” dedi Pitt yerdeki yığının altından sızan kahverengi sıvıya bakarak. “Bunu gemideki laboratuvara götürüp, inceleyelim.” Torbayı kolunun altına sıkıştırıp gövdedeki delikten çıktı ve tekrar gün ışığıyla aydınlanmış denize ulaştı.

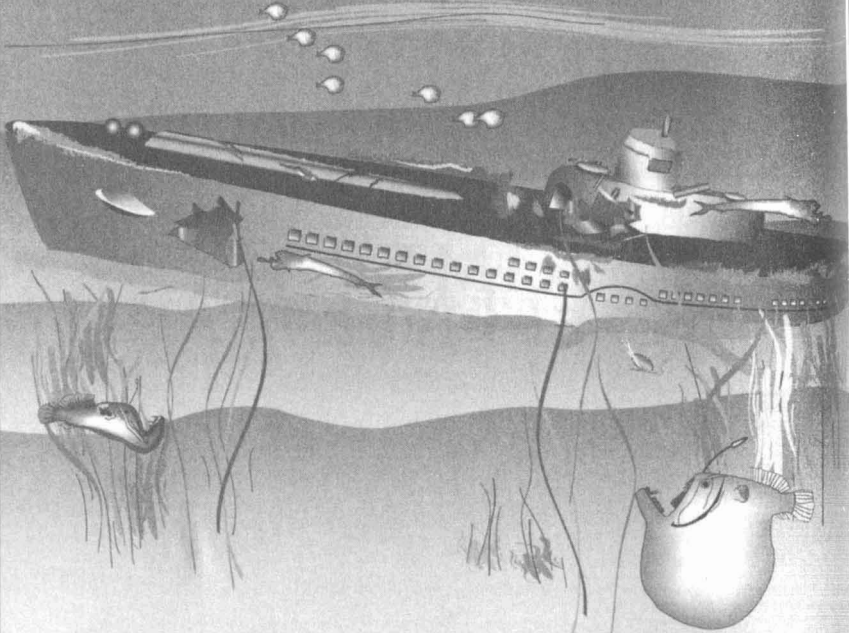
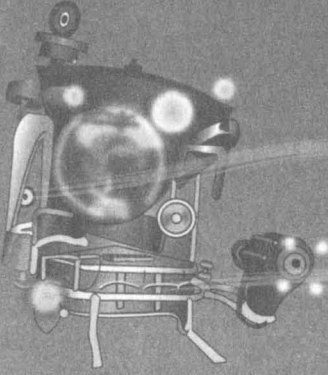
Pitt bu cephanenin İkinci Dünya Savaşı'nda kullanma amaçlı olduğundan emindi. Ama neden arsenik içerdiğini kestiremiyor. Japonlar savaş silahlarında yenilik meraklısıydılar ve arsenikli top mermileri de onların ölümcül cephanelerindeki yeni bir silah olabilirdi. Filipinlerin kaybı Japonya için savaşın sonunu belirlemişti; belki de kararlı düşmanları karşısında son çare olarak böyle bir silah kullanmayı düşünmüşlerdi.

Esrarengiz top mermisiyle birlikte yüzeye çıkarlarken Pitt tuhaf bir rahatlama hissi duydu. Bu geminin taşıdığı ölümcül kargo limana hiç ulaşamamıştı. Geminin batmış olması ve bu mermilerin savaşta kullanılmamış olmasına şükretti.

İKİNCİ BÖLÜM

KİMERA^(*)

-
- (*) 1) Başı aslan, gövdesi keçi, kuyruğu yılan başı olan mitolojik canavar (Khimaira).
2) Birden çok genetik dokusu olan organizma.

*Japonya İmparatorluğu denizaltısı I-413 ve
Numa denizaltı aracı Starfish*

4 HAZİRAN 2007

KYODONGDO ADASI, GÜNEY KORE

Elli beş metrelik uzunluğu ve çelik gövdesiyle *Benetti*, Monte Carlo'nun lüks standartlarına göre bile göz kamaştırıcıydı. Sipariş üzerine yapılmış olan bu mermer döşeli İtalyan yatını Acem halıları ve nadir bulunan Çin antikaları sıcak bir zarafetle süslüyordu. Duvarlarda Hollandalı ressam Hans Memling'in on beşinci yüzyıl koleksiyonundan yağlıboya tabloları vardı. Tikağacı güverteleri ve verandalardaki pirinç aksam, karartılmış pencere-leri olan parlak mor-beyaz boyalı dış yapısına daha geleneksel bir hava veriyordu. Eski günlerden kalma zarafetin modern tasarım ve teknolojiyle zevkli bir harmanlamasıydı. Han Nehri'nden Seul'e her giriş çıkışında hayranlıkla izlenirdi. Şehrin sosyetesini için bu yata davet edilmek ve esrarengiz sahibiyle ahbablık etmek önemli bir ayrıcalık olarak görülürdü.

Dae-jong Kang, Güney Kore endüstrisinin önde gelen ikonlarından ve sanki her şeyin kontrolü onun elinde gibiydi. Doksanlı

yıllardaki ekonomik patlama sırasında bölgesel bir inşaat şirketi. nin başkanı olarak aniden ortaya çıkması dışında, onun geçmişi hakkında pek bir şey bilinmiyordu. Ama dizginler eline geçtikten sonra geri kalmış teknoloji bu küçük şirket birden çok büyümüş, gemicilik, elektronik, yarıiletkenler ve telekomünikasyon sanayilerinde başka şirketleri baskı yoluyla veya tehditle yutarak muazzam bir holding olmuştu. Bu faaliyetler Kang'ın kontrolünde ve yönetiminde olan Kang Enterprises adlı bir imparatorluk yelpazesi altında yürütölmekteydi. Toplumun gözü önünde olmaktan çekinmeyen Kang politikacılarla ve şirket patronlarıyla sıkı fıkı olup, böylece Güney Kore'nin en büyük şirketlerinin yönetim kurullarına baskı yapabiliyordu.

Ne ki, elli beş yaşındaki bu bekâr adamın özel hayatı bir sır perdesi altındaydı. Zamanının çoğunu Batı Kore kıyısında Han Nehri'nin ağzı yakınındaki Kyodongdo Adası'nın saklı bir köşesinde bulunan lüks malikânesinde geçirirdi. Buraya davet edilen birkaç kişinin anlattığına göre Kang atlarıyla ilgileniyor, golf becerilerini geliştirmeye çalışıyordu. Fakat bu adamın çok özenle gizlediği karanlık bir sırrı vardı; iş ve siyaset dünyasındaki ahabapları öğrenseler şoke olurlardı. En yakın iş arkadaşlarının bile bilmediği şey, Kang'ın yirmi beş yıldan beri Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, veya bütün dünyanın bildiği adıyla Kuzey Kore'nin uyuyan casusu olmasıydı.

Kang, Kore Savaşı'ndan kısa bir süre sonra Kuzey Kore'nin Hvangae Eyaleti'nde doğmuştu. Üç yaşındayken annesiyle babası suçu Güney Koreli bölücülere yüklenen bir tren kazasında ölünce, onu amcası büyötmüştü. 1945 yılında Kore İşçi Partisi kurucu üyelerinden olan amcası, İkinci Dünya Savaşı sırasında Sovyetler Birliği'nde üslenen Japonya karşıtı gerilla birliklerinde Kim İl

Sung'la birlikte savaşmıştı. Daha sonra Kim İl Sung, Kuzey Kore'de iktidara geçince, amca da çok önemli devlet kadrolarına atanarak ödüllendirilmiş, sonunda da Kuzey Kore'nin karar verme teşkilatı olan Merkezi Halk Komitesi'nde bir koltuk edinmişti.

Amcasının yükselişi sırasında Kang, Kore İşçi Partisi doktrinleriyle donatıldığı gibi, ülkenin en iyi devlet okullarında da eğitim gördü. Derslerinde çok başarılı olduğu ve çabuk öğrendiği fark edilince amcasının sponsorluğunda yabancı ülkelerde ajanlık yapması için seçildi.

Para konularında doğuştan gelen keskin bir zekâ ve liderlik yeteneklerine sahip, acımasız bir yürek taşıyan Kang yirmi iki yaşında gizlice Güney Kore'ye sızdırıldı ve küçük bir inşaat şirketine işçi olarak yerleştirildi. Kısa sürede becerilerini ortaya koyup işçi başı kadrosuna yükseldi; daha sonra şirket başkanının ve üst yöneticilerinin ölümüyle sonuçlanan bir dizi iş kazası ayarladı. Sahte belgeler düzenleyerek mülkiyeti üstüne geçirdi ve oraya gelişinden iki yıl sonra şirketin sahibi oldu. Yıllar geçtikçe bu genç komünist girişimci Pyongyang'dan gelen gizli talimatlar ve sermaye desteğiyle Kuzey için en yararlı olacak ürünlere ve hizmetlere odaklanarak ticari mecrasını genişletti. Kang'ın telekomünikasyon işine girmesi ona Batı'nın iletişim şebekelerine erişmesini sağlamış, böylece Kuzey Kore Silahlı Kuvvetleri kontrol sistemleri için çok değerli yazılımlar elde edebilmişti. Yarıiletken fabrikaları gizlice kısa menzilli füzeler için çipler ürettiyordu. Yük gemileri filosu sayesinde anavatanına savunma teknolojisini nakledebilmekteydi. Şirketler imparatorluğunun kârlarının bir kısmı Batılı mallar veya teknolojiler olarak ya Kuzey'e kaçırılıyor, ya devlet ihaleleri almak için politikacılara rüşvet olarak veriliyor, ya da başka şirketleri ele geçirmek için kullanılıyordu. Oysa iş hayatın-

daki onca başarısı Kang için ikinci plandaydı. Onun asıl hedefi yıllar önce eğitimcileri tarafından beynine kazınan bir ülküydü: İki Kore'nin birleşmesi, ama Kuzey Kore'nin koşullarıyla...

Benetti, Han Nehri açıklarındaki dar koylarından birine girmek için yavaşladı. Kaptan daha sonra hızı artırıp bu içdenizin sakin sularında ilerledi. Koyun uzak ucunda bir yüzer iskele vardı. Kaptan bu iskeleye ustaca yanaştıktan sonra motoru susturdu ve iskeledeki siyah üniformalı iki adam yatı pruvadan ve kışkırmından bağladılar. Ardından basamaklı bir platform üst basamağı yatın güvertesi hizasına gelecek biçimde yerleştirildi.

Kamara kapılarından biri açıldı ve lacivert takım elbise giymiş üç adam güverteye çıkıp doğruca tepedeki bir taş yapıya baktılar. İskeleye neredeyse dikaçıyla inen bir uçurumun duvarından fırlamış gibi görünen muazzam bir taş ev vardı; yarısı kayaların içine oyulmuş gibiydi. Asya'ya özgü bir tasarımı olmasına rağmen evi çevreleyen kalın duvarlar yapıya bir ortaçağ havası veriyordu. Yapının tamamı sudan yetmiş metre yükseklikteydi; yukarıya ulaşım kayalara oyulmuş dik bir merdivenden sağlanıyordu. Su kenarına kadar inen dört metre yüksekliğindeki kalın duvarlar bu yerleşkeye üst düzey bir mahremiyet sağlamıştı. Bu yetmezmiş gibi, iskelede nöbet tutan, omzunda otomatik tüfek asılı bir nöbetçi de vardı.

Takım elbiseli adamlar iskeleye indikten sonra bir yan kapı açıldı ve ev sahibi onları karşılamak için dışarıya çıktı. Dae-jong Kang'ın çok etkileyici bir görünüşü olduğuna kuşku yoktu. Bir doksan boyu ve yüz kiloluk vücuduyla Kore standartlarına göre çok iri sayılırdı. Fakat asıl etkileyici özelliği ciddi yüzüyle, deler gibi bakan gözleriydi. İçtenlikten uzak, fakat prova edilmiş bir gülümseme gerektiği anlarda havayı yumuşatırdı, ama huz gibi

soğuk ve mesafeli tavrı onun bir parçası gibiydi. Her yanından güç yayıyordu ve bu gücü kullanmaktan çekinmeyen bir adamdı.

“Hoş geldiniz baylar,” dedi Kang. “Umarım, Seul’den buraya kadar keyifli bir yolculuk yapmışsınızdır.”

Üçü de Güney Kore Ulusal Meclisi’nin önde gelen parti üyeleri olan adamlar aynı anda başlarını sallayarak karşılık verdiler. Aralarındaki en kıdemli üye, Yungnok Ri adındaki saçları iyice seyrelemiş olan adam grup adına söz aldı. “Böyle güzel bir tekneyle Han Nehri’nde yolculuk yapmak çok güzeldi.”

“Ben de Seul’e gidiş gelişlerimde bu yolu tercih ederim,” dedi Kang özel helikopteriyle yolculuk yapmayı sıkıcı bulduğunu ima ederek. “Böyle gelin lütfen.” Kayalığın dibindeki küçük bir binayı işaret etti.

Politikacılar uysalca peşinden yürüdüler. Küçük bir güvenlik ofisini geçtikten sonra dar bir aralıktan geçip beklemekte olan asansöre geldiler. Asansör shaftı kayalığın içine oyularak yerleştirilmişti. Konuklar asansör kabini duvarındaki klasik bir tabloya hayranlıkla baktılar. Kapı açıldığında karşılarında geniş, zevkle dekore edilmiş bir yemek odası vardı. Son derece şık maun bir yemek masasının ardında yerden tavana uzanan pencerelerden Han Nehri deltasının soluk kesici bir manzarası görünüyordu. Nehir burada Sarı Deniz’e dökülmekteydi. Uzakta Seul’e ürünlerini satmak için akıntıya karşı yol alan küçük yük tekneleri vardı. Teknelerin çoğu nehrin güney yakasına yakın seyrederek nehrin ortasındaki Kuzey Kore’yle olan hayali sınır çizgisinden uzak duruyorlardı.

“Manzara müthiş,” dedi üçlünün en uzun boylu olanı, Von Ho adındaki adam.

“Ben de iki ÷lkemiz bir arada gör÷lebildiği için çok seviyorum,” dedi Kang. Elini sallayarak, “L÷tfen oturun,” dedikten sonra kendisi de masa başına oturdu. Üniformalı bir garson ordusu en güzel şarapları ve gurme yemekleri servis etmeye başladı. Sofra-
daki solıbet yavaş yavaş siyasete doğru kayma eğilimindeydi. Baharatlı sarmısak sosunda marine edilmiş domuz ve çeşitli sebzeler yenirken Kang bütün konukseverliğini sergiliyordu. Bir süre sonra damardan girmeye karar verdi.

“Baylar, artık iki ÷lkemizi birleştirmek için ciddi bir çaba sarf etme zamanı gelmiştir,” dedi. “Bir Koreli olarak dil, kültür ve yürek bakımından tek ÷lke olduğumuzu biliyorum. Bir işadamı kimliğimle de küresel piyasalarda ekonomik olarak ne kadar daha kuvvetli olacağımızı biliyorum. Bugüne kadar ÷lkelerimizi süper güçlere karşı piyon olarak kullanan Çin-Amerika tehdidi artık ortadan kalktı. Yabancı hâkimiyetinin prangalarını üstümüzden söküp atma zamanı geldi de geçti bile. Kore için doğru olanı yapmalıyız. Ortak bir kaderimiz vardır ve şu anda karşımıza çıkan fırsatı değerlendirmeliyiz.”

“Birleşme hedefi hepimizin yüreğinde var, ama Kuzey Kore’nin askeri gücü bizi temkinli olmaya zorluyor,” dedi Kim adındaki, boncuk gözlü üçüncü politikacı.

Kang bu yorumu ciddiye almadığını belirtir şekilde elini salladı. “Bildığınız gibi, kısa bir süre önce Birleştirme Bakanlığı sponsorluğunda Kuzey Kore’de bulundum. Ekonomileri can çekiyor, yiyecek sıkıntısı son hadde. Bu ekonomik çöküntü Kuzey Kore Silahlı Kuvvetleri’ni de etkilemiş. Gördüğümüz kadarıyla yetersiz donatılmışlar ve moralleri çok bozuk,” dedi.

“Evet, çok zorlandıklarını ben de biliyorum,” dedi Von Ho. “Ama tekrar birleşmenin bizim ekonomimize bir yararı olacağına inanıyor musunuz?”

“Kuzey eyaletlerindeki işçi ücretleri çok düşük. İşçi maliyetimiz önemli miktarda azalınca dünya piyasalarında tercih sebebi oluruz. Bunun etkisini kendi kuruluşlarımda değerlendirdiğim zaman kârlarımın muazzam miktarda artacağını gördüm. Buna ek olarak, kuzey eyaletleri Güney Kore için yeni bir tüketici pazarı oluşturacaktır. Evet baylar, birleşmenin, Güney'deki herkes için ekonomik bir zenginlik katacağından hiç kuşku yok.”

“Kuzey Kore'nin taviz vermezliği hâlâ sürüyor,” dedi Von Ho. “Birleşmeyi tek taraflı yapamayız ki.”

“Doğru,” dedi Kim. “Topraklarımızdaki Amerikan askeri varlığı çekilene kadar tekrar birleşmeyi düşünmeyeceklerini ısrarla vurguluyorlar.”

“İşte bu nedenle,” diye devam etti Kang. “Sizlerden kısa bir süre önce Millet Meclisi'nde verilen ve bütün Amerikan askerlerinin Güney Kore'den çıkmasını talep eden önergeyi desteklemenizi istiyorum.”

Üç politikacı Kang'ın söylediklerini sindirmeye çalışırken odaya bir sessizlik çöktü. Kang'ın onları buraya bir amaçla davet ettiğini biliyorlardı, ama bunun ya bir vergi indirimi veya ticari imparatorluğuna yarayacak bir yardım olacağını sanmışlardı. Siyasi kariyerleri için bu denli tehlikeli bir talep geleceğini hiç tahmin etmemişlerdi. En kıdemli olan Ri genzini temizledikten sonra söz aldı.

“O önerge meclisteki radikal bir grup tarafından verildi. Oylamada kabul edilme ihtimali yok gibi bir şey.”

“Eğer siz üçünüz desteklerseniz, kabul edilir,” dedi Kang.

“Bu mümkün değil,” dedi Kim kekeler gibi. “Kuzey Kore bütün kaynaklarını askeri güçlerine yöneltirken, bizim savunma gücümüzün zayıflatılmasını destekleyemem.”

“Destekleyebilirsin ve öyle de yapacaksın. Kısa süre önce Kunsan şehrinde Koreli bir kızın bir Amerikalı asker tarafından öldürülmesi nüfusun büyük bir kısmında ateşli bir Amerikan düşmanlığı yarattı. Derhal harekete geçmesi için devlet başkanına baskı yapmak da sizin görevinizdir.”

“Fakat Amerikan askerleri bizim güvenliğimiz için çok gerekli. Savunmamıza destek olmak için ülkede otuz beş binden fazla asker var,” dedi Kim.

Kang’ın yüzü buruşurken, çirkin bir gülümsemeyle tıslar gibi konuştu. “Bugün bulunduğunuz konuma gelebilmeniz için ne kadar çok para ve dil döktüğümü hatırlatmak isterim.” Zorlukla bastırıldığı öfkesi gözlerine yansımıştı.

Son yıllarda yapmış oldukları yolsuzluklar basına sızdırılacak olursa siyasi geleceklerinin biteceğini iyi bilen Ri ve Von Ho koltuklarında büzülüp, başlarını salladılar. “Tamam, istediğinizi yapacağız,” dedi Von Ho cılız bir sesle.

Ne var ki, Kim ev sahibinin bu öfke gösterisine aldırmaz gibiydi. Başını iki yana sallayarak kararlı bir sesle konuştu. “Kusura bakmayın, ama ülkemizi askeri bir tehdit altına sokacak bir öneriyi destekleyemem. Önerge lehine oy kullanmayacağım.” Sonra da dönüp siyasetçi meslektaşlarına dudak bükerek baktı.

Garson boşalan tabakları toplamak için gelene kadar salonda tekrar sessizlik oldu. Kang uzanıp garsonlardan birinin kulağına bir şeyler fısıldadı; adam hemen tekrar mutfığa döndü. Bir dakika

sonra bir yan kapı açıldı ve tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş olan güvenlik görevlileri odaya girdiler. Tek kelime etmeden Kim'in iki yanına geçip kollarını tuttular ve onu sarsarak ayağa kaldırdılar.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sızlandı Kim.

“Artık senin budalalıklarına katlanamıyorum,” dedi Kang buz gibi bir sesle. Eliyle verdiği işaret üzerine iki güvenlik görevlisi Kim'i balkon kapısına götürdüler. Kim bu zorbalara karşı elinden geldiğince direniyordu, ama adamlar çok kuvvetliydi. Balkon uçuruma bakıyordu. Zorbalara Kim'in küfürlerine ve debelenmesine aldırmadılar ve Ri ile Von Ho'nun dehşet içindeki bakışları altında onu yerden kaldırıp balkondan aşağıya fırlattılar.

Kim'in birkaç saniye süren çığlıkları uçurumun dibindeki kumsala düşüp tok bir ses çıkarana kadar devam etti. Ri ve Von Ho kül gibi bir yüzle iki zorbanın sakın bir şekilde tekrar salona girişini seyrettiler. Kang şarabından bir yudum aldıktan sonra adamlarına döndü.

“Cesedi Seul'e götürün. Evinin yakınında bir sokağa bırakın ve trafik kazası süsü verin.”

Adamlar odadan çıkarlarken Kang korku içindeki politikacıları dönüp, buz gibi bir nezaketle, “Artık tatlımızı yiyebiliriz,” dedi.

Ri ve Von Ho telaşla iskeledeki yata binerlerken Kang onları yemek salonu penceresinden izledi. Kim'in kahverengi bir battaniyeye sarılmış olan cesedi çuval gibi yatın arka güvertesine bırakılmış ve üstüne muşamba örtülmüştü, ama hâlâ titreyen iki politikacı örtünün altında ne olduğunu çok iyi biliyorlardı. Kang yatın Seul'e kadar olan elli millik yolculuğuna çıkışını sey-

rettikten sonra tekrar salona döndü ve odaya giren adama baktı. Sıska yapılı, yağlı siyah saçları geriye taranmış ve hiç güneş yüzü görmemiş gibi soluk benizli olan adam bir hayli eski bir takım elbise giyyordu, fakat beyaz gömleği kolalıydı. Kang'ın yönetici yardımcısı görünüşüne aldırmazdı, ama son derece becerikli ve iş bitiriciydi.

“Toplantınız başarılı geçti mi?” diye sordu abartılı ve ölçülü bir nezaketle.

“Evet Kvan. Ri ve Von Ho, Millet Meclisi'nde Amerikan askerlerinin çekilmesiyle ilgili önergeyi destekleyecekler. Kim'i devreden çıkardığımızı üzüldüm, ama bize olan sadakatini kaybettığı belliydi. Onun ölümü diğer ikisine çok kuvvetli bir mesaj verecek.”

“Mantıklı bir karar. Efendim, yarıiletken fabrikamızda son testleri yapılan füze güdüm sistemi çipini almak üzere bu akşam Yonan'dan bir kurye gelecek. Ona bir brifing verilmesini ister misiniz?”

Düşman bir ülkedeki bir büyükelçilik gibi Kang ve Kuzey Kore'deki amirleri de bilgi, teknoloji ve Güney'den kaçırılacak mallar için kuryelere güveniyorlardı. Her ne kadar internet bilgi aktarımı için casusların en iyi dostu olmuşsa da, bazı malların nakli için hâlâ bire bir temas gerekiyordu. Yaşlı bir balıkçının eski bir balıkçı teknesiyle Askerden Arındırılmış Bölge'yi geçmesi Deniz Kuvvetleri devriyelerinin dikkatini çekmeyecek bir yöntemdi.

“Evet, önümüzdeki birkaç hafta içinde Amerikan askerlerinin kovulmasıyla ilgili önerge görüşülecek ve bunun kabul edilmesiyle ilgili olumlu gelişmeler var diye rapor edebiliriz. Bizim örgütlediğimiz öğrenci gösterileri giderek güç kazanıyor; medyadaki

beslemelerimiz de Amerikan askerinin olayını hep gündemde tutacaklar. Ülke dışındaki çürütme planımız son derece etkili oluyor. Şimdi iş Amerikalıların çekişmelerini en üst düzeye çıkarabilmek için Kimera Projesi'ni çabuk uygulamaya kalıyor. Biyokimya laboratuvarındaki son gelişmeler nasıl?"

"Haberler çok ümit verici. Laboratuvar ekibi Aleut Adaları'ndan gelen test sonuçlarını incelemeyi bitirdi ve virüsün uçaktan salınmasıyla başarılı bir şekilde yeniden canlandırıldığını doğruladı. Ayrıca, virüsün füze maketlerindeki buhar sistemiyle saçılması tahmin edilenden daha geniş bir alanı kapsadı. Program mühendisleri tamamlanmış olan geniş çaplı dağıtım sisteminin başarıyla uygulanacağına inanıyorlar."

"Yeter ki, yeterli miktarlarda virüs elde edebilelim. I-403 denizaltısındaki kutulardan biri dışında hepsinin tahrip olmuş olması büyük talihsizlik."

"Öngörülemez bir aksilik. Kurtarılan aktif maddenin büyük bir kısmı Aleut denemelerinde kullanıldığı için laboratuvarda üretebilmemiz için çok az bir miktar kaldı. Biyoloji laboratuvarındaki Doktor Sarghov program için gerekli miktarı üretmenin üç aydan fazla sürebileceğini söyledi. Bu nedenle ikinci Japon silah stokunu ele geçirme isteğinizi uygulamaya başlattık."

"İkinci bir Japon denizaltısı," diye mırıldandı Kang gözlerinin önüne torpillenip deniz dibinde yatan bir Japon denizaltısını getirerek. "Bu zehirli kargoyu taşıyan bir değil, iki denizaltı olduğunu öğrenmek büyük bir istihbarat başarısı. İçindeki maddeyi çıkarmamız ne kadar sürer?"

"Önce denizaltının yerini bulmamız gerekiyor. *Baekje* derin deniz kurtarma operasyonu için gerekli denizaltı aracını almak

üzere Yokohama'ya yollandı. Bölgeye vardıktan sonra aramanın en çok iki gün, bütün kurtarma operasyonunun da on gün içinde tamamlanacağını tahmin ediyoruz.”

“Ya Tongju?”

“Kurtarma gemisine Yokohama'da binecek ve güvenlik operasyonlarını yönetmek için gemide kalacak.”

“Çok iyi,” dedi Kang ellerini ovuşturarak. “Her şey yolunda gidiyor Kvan. Ülke içinde Amerikalılara uygulanan baskı yakında çok artacak ve Kimera Projesi de kafalarına inen bir tekme gibi olacak. Yapacağımız saldırı ve ülkemizi tek bayrak altında yeniden inşa etmek için hazırlıklara başlamalıyız.”

“Yeni Kore’de çok itibarlı bir konumunuz olacak,” dedi Kvan.

Kang bir kez daha pencereden Kuzey’in görünümüne baktı. Doğup büyüdüğü ülke olan Kuzey Kore’nin tepeleri Han Nehri’nin hemen karşısında, ufuk çizgisi boyunca uzanıp gidiyordu.

“Ülkemizi yeniden kazanmanın zamanı geldi,” diye mırıldandı alçak sesle.

“Efendim, Kimera Projesi’yle ilgili bir nokta daha ortaya çıktı.”

Kang devam etmesi için yardımcısına başını salladı.

“Aleut Adaları’nda düşürülen helikopter Amerikan devletinin araştırma kuruluşu olan Ulusal Sualtı ve Denizcilik Teşkilatı’na aitmiş. Adamlarımız pilot ve yardımcısının öldüğüne inanıyorlardı; Alaska medyası da ölümlü bir helikopter kazası haberi geçerek bunu doğrulamıştı. Ne var ki, Amerika’da bulunan saha ajanlarımız Amerikalıların teste gösterdikleri tepkileri kaydederken Pitt adındaki özel projeler müdürü ve yardımcı pilotunun kazadan sağ kurtulduklarını öğrendiler.

“Bu o kadar önemli değil,” dedi Kang.

Kvan gergin bir ifadeyle genzini temizledi. “Efendim, Seattle’daki evine döndükten sonra o pilotu ajanlarımıza takip ettirdim. Dönmelerinden iki gün sonra NUMA elemanları küçük bir araştırma teknesiyle *I-403*’ün bulunduğu noktaya giderken görülmüş.”

“Ne? Bu mümkün değil!” diye gürledi Kang öfkeyle; alnında kalın bir damar ortaya çıktı. “Bizim faaliyetlerimizden nasıl haberleri olabilir?”

“Ben de anlamış değilim. Bu adamlar sualtı profesyonelleri. Belki bizim kurtarma operasyonumuzu gören başkaları da vardı ve bu adamlar *I-403*’ün yağmalanmasına engel olmak istiyorlardı. Ya da belki sadece tesadüftür. Bir mühendislik veya arkeolojik değerlendirme yapıyorlardır.”

“Belki. Ama projeyi tehlikeye atamayız. İkisinin de icabına bakılsın,” dedi Kang.

“Anlaşıldı efendim,” dedi Kvan odadan hızla çıkmaya başlar-ken. “Emriniz derhal uygulanacaktır.”

Meksika'da yaşayan Aztekler buna "Büyük Cüzzam" diyorlardı. Bu ölümcül salgın 1518'de Hernando Cortés ve askerleri ülkeye geldikten sonra ortaya çıkmıştı. Kimi insanlar da bu afeti Küba'dan gemilerle gelen rakip istilacı Narváez'in getirdiğine inanırlar. Taşıyıcı her kim idiye, sonuçları korkunçtu. 1521 yılında Cortés dört aylık bir kuşatma sonunda Montezuma'nın ordusunu yenip Mexico City'ye girdiği zaman gördüğü manzara karşısında şoke olmuştu. Şehrin içindeki her yerde, sokaklarda, evlerde cesetler üst üste yığılmış haldeydi. Hiçbiri de savaş kurbanı değildi; onları salgın öldürmüştü.

Kimse *Variola major* ya da daha çok bilinen adıyla çiçek hastalığının kökenini bilmiyor, ama bu öldürücü virüs bütün dünyada büyük acılar yaşatmıştır. Her ne kadar kaydedilmiş çiçek salgınları Eski Mısır uygarlığına kadar uzanırsa da, tarihte Amerika kıtasının afeti olarak bilinen bu hastalık en büyük zayıflığı batı kıtalarının duyarlı yerlilerine vermiştir. Yenidünyaya Kristof Kolomb'un mürettebatı tarafından bulaştırılan çiçek hastalığı bütün Batı Hint Adaları'nda kıyamet yaratırken, Kolomb'u batıya

yaptığı ilk deniz yolculuğu sonunda karşılayan Karayip Kızılderililerinin tamamını öldürmüştü.

Cortés/Narváez tarafından Meksika'ya taşınan çiçek salgınının 1521 yılında Mexico City'nin üç yüz bin kişilik nüfusunun yarısını öldürmüş olduğu tahmin ediliyor. Ülke çapındaki ölümlerse milyonlarla ifade edilmekte. Buna benzer bir kıyım Güney Amerika'da da yaşandı. 1531 yılında Pizarro altın bulmak için Peru'ya geldiğinde, çiçek virüsü zaten İnka halkını yok etmekteydi. İnka İmparatorluğu bu öldürücü hastalıkla kırılıyor olmasaydı, Pizarro iki yüz kişiden az ordusuyla bu ülkeyi yağmalayamazdı. Beş milyondan fazla İnkalı çiçek hastalığından ölünce bütün uygarlıkları yeryüzünden silinmişti.

Kuzey Amerika yerlileri de bu katliam karşısında çaresiz kaldılar. Çeşitli bölgelerde kabileler topyekûn telef oldular. Tahminlere göre Kolomb'un gelişini izleyen yıllarda Yenidünya nüfusunun yüzde doksan beşi ölmüştü.

Ölümcül virüs bu kadarla yetinmedi; bunu izleyen iki yüz yıl içinde dönem dönem ortaya çıkarak Avrupa'da binlerce insanı öldürdü. Virüs daha sonraki yıllarda düşman birliklerine hastalığı bulaştırmak amacıyla savaş gereci olarak da kullanıldı. Tarihçilerin iddialarına göre Britanya 1760'ta savaşan Amerikan Kızılderililerine çiçek virüsü bulaştırılmış battaniyeler sağlamış, aynı taktığı Bağımsızlık Savaşı sırasında Quebec'te savaşan Amerikan askerlerine de uygulamıştı.

On dokuzuncu yüzyıl başlarında nihayet ilkel düzeyde aşılabilir geliştirilmişti; inek çiçeği virüsü kullanılarak elde edilen aşı hastalığı bir dereceye kadar kontrol altına alabiliyordu. Tek tük görülen salgınlar ve Soğuk Savaş korkuları yüzünden Amerika'da rutin çiçek aşılırları yapılması 1970'lere kadar devam etti. Dünya

Sağlık Örgütü'nün bu hastalığa karşı dünya çapında verdiği savas sayesinde 1977 yılında çiçek hastalığının tamamen ortadan kalktığı ilan edildi. ABD Salgın Kontrol Merkezi'nde bulunan az miktardaki araştırma amaçlı numune ve Sovyetler Birliği'nde askeri amaçlarla saklanan bilinmeyen miktar dışında dünyadaki bütün virüs stokları imha edildi. Yeni yüzyıl başlarındaki terörist saldırıları herhangi bir biçimde bir virüs salgınıyla ilgili korkuları bir kez daha gündeme getirdi.

~~~~~

Çiçek hastalığının tarih boyunca neden olduğu kırımlar o sırada Irv Fowler'ın pek umurunda değildi. Bütün gücünü kullanarak kendini Alaska Bölge Hastanesi'ne atarken tek ümidi sessiz bir oda ve bu tatsız gripten onu kurtaracak güzel bir hemşire bulmaktı. Bir grup asık suratlı profesörün sık sık gelip onu görmesi ve karantinaya alınmasına karar vermeleri bile onu telaşlandırmadı, çünkü çok bitkindi. Maskeli iki doktor ona testler sonucu çiçek hastalığına yakalandığını bildirdiği zaman birden düşünmeye başladı. Yüksek ateş beynini hoşaf edene kadar aklına iki şey gelmişti: Yüzde otuzluk ölüm oranı ve hastalığı başka kimin kaptığı?

Dirk, çok kötü bir haberim var.” Sarah’ın endişesi telefon-
daki sesinden belliydi.

“Ne oldu?”

“Irv. Anchorage’deki hastanede yatıyor. Doktorlar çiçek hastalığına yakalandığını söylemişler. İnanamıyorum.”

“Çiçek mi? Bu hastalığın kökü kazındı diye biliyordum.”

“Aslında öyle. Eğer doktorların tanısı doğruysa, Amerika’da otuz yıldan beri görülen ilk vaka olacak. Sağlık yetkilileri haberi gizli tutuyorlar, ama bir salgın başlaması ihtimaline karşı FHKM Alaska’ya aşı gönderiyor.”

“Irv’ün durumu nasıl?”

“Kritik yol ağzında,” dedi Sarah zorlukla konuşarak. “Önümüzdeki iki üç gün içinde akıbeti belli olacakmış. Yakın temasta bulunduğu üç kişiyle birlikte Alaska Bölge Hastanesi’nin karantina koğuşunda yatıyor.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Dirk içtenlikle. “Irv çetin cevizdir; eminim, bunu da alt eder. Çiçek hastalığını nasıl kapmış, bir fikrin var mı?”

“Kuluçka dönemi yaklaşık on dört gün,” dedi Sarah güçlükle yutkunarak. “Yani, virüs ona bizim Yunaska’da bulunduğumuz sırada... *Deep Endeavor*’dayken bulaşmış.”

“Virüsü gemimizde mi kapmış?” diye sordu Dirk hayretler içinde.

“Bilmiyorum. Ya gemide ya da adadayken, ama artık bunun önemi yok. Çiçek virüsü son derece bulaşıcıdır. Bir an önce *Deep Endeavor*’daki herkesi kontrol edip hastalığı kapmış olanları ayırmamız lazım. Zaman çok önemli.”

“Ya sen ve Sandy? Irv’le birlikte yaşıyor ve çalışıyordunuz. Sizler iyi misiniz?”

“FHKM çalışanları olarak Sandy ve ben iki yıl önce çiçek virüsünün bir terörist saldırısında kullanılacağı endişesiyle aşı olmuştuk. Irv bize Alaska Salgın Hastalıklar Şubesi’nden geçici görevle gelmişti ve aşı olmamıştı.”

“*Deep Endeavor* mürettebatı hâlâ aşı olabilir mi?”

“Korkarım, artık işe yaramaz. Aşı virüse maruz kalmanın birkaç gün sonrasına kadar etkili olabiliyor, ama bu süre geçtikten sonra etkisi olmuyor. Bu çok kötü bir hastalıktır; bir kez yakalandıktan sonra virüs kendi ömrünü tüketene kadar onunla savaşmanın yolu yok.”

“Hemen Kaptan Burch’ü arayacağım ve en kısa zamanda mürettebatı kontrolden geçireceğiz.”

“Bu akşam Spokane’den dönüyorum. Mürettebatı toplayabilirsen ben de yarın sabah her bir adamın kontrolünde gemi doktora yardım edebilirim.”

“Tamam Sarah. Sonra senden bir iyilik daha isteyeceğim. Yarın sabah seni alayım mı?”

“Tabii, iyi olur Dirk. Umarım, sen de virüsü kapmamışsındır.”

“Merak etme,” dedi Dirk güvenle. “Kanımda o kadar çok rom var ki, hiçbir virüs yaşayamaz.”

Dirk hemen Kaptan Burch'ü aradı ve Leo Delgado'nun da yardımıyla kısa zamanda o gün *Deep Endeavor*'da bulunan bütün personelle temasa geçti. Neyse ki, hiçbirinde hastalık belirtisi görülmemiştir ve hepsi ertesi sabah NUMA saha ofisine geldi.

Dirk söz verdiği gibi sabah erkenden Sarah'ı evinden aldı; bugün için 58 model büyük Chrysler'i seçmişti.

“Vay canına, ne kadar büyük bir araba,” dedi Sarah kapıyı açıp içeriye girerken.

“Ağır metalin özgün tanımı,” dedi Dirk sırtarak. Aracı otoparktan çıkarıp NUMA binasının yolunu tuttu.

Gemi mürettebatı Sarah'ı dostça selamladı; Sarah bütün personelin bir ailenin üyeleri gibi davrandığını gözlemledi.

“NUMA'lı dostlarımı yeniden gördüğüm için mutluyum,” dedi karşısında toplu halde duran adamlara hitaben. “Bildiğiniz gibi, o gemide bizimle birlikte bulunan meslektaşım Irv Fowler'a çiçek hastalığı teşhisi kondu. Çiçek virüsü son derece bulaşıcıdır ve virüsü kapmış olan kimselerin derhal karantinaya alınması gerekir. Irv, Sandy ve ben gemiden ayrıldıktan sonra şimdi sıralayacağım semptomları gösteren kimse var mı, bilmem gerekiyor: Yüksek ateş, baş ağrısı, sırt ağrısı, şiddetli karın ağrısı, halsizlik, bilinç kaybı veya yüzde, kollarda ve bacaklarda kızarıklıklar.”

Sarah birer birer bütün mürettebatın ateşine baktı, her birinin vücudunda hastalık belirtisi var mı diye aradı. Dirk ve Kaptan Burch bile bu muayeneden geçtiler. Sonunda Sarah derin bir iç geçirdi.

“Kaptan, bütün personelinizden sadece üç kişide hafif grip belirtileri var; bu virüsün ön semptomları olabilir de, olmayabilir de... Bu üç kişinin kan testleri yapılanaya kadar karantinaya alınmasını rica ediyorum. Diğerleri en az birkaç gün daha kalabalık yerlerden uzak dursunlar. Bu haftanın sonunda bir kontrol daha yapmak istiyorum, ama şu anda görüldüğü kadarıyla gemi mürettebatına hastalık bulaşmamış.”

“Bu çok iyi haber,” dedi Kaptan Burch rahat bir nefes alarak. “Her tarafı kapalı bir gemide virüsün yayılmamış olmasını tuhaf buldum”.

“Hastaların virüsü en çok bulaştırdığı dönem kızarıklıkların başlamasıyla, yani maruz kalmanın on iki, on dört gün sonrasındadır. Irv o evreye geldiğinde çoktan gemiden ayrılmış, Anchorage’de çalışmaya başlamıştı; bu nedenle virüs biz gemideyken yayılmamış olabilir. Kaptan, iyice emniyete almak için Irv’ün gemideki kamarasının, bütün çarşaf takımının ve geminin bütün yemek takımlarının sterilize edilmesini gerekli buluyorum.”

“Bunu hemen yaptıracağım.”

“Görüldüğü kadarıyla çiçek virüsünün kaynağı Yunaska Adası’yymış,” dedi Dirk.

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Sarah. “Bizi adadan aldığınız zaman sana ve Jack’e bulaşmamış olması ilginç.”

“Koruyucu giysilerimiz bizi kurtarmış olabilir.”

“Çok şükür,” dedi Sarah.

“Galiba o balıkçı teknesindeki esrarengiz dostlarımız siyanürden de kötü bir şeyle oynuyorlardı. Aklıma gelmişken... Senden bir iyilik istemiştin ya?”

Dirk, Sarah'ı arabasına götürüp bagaj kapağını açtı. Bir süt şişesi sandığı içinde özenle sarılmış halde *I-403*'ten aldığı porselen bomba kovanı vardı. Sarah nesneye boş gözlerle baktı.

“Peki, pes ediyorum. Neymiş bu?”

Dirk ona kısaca Fort Stevens'a gidişini ve Japon denizaltı batığına dalışını anlattı.

“Laboratuvarınızda, bunun içinde kalan herhangi bir çökeltiyi tanımlayabilirler mi? Önemli bir şey olduğunu hissediyorum.”

“Tabii, bunu inceletebilirim,” dedi Sarah ciddi bir sesle. Sonra da, “Ama sana bir öğlen yemeğine mal olur,” diye tamamladı.

Dirk, Sarah'ı Fircrest Yerleşkesi'ndeki Kamu Sağlık Laboratuvarı'na getirdi; birlikte bomba kovanını küçük bir laboratuvar odasına götürdüler. Saçları seyreلمiş, neşe saçan bir araştırmacı olan Hal adındaki bilim insanı binaya patlayıcı getirdiğı için Sarah'ı biraz haşladıktan sonra, toplantısı biter bitmez incelemeyi kabul etti.

“Öğlen yemeğımız uzun sürecek gibi görünüyor,” dedi Sarah. “Nereye gidiyoruz?”

“Güzel deniz manzarası olan sakin bir yer biliyorum,” dedi Dirk hınzır bir gülümsemeyle.

“O halde beni bu yeşil makineyle götür,” dedi Sarah turkuvaz renkli Chrysler'e binerken.

Dirk arabasını dar otoparktan çıkarırken tanıdık gelen siyah bir Cadillac'ın yanından geçti. Motoru rölantide çalışıyordu. Yerleşkeden çıktıktan sonra güneye yönelip Seattle'ın kalabalık merkezinden geçti ve Fauntleroy yol işaretini izleyerek Puget Boğazı'na vardı. Burada Chrysler'i beklemekte olan feribotun içine sürdü. Diğer araçların arasına park ederken Sarah uzanıp kolunu sıktı.

“Feribot büfesinde mi yiyeceğiz? Kahve ve çörek?”

“Sanırım, daha iyisini yapabiliriz,” dedi Dirk. “Üst güverteye çıkıp manzaraya bakalım.”

Birlikte merdiveni çıkıp açık üst güverteye geldiler ve Puget Boğazı’nın kuzey kısmına bakan boş bir banka oturdular. Az sonra yüz on metre uzunluğundaki feribotun iki bin beş yüz beygirlik dizel motorları harekete geçti ve yavaşça iskeleden ayrıldılar.

Pırıl pırıl güneşli bir hava vardı; böyle günlerde bu çevrede yaşayanlar neden Kuzeybatı Pasifik’in uzun ve yağışlı kışlarına katlandıklarını hatırlıyorlardı. Uzakta Cascade ve Olympic dağları görülüyor, masmavi gökyüzü insana dokunacağı kadar yakın görünüyordu. Seattle şehir merkezinin çelik ve cam yapıları güneşi yansıtıran bir bilimkurgu kenti havası vermekteydi. Civarda seyreden altı tane feribot daha vardı.

Gidecekleri yer olan Vaşon Adası on beş dakika mesafedeydi. Feribot kaptanı iskeleye yanaşmak için hazırlanırken Dirk ve Sarah da arabalarına binmek için aşağıya indiler. Dirk, Sarah’ın binmesi için kapıyı açarken arkasında duran araçlara baktı. Dört sıra gerisindeki siyah bir Cadillac dikkatini çekti. Yerleşke otoparkında gördüğü, motoru rölantide çalışan Cadillac’tı bu. O anda bu aracı daha önce Fort Stevens’ta da gördüğünü hatırladı.

“Arkamızda park etmiş bir arkadaşımı gördüm,” dedi Dirk. “Gidip, bir merhaba diyeyim. Hemen dönerim.”

O yöne doğru yürürken Cadillac’ın içinde oturan Asyalı iki adamın doğruca ona bakmakta olduklarını gördü. Sürücü kapısına yaklaşıp başını açık pencereden içeriye soktu.

“Affedersiniz beyler, tuvaletin nerede olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Dirk.

Kısa saçlı, tıknaz yapılı sürücü onunla göz temasından kaçarak, doğruca önüne baktı ve başını iki yana salladı. Dirk adanın ceketinin sol koltuk altında kılıfı içinde bir tabanca olduğunu belli eden kabarıklığı fark etti. Yolcu koltuğunda oturan şahıs diğeri gibi çekingen görünmüyordu. Uzun saçlı, sıska ve keçi sakallı adam, dudakları arasında yanan bir sigarayla Dirk'e tehdit dolu bir bakışla sırtıttı. Ayaklarının arasında büyük, deri bir çanta vardı; Dirk bunun içinde hesap makinesi ve cep telefonundan başka şeyler de olduğunu tahmin etti.

"Arkadaşını buldun mu?" diye sordu Sarah, Dirk yanına döndüğünde.

"Hayır," dedi Dirk başını iki yana sallayarak. "Yanılmışım."

Feribotun bir uzun, iki kısa düdüğü iskeleye yanaşmakta olduklarını duyurdu. Dirk feribotun rampasından çıktıktan sonra Vaşon Adası'nın yolunu tuttu.

Puget Boğazı'nın alt ucunda yer alan yirmi beş kilometreka-relik Vaşon Adası, Seattle ve Tacoma'nın bunaltıcı kalabalığından uzaklaşmak isteyenler için sığınacak güzel manzaralı bir cennet gibidir. Ulaşım sadece denizyoluyla sağlanır. Ormanlık alanın etrafına serpiştirilmiş çilek ve ahududu tarlalarının bulunduğu adanın sakinleri bohem hayatı seven çiftçilerle, şehrin hızlı temposundan hoşlanmayan bilgisayar entelektüellerinden oluşur.

Dirk manzaranın tadını daha iyi çıkarabilmek için arabanın üstünü açtı ve Vaşon Adası'nın güneyine doğru ilerledi. Dikiz ay-nasından bakınca onları iskeleden beri takip eden siyah Cadillac'ı görebiliyordu. Küçük kulübelerin ve çiftlik evlerinin aralarından geçerek güneye doğru devam ettiler.

Sarah kollarını havaya kaldırıp serin rüzgârı parmakları arasında hissederek, "Harika," dedi. Dirk saçları bozulacak korkusuyla

la üstü açık arabalarda yolculuk etmekten nefret eden kadınları hatırlayıp içinden güldü. Onun için böyle bir arabada hız yapmak, denizde bir fırtınayla boğuşmak veya daha önce kimsenin görmediği bir batık için dalış yapmak gibiydi. Biraz serüven yaşamadan hayatın tadı çıkmaz diye düşünürdü.

Dirk, BURTON yazılı bir tabelayı görünce doğuya dönüp ot-yoldan çıktı ve küçük köye giden yan yola girdi. Bir süre küçük evlerin önünden geçtikten sonra su kenarında Victorian tarzı bir hanın önünde durdular. Yüzyılın başlarında Seattle'lı bir gazete patronunun sayfiye evi olarak inşa edilen bu üç katlı yapı mat yeşil ve lavanta mavisine bürünmüştü. Evin her tarafı rengârenk çiçeklerle donatılmış, görsel bir ziyafet sunuyordu.

"Dirk, burası şahane bir yer," dedi Sarah heyecan içinde. "Bunu nasıl keşfettin?"

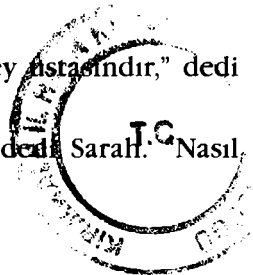
"Bizimle çalışan bir bilim insanının burada bir sayfiye evi var. En iyi somonbalığının bu adada olduğunu iddia edip duruyor. Bakalım haklı mıymış?"

Dirk, Sarah'ı hanın bir ucundaki restoran kısmına götürdü. Neredeyse boş sayılacak salonda boğaza bakan bir masaya oturdular. Bir şişe Chardonnay şarabı sipariş edip hayranlıkla manzarayı seyrettiler. Tam karşılarında Maury Adası vardı; uzakta Rainier Dağı bütün heybetiyle yükseliyordu.

"Bana biraz Grand Tetons'u hatırlatıyor," dedi Sarah Kuzeybatı Wyoming'in dağlarını hatırlayarak. "Jackson Gölü etrafında saatlerce ata binerdim."

"Bahse girerim, Alp disiplini kayakta epey istastır," dedi Dirk.

"Büyüylene kadar epey kayak eskittim," dedi Sarah. "Nasıl bildin?"

“Jackson Hole oraya çok yakındır. Birkaç yıl önce ben de orada kaymıştım. Kar çok güzeldi.”

“Ben oralara bayılırım,” dedi Sarah gözleri ışıldayarak. “Ama senin Jackson’a gitmiş olmana şaşırdım. Bir NUMA özel projeler müdürünün okyanustan uzaklaşma izni olmaz sanırdım.”

Dirk gevrek bir kahkaha attı. “Sadece yıllık izinlerimde. O yıl Gobi Çölü’ne gitmeyi de planlamıştım. Söyle bakalım, senin gibi Wyoming’li cici bir kız nasıl oldu da Hastalık Kontrol Merkezi gibi bir yerde çalışmaya başladı?”

“Wyoming’li cici bir kız olduğum için,” dedi Sarah. “Aile çiftliğimizde büyürken hep hasta ineklerle veya topallayan atlarla ilgilenirdim. Babam beni fazla yufka yürekli bulurdu, ama hayvanlarla birlikte olmaya ve onlara yardım etmeye bayılırdım. Bu nedenle de veterinerlik okuluna gittim; birkaç işte çalıştıktan sonra halen çalışmakta olduğum FHKM’deki Salgın Hastalıklar Şubesi’ne girdim. Artık dünyayı geziyor, salgın hastalıkları önleyip hasta hayvanlara yardım edebiliyorum ve bu iş için bana para bile veriyorlar.”

Dirk onun bu şefkatinin içten olduğunu görebiliyordu. Sarah kolayca ifade edebildiği sıcak bir yüreğe sahipti. Eğer FHKM’de çalışıyor olmasaydı, mutlaka bir köpek barınağında veya doğal yaşamı koruma kuruluşunda parayla veya para almadan çalışırdı. Dirk o anda onunla birlikte olduğu için çok memnundu.

Bu duygusal anı gurme yemekleri getiren garson bozdu. Dirk somon fileto, Sarah da büyük bir keyifle deniztarağı yedikten sonra tatlı olarak taze ahududulu pasta istediler. Dirk birkaç sokak ötedeki Burton’da park eden siyah Cadillac’ı ve içindeki iki adamı gözden kaçırmıyordu.

“Burası gerçekten muhteşem bir yer, ama artık gitsek iyi olacak galiba,” dedi Sarah isteksizce. “Hasta mürettebatın kan tahlil sonuçları belli olmuş, Hal de herhalde senin bomba kutunu incelemeyi bitirmiştir.”

Arabanın yanına vardıklarında Sarah dönüp Dirk’e sarıldı.

“Bu nefis yemek için teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Öğleden sonra güzel kadınları kaçırmak benim uzmanlık alanımdadır,” dedi Dirk gülerek. Sonra da onu kollarının arasına alıp uzun uzun, tutkuyla öptü. Sarah da ona sarılıp kendine çeke rek karşılık verdi.

Otoparktan çıkarken Dirk, Burton tarafına baktı. Bir yan sokakta park etmiş ve onun geçmesini bekleyen Cadillac’ın içindekilere sert bir bakış attı. Dikiz aynasından bakınca siyah Cadillac’ın hemen peşine düştüğünü görüp, şaşırdı. Demek ki, artık gizlenmeye gerek görmüyorlardı. Bu iyiye işaret değildi.

Vaşon otoyolu kavşağına kadar Cadillac peşlerinden ayrılmadı. Dirk dönmek için durunca bir kez daha dikiz aynasından baktı. Yolcu koltuğunda oturan keçi sakallı adam eğilmiş, ayaklarının dibindeki deri çantadan bir şey çıkarıyordu.

Bunu görünce Dirk’ün midesi kasıldı ve hiç duraksamadan sonuna kadar gaz pedalına bastı. Lastiklerinden çılgınlık çıkan Chrysler otoyola fırlayıp kuzeye doğru hızla ilerlemeye başladı.

“Dirk, ne yapıyorsun?” diye sordu hayretler içinde geriye savrulan Sarah.

O anda Cadillac da yerdeki çakılları savurarak hızlandı ve peşlerine düştü. Bu defa Cadillac’ın niyeti takip etmek değil, Chrysler’le aynı hizaya gelmekti.

Dirk dikiz aynasından siyah arabanın yaklaştığını görünce, “Yere yat!” diye bağırdı Sarah’a. Şaşkın, fakat Dirk’ün ses tonun-

dan bir tehlike olduğunu anlayan Sarah hemen Chrysler'in mağara gibi ayak boşluğuna girip, top gibi büzüldü. Dirk ayağını gaz pedalından çekip sol tarafına hızla yaklaşmakta olan Cadillac'a baktı. Yolcu tarafındaki pencere indirilmiş, keçi sakallı adam ona sıırıtmaktaydı. Sonra da bir Ingram Mac-10 makineli tabanca çıkartıp namlusunu Dirk'ün başına doğrulttu.

Silahlı adam belki daha gençti, ama Dirk'ün refleksleri daha hızlıydı. Adam tetiği çekene kadar Dirk çoktan frene asılmıştı. Atılan mermiler lastik yakarak aniden geride kalan Chrysler'in kaportasına isabet etti. Dirk ayağını fren pedalından çekip Cadillac'ın karşı hamlesini bekledi. Az sonra tahmin ettiği şeyi gördü. Cadillac'ın fren lambaları yanınca Dirk de gaz pedalının sonuna kadar bastı.

Chrysler'in ikiz dört boğazlı karbüratörüne boşalan çığ benzin 392 kübik inçlik motorunu yanıcı yakıtla besledi. 380 beygirlik motor gücüyle Chrysler 300-D 1958 yılında ülkede üretilen en hızlı ve güçlü otomobildi. Yaşını hiç belli etmeyen koca araba kükreyerek, azgın bir gergedan gibi yola fırladı.

Devasa yeşil araba yanlarından ok gibi geçerken gafil avlanan iki katil bozuntusu birbirlerine bakıp küfrettiler. Silahlı olanı bir kez daha ateş etmeyi denedi, ama geç kalmıştı; şarjörünü ormandaki ağaçlara boşalttı. Karşıdan gelen trafik olmadığı için Dirk yolun sol tarafına geçerek silahlı adamın nişan almasını zorlaştırdı.

"Ne oluyor? Neden bize ateş ediyorlar?" diye sordu Sarah büzüldüğü yerden.

"Alaska'daki eski ahbablarımızın akrabalarıdır herhalde," dedi Dirk aracı üçüncü vitesine geçirirken. "Bir süredir bizi takip ediyorlardı."

"Kaçabilir miyiz?" diye sordu Sarah korku içinde.

“Düz yolda idare ederiz, ama virajlara gelince bize yetişirler. Feribot iskelesine, daha çok insanın bulunduğu yere ulaşabilirsek, peşimizi bırakırlar.” Dirk bu düşüncesinin doğru çıkacağını umuyordu.

Chrysler arayı epey açmış olsa da Cadillac giderek yaklaşıyordu. Yol üstündeki dar bir virajda Dirk savrulmamak için hızını azaltınca, daha hafif ve manevra kabiliyeti daha üstün olan Cadillac biraz daha yaklaştı. Öfkeden gözü dönmüş, fakat sabırsız olan silahlı adam otomobile rasgele ateş ederek bir şarjör daha boşalttı. Mermilerin çoğu Chrysler’in kaputuna isabet etti. Dirk mümkün olduğunca eğilip, sabit hedef olmamak için zikzaklar yapıyordu.

“Ne kadar kaldı?” diye sordu Sarah.

“Birkaç kilometre. Başaracağız,” dedi Dirk ona güven vermek için göz kırparak.

Ama içinden kendine küfrediyordu. Sarah’ı bu tehlikeli duruma soktuğu ve takip edildiğini anladığı zaman yardım istemediği için kendine küfrediyordu. Elli yaşında bir otomobilden başka karşılık verebileceği bir silahı olmadığı için de kendine kızıyordu.

Cadillac, avına musallat olmuş bir akbaba gibi Chrysler’in her hamlesine karşılık verip aradaki mesafeyi kapatmaya çalışıyordu. Vaşon otoyolunun düz bir şekilde uzandığı kısmına geldiklerinde Dirk hız göstergesine baktı ve ibrenin saatte 180 kilometrede olduğunu gördü. Karşı yönden gelen mavi bir kamyonu görünce Dirk yavaşça sağ şeride geçti, fakat ayağını gaz pedalından çekmedi. Cadillac’ın sürücüsüye gözünü Chrysler’den ayırmadığı için önce karşıdan gelen kamyonu fark etmedi, son saniyede sağ şeride kaçarken refleksiyle frene bastı. Bu sayede Chrysler arayı biraz daha açabildi.

Ne var ki, Dirk'ün geçici hâkimiyeti bitmek üzereydi. Adanın kuzey ucunda Vaşon otoyolu art arda virajlar yaparak feribot iskelesine iniyordu. Artık bu yarışta hız değil, manevra üstünlük sağlayacaktı. Dirk bir viraja girerken savrulmamak için frene bastı. Daha kolay dönebilen Cadillac hemen arayı kapatıp Dirk'ün arka tamponuna birkaç metre kalana kadar yaklaştı. Başını eğdiği sırada makineli tabancanın bir kez daha ateşe başladığını duydu; ön camı delik deşik olmuştu. Mermilerden biri Dirk'ün yanağını sıyrıp kumanda paneline saplandı.

“Sabah tıraş oldum zaten, alçak herifler,” diye söylendi; kaban öfkesi korkuyu silip atmıştı. Chrysler'i bir sonraki viraja sokarken lastikler haykırarak yolda siyah izler bıraktı. O ana kadar iki şarjör boşaltmış olan saldırgan cephanesiz kalmamak için artık daha dikkatli ateş ediyordu. Chrysler sağ tarafta bir viraja girerken yakın mesafeden seri atış yaptı. Fakat atışlarını arabanın lastikleri yerine sürücüsüne yöneltiyordu.

Arabanın içinde Dirk ve Sarah kırık cam, plastik ve metal parçalarından oluşan sürekli bir yağmur altındaydılar. Dirk elinden geldiğince yolun ortasından gitmeye çalışıyor, Cadillac'ın daha öldürücü bir mesafeye yaklaşmaması için ikide bir dikiz aynasına bakıyordu. Birkaç kez Chrysler'i yana çevirerek Cadillac'ın ön kısmına çarptırıp geride kalmasını sağladı.

Eğilip kalkarak, yolu görmek için başını uzatıp çekerek kurşun yağmurundan sakınmaya çalışırken Dirk kendisini ringdeki bir boksör gibi hissediyordu. Bir virajı daha alırken yeni ateş salvosu kaportanın üstünde deliklerden oluşan bir şerit çizdi. Radyatör parçalanınca radyatör ızgarasından beyaz buhar dumanı yükselmeye başladı. Dirk artık zaman kalmadığını anlıyordu; fan

soğutucu görevi yapmayınca motor aşırı ısınıp iflas edecekti. O zaman da Sarah'la birlikte kolay hedef olacaktı.

Adanın kuzey ucuna yaklaştıkları sırada Dirk son bir hamle denedi. İlerideki viraja gelirken yolun tam ortasına geçip Cadillac'ın yaklaşması için biraz yavaşladı. Sonra da iki ayağıyla birlikte fren pedalına bastı. Yanan lastiklerin feryatları arasında Cadillac, Chrysler'in arka kısmına bir öpücük kondurdu. Fakat Dirk'ün Cadillac'ın ön tarafını parçalama kumarı boşa gitti. Chrysler'in eski tamponları Cadillac'ın dört çekerli, kilitlenmeyen fren sistemine rakip olamazdı. Chrysler hâlâ kayarak ilerlerken Cadillac neredeyse tamamen stop etmişti. Cadillac'ın sürücüsü Dirk'ün taktığını anlamış, artık araya sağlıklı bir mesafe bırakıyordu. Dirk tekrar gaza basıp ilerledi; artık yapabileceği bir şey kalmamıştı.

İki araba adanın kuzey ucundaki son yokuşun tepesine varmışlardı. Buradan itibaren yol yokuş aşağıya kıvrımlar yaparak birkaç dükkân ve evin önünden geçip feribot iskelesine iniyordu. Dirk karşı yönden gelen araçları görünce, feribotun getirdiği yeni turistler olduklarını düşündü.

Yoldaki trafiğin artmasına rağmen makineli tabanca atışı devam ediyordu. Katiller artık Dirk ve Sarah'ı öldürmek için önlerine kim çıkarsa çıksın aldırış etmeyecekleri aşamaya gelmişlerdi. Dirk dönüp Sarah'a baktı ve zoraki bir gülücük gönderdi. Sarah'ın gözlerinde korku ve güven karışımı bir ifade vardı. Dirk'ün bir yolunu bulup onları kurtaracağına güveniyordu. Dirk de onu korumak için daha da kararlı bir şekilde direksiyona sımsıkı sarıldı.

Ne ki, artık hamle yapmak için sadece saniyeleri kalmıştı. Yaşlı Chrysler bir B-2 bombardıman uçağının kalıntısına benze-mişti ve artık son demlerini yaşadığı ortadaydı. Kaputun altından dumanlar çıkıyor, artık son nefesini vermekte olan motor acı acı

inliyordu. Egzoz borusu kırılmış, yere sürtündükçe kıvılcımlar çıkarıyordu. Lastiklerin bazıları patlamıştı ve jantlar üstünde gidiyorlardı. Hararet göstergesi çoktan beri kırmızıdaydı.

Su kenarına yaklaşırken, Dirk bütün bu gürültüye rağmen feribotun düdüğü sesini duyabildi. Cadillac'tan gelen mermi yağmuru hâlâ devam etmekteydi. Aşırı ısınan motor iflas edince Chrysler birden sarsıldı. Dirk'ün gözleri bir şerif otosu veya yol kenarında silahlı bir güvenlik görevlisi bulmak için etrafı tarıyordu. Ama bütün görebildiği şık evler ve çiçekli bahçelerdi.

Sonra, yokuş aşağıya, feribot terminaline yaklaşırken aklına bir fikir geldi. İhtimal zayıftı, ama bu aşamada kaybedilecek bir şey yoktu.

Sarah başını kaldırıp bakınca, onun gözlerinde aniden beliren güvenli bir kararlılık fark etti.

“Ne oldu Dirk?” diye bağırıyordu büzüldüğü yerden.

“Sarah, sevgilim,” dedi Dirk güven verici bir sesle. “Sanırım gemimiz gelmiş.”

Larry Hatala, sıradaki son araç olan bezelye yeşili 1968 model Volkswagen minibüsün rampayı aşp feribota binişini seyretti. Otuz yıldır Vaşon Adası feribot iskelesinde çalışmakta olan Hatala bu eski hippie aracının sakallı, başı bandanalı sürücüsüne gülümseyerek selam verdi. VW de güvenli bir şekilde güvertede yerini aldıktan sonra iskelede başka bir aracın geçmesine engel olmak için turuncu beyaz bariyeri indirdi. Başındaki bir hayli eskimiş beyzbol kepinin çıkarıp gömlek koluyla alnını sildi ve harekete hazırlanan feribottaki meslektaşına el salladı. Feribotun kış kısmında koruyucu tırabzanı indirmekte olan gri tulumlu genç adam da ona karşılık verdi. Geminin kaptanı düdüğünü ötürürken Hatala iskeleye bağlı halatı çözüp feribota fırlattı, oradaki görevli de bunu düzgün bir şekilde roda etti.

Feribotun düdüğü uğultusu daha yankılanmaya devam ederken Hatala'nın kulaklarına alışılmadık bir ses daha geldi. Bu, asfaltta çığlıklar atan otomobil lastiklerinin çıkardığı sestir. Hatala başını kaldırıp bakınca ağaçların arasından yokuş aşağıya yarışan iki araba gördü. Arabanın çıkardığı gürültünün yanı sıra, Hatala'nın

askerlik günlerinden iyi tanıdığı silah sesi de vardı. Nihayet iki araba ağaçlık alanın dışına çıkıp terminale yaklaşıırken Hatala gözlerine inanamadı.

Büyük yeşil Chrysler radyatör ızgarasından püsküren buhar dumanıyla, ağzından alevler saçarak dörtlüye koşan bir ejderhaya benziyordu. Direksiyona kapanmış siyah saçlı sürücüsü ustalıklı bu canavarı hak etmediği bir hızda yolda tutabiliyordu. On metre gerisinde siyah bir Cadillac vardı ve yolcu tarafındaki camdan sarkmış genç bir Asyalı makineli tabancayla deli gibi ateş ediyor. ama atışları sadece çevredeki ağaçları buduyordu. Hatala yeşil arabanın feribot iniş iskelesine doğru yöneldiğini görünce dehşet içinde kaldı.

Nereden bakılırsa bakılsın, yaşlı Chrysler'in çoktan ölmüş olması gerekirdi. Maruz kaldığı mermi yağmuruyla delik deşik olmuştu. Yüksek ısıyla iyice kızarmış olan motordan yanmış yağ ve radyatör sıvısı püskürüyordu. Ne ki, sanki kendine özgü bir ruhu varmış gibi yaşlı Chrysler son ana kadar pes etmeyecekti.

"Dirk, şu anda neredeyiz?" diye sordu bulunduğu yerden etrafı göremeyen Sarah. Tekerleklerin ahşap üzerinde çıkardığı ses artık asfalt üstünde olmadıklarını belli ediyordu.

"Gemiye yetişeceğiz," dedi Dirk. "Sıkı tutun."

Dirk iskelenin sonunda heyecanla ellerini sallayan bir adam gördü. İskelenin açığında, ayrılmak üzere olan feribotun pervaneleri denizi çalkalamaktaydı. Zorlu bir hamle olacaktı.

Dirk aniden iskele yönüne sapınca arkadaki Cadillac dönüşü kaçırarak gibi olduysa da, kararlı bir şekilde Chrysler'i izlemeyi sürdürdü. Silahlı adam da o ana kadar bir türlü vuramadığı bu inatçı sürücünün vücuduna bir kurşun yerleştirmek için kararlı görünüyordu.

Dirk'ün ayağı da sonuna kadar gaz pedalına basmaktaydı, ama nedeni farklıydı. Chrysler'in birkaç saniye daha dağılmadan dayanabilmesi için dua etti. Artık iskelenin ucuna sadece metreler kaldığı halde oraya ulaşmak sanki bir ömür sürecektir gibi geliyordu. Bu arada feribot yavaş yavaş iskeleden ayrılmaktaydı.

İskelenin ucunda balık tutmakta olan iki oğlan hızla gelen iki arabayı görünce hemen kaçtılar. Dirk iskele görevlisinin bariyeri kaldırdığını görünce şaşırды; adam deli gibi gelen bu çelik yığınını durdurmaya çalışmanın boşa olacağını anlamıştı. Yanından güm-bürdeyerek geçerken Dirk adama el sallayarak teşekkürünü ifade etti. Hatala sadece ağzı bir karış açık bakmakla yetindi.

Chrysler son gücüyle rampayı çıkıp top güllesi gibi havaya fırladı. Altındaki on metrelik deniz şeridini aşarken Dirk direksiyona sarıldı. Feribotun arka kısmında bulunan yolcular havada uçarak gelen yeşil canavarı görünce çığlığı bastılar. Arabanın momentumu ve rampa açısı sayesinde Chrysler havada düzgün bir kavis oluşturmuştu; az sonra yerçekimi devreye girince aracın burnu hızla yere çevrildi. Fakat aradaki deniz aşılmıştı, araba doğrudan feribotun üstüne dalacaktı.

Chrysler'in ön tekerlekleri güverteye çarptı, hemen ardından arka tekerlekler de yere yapıştı ve bu arada alçak bir tırabzanı ezdi. Bu tırabzanın bir kısmı yerden fırlayıp arabanın tekerlek yuvasına girerek orada sıkıştı. Böyle olması büyük bir şanstı; bu sayede Chrysler kayarak güvertedeki diğer araçlara çarpmadan durabildi.

Siyah Cadillac bu kadar şanslı değildi. Chrysler'in birkaç saniye gerisinden gelen sürücü feribotun iskeleden ayrıldığını çok geç gördü. Durmaktan korkarak ayağını gaz pedalında tutup, o da

rampadan gemiye uçmayı denedi. Ne ki, artık feribot onun uçuş menziline çıkmıştı.

Silahlı adam tüyler ürperten bir çığlık atarken Cadillac zarif bir şekilde havalandı ve burnu büyük bir gürültüyle feribotun kütük kısmına çarptı. Ön tamponu feribotun ismi olan *Issaquah* yazısına bindirirken araba akordeon gibi oldu. Buradan denize düşüp dibine batarak yolcularını da sulu mezarlarına taşıdı.

Chrysler'in içinde Dirk silkinip bir yarası olup olmadığına baktı. Dizinde ve kalçasındaki sancılardan başka bir de direksiyona çarpan dudağı kanıyordu. Bunun dışında sağlam gibiydi. Sarah çarpık bir açıda oturduğu yeren ona baktı ve yüzünü acıyla buruşturarak gülümsedi.

"Galiba, sağ bacağı kırıldı," dedi sakın bir sesle. "Ama bunun dışında iyiyim."

Dirk onu özenle arabadan çıkarıp güverteye yatırırken bir grup yolcu da yardım etmek için yanlarına geldi. VW minibüsün kapısı açıldı ve bira göbeğini kaşıyarak çıkan hippie eskisi de hayretler içinde dumanı tüten, yanmış yağ ve lastik kokusu saçan Chrysler'e baktı. Arabanın kaportasında kurşun deliği olmayan nokta yok gibiydi. Ön lastikler tamamen parçalanmış, arka tekerleklerden birinden de tırabzan parçası fırlamıştı. Dirk yanına gelen hippie sürücüye bakıp gülümsedi.

Yaşlı hippie başını iki yana salladıktan sonra, "Umarım, sigortan vardır ahabap," dedi.

Birkaç saat sonra yetkililerin getirdiği bir tarak gemisi feribot iskelesine geldi. Yirmi tonluk vinci hurda haline gelmiş Cadillac'i sudan çıkarıp geminin güvertesine bıraktı. Bir sağlık görevlisi

ezilmiş cesetleri muayene ettikten sonra onları ilçe morguna gönderdi. Ölüm nedeni motorlu taşıt kazasında alınan yaralar olarak kayda geçti.

NUMA'nın başvurusu üzerine FBI olayla ilgili federal bir soruşturma başlattı. Cesetlerde herhangi bir kimlik bulunmadığı ve Cadillac'ın da çalıntı bir kiralık otomobil olduğu ortaya çıkınca saldırganların kimliği tespit edilemedi. Göçmenlik Bürosu bu şahısların ülkeye Kanada'dan kaçak girmiş Japon uyruklu olduklarını bildirdi.

Seattle/King ilçe morgunda şef adli tabip cesetleri incelemek isteyen bir soruşturmacı daha görünce sinirli bir ifadeyle başını iki yana salladı.

“Bu Japon gangster bozuntuları burada olduğu sürece hiçbir iş yapamıyoruz,” diye homurdandı iki FBI ajanı odadan çıkarlar-ken.

Askeri doktor olarak bir zamanlar Seul'de görev yapmış olan yardımcısı ona hak verircesine başını sallayarak, “Buz odasına döner kapı yaptırsak iyi olacak,” diye espri yaptı.

“Umarım, Japonya'ya gönderilmeleri için gerekli belgeler çabuk hazırlanır.”

“Umarım, gerçek ülkeleri orasıdır,” dedi yardımcısı. “Bana sorarsan ikisi de Koreliye benziyor.”

Hastanede Sarah'ın yatağı başında on iki saat geçirdikten sonra Dirk nihayet Seattle Sağlık Merkezi doktorlarını Sarah'ı ertesi sabah taburcu etmeye ikna edebildi. Her ne kadar bacak kırığı geceyi hastanede geçirmeyi gerektiren bir yara olmasa da, doktorlar kaza sarsıntısının olası sonuçları konusunda endişeliydiler ve Sarah'ın gözlem altında kalmasını istediler. Kırığın kavalkemiğinde olmaması ve çivi gerektirmemesi büyük şanstı. Doktorlar Sarah'ın bacağını alçıya alıp yüklü miktarda ağrıkesici verdikten sonra taburcu olmasıyla ilgili belgeleri imzaladılar.

“Sanırım, yakın bir zamanda seni dansa götüremeyeceğim,” dedi Dirk onu tekerlekli iskemleyle hastane çıkışına götürürken.

“Ayağının ezilip morarmasını istemediğin sürece...” dedi Sarah alçılı bacağına bakıp yüzünü ekşiterek.

Çalışabilecek kadar iyi olduğunda ısrar etmesine rağmen Dirk onu Seattle'ın Capitol Hill semtindeki şık evine götürdü. Deri kanepeye yatırıp bacağının altına kalın bir yastık yerleştirdi.

Başının altındaki yastığı düzeltirken Sarah'ın ipeksi saçlarını okşadı. "Korkarım, Washington'a dönmem istendi. Bu gece yola çıkmam lazım. Sandy'ye seni kollamasını söyleyeceğim."

"Zaten istesem de onu buradan çıkaramam," dedi Sarah gülererek. "Ama *Deep Endeavor*'un hasta mürettebatı ne olacak? Onların durumunu öğrenmemiz lazım." Kanepede doğrulmaya çalıştı, ama aldığı ağrıkesiciler hareketlerini zorlaştırıyordu. Bir an önce uyumaya ihtiyacı vardı.

"Pekâlâ," dedi Dirk kablosuz telefonu ona getirerek. "Tek bir telefon etme hakkın var, ondan sonra ışıklar kapanacak."

Sarah sağlık merkezinin laboratuvarını ararken Dirk de mutfığa gidip evde yeterli yiyecek var mı diye kontrol etti. Buzdolabının içine baktı; bekâr kadınların bekâr erkeklere göre buzdolaplarında çok daha az şey bulundurması ona tuhaf geliyordu.

"İyi haberim var," diye seslendi Sarah telefonu kapadıktan sonra. "Hasta mürettebatın tahlilleri temiz geldi. Çiçek virüsünden eser yok."

"Buna çok sevindim," dedi Dirk onun yanına dönerek. "Havaalanına gitmeden önce Kaptan Burch'ü arayıp haberi veririm."

"Seni bir daha ne zaman görebileceğim?" diye sordu Sarah onun elini sıkarak.

"Merkeze bir uğrayacağım, o kadar. Göz açıp kapayana dek dönerim."

"İyi olur." Sarah'ın gözkapakları aşağıya kayıyordu. Dirk uzanıp onun saçını yana itti ve alnına bir öpücük kondurdu. Ayağa kalktığı anda Sarah'ın uyuyakalmış olduğunu fark etti.

Dirk, kıtanın öbür ucuna kadar olan yolculuğu boyunca de-
liksiz uyudu; NUMA jetinin tekerlekleri sekiz saat sonra Ronald
Reagan Washington Ulusal Havaalanı asfaltına değdiği anda uyan-
dı. Terminalde onu bekleyen NUMA aracına binip otoparktan
çıktığı sırada yağmur serpiştirmeye başladı. Havaalanından ayrı-
lırken uzakta, pistlerden birinin dış tarafında eski görünümlü bir
hangar gözüne çarptı. Babasının ülke dışında olduğunu bilmesine
rağmen içinden onun bu sığınağına gidip sakladığı antika otomo-
billere bakmak geldi. Ama keyiften önce iş gelir diye düşünerek
otoyola doğru ilerledi.

George Washington Memorial Park'ı geçtikten sonra kuzeye
yöneldi, Pentagon'un önünden devam edip Potomac Nehri kıyıla-
rına vardı. Kısa bir mesafe sonra otoyoldan çıkıp NUMA karargâhı
olan yüksek, yeşil camlı binaya doğru ilerledi. Güvenlik kapısın-
dan girip yeraltı otoparkına geldi ve aracını park etti. Bagajdan
sırt çantasını aldıktan sonra asansöre binip onuncu kata çıktı.
Kata varınca kapı açıldı ve bilgisayarların sessizce mırıldandığı
bir salona girdi.

Bir üçüncü dünya diktatörünün ağzını sulandıracak bir büt-
çeyle donanmış olan NUMA Okyanus Verileri Merkezi en gelişmiş
bilgisayar teçhizatına sahipti. Devasa bilgi bankalarında dünyanın
en iyi oşinografik bilgi kaynakları mevcuttu. Hava, akıntı, ısı ve
biyolojik çeşitliliklerin gerçek zamanlı bilgileri dünyanın dört
bir tarafındaki yüzlerce noktadan uydularla toplanıp, her an ok-
yanus koşullarının küresel bir resmi verilebiliyordu. Önde gelen
araştırmacı üniversitelere bağlanarak jeoloji, deniz biyolojisi ve
denizaltı bitki örtüsüyle ilgili son gelişmelere erişilebilmekteydi.
NUMA'nın kendi kütüphanesindeki milyonlarca veri kaynağı bü-
tün dünyadaki araştırma kuruluşlarının hizmetindeydi.

Dirk bu bilgisayar ağının şefi olan adamı at nalı biçimindeki konsolunda oturmuş, bir eliyle bir çöreği kemirip diğeriyle klavyeye bir şey tuşlarken buldu. Onu ilk defa gören biri Hiram Yaeger'ı bir Bob Dylan konserindeki hippilerden biri sanabilirdi. İnce bedenine rengi solmuş bir kot pantolon ve ceket giymişti, ayaklarında kovboy çizmeleri vardı. Atkuyruğu yaptığı uzun gri saçıyla görünüşü onun eskiden manken olan karısıyla bir Maryland banliyösünde oturduğu ve son model bir BMW 7 serisi kullandığı gerçeğini yalanlar gibiydi. Dirk'ü fark edince başını kaldırıp gülümsedi.

“Hoş geldin genç Bay Pitt,” dedi ayağa kalkarak.

“Nasılsın Hiram?”

“Arabamı parçalamadığım ve bir şirket helikopterini hurdaya çıkarmadığıma göre, fena sayılmam,” diye takıldı. “Saygıdeğer başkanımızın bir NUMA hava aracının kaybindan haberi var mı?”

“Evet. Neyse ki, babam ve Al hâlâ Filipinlerde olduğu için tepkileri ılımlı oldu.”

“Mindanao yakınlarındaki zehirli atıkla uğraşıyorlar, zamanla-man iyi olmuş. Ee, söyle bakalım, bu ziyaretini neye borçluyum?”

Dirk kısa bir duraksamadan sonra, “Kızlarıyla ilgili,” dedi. “Onlarla çıkmak istiyorum.”

Dirk'ün söylediği şeyi ciddiye alan Yaeger'ın ince yüzü bir an sarardı. Özel bir lisenin son sınıfında okuyan ikiz kızları Yaeger'ın gururu ve neşesiydi. On yedi yıl boyunca tek bir erkeğin bile kur yapmasına izin vermemişti. Karizmatik Dirk onların başını döndürebilir diye korkuyordu.

“Benim yanımda onların adını bile ağzına alırsan seni bordro-dan sileceğim gibi, kredi kartına öyle bir borç yüklerim ki, ömrün boyunca ödeyemezsin,” diye tehdit savurdu.

Dirk onun yumuşak karnına dokunduğu için kahkahayı bastı. Yaeger de yumuşayıp gülmeye başladı.

“Tamam, kızların erişim dışı kalacak. Senden asıl istediğim şey bu öğlen Rudi’yle görüşmemden önce seninle ve Max’le biraz zaman geçirmek.”

“Bak, buna evet derim,” dedi Yaeger başını sallayarak. Biyonik sırdaşı Max’i çağırmak için parmakları bir süre klavye üstünde gezindi.

Max sanal bir arabirimle holografik görüntü şeklinde beliren bir yapay zekâ sistemiydi. Yaeger muazzam veritabanlarında araştırma yaparken yardımcı olan bu hologramı karısı Elsie’nin görünümünde yaratmıştı. Süslemek için de seksi bir ses ve davetkâr bir kişilik vermişti. At nalı biçimindeki konsolun karşısında kestane rengi saçlı, sarı yakut gözlü güzel bir kadın belirdi. Üstünde göbeğini açıkta bırakan bir bluz ve çok kısa bir deri etek vardı.

“Günaydın baylar,” dedi üçboyutlu görüntü.

“Selam Max. Genç Dirk’ü hatırlıyorsun, değil mi?”

“Elbette. Yine görüştüğümüze sevindim Dirk.”

“Çok iyi görünüyorsun Max.”

“Hiram beni Britney Spears kıyafetleriyle giyindirmese daha da iyi görünürüm,” dedi Max ellerini vücudunda gezdirerek.

“Pekâlâ. Yarın Prada’dan giyineceksin,” diye vaat etti Yaeger.

“Teşekkür ederim.”

“Dirk, Max’e ne sormak istiyorsun?”

“Max, Japonların İkinci Dünya Savaşı’nda kimyasal ve biyolojik savaşla ilgili neler yaptıklarını bana anlatabilir misin?”

Bu soru binlerce veritabanında devasa bir araştırmayı tetiklerken Max bir an duraksadı. Yaeger, NUMA bilgisayar ağını sadece oşinografik kaynaklarla sınırlamamış, devlet ve kamu bilgi

kaynaklarına da bağlamıştı. Max bu muazzam kaynaklar arasından istenen bilgiyi toparlayıp özetini verdi.

“Japonya Silahlı Kuvvetleri, İkinci Dünya Savaşı sırasında ve öncesinde kimyasal ve biyolojik silahlarla ilgili geniş kapsamlı araştırmalar ve deneyler yapmıştır. İlk araştırma ve konuşlandırma Japonya İmparatorluk Ordusu’nun Kuzeydoğu Çin’i 1931 yılında işgal etmesinin ardından Mançurya’da gerçekleşmiş. Test merkezi olarak o bölgede sayısız tesis kurulmuş, bunlar kereste fabrikası ve bu gibi kılıflarla gizlenmiş. Tesislerin içindeyse Çinli tutsaklar mikropların ve kimyasal bileşenlerin üzerlerinde uygulandığı insan denekler olarak kullanılmış. Her ne kadar Kara Kuvvetleri 516’ncı Birlik yönetimindeki Şikihar tesisi en büyük araştırma ve test yeriye de, aslında kimyasal silahların üretimi Japonya’da gerçekleşmiş. 100’üncü Birlik yönetimindeki Çangçun ve 731’inci Birlik yönetimindeki Ping Fan tesisi en önemli biyolojik savaş ve test merkezleriydi. Bu tesisler aslında ülkedeki suçluların ve evsizlerin test denekleri olarak kullanıldığı büyük hapishanelerdi. Bu deneklerden pek azı hayatta kalabildi.”

“731’inci Birlik hakkındaki haberleri okumuştum,” dedi Dirk. “Bazı deneylerine bakınca Naziler yavrukurtlar gibi kalıyor.”

“Özellikle 731’inci Birlik ve Japonlar tarafından uygulanan insanlık dışı deneyler hakkındaki iddiaların sonu yok. Öldürücü doza karar vermek amacıyla Çinli tutsaklara, hatta bazı Müttefik savaş esirlerine düzenli olarak ölümcül patojenler enjekte ediliyordu. Yerde bağlı durumdaki tutsakların üstüne biyolojik bombalar atılarak etkileme süresi araştırılıyordu. Çoğu deney tesis duvarlarının dışında yapıldı. Yöre köylerine tifo mikrobunu salınarak hastalığın yayılmasına ve ölümlere yol açıldı. Veba mikrobunu taşıyan fareler kalabalık şehirlere salınarak mikrobun yayılma

hızı ve ölümcüllüğü test edildi. Çocuklar bile kabul edilebilir bir hedef olarak görülüyordu. Deneylerden birinde köylü çocuklara şarbon bulaştırılmış çikolatalar verildi. Çocuklar neşe içinde bunları yediler, sonra da korkunç yan etkileriyle karşılaştılar.

“Mide bulandırıcı,” dedi Yaeger başını iki yana sallayarak. “Umarım bunları yapanlar cezalarını çekmişlerdir.”

“Büyük bir çoğunluğu ceza görmedi,” diye devam etti Max. “Kimyasal ve biyolojik silah birlikleri savaş suçlusu olarak mahkemeye çıkarılmadılar. Japonlar teslim olmadan önce ilgili kayıtları hatta kampları bile imha ettiler. Amerikan istihbarat birimleri bu dehşetin farkında olmadıkları için, bazı durumlardaysa korkunç deneylerin sonucunu elde etmek için bu cinayetleri görmezden geldiler. İmparatorluk Ordusu’nun ölüm kamplarında görev yapan tıp uzmanları savaş sonrası Japonya’sının ilaç şirketlerinde saygıdeğer işadamları oldular.”

“Elleri hâlâ kanlıyken,” dedi Dirk.

“Kimse tam olarak bilmiyor, ama otuzlu ve kırklı yıllarda Japonların kimyasal ve biyolojik savaş çalışmaları sırasında en az iki yüz bin Çinlinin öldüğü tahmin ediliyor. Bu sayının büyük bir oranı masum sivillerdi. Savaş zamanı yaşanan bu trajedi ancak son yıllarda tarihçilerin ve akademisyenlerin dikkatini çekebildi.”

“İnsanların başka insanlara karşı gösterdiği bu acımasızlık beni hep şaşırtır,” dedi Yaeger.

“Max, Japonlar tam olarak hangi patojenler ve kimyasallarla çalışmışlardı?” diye sordu Dirk.

“Hangileriyle çalışmadıklarını sormak daha kolay olur. Bakteriler ve virüslerle yaptıkları araştırmaların çoğu şarbon, kolera, veba, çiçek ve tifüsle başlayıp, hemen her şeyi içine alıyor. Silah-

larda kullandıkları kimyasal maddeler arasında fosgen, hidrojen siyanür, sülfür hardal ve levisit var. Savaş sonunda Çin'den çekilirken kayıtları imha ettikleri için bunların ne kadarının sahada kullanıldığı bilinmiyor.”

“Bu maddeleri savaş alanında nasıl kullanmış olabilirler?”

“Raf ömrü uzun olan kimyasal maddeler mühimmat olarak kullanılmaya çok uygundur. Japonlar bu kimyasal mühimmattan bol miktarda ürettiler; çoğu el bombası, havan topu ve çeşitli top güllerini biçimindeydi. Savaş sonunda bu silahların binlercesi Mançurya'da bırakıldı. Silah olarak kullanılan kimyasallar hassas yapıları nedeniyle bunlarla vuruş sistemleri çok başarılı değildi. Kolay uygulanabilir biyolojik top mermilerini geliştirmek çok zor olduğu için Japonlar çalışmalarını bu maddeleri hava bombardımanlarında kullanmaya odaklandılar. Kayıtlara göre Japon bilim insanları geliştirdikleri biyo-bombaların etkililiğinden hiçbir zaman tatmin olmamışlar.”

“Max, porselenin bu kimyasal veya biyolojik patojenli bombalar için kovan olarak kullanıldığını biliyor musun?”

“Evet, biliyorum. Çelik bombalar patlama anında çok aşırı hararet çıkararak biyolojik patojenleri imha ediyordu. Bu nedenle Japonlar porselen kullanmaya başladılar. Bilindiği kadarıyla çeşitli biçimlerde porselen bomba kovanı biyolojik maddelerin havadan vurma sistemlerini test etmek için Çin'de kullanıldı.”

Dirk midesinin büzüldüğünü hissetti. *I-403* gerçekten de 1945'te biyolojik bombalarıyla ölümcül bir misyona çıkmıştı. Neyse ki, denizaltı batırılmıştı, fakat iş bununla tam olarak bitmiş miydi?

Yaeger onu düşüncelerinden kopardı. “Max, bunları ilk defa duyuyorum. Japonların savaşta kimyasal ve biyolojik silah kullan-

dıklarını hiç bilmiyordum. Bu silahlar Çin dışında, Amerikalılara karşı hiç kullanıldı mı?”

“Japonların kimyasal ve biyolojik silah kullanımı önce sadece Çinlilerle yaptıkları savaşla sınırlıydı. Burma’da, Tayland’da ve Malezya’da da sınırlı miktarlarda kullanıldığı biliniyor. Benim veri kaynaklarımda bu silahların Batılı Müttefik askerlerine karşı kullanıldığını gösteren bir kayıt yok. Belki de tepkilerden korktukları içindir. Japonya’nın istilası gerekseydi, herhalde kimyasal silahlarını anayurt savunması için kullanacaklardı. Tabii, babanın keşfi adaların olası savunması için kimyasal mühimmatın Filipinlerde stok edildiğini kanıtlıyor.”

“Babamın keşfi mi?” dedi Dirk şaşırarak. “Anlayamadım.”

“Anlatayım Dirk. *Mariana Explorer*’dan baban ve Al Giordino’nun denizden çıkardıkları bir cephane numunesi gönderildi; toksin değerlendirmesi yapmam isteniyor.”

“Arsenik numunesiyle ilgili veritabanı araştırmanı bitirdin mi?” diye sordu Yaeger. “Öğleden sonraya kadar ancak bitiririm diyordun.”

“Kimi zaman çok hızlı çalışırım,” dedi Max burnunu havaya kaldırarak.

“Ben hâlâ ilişkiyi anlayamadım,” dedi Dirk.

“Baban ve Al, İkinci Dünya Savaşı sırasında Mindanao yakınındaki bir mercan kayalığında batırılmış olan bir yük gemisinden arsenik sızdığını öğrendiler. Arsenik gemi ambarında stok edilmiş top mermilerinden sızıyormuş,” diye açıkladı Yaeger.

“Yüz beş milimetrelik mermiler,” diye ekledi Max. “Japon Kara Kuvvetleri’nin kullandığı standart top mermisi. Ne var ki bunların içinde arsenik varmış.”

“Ne buldun?” diye sordu Yaeger.

“İçeriğinde sülfür hardal ve levisit karışımı vardı. Otuzlu yıllarda yaygın olarak kullanılan bu kimyasal silah gaz halinde salındığında cildi kavurarak ölüme yol açıyor. Levisit bir arsenik türevidir; bu da Filipinlerde bulunan toksik değerleri açıklıyor. Japonlar Mançurya’da binlerce hardal/levisit mermisi ürettiler ve bunun bir miktarını Çinlilere karşı kullandılar. Bugün hâlâ topraktan çıkarılan bu kimyasal mühimmata rastlamak mümkün.”

“Japon Deniz Kuvvetleri de bu silahları kullanmış mıydı?” diye sordu Dirk.

“Japon Deniz Kuvvetleri kimyasal silah üretiminde etkin bir rol oynamış. Sagami Deniz Kuvvetleri Tersanesi’nden başka Kure’de, Yokosuka’da, Hiroşima’da ve Sasebo’da da mühimmat depoları olduğu biliniyor. Fakat Deniz Kuvvetleri tahmini sayısı 1,7 milyonu bulan kimyasal bomba ve mermilerin çok az bir miktarına sahipmiş ve bunları herhangi bir deniz savaşında kullandıklarına dair hiçbir kayıt yok. Biyolojik silah araştırmaları Kara Kuvvetleri tarafından yürütülüyordu ve daha önce dediğim gibi, merkezi işgal altındaki Çin’di. Araştırma faaliyetlerinin önemli bir mecrası da Tokyo’daki Askeri Tıp Okulu’ydu. Deniz Kuvvetleri’nin bu okulla bir ilişkisi olup olmadığı bilinmiyor; okul 1945 bombardımanında imha edilmiş.”

“O halde, kimyasal veya biyolojik silahların Deniz Kuvvetleri gemilerine yüklendiğini gösteren herhangi bir savaş zamanı kaydı yok, öyle mi?”

“Açıkça yayımlanan bir kayıt yok,” dedi Max. “Japonya’nın savaş zamanı kayıtlarından ele geçirilen belgeler ki, bunların arasında Denizcilik Bakanlığı kayıtları da bulunuyor, Ulusal Arşiv Kurumu’na verildi. İyi niyet gösterisi olarak bu belgelerin çoğu

daha sonra Japon devletine iade edildi. Sadece küçük bir kısmının kopyası alındı, daha da az bir miktarı tercüme edildi.”

“Max, *I-403* adlı bir Japon denizaltısının misyonuyla ilgili bilgi almak için Denizcilik Bakanlığı kayıtlarını araştırmak istiyorum. Bu kayıtların hâlâ mevcut olup olmadığını öğrenebilir misin?”

“Üzgünüm Dirk, ama Ulusal Arşiv Kurumu’nun veri kayıtlarındaki o bölümüne erişimim yok.”

Dirk yanındaki Yaeger’a dönüp çokbilmiş bir bakışla kaşlarını kaldırdı.

“Ulusal Arşiv Kurumu mu?” dedi Yaeger. “Eh, bu iş Langley’deki CIA kayıtlarına girmekten daha kolay olur herhalde.”

“İşte benim tanıyıp sevdiğim Silikon Vadisi korsanı bu,” dedi Dirk gülerek.

“Bana birkaç saat izin ver, bir şeyler yapmaya çalışırım.”

“Max,” dedi Dirk hologram görüntülü kadının gözlerine bakarak. “Bilgi için teşekkür ederim.”

“Bir şey değil Dirk,” dedi Max cıvıldayarak. “Ne zaman istersen, hazırım.”

Sonra bir anda gözden kayboluverdi. Yaeger çoktan bir bilgisayar monitörüne burnunu dayamış, parmakları klavyenin üstünde uçar gibi geziniyordu.

Dirk hâlâ omzunda taşıdığı sırt çantasıyla toplantı odasına girdiğinde saat tam ondu. Ayaklarının altındaki kalın tüylü mavi halı, kiraz ağacı toplantı masası ve Amerikan Devrimi savaş gemilerinin resimleriyle donatılmış duvar kaplamasıyla güzel bir uyum içindeydi. Bir duvarın tamamı Potomac Nehri’ne ve suyun karşıındaki Washington Alışveriş Merkezi’ne bakan bir pencereydi.

Masada oturmakta olan takım elbiseli, asık suratlı iki adam ufak yapılı ve gözlüklü bir adamın *Deep Endeavor*'un Aleut Adaları'nda karşılaştığı olayları anlatışını dinliyordu. Dirk odaya girince Rudi Gunn cümlesini bitirmeden sustu ve ayağa kalktı.

"Dirk, Washington'a bu kadar çabuk gelebilmen çok iyi," dedi kalın camlı gözlüğünün ardındaki mavi gözleri parlayarak. Dirk'ün hâlâ şiş olan dudağına ve yanağındaki yara bandına baktıktan sonra, "Neyse ki, feribota uçuş sırasında ciddi bir yara almamışsın," diye ekledi.

"Arkadaşım bacağına kırdı, ama ben sadece şiş bir dudakla atlattım," dedi Dirk. "Her kim iseler, öbür adamlardan daha iyi durumdayız. Seni gördüğüme sevindim Rudi." Uzun zamandan beri NUMA'nın başkan yardımcısı olan Rudi Gunn'ın elini sıktı.

Gunn onu masada oturan iki adamla tanıştırdı.

"Dirk, seni Jim Webster'la tanıştırayım," dedi soluk tenli, kısa sarı saçlı adamı işaret ederek. "Kendisi Ulusal Güvenlik Teşkilatı Bilgi Analiz ve Altyapı Koruma biriminde uzman yardımcısıdır. Rob Jost da Deniz ve Kara Nakliyatı güvenlik müdür yardımcısıdır." Kırmızı burunlu, iriyarı adam gülümsemeden Dirk'e başıyla selam verdi.

"FHKM ekibini Yunaska Adası'ndan kurtarışınla ilgili Kaptan Burch'ün raporunu konuşuyorduk," diye devam etti Gunn.

"O civarda olmamız büyük bir şanstı. Ne yazık ki, o iki Sahil Güvenlik elemanına zamanında yetişemedik."

"İstasyonun o kadar yakınında salınan toksin seviyesine bakılırsa, daha en başından kurtulma ihtimalleri yokmuş," dedi Webster.

"Siyanür zehirlenmesinden öldüklerini belirlediniz mi?" diye sordu Dirk.

“Evet. Nasıl bildiniz? Bu bilgi açıklanmamıştı.”

“Adadan ölü bir deniz aslanı almıştık; döndükten sonra Seattle’daki FHKM ekibi hayvanı inceledi. Siyanür solumasından öldüğünü anladılar.”

“O iki Sahil Güvenlik elemanının otopsi raporlarında da aynı sonuca ulaşılmıştı.”

“Bize ateş açan ve siyanürü saldıgını sandığımız o tekne hakkında bir bilgi edindiniz mi?”

Kısa bir sessizlikten sonra Webster cevap verdi. “Yeni bir bilgi yok. Ne yazık ki, verilen tanım buna benzer binlerce balıkçı teknesiyle aynı. Yerel teknelerden biri olduğunu sanmıyoruz. Japon yetkililer de ülkelerinde soruşturacaklar.”

“O halde, bunun Japonlarla bir bağlantısı olduğuna inanıyorsunuz. Aleut Adaları’ndaki ıssız bir hava gözlemine neden kimyasal saldırı yapıldığı hakkında bir fikriniz var mı?”

“Bay Pitt,” diye araya girdi Jost. “Seattle’da sizi öldürmeye çalışan adamları tanıyor muydunuz?”

“Daha önce hiç görmemiştim. Sokak serserilerinden çok yarı profesyonel katillere benziyorlardı.”

Webster masada bulunan bir dosyayı açıp kartpostal biçiminde buruşuk bir fotoğraf çıkardı. Dirk resme baktı: Siyah beyaz fotoğraf elli yaşlarında, haşin görünümlü bir Japon kadınına aitti.

“JKO’nun eski lideri Fusako Şigenbu, dedi Webster. “Sizi öldürmek isteyen katil bozuntularından birinin cesedinde bulduk.”

“JKO nedir?” diye sordu Dirk.

“Japon Kızıl Ordusu. Yetmişli yıllarda faaliyet gösteren uluslararası bir terörist çetesi. 2000 yılında Şigenbu tutuklandıktan sonra dağıldıkları sanılıyordu, ama şimdi tekrar ortaya çıktılar.”

“Japon ekonomisinin uzun süredir bocalamasının Japon gençlerinin aşırı uçlara olan eğilimini canlandırdığını okumuştum,” diye ekledi Gunn.

“JKO sadece canı sıkılan gençleri kendine bağlamakla yetinmiyor. Japonya büyükelçimiz ve müsteşarının ölümleriyle, Şiba’daki SemCon fabrikasının havaya uçurulmasını da üstlendiler. Bunların hepsi profesyonelce düzenlenmiş saldırılardı. Halkın tepkisinin Tokyo’yla olan ilişkilerimizi gerdiğinden eminim, siz de biliyorsunuzdur.”

“Yunaska’daki siyanür saldırısının daha kalabalık bir şehre yapılacak saldırının provası olduğunu sanıyoruz,” dedi Jost.

“Ve Yunaska’daki bilim insanı Irv Fowler’a çiçek virüsü bulaştırılmasından da onlar sorumlu olabilir,” diye ekledi Dirk.

“Böyle bir sonuca varmış değiliz,” dedi Webster. “Analizcilerimiz o bilim insanının hastalığı Unalaska’daki bir Aleut yerlisinden kapmış olabileceğini düşünüyorlar. Japon yetkililer JKO’nun çiçek virüsü yayabilecek kadar sofistike olduğunu sanmıyorlar.”

“Ben o görüşe katılmıyorum,” dedi Dirk.

“Bay Pitt, buraya sizin komplo teorilerinizi dinlemeye gelmedik,” dedi Jost küçümser bir havayla. “Sadece iki JKO elemanının ülkede ne yaptıklarını ve bir NUMA dalgıcını neden öldürmeye çalıştıklarını öğrenmek istiyoruz.”

“Dalgıç değil, özel projeler müdürüyüm,” dedi Dirk sırt çantasını masanın üstüne koyarak. Sonra da çantayı sertçe Jost’un önüne itti. Jost son anda önündeki kahve fincanını yana çekebildi.

“Cevabı burada,” dedi Dirk sertçe.

Webster ayağa kalkıp çantanın fermuarını açarken Jost ve Gunn da dikkatle izlediler. Köpüklü ambalaj içinde Dirk’ün I-403’ten çıkardığı bomba kovanının büyük bir parçası vardı. Gü-

müşşü porselen kovan yarılarak açılmış, içindeki boş bölmelerle bunların tepesinde bulunan burun kısmı ortaya çıkmıştı.

“Bu nedir?” diye sordu Gunn.

“Altmış yıllık bir kirli bomba,” dedi Dirk. “Neyle yüklü olduğunu anlamak için Washington’daki epidemiyoloji laboratuvarında tahlil ettirdim.”

“Porselenden yapılmış,” dedi Webster.

“Biyolojik patojenlerin korunması için. Koni şeklindeki burun kısmında basit bir zamanlamalı patlayıcı var; yüklü olduğu mühimmatı saçmak için belli bir irtifada patlayacak şekilde tasarlanmış. Patlama sadece porseleni parçalayacak şiddette; aşırı ısıyla veya basınçla mühimmatı etkilemiyor.”

Dirk puro biçimindeki yük bölmelerini işaret etti.

“Mühimmat patojenlerinin uçuş sırasında mı karıştırıldığı, yoksa patlama sonrasında mı olduğu belli değil. Ama bombanın çoklu bileşenleri taşıdığı açık. İçeriği, yükselticisi de olan bir veya birden fazla biyolojik kimyasal da olabilir, biyolojik ve kimyasal patojenlerin bileşimi de... FHKM laboratuvarı bu gördüğünüz bombanın bölmelerinden birinde sadece bir kimyasal patojenin izini buldu.”

“Siyanür mü?” diye sordu Gunn.

“Evet,” dedi Dirk.

“Ama neden birden çok yük bölmesi var?” dedi Webster.

“Belki belli bir öldürme bölgesini garantiye almak için ya da dikkat dağıtmak için olabilir. Siyanür gazının bir biyolojik kimyasalla birleştirildiğini düşünelim. Siyanür gazı sadece belli bir alanda öldürücü olurken, biyolojik patojen zamanla çok daha geniş bir bölgede sorunlar yaratır. Ayrıca, siyanür gazı çok çabuk yayıldığı için, saldıran kuvvetler ikincil tehlikeden habersiz bom-

banın atıldığı alana girebilirler. Ama bunların hepsi spekülasyon. Kovanın farklı bir amaçla tasarlanmış olması, bileşiminde çok daha öldürücü olabilecek kimyasal ve biyolojik patojenlerin bulunması da mümkün olabilir.”

“Peki, bu bombada ek olarak kullanılan patojenler neymiş?” diye sordu Gunn.

Dirk başını iki yana salladı. “Bunu bilmiyoruz. Laboratuvar teknisyenleri diğer bölmelerde eser elementler bulamadılar. Porselen kullanmaktaki amacın biyolojik patojenleri korumak olduğunu biliyoruz, ama Japonlar her türlü organizmayla deney yapmışlar, bu nedenle vebadan sarıhummaya kadar her şey olabilir.”

“Ya da çiçek mi?” diye sordu Gunn.

“Ya da çiçek,” dedi Dirk.

Jost kıpkırmızı olmuştu. “Bu tamamen akıl almaz bir fantezi,” diye homurdandı. “Tarih dersi çok ilginç, ama konumuzla ilgisiz. Modern bir terörist grubu bir İkinci Dünya Savaşı denizaltısından silah mı çıkaracak? Güzel hikâye, ama bu biyolojik virüsler denizin altında altmış yıl nasıl canlı kalmışlar Bay Pitt? Japon Kızıl Ordusu’nu tanıyoruz. Pek gelişmemiş, küçük ve dışa kapalı bir örgüt. Siyasi cinayetler ve bomba patlatma onların yapabilecekleri şeylerdir. Derin denizlere dalıp mikrobiyoloji çıkarmak buna dahil değil.”

“Ben de Rob’la aynı fikirdeyim,” dedi Webster. “Her ne kadar siyanür kovanı Yunaska saldırısıyla denk düşüyorsa da, siyanür alışımı pek çok kaynaktan elde edilebilir. Çiçek virüsü kaynağı olabilecek bir iz bulunmadığını siz söylediniz. Ayrıca, denizaltıdaki eksik olan bomba kovanının gemide başka bir yerde olmadığını veya gemiye alınıp alınmadığını bile bilmiyoruz.”

Dirk sırt çantasındaki bir yan gözün fermuarını açtı ve torpil odasında bulduğu, hâlâ tıklayan dijital zamanlayıcıyı çıkararak, “Belki hiç değilse bunun nereden geldiğini öğrenebilirsiniz,” dedi Webster’a uzatarak.”

“Eğlence için dalan biri tarafından bırakılmış olmasın,” dedi Jost.

“Belli ki, o dalgıcın çok sahiplenici bir yaratılışı varmış,” diye karşılık verdi Dirk. “Şu ana kadar iki kez bana ateş açıldı. Bu adamların kim olduklarını bilmiyorum, ama işlerini çok ciddiye aldıkları belli.”

“Sizi temin ederim, derhal kapsamlı bir soruşturma başlatılacaktır,” dedi Webster. “Quantico’daki laboratuvarımızda kovani bir kez daha tahlil ettirip, zamanlayıcıyı da incelettireceğim. O iki Sahil Güvenlik elemanının ölümlerinden sorumlu olanları mutlaka bulacağız.” Adamın sözlerinde kararlılık vardı, ama sesinden bu işe pek bel bağlamadığı belli oluyordu.

“Saldırganları yakalayana kadar size emniyette olacağınız bir yer sağlayabiliriz Bay Pitt,” diye ekledi Webster.

“Hayır, teşekkür ederim. Eğer bu insanlar sizin dediğiniz kişilerse, artık korkacak bir şeyim yok demektir. Bu ülkede kaç JKO ajanı bulunabilir ki?” diye sordu Dirk alaycı bir ifadeyle.

Webster ve Jost buna cevap veremeden birbirlerine baktılar. Gunn araya girmek zorunda kaldı.

“Helikopter kaybımızı soruşturduğunuz için teşekkür ederiz,” dedi adamları kapıya doğru götürerek. “Lütfen, gelişmelerden bizi haberdar edin. Bizden yardım isterseniz, NUMA olarak elimizden geleni yapmaya hazırız.”

İki adam odadan çıktıktan sonra Dirk sessizce başını iki yana salladı.

“Japonya’daki suikastları çözemedikleri için çok tepki gördüler, bu nedenle Yunaska olayını hasıraltı ediyorlar,” dedi Gunn. “Ulusal Güvenlik ve FBI hiçbir ipucu bulamadığı için tamamen Japon yetkililerine güveniyorlar. Sadece tek bir kurban varken ve terörist ortada yokken çiçek hadisesinin de saldırının bir parçası olduğunu itiraf etmek istemiyorlar.”

“Kanıtlar zayıf olabilir, ama kendi topraklarımızda olabilecek bir saldırıyı budalaca göz ardı etmenin anlamı yok,” dedi Dirk.

“Bu konuyu amiralle görüşeceğim. FBI başkanı onun tenis arkadaşıdır. Hasıraltı etmelerine engel olur.”

O sırada kapı tıklatıldı ve Yaeger içeriye girdi.

“Konuşmanızı böldüğüm için bağışlayın, ama Dirk, sana bir şey buldum.”

“Gelsene Hiram. Rudi’yle bir darbe yapıp, hükümeti devirmeyi planlıyorduk. Max, Ulusal Arşiv kayıtlarına girebildi mi?”

“Noel Baba’nın sakalı var mı?” dedi Yaeger sanki alınmış gibi yaparak.

Gunn gülerek başını iki yana salladı.

“Bir güvenlik ihlali sırasında yakalanırsanız, bana bir iyilik yap ve suçu babana at, olmaz mı?”

Dirk güldü. “Tabii Rudi. Ne buldun Hiram?”

“Denizcilik Bakanlığı kayıtları çok sınırlıydı. Ne yazık ki, ellili yıllarda özgün belgelerin çoğu Japonlara iade edilmiş. Arşivde bulunan kayıtlar da tabii, Japonca ve çeşitli diyalektlerle yazılmış. Bir tarama yapmadan önce birkaç tane tercüme programı kurmak zorunda kaldım.”

Yaeger durup kendine bir fincan kahve aldı.

“Sonuçta şanslıymışsın. 1944’ün son altı ayı boyunca Japon 6’ncı Filosu’ndan çıkan harekât emirlerinin yazıldığı bir jurnal buldum.”

“I-403 buna dahil mi?” diye sordu Dirk.

“Evet. Bu denizaltının Aralık 1944’teki misyonu çok önemliymiş. Filo komutanı amiral tarafından onaylanmış. Seyir emri kısa ve çok tatlı.”

Yaeger dosyasından bir sayfa çıkarıp yüksek sesle okudu. “Pasifik Batı Kıyısı boyunca kuzeye yönelin, Amçitka’da (*Morioka*) yakıt ikmali yapın. *Makaze* donanımlı hava saldırısını mümkün olan en kısa zamanda gerçekleştirin. Öncelikli hedef: Tacoma, Seattle, Vancouver, Victoria. İkinci seçenek: Alameda, Oakland, San Francisco. İmparatorun başarı dilekleriyle.”

“Topu topu iki uçak için adamakıllı iyimser hedef listesi,” dedi Gunn.

“Ama düşünecek olursan,” dedi Dirk. “Bu şehirler tek bir uçuşta büyük zarar verebilecekleri kadar kalabalık yerler. Her bir şehre atılacak iki üç biyolojik bomba kıyamet yaratırdı. Hiram, donanımdan *Makaze* diye söz edildiğini söyledin. St. Julien Perlmutter de aynı terimden söz edildiğini bulmuştu. Bunu ne olduğu konusunda bir bilgi var mı?”

“Bunu ben de merak ettim,” dedi Yaeger. “Tam tercümesinin ‘habis rüzgâr’ veya ‘kara rüzgâr’ olduğunu buldum. Ama resmi Deniz Kuvvetleri kayıtlarında buna ekleyecek bir şey çıkmadı.”

Yaeger susup arkasına yaslandı ve bilmiş bir ifadeyle baktı.

“Ee, başka bir şey buldun mu?” dedi sonunda Gunn dayanamayarak.

“Aslında Max buldu. Ulusal Arşiv veritabanını taradıktan sonra ondan Amerika ve Japonya’daki halka açık veritabanlarını araştırmasını istedim. Japonya’daki bir soyağacı veritabanını karıştırdıken I-403’te görev yapan bir deniz astsubayının günlüğünü buldu. İmparatorluk Deniz Kuvvetleri’nin bir hava birliğinde mekanik

teknisyen olan Hiroşi Sakora çok talihliymiş. Denizaltısı Aralık 1944'te Pasifik'teki son yolculuğuna çıkarken apandisi patlamış ve Aleut Adaları'nda yakıt ikmali yapan gemiye nakledilmiş. Tabii, denizaltı Washington Eyaleti açıklarında batırılınca bütün arkadaşları ölmüş."

"Ve bu adam günlüğünde 1-403'ün misyonundan mı bahsetmiş?" diye sordu Dirk.

"Hem de ayrıntılarıyla. Meğer bizim genç Bay Sakora sadece uçak teknisyeni değilmiş, aynı zamanda denizaltı uçaklarının silahlarından da sorumluymuş. Son seyirlerine çıkmak üzereyken Tanaka adında bir Kara Kuvvetleri subayının misyonda kullanılmak üzere gemiye sıra dışı bir hava bombası getirdiğini yazmış. Amerika Birleşik Devletleri'ne bir saldırı yapacaklarını öğrenince denizaltı mürettebatı çok sevinmiş. Ama bu gizli silahın ne olduğunu kimse bilmiyormuş."

"Ne olduğu hakkında bir şey öğrenebilmiş mi?" diye sordu Gunn.

"Gayret etmiş, ama o Tanaka denen adamla çalışmak zormuş. Onun hakkında, 'Kasvetli, zorba ve inatçı bir amir,' diye yazmış. Tipik karacı-denizci rekabetiydi herhalde. Her neyse, bilgi almak için Tanaka'ya ısrar etmiş, ama işe yaramamış. Nihayet, Aleut Adaları'nda hastalanıp da başka bir gemiye nakledilirken pilotlardan birinden öğrenebilmiş. Pilot, Tanaka'nın eski arkadaşı olduğu için biliyormuş. Bombada çiçek virüsü varmış."

"Tanrım, demek ki doğruymuş!" dedi Gunn.

"Evet. Bomba yükünün dondurularak kurutulmuş çiçek virüsü olduğunu, bunun her şehrin en kalabalık nüfuslu noktaları üstünde havada patlatılacağını yazmış. İki hafta içinde bütün Batı Sahili boyunca çiçek salgını olacağı tahmin ediliyormuş. Yüzde

otuzluk ölüm oranıyla, çok yüksek bir can kaybı olacaktı. Japonların hesabına göre bunun yol açacağı panik sayesinde, daha elverişli koşullarda barış müzakerelerine oturabileceklermiş.”

“Ülke topraklarına daha çok çiçek virüslü bomba atılacağı tehdidi çoğu insanın sonuna kadar savaşıma niyetini değiştirebilirdi,” dedi Gunn.

Üç adam, *I-403* misyonunda başarılı olsaydı tarihin ne kadar farklı akacağını düşündüler. Derken düşünceleri daha güncel bir tehdit konusuna yöneldi.

“Virüsün dondurularak kurutulduğunu söyledin. O halde, tekrar canlandırılana kadar çok uzun süre saklanabiliyor,” dedi Dirk.

“Uzun deniz yolculuğu için öyle olması gerekir,” dedi Yaeger. “Max’in öğrendiklerine göre Japonlar virüsleri canlı tutmakta zorlanıyorlarmış. Sonunda virüsü dondurarak kurutma uygulamasını kusursuz hale getirmişler; böylece hem taşınması daha kolay oluyormuş hem de kullanılacağı zamana kadar uzun süre saklanabiliyormuş. Biraz su kattın mı, silahın hazır.”

“O halde, altmış yıl sualtında kaldıktan sonra bile virüs hâlâ ciddi bir tehlike olabilir,” dedi Gunn. “Sanırım, bu da Jost’un sorusunu cevaplıyor.”

“Kovanlar batış sırasında kırılmasaydı dondurularak kurutulmuş kıvamda olan çiçek virüsü de hâlâ canlı kalabilirdi,” dedi Dirk. “Porselenden yapıldığı için kovanlar yüzyıllarca sualtında sağlam kalabilir. Bu, bomba içindeki çeşitli bölmeleri de açıklıyor. Virüsü tekrar hayata geçirmek için suyla dolu bir bölme olması gerekirdi.”

“Belki de *I-403*’teki kovanlardan biri hariç hepsinin imha olmasıyla sandığımızdan da daha talihliymişiz,” dedi Gunn.

“Hâlâ akıbetini bilmediğimiz bir kovan var,” dedi Dirk.

“Evet, o ve bir de diğer misyon gemisi,” diye ekledi Yaeger.

Dirk ve Gunn birbirlerine baktılar. “Hangi misyon gemisi?” diye sordu Gunn.

“*I-411*.”

Yaeger kendisine yiyecekmiş gibi bakan gözleri üzerinde hissediyordu.

“Bilmiyor muydunuz?” diye sordu. “*I-411* adında ikinci bir denizaltı vardı. O da *Makaze* ile yüklüydü ve Amerika Birleşik Devletleri’nin doğu sahillerine saldırması için gönderilmişti.” Yaeger bu sözleriyle ortaya yeni bir bomba attığının farkındaydı.

Takeo Yoşida adamakıllı yorulmuştu. Yokohama Liman Geliştirme Şirketi'nin vinç operatörü olan Yoşida o sabah işe saat altıda başlamış, Japonya'nın ihraç ettiği elektronik gereçlerle dolu konteynerleri birbiri ardına bir İspanyol gemisine yüklemişti. Tam sonuncu konteynerleri geminin güvertesine yerleştirirken kabindeki telsiz cızırdadı.

“Yoşida, ben Takagi,” dedi amirinin kalın sesi. “*San Sebastian*'daki işini bitirince hemen D-5 Limanı'na gel. *Baekje* adındaki gemiye tek bir yükleme yapılacak. Tamam.”

“Anlaşıldı Takagi-san,” dedi Yoşida içinden söverek. Vardiyasının bitmesine yirmi dakika kala Takagi ona tersanenin karşı ucunda son dakika görevi vermişti. Vinci emniyete aldıktan sonra Honmoku Liman Terminali'nin karşı ucundaki D-5 Limanı'na gitmek için aradaki sekiz yüz metreyi yürüdü. Attığı her adımda Takagi'ye küfrediyordu. İskelenin ucuna yaklaşırken yükleme ve boşaltma işlemleri için bekleyen ticari gemilerle dolu Yokohama Limanı'na baktı.

Üç yüz metrelik rıhtımı olan konteyner terminali D-5 en büyük kargo gemilerini bile alabilecek büyüklükteydi. Yoşida iskeleye bağlı geminin tahmin ettiği gibi o devasa konteyner taşıyıcılarından biri olmayıp, özel amaçlı bir kablo serme gemisi olduğunu görünce şaşırdı. Yoşida *Baekje*'nin yakında bulunan Mitsubishi Ağır Sanayi Tersanesi'nde yapılışını bile hatırlıyordu. 112 metre uzunluğunda, 44 metre genişliğindeki bu gemi Kuzey Pasifik'in çalkantılı sularında deniz tabanına fiber-optik kablo sermek üzere tasarlanmıştı. Yoşida modern görünüşlü üstyapısı ve hâlâ parlayan beyaz boyasıyla bu ileri teknoloji gemisinin Yokohama Limanı'na uzun zamandan beri ilk kez geldiğini de biliyordu. Kore bayrağı ve bacasında Kang Enterprises şirketinin logosu olan mavi yıldırım simgesi vardı. Yoşida *Baekje* adının üçüncü yüzyılda yarımada hâkim olan bir Kore aşiretinin simgesi olduğunu bilmiyordu.

İki liman işçisi bir kamyon kasası üstünde bulunan dikdörtgen biçimli bir nesnenin altındaki kabloları bağlamaktaydı. Adamlardan biri Yoşida'yı görünce onu selamladı.

"Hey, Takeo, daha önce hiçbir denizaltıyla uçmuş muydun?" diye seslendi.

Yoşida önce şaşırdı, ama sonra kamyon kasasındaki nesnenin küçük, beyaz bir sualtı aracı olduğunu fark etti.

"Takagi bunu gemiye yükleyince mesaimizin biteceğini söyledi," diye devam etti adam. "Şunu güverteye indir de, gidip bir şeyler içelim."

"Bağlı mı?" diye sordu Yoşida denizaltıyı işaret ederek.

"Evet," dedi on dokuz yaşındaki diğer işçi. Yoşida onun birkaç hafta önce işe başladığını biliyordu.

Birkaç metre ötede, geminin yanında durmuş etrafı seyreden kel kafalı, kara gözlü bir adam dikkatini çekti. Adamın ürkütücü

bir havası vardı. Yoşida hangi tiplerin gerçekten belalı, hangilerinin gösterişçi ve kof olduklarını ayırt edecek kadar bar kavgası görmüştü. Bu adam gerçekten de belalı bir tipti.

İş bitince birasından alacağı ilk yudumu düşünerek vincin kabinine çıktı ve motoru çalıştırdı. Kolları ustaca kullanarak kancayla palangayı indirdi ve denizaltının tam ortasında, birkaç santim üstünde durdurdu. İki işçi palanga kancasının üstünden iki kablo geçirdikten sonra Yoşida'ya başparmaklarıyla tamam işareti verdiler. Yoşida yirmi dört tonluk denizaltıyı on beş metre yüksekliğe kaldırdı, gemi güvertesine indirmeden önce sallanmasının durmasını bekledi. Ama bu fırsatı bulamadı.

Daha hiçbir şey olmadan Yoşida'nın tecrübeli elleri kumanda kollarında bir terslik olduğunu hissetmişti. Kablolardan biri denizaltıya sağlam bağlanmamıştı, kuyruk kısmı birden aşağıya doğru kaydı. Arka kısmı aşağıya sarkınca, denizaltıyı sadece burun kısmındaki tek kablo tutar oldu. Yoşida soluğunu tuttu; bir an sanki sallanan denizaltı dengesini bulacakmış gibi göründü. Ama Yoşida onu bir santim bile kımıldatmadan o tek kablo gürültüyle koptu. Denizaltı limana kuyruğu üstüne düşerek arka kısmı akordeon gibi oldu.

Yoşida, Takagi'nin elinden neler çekeceğini ve sigortayla ilgili düzinelerce form dolduracağını düşünerek yüzünü buruşturdu. Neyse ki, limanda hiç kimse yaralanmış değildi. Hasara bakmak için kabinden inerken geminin yanında duran kel adama bir göz attı. Çok öfkeli olacağını sanıyordu. Oysa bu esrarengiz adam onun yüzüne tamamen ifadesiz bir suratla bakmakla yetindi. Ne ki, o kara gözler Yoşida'yı delip geçecek gibiydi.

Üç kişilik sualtı aracının bir ucu tamamen ezilmişti ve kullanılır halde değildi. Japonya Deniz Bilimleri ve Teknolojileri

Merkezi'ne götürülecek ve tekrar denize açılabilmesi için en az üç ay süren bir onarım gerekecekti. İki liman işçisi o kadar şanslı değildiler. Her ne kadar kovulmadıysalar da, ertesi gün işe gelmediler. Aslında onları bir daha ne gören oldu ne de onlardan bir haber alındı.

Bundan yirmi saat sonra ve üç yüz elli kilometre daha güneybatıda, bir Amerikan ticari jet uçağı Osaka'nın modern Kansai Uluslararası Havalimanı'na iniş yaptı ve dış hatlar kapısına doğru taksiledi. Dirk uçaktan çıkınca gerindi; onca saat ancak bir jokeyin rahat edebileceğı genişlikteki bir koltukta oturmaktan vücudu uyuşmuştu. Gümrük kontrolünden çabucak geçip kalabalık terminale girdi. Bir an durup bakındıktan sonra aradığı kadını görebildi.

Bir seksen beşlik boyu, omuzlarına kadar uzanan kızıl saçlarıyla Dirk'ün ikiz kız kardeşi Summer siyah saçlı Japonlar arasında deniz feneri gibi duruyordu. O da erkek kardeşini görünce inci grisi gözleri parlayarak gülümsedi ve el salladı.

"Japonya'ya hoş geldin," dedi Dirk'e sarılarak. "Yolculuk nasıl geçti?"

"Kanatlı bir sardalye kutusundaymışım gibiydi."

"Güzel, o halde sana *Sea Rover*'da ayırdığım kamara ranzasını yadırgamazsın," dedi Summer gülerek.

"Buraya henüz gelmemişsindir diye korkmuştum," dedi Dirk valizini alıp, birlikte otoparka giderlerken.

"Kaptan Morgan, Rudi'den Japonya'nın doğu sahillerindeki kirlilik incelememizi bitirmemizi ve bir arama-kurtarma görevine katılmamızı isteyen talimatı alınca, hemen harekete geçti. Neyse

ki, haberi aldığımızda yakınlardaydık ve bu sabah Osaka'ya vara bildik."

Summer da erkek kardeşi gibi deniz aşkıyla büyümüştü. Scripps Enstitüsü'nde oşinografi yüksek lisansını aldıktan sonra o da Dirk gibi babalarının yönettiği NUMA'da çalışmaya başlamıştı. Erkek kardeşi gibi kafasının dikine giden ve becerikli olan Summer kısa sürede bilgisi ve hünleriyle herkesin saygısını, güzelliğiyle de çok kimsenin hayranlığını kazanmıştı.

Otoparkta önden yürüyüp turuncu renkli, küçük bir Suzuki'nin önünde durdu.

"Eyvah, yine dizlerim sızlayacak," diye yakındı Dirk gülerek. "Liman yetkililerinden ödünç aldım. Şaşıracaksın."

Dirk minik bagaja valizini yerleştirdikten sonra yolcu koltuğuna oturmak için sol taraftaki kapıyı açtı. Direksiyonu sağda olan aracın içi yeterince genişti ve bir doksan boyundakiler bile rahatça oturabilirdi. Summer direksiyona geçti ve kısa sürede Hanşin ekspres yoluna çıktılar. Osaka şehir merkezine olan on iki kilometrelik yolda küçük Suzuki'yi taşıtlar arasında slalom yaparak sürdü. Ekspres yoldan ayrılıp Osaka Güney Limanı Terminali'ne giden bir yola girdi ve iskelede duran *Sea Rover*'ın önünde durdu.

NUMA'nın bu araştırma gemisi *Deep Endeavor*'dan biraz daha büyük ve yeniceydi. Rengi tıpkı diğeri gibi turkuvazdı. Dirk'ün gözleri kış güvertede duran parlak turuncu renkli sualtı aracına çevrildi. *Starfish* batmakta olan bir güneş gibi parlıyordu.

"Gemiye hoş geldin Dirk," dedi *Sea Rover*'ın kaptanı Robert Morgan. Sakallı bir ayıya benzeyen Morgan, Mississippi Nehri'nde çatana kullandığı gibi, Suudi Arabistan petrol tankerlerinde bile kaptanlık yapmıştı. Ticari kaptanlıktan emekli olduktan sonra

dünyanın az bilinen noktalarına seyir yaparak macera yaşamak için NUMA'ya katılmıştı. Mürettebatı tarafından çok sevilen kaptan çok düzenli ve ayrıntılara önem veren bir adamdı.

Dirk'ün bagajı kamarasına yerleştirildikten sonra bu üçlü sancak tarafındaki bir toplantı odasına geçtiler. Lombozlardan Osaka Limanı görünüyordu. İnce uzun yapılı, mavi gözlü bir adam olan ikinci kaptan Tim Ryan da onlara katıldı. Dirk uzun uçak yolculuğu sonrası kendine gelebilmek için bir kahve alırken Morgan hemen konuya girdi.

"Bu acil arama-kurtarma görevi neymiş, bize anlatsana? Gunn uydu telefonunda ayrıntılara girmedim."

Dirk, Yunaska hadisesini ve *I-403*'ten çıkarılan bomba kovanıyla, denizaltının başarısız kalan misyonunu anlattı.

"Hiram Yaeger, Japon Deniz Kuvvetleri kayıtlarını incelediğinde benzer bir operasyon için ikinci bir denizaltının, *I-411*'in görevlendirilmiş olduğunu öğrendi. Bu denizaltı Atlantik'i aşmış New York ve Philadelphia'yı vuracaktı."

"*I-411*'e ne olmuş?" diye sordu Summer.

"İşte, biz de bunu öğrenmeye çalışacağız. Yaeger *I-411*'in son olarak Singapur yakınlarında yakıt ikmali için randevusuna gelemediği dışında nerede olabileceğini gösteren bir kayıt bulamadı; Güney Çin Denizi'nde kaybolduğu sanılıyor. St. Julien Perlmutter'i aradım; araştırmayı bir adım ileriye götürerek resmi bir Japon soruşturmasının kayıtlarını bulmuş. Buna göre denizaltı 1945'in ilk haftalarında Doğu Çin Denizi'nde kaybolmuş. Perlmutter bu bilginin *Swordfish* adlı bir denizaltının raporuyla uyuştuğunu söyledi. Bu rapora göre *Swordfish* aynı bölgede ve zamanda büyük bir Japon denizaltısıyla çatışmaya girip onu batırmış. Ne var ki, daha

sonra *Swordfish* aynı görevdeyken imha olmuş, bu nedenle ayrıntılı bir bilgi hiç belgelenememiş. Ama telsizle verdikleri rapor batırma olayının yaklaşık koordinatlarını sağlamış.”

“Demek ki, *I-411*’i bulmak bize kalıyor,” dedi Morgan.

“Evet,” dedi Dirk. “Denizaltı battığında biyolojik bombaların imha olduğunu gözlerimizle görmemiz, ya da bozulmamışlarsa, onları oradan almamız gerekiyor.”

Summer bir süre lombozdan dışarıya, Osaka şehir merkezindeki bir gökdelene baktı. “Dirk,” dedi sonra. “Rudi Gunn bize kısaca Japon Kızıl Ordusu’ndan bahsetti. *I-411*’deki biyolojik bombaları çoktan almış olabilirler mi?”

“Evet, bu ihtimal var. Ulusal Güvenlik ve FBI, JKO’nun derin deniz kurtarma operasyonu yapabilecek kaynakları olduğunu sanmıyorlar ve haklı olmaları da mümkün. Ama sonuçta iş sadece paraya bağlı; onların veya işbirliği yaptıkları başka bir terörist örgütün ne kadar parası olduğunu kim bilebilir ki? Bu işi garantiye almamız gerekiyor; Rudi de aynı fikirde.”

Herkes okyanusun dibinde yatan ölümcül biyolojik bombaları ve bunlar yanlış ellere geçtiği takdirde neler olabileceğini düşünürken odaya sessizlik çöktü.

“NUMA’nın en iyi gemisi ve mürettebatı senin emrinde,” dedi Morgan. “Bu işi yapacağız.”

“Kaptan, aramamız gereken çok geniş bir alan var,” dedi Dirk. “En çabuk ne zaman yola koyulabiliriz?”

“Yakıt ikmalini tamamlamamız gerek; ayrıca ilave erzak almak için sahile çıkan birkaç personelim var. Sanırım, altı saat sonra yola çıkabiliriz,” dedi Morgan duvardaki kronometreye bir göz atarak.

“Güzel. Ben de arama koordinatlarını alıp hemen seyir subayına ileteyim.”

Odadan çıkarlarken Summer kardeşinin kolunu tuttu.

“Ee, Permutter’den edindiğin bilgi sana neye mal oldu?” diye sordu gurme tarihçisinin karşılıksız iş yapmayacağını bilerek.

“Fazla bir şey değil. Bir kavanoz denizkestanesi turşusuyla bir şişe seksen yıllık saki.”

“Bunları Washington D.C.’de bulabildin mi?”

Dirk çaresizliğini gösteren bir ifadeyle kız kardeşine baktı.

“Üzülme,” dedi Summer. “Limanda daha altı saatimiz var.”

“Fakat, Dae-jong, Kuzey’e kapı açmak, bana kullanabileceğim vasıflı işçi sağlamayacak ki,” dedi Güney Kore’nin en büyük otomobil üreticisinin CEO’su kocaman Küba purosundan bir nefes çektikten sonra.

Maun kokteyl masasının karşısında oturmakta olan Dae-jong kibarca başını iki yana sallarken uzun bacaklı bir garson kadın masaya ikinci içkileri servis etti. Servis sırasında iki adam da konuşmadı. Chaebel Kulübü, Kore’nin süper zenginlerinin ve en nüfuzlu adamlarının üye olduğu, güvenli ve tarafsız bir buluşma yeri idi; burada martini ve kokteyller içilirken büyük ticari anlaşmalar yapılırdı. Bu aristokratlar kulübü Batı Seul’de inşaattı yeni tamamlanan dünyanın en yüksek binası, Uluslararası Ticaret Merkezi’nin yüzüncü katındaydı.

“Düşük işçi ücretlerini de göz önüne almalısınız. Yeniden eğitim maliyeti az olur ve kısa zamanda karşılığı gelir. Adamların olası kazançları incelediler ve eğer Kuzey Kore’deki işgücünü halen geçerli ücretlerle buraya çekebilirsek, sadece işçi maliye-

çinden yılda yirmi milyon dolar tasarruf edebileceğimi bildirdiler. Sizin otomobil fabrikalarınızda ne kadar çok tasarruf edeceğinizi tahmin bile edemem. Örneğin, Ulsan fabrikanızı büyötmek yerine Yanggang Eyaleti'nde yepyeni bir fabrika kursanız, bunun dünya piyasalarındaki konumunuzu ne kadar yükselteceğini düşünabiliyor musunuz? Tabii, Kuzey'deki tüketiciye ulaşmanız da mümkün olacak.”

“Evet, ama bu iş benim için o kadar kolay değil. Hem sendikalarla uğraşmak zorundayım hem de yatırım bütçelerimizde kısıtlamalar var. Ulsan'daki işçilerimi kovup yarı ücretle Kuzey'den adam alamam. Ayrıca, Kuzeyli işçi getirirsek bir de onların kafa yapılarıyla başa çıkmak zorundayız. Sosyalist ölkelerdeki işçilerin ürün kalitesine hiç önem vermediklerini herkes bilir.”

“Bu gibi sorunlar yeniden eğitimle ve kapitalist ücretlerin tadına baktırılarak halledilebilir,” dedi Kang.

“Belki. Ama kabul et ki, Kuzey'de otomobil için bir tüketici pazarı yok. Ülke ekonomik bunalım içinde ve sokaktaki sıradan insanın tek derdi sofrasına yiyecek getirebilmek. Benim sanayiime katkısı olabilecek bir harcama gücü yok.”

“Evet, ama biz şimdiki zamana bakıyoruz, geleceğe değil. İki ölkemiz birleşme yolunda kaçınılmaz bir çarpışma rotasında bulunuyor; hazırlığını bugünden yapanlar yarının meyvelerini toplayacaktır. Sizin vizyonunuz vardı, Hindistan'da ve Amerika'da fabrikalar kurdunuz ve artık otomotiv sanayiinde en büyük oyuncularдан birisiniz. Şimdi de vizyonunuza Birleşik Kore'yi alın ve ölkemizi dünya liderlik yarışında ön sıraya sokun.”

Otomotiv sanayii CEO'su Kang'ın sözlerini düşünürken purosundan üflediği mavi duman tavana doğru yükseldi. “Söylediklerinin mantığını anlıyorum; strateji şubemdeki uzmanlara bu işi

bir incelettireyim. Belki bir yol buluruz. Aslında Kuzey pazarına girme izni için hem Güney hem Kuzey Kore hükümetleriyle siyasi konulara girmek hiç istediğim bir şey değil.”

Kang votka kadehini masaya bırakıp gülümsedi. “Her iki hükümette de zamanı geldiğinde size yardım edecek dostlarım var.”

“Çok incessin. Peki, bunun karşılığında benim de senin için yapabileceğim bir şey vardır herhalde, değil mi?” diye sordu CEO dudak bükerek.

“Topraklarımızdaki Amerikan askerlerini kovmak için Ulusal Meclis’te verilen önerge giderek güç kazanıyor,” dedi Kang. “Bu önergeye sizin vereceğiniz destek çok yararlı olur.”

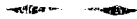
“Amerikalı askeri personelle ilgili o çirkin olay bizim iş alanlarımızda durumu çok gerginleştirmeye başladı. Ne var ki, Amerikan askerlerinin çekilmesiyle ortaya çıkacak güvenlik endişeleri de boş değil.”

“Tabii ki boş,” dedi Kang. “Buradaki Amerikan varlığı Kuzey Kore’nin düşmanlığını kabartıyor. Amerikalıların çekilmesiyle iki ülkemiz arasındaki ilişkiler düzelecek ve sonunda birleşmemizin yolu açılacaktır.”

“Gerçekten bunu yapmanın doğru olacağına inanıyor musun?”

“Bu bizi çok zengin edecektir, Song-vu,” dedi Kang.

“Zaten öyleyiz,” dedi CEO gevrek bir kahkaha atıp purosundan bir nefes daha çekerek. “Zaten çok zenginiz.”

Kang, otomotiv CEO’suyla el sıkışıp vedalaştıktan sonra kulak hoplatan bir asansör yolculuğuyla yüz kat aşağıya, ticaret merkezinin lobisine indi. Ona eşlik eden siyah takım elbiseli koruması

telsizle bir talimat verince, birkaç saniye sonra kırmızı bir Bentley Arnage RL limuzin onları almak için kapıya geldi. Kang deri döşemeli arka koltukta otururken kendi kendini kutluyordu.

Olayların akışı umduğundan da iyi gitmekteydi. Amerikalı havacı askerin genç bir Koreli kızı öldürme düzmecesi bütün ülkede müthiş bir infial yaratmıştı. Anneler Amerikan askeri üslerinin önünde protesto gösterileri yapıyor, isyankâr üniversite öğrencileri ABD Büyükelçiliği kapılarında yaygarayı koparıyorlardı. Kang'ın adamları tarafından başlatılan yoğun bir dilekçe kampanyasıyla yerel politikacıların yabancı askeri kuvvetlerin ülkeden çıkarılması için harekete geçmeleri isteniyordu. Ve Kang'ın birkaç Ulusal Meclis liderinin kolunu bükmesi sonucu, çok geçmeden Güney Kore devlet başkanının kabul etmek zorunda kalacağı bir önerge verilmişti. Şimdi sıra hem medyada hem de Ulusal Meclis'te asıl güce sahip olan iş dünyasının liderlerini ikna etmekteydi.

Pyongyang'daki Kuzey Kore yönetimi de bu birleşme aldatmacasını kamuoyu önünde açıkça ifade ederek üstüne düşen görevi yerine getiriyordu. İyileşen ilişkilerin habercisi olarak da iyi niyet gösterisinde bulunup Kuzey'e yapılacak geziler için seyahat kısıtlamalarını büyük ölçüde kaldırmışlardı. Barışa yönelik bir hamle kılıfıyla şaşaalı bir şekilde bir zırhlı birliğin askerden arınmış bölgeden çekildiğini ilan ettiler; ne ki, bu birlik yakın mesafede başka bir yerde konuşlandırılmıştı. Ustaca hazırlanmış bir barış ve dostluk havası tezgâhlaniyordu.

Kang'ın limuzini Seul şehir merkezinde gösterişsiz, alçak bir binanın bahçe kapısından girdikten sonra kalabalık otoparkı geçti ve dar bir ara yoldan Han Nehri kıyısında olan binanın arkasına gitti. Ön cephedeki tabelada KANG ENTERPRISES - YARIİLETKEN

ŞUBESİ yazılıydı. Şoför, Kang'ın İtalyan motorlu yatının bağlı olduğu özel iskelenin önünde durdu. Kang ve koruması yata biner binmez motorlar çalıştı ve hemen Kang'ın malikânesine doğru yola koyuldu.

Küçük kamaraya girdiği sırada asistanı Kvan, Kang'ı eğilerek selamladı. Kvan her işgünü sonunda patronuna günlük raporlarını ya bu yatta ya da malikânede verirdi. İki sayfalık bu raporlar çoğu Batılı liderin imreneceği kadar nitelikli istihbarat içerirdi. Raporlarda Kang'ın telekomünikasyon işindeki üç aylık kârlarından Güney Kore ordusunun askeri tatbikatlarına, hangi politikacının karısını aldattığına kadar çeşitli bilgiler vardı. Bölücü faaliyetlerle ilgili veya kaynakları korunması gereken bilgilerse suda eriyebilen, turuncu renkli özel kâğıtlara yazılıydı. Kang bunları okuduktan sonra bu sayfalar imha edilirdi.

İşle ilgili birkaç konuda konuştuktan sonra Kang gözlerini ovuşturup, “*Baekje*'deki Tongju'dan haber var mı?” diye sordu.

Kvan'ın yüzü bir anda soluverdi. “Çıkarma operasyonunda kullanılacak donanımla ilgili bir sorun var,” dedi çekinerek. “Kiraladığımız Japon sualtı aracı *Baekje*'ye yüklenirken hasar gördü. Liman işçilerinin dikkatsizliği yüzünden.”

Kang'ın şakağında bir damar kabardı ve şiddetle zonklamaya başladı, ama duyduğu müthiş öfkeyi bastırarak sadece tıslamakla yetindi.

“Bu beceriksizlikler artık son bulmalı! Önce basit bir suikast girişiminde iki ajanımızı kaybettik, şimdi de bu. Hasarın onarılması ne kadar sürecek?”

“En az üç ay.”

“Uymak zorunda olduğumuz bir zaman çizelgemiz var,” dedi Kang öfkeyle. “Günlerin hesabını yapıyoruz, ayların değil.”

“Bölgede işimize yarayacak sualtı aracı var mı diye araştırdım. Diğer Japon derin deniz sualtı aracı da onarımdaymış; bütün Rus araçları halen batı denizlerinde görev yapıyor. Bizim amacımıza uygun en yakındaki sualtı aracı halen Hint Okyanusu’nda faal bulunan bir Ukrayna aracı. Ama onu da buraya getirmek üç hafta sürer.”

“Çok geç olur,” diye homurdandı Kang. “Referandum için Ulusal Meclis’te başlattığımız devinim doruğa yaklaşıyor. Birkaç hafta içinde oylama yapılacak. Bundan önce harekete geçmeliyiz. G8 toplantısından önce saldırıyı yapacağımızı taahhüt ettik, unutmama!”

Huzursuz bir sessizlikten sonra Kvan cesaretini toplayıp, “Efendim, başka bir seçeneğimiz olabilir,” dedi. “Aldığım habere göre bir Amerikan araştırma gemisi bir derin deniz sualtı aracıyla Japonya karasularında operasyon yapıyormuş. Bu sabah geminin izini buldum; Osaka’da yakıt ikmali yapıyordu. Bu bir NUMA gemisi ve derin deniz sualtı araştırmaları için donanımlı.”

“Yine mi NUMA?” dedi Kang. Bu proje için hazırladığı başarılı altyapıyı ve gecikme olduğu takdirde ne gibi tehlikelerle karşılaşacağını düşünürken yüzü gerildi.

“Bu çıkarma işini en kısa zamanda bitirmemiz şart. Amerikan sualtı aracını ele geçirin, ama sessizce yapın ve olay çıkmasın.”

“Operasyonu orada olan Tongju yönetecek,” dedi Kvan kendinden emin bir şekilde. “Emriniz üzerine hemen işe koyulacak. Mutlaka başaracaktır.”

“Başarmasını sağla,” dedi Kang yardımcısına öfkeyle bakarak.

Sea Rover tepeleri beyaz köpüklü iki metrelik dalgaları yarararak ilerlemekteydi. Yüksek basınçlı bir cephe ağır ağır Doğu Çin Denizi'ni terk ederken kuvvetli güney rüzgârları da hafiflemeye başlamıştı. Kaptan Morgan köprü üstünde gündoğumunu izliyordu. Dalgalarla inip kalkan pruvada tek başına durmuş, ufuk çizgisine bakan birini gördü. Dalgalı siyah saçları rüzgârla uçuşuyordu.

Dirk deniz havasını ciğerlerine çekerken dilinin ucunda tuzun tadını hissetti. Okyanus her zaman ona bedensel ve zihinsel canlılık verirdi. Bu uçsuz bucaksız enginlik sınırlarını yatıştırıp her şeyi daha net düşünmesini ve algılamasını sağlardı. Masa başı bir işte çalışması mümkün olmayan Dirk, açık hava bağımlısıydı ve tabiat ananın sunduğu şeylerin içinde bulunmaktan büyük bir zevk alıyordu.

Sabah kahvaltılarını arayan iki martının geminin üstünde telaşsız uçuşlarını seyrettikten sonra kış kısmına yürüyüp köprüye çıkan merdiveni tırmandı. Kaptan Morgan hemen eline buharlı tüten bir kupa kahve tutuşturdu.

“Erken kalkmışsın,” dedi kaptan günün bu saatinde gülümseyen bir yüzle.

“Eğlencenin hiçbir anını kaçırmak istemedim,” dedi Dirk kahvesinden koca bir yudum alarak. “Arama alanına gün doğduktan hemen sonra varacağımızı hesapladım.”

“Epey yaklaştık,” dedi Morgan. “*Swordfish*’in Japon denizaltısını batırdığı yere kırk dakika uzaklıktayız.”

“Buradaki derinlik nedir?”

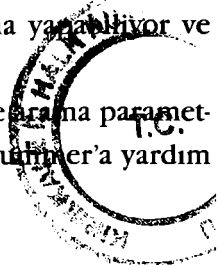
Genç bir serdümen önündeki derinlik monitörüne baktıktan sonra, “307 metre efendim,” dedi.

“Demek ki, derin deniz sualtı aracını kullanma zamanı gelmiş,” dedi Dirk.

“Summer’ı uyandırılalım da Audry’yi göreve hazırlasın,” dedi Morgan gülerek.

NUMA bilim insanları yaptıkları bu sualtı veri toplama aracına Audry adını takmışlardı. Kendiliğinden hareket eden Audry’nin bir kenar tarayıcılı deniz radarı, bir manyetometresi ve bir dip tarama cihazı vardı ve bunların hepsi geminin bordasından suya bırakılan, torpil biçimindeki bir kasa içindeydi. Sensörleri deniz yatağının sismik haritasını çıkarabiliyor, doğal veya insan yapımı her şeyi tanımlayabildiği gibi, deniz tabanında gömülü anormallikleri de belirleyebiliyordu. Balık şeklindeki sensör kuvvetli bir akü sayesinde bin sekiz yüz metre derinlikte tarama yapıyor ve bunun için uzun çelik halat gerekmiyordu.

Sea Rover arama alanına yaklaşırken Dirk de arama parametrelerini Audry’nin seyir bilgisayarına yükleyen Summer’a yardım etti.

“Kenar tarayıcılı deniz radarını daha geniş bir arama şeridi için kullanacağız,” dedi Dirk. “*I-411* eğer oralardaysa onu tabanda oturur durumda görebilmemiz lazım.”

“Arama alanını ne kadar geniş turalım?” diye sordu Summer dizüstü bilgisayarına komutları tuşlarken.

“*Swordfish* raporu bize kabataslak bir yer gösteriyor, bu nedenle taramamız gereken alan bir hayli geniş. Başlangıç olarak yirmi beş kilometrekare olarak turalım.”

“Bu bizim veri sistemimiz içinde. Hemen bir sistem kontrolü yapayım, sonra uygulamaya geçer miyiz?”

Audry’nin yazılım program konfigürasyonu yeniden yapılırken *Sea Rover* arama sonarının iki ucuna birer tane kendi kendini konumlandıran dönüştürücü bıraktı. İçindeki GPS uydu alıcıları sayesinde bu dönüştürücüler Audry’ye sualtı seyrinde kılavuzluk yapacak, deniz tabanının otuz santimetre üzerinden tarama alanı boyunca ileri geri gidip gelmesini sağlayacaktı. Buna karşılık Audry de dönüştürücülere periyodik aralarla radarın arama sonuçlarını yükleyecekti.

“Vinc hazır,” diye seslendi mürettebattan biri.

Dirk eliyle tamam işareti verdikten sonra üç metre uzunluğundaki limon renkli araştırma aracı arka güvertedeki yuvasından kaldırılıp geminin bordasından suya indirildi. Kuyruk kısmında beliren beyaz köpükler Audry’nin pervanelerinin çalışmakta olduğunu gösteriyordu. Vincin tutakları çekildi. Sualtı aracı depardan kalkan bir yarış atı gibi hızla gemi boyunca ilerledikten sonra suyun altına, derinliklere doğru inişe geçti.

“Audry’nin çok güçlü bacakları var,” dedi Dirk.

“Son modifikasyondan sonra artık araştırmalarını saatte dokuz millik bir hızla yapabiliyor.”

“Bu hızla giderse bana araştırmanın en keyifli kısmı için zaman bırakmayacak.”

“Neymiş o?” diye sordu Summer.

“Elimde bira ve bir sandviçle sonuçları bekleme keyfi,” dedi Dirk gülerek.

Audry deniz tabanının otuz santimetre üstünde hayali tarama çizgileri üzerinde gidip gelirken, Summer da bir bilgisayar ekranı başında aracın hareketlerini kontrol ediyordu. Dönüştürücülerin yirmi dakikalık aralarla yayımladığı dijital veriler elektronik bir süreçten geçerek radar ölçümlerinin grafik görüntülerine çevri- liyordu. Dirk ve Summer nöbetleşe ekran başına geçerek deniz tabanının görüntülerini tarıyorlar ve bir gemi batığı olabilecek çizgisel veya açılı şekiller arıyorlardı.

“Biberli pizzaya benziyor,” dedi Dirk deniz tabanındaki tuhaf biçimli kaya çıkıntılarını göstererek.”

“Sakin yine acıktığını söyleme,” dedi Summer başını iki yana sallayarak.

“Ben değil, ama bahse girerim Audry acıkmıştır. Bir depo akü asidiyle ne kadar mesafe gidebiliyor?”

“Yüksek hız gerektiren operasyonlarda kullanılan aküler se- kiz saat dayanacak şekilde tasarlanmış. Yüzeye çıkacak kadar gücü kalsın diye bugüne kadar hiç yedi saatten fazla çalıştırmadık. Şu anda tam altı saattir sualtında,” dedi Summer saatine bakıp. “Bir saat sonra akü değiştirmek için onu yukarıya alamız gerekecek.”

O anda ekranda bir pencere açıldı ve son veri yüklemesini gerçekleştirdiğini bildirdi.

“İlk arama kutusunu tamamlamak için bir dosya kaldı,” dedi Dirk koltuktan kalkıp gerinerek. “Bir sonraki arama alanının sınırlarını belirlesem iyi olacak. Sıradaki veri beslemesini sen takip edebilir misin?”

“Tabii, senin işini de yaparım, merak etme,” diye takıldı Summer ve Dirk’ün koltuğuna oturup klavyeye bir dizi komut tuşladı. Ekranda yeni bir görüntü seti belirdi; okyanus tabanındaki beş yüz metrelik şerit çöldeki bir toprak yolun havadan görünüşünü andırıyordu. Summer görüntülere altın sarısı rengi ayarlamıştı, böylece tabandaki bir tepe veya kaya kahverengi bir gölge halinde görülüyordu. Ekranı iyice yaklaşıp, tekdüze deniz tabanının akıp gidişini dikkatle izledi. Aniden ekranın sağ üst köşesinde karanlık bir leke belirdi ve giderek büyümeye başladı. Bu leke bir gölgeydi. Summer bunun uzun tüp gibi bir şeyin gölgesi olduğunu anladı.

“Tanrım, işte burada!” diye kendisini de şaşırtan bir sesle haykırdı.

Aynı görüntüyü yavaşlatılmış olarak tekrar oynatırken etrafında küçük bir kalabalık toplandı. Artık bir denizaltının ana hatları kesin olarak ortaya çıkmıştı. Kaptan köşkü, bir yana uzun bir gölge düşürüyordu. Geminin bir ucunda görüntü biraz bulanıklaşıyordu, ama Summer uzunluğunun yüz metreden fazla olduğunu hesapladı.

“Kesinlikle bir denizaltıya benziyor, üstelik bir hayli büyük,” dedi Summer gözlerine inanmakta zorlanarak.

“Aradığımız yavru bu,” dedi Dirk güvenle. “Tıpkı *I-403*’ün taradığımız görüntüsüne benziyor.”

“Kutlarım Summer,” dedi Morgan.

“Teşekkür ederim kaptan, ama bütün işi Audry yaptı. Çin’i falan gitmeye kalkışmadan onu bir an önce yukarıya alalım.”

Summer bir dizi yeni komut tuşlayınca dönüştürücüler aracılığıyla sualtı aracına bir sinyal gitti. Birkaç saniye sonra Audry arama işini bitirip yukarıya çıkmaya başladı ve çok geçmeden *Sea Rover*'ın üç yüz metre ötesinde su yüzüne çıktı. Bir ekip zodyak botla gidip onu aldı ve gemiye getirdi; sudan çıkarılıp kış güvertedeki yuvasına yerleştirildi.

İki dönüştürücüden ikincisi de sudan çıkarılırken, Dirk de beş yüz metre öteden geçen bir Japon araştırma gemisine hayranlıkla bakıyordu.

“Kablo serme gemisi,” dedi Morgan, Dirk'ün ona baktığını görünce. “İçdeniz'den beri bizi takip ediyor.”

“Çok güzel bir gemi. Pek acelesi yok galiba,” dedi Dirk geminin düşük hızını fark ederek.

“Gün başına fatura çıkarıyorlar herhalde,” dedi Morgan gülererek. Sonra da döşeyicilerin güverteye çıkarılmasına nezaret etti.

“Belki de,” dedi Dirk gülererek, ama aklının bir köşesinde tehlike sezgisi kımıldıyordu. Bu endişeyi bir yana atıp dikkatini onu bekleyen işe yöneltti. Artık *I-411*'e yakından bakma zamanı gelmişti.

S*ea Rover* mürettebatı batığı incelemek için hemen hazırlıklara başladı. Kaptan Morgan, Audry'nin tanıtladığı koordinatlara göre gemisini hedefin tam üstünde konuşturdu. Bilgisayara bağlı yan pervaneler devreye girdi ve *Sea Rover*'in rüzgâra ve akıntıya rağmen konumunda sabit kalmasını sağladı.

Kıç güvertede Dirk, Summer ve ikinci kaptan Ryan, *Starfish*'in dalış öncesi kontrol listesini gözden geçirdiler. Derin deniz sualtı araştırmaları için özel olarak tasarlanan *Starfish* iki bin metre derinlikte çalışabilen, saydam bir topa benzeyen ileri teknoloji ürünü bir araçtı. Aracı kullanan iki operatör yirmi santim kalınlığındaki bu saydam balon içinde denizin dört bir yanını görüyorlardı. Parlak turuncu renkli payandalar içine sıkıştırılmış aracın içi sensörler, fotoğraf makineleri, video kameraları ve çeşitli cihazlarla doluydu. Arkasında ve altında bulunan dört takım ayarlanabilir pervane sualtı aracına büyük bir manevra kabiliyeti sağlıyordu. Bunlara ek olarak her iki yanına monte edilmiş, numune toplamaya ve çoklu veri analiz cihazlarını çalıştırmaya yarayan iki çelik kolu vardı. Sağ taraftaki mekanik kol sol taraftakinden

daha büyük olduğu için *Starfish*'in sualtındaki hareketi yenece benzerdi.

“Sanırım, her şey tamam,” dedi Summer listesindeki son maddeye bakarak. “Sen ıslanmaya hazır mısın?”

“Aracı benim kullanmam şartıyla,” diye karşılık verdi Dirk.

Deniz rengi NUMA tulumları içinde iki kardeş arka kısımdaki kapaktan aracın küçük bölmesine girdiler. İçerisi dar olmasına rağmen Dirk ve Summer öne bakan yastıklı kaptan koltuklarına rahatça oturdular. Dirk kulaklığını takıp ikinci kaptan Ryan'a seslendi.

“Burası *Starfish*,” dedi sistemi kontrol etmek için. “Sen tamam deyince, biz hazırız Tim.”

Ryan'ın, “Uygulama için hazır olun,” diyen sesi duyuldu.

Sualtı aracı vinçle kaldırıldı ve güvertenin bir metre üstüne yükseltildi. *Starfish* havada asılı dururken Ryan konsoldaki bir düğmeye basınca sualtı aracının altındaki güverte birden yarılarak açıldı ve altta Doğu Çin Denizi'nin soluk yeşil renkli suyu görüldü. Ryan başka bir düğmeye basınca sualtı projektörleri yandı ve orada dolanmakta olan bir orfoz balığı bu ani aydınlık karşısında ürküp hemen kaçtı. Turuncu renkli sualtı aracı açılan delikten yavaşça suya indirildi; Dirk *Starfish*'teki bütün sistemlerin çalışır durumda olduğunu rapor edince, taşıyıcı kablo salıverildi.

“Artık serbest yüzüşe geçebilirsiniz,” dedi Ryan. “İyi avlar çocuklar.”

“Sağ ol Tim,” dedi Dirk. “Alışverişten döndüğümüz zaman korna çalarım.”

Dirk pervaneleri son bir kez kontrol ederken Summer da bir safra sarnıcını açıp bölmeye tuzlu su dolmasını sağladı. Çok geçmeden sualtı aracı yavaşça derinliğe doğru dalmaya başladı.

Starfish derine indikçe denizin soluk yeşil rengi az sonra kahverengiye, daha sonraysa koyu siyaha dönüştü. Summer bir düğmeye basınca kuvvetli bir ışık yolu aydınlattı, ama bulanık suda görmeye değer pek bir şey yoktu. Yaklaşık üç yüz elli metre derinlikteki tabana varmak için yerçekimine bağlı olan aracın deniz yatağına varması on beş dakika sürdü. Dışarıdaki suyun dondurucu soğukluğuna rağmen kabinin içi, elektronik aletlerin hararetiyle bir hayli sıcak olmuştu. Bir süre sonra serinlemek için Summer klimayı çalıştırdı. Oyalanmak için Dirk art arda öğrendiği son esprileri patlatırken, Summer da ona Japonya'nın doğu sahillerindeki deniz kirliliği araştırma sonuçlarını anlattı.

Üç yüz metreye indiklerinde, tabana çok sert çarpmamaları için Summer yüzebilirlik seviyesini ayarladı. Bu derinlikte pek fazla hayat olmamasına rağmen görüş mesafesi artmıştı. Bir süre sonra Dirk bulanık suda tanıdık bir şeklin giderek büyüdüğünü görmeye başladı.

“İşte, orada. Tam tepesindeyiz.”

Starfish devasa denizaltının tam ortasına inerken, *I-411*'in kaptan köşkünün siyah üstyapısı onlara doğru uzanır gibiydi. Dirk bunun da tıpkı *I-403* gibi zeminde diklemesine oturmakta olduğunu fark etti. Sadece on beş derecelik bir açıyla eğilmişti. Yüzeyindeki kabuklanma *I-403*'e göre çok daha azdı; sanki onca yıl değil de sadece birkaç aydan beri sualtında kalmış gibi görünüyordu. Dirk pervaneleri çalıştırarak denizaltıdan biraz geri çekilirken Summer da yüzebilirlik seviyesini denizaltının güvertesiyle aynı hizada olacak şekilde 320 metreye ayarladı.

“Ne kadar büyükmüş!” dedi Summer. *Starfish*'in parlak ışıklarına rağmen geminin sadece bir kısmını görebiliyordu.

“İkinci Dünya Savaşı’nın tipik denizaltılarından çok farklı olduğu kesin,” dedi Dirk. “Nereden vurulmuş olduğuna bakalım.”

Dirk sualtı aracını denizaltının sancak tarafı boyunca, yuvarlak bordasının bir metre kadar üstünden sürdü. Kıç tarafına döndükleri zaman Summer *I-411*’in iki devasa bronz pervanesini işaret etti. İskele tarafına geçip yirmi metre kadar ilerledikten sonra su kesiminde çok büyük bir yarık gördüler.

“Torpillerden biri buradan vurmuş,” dedi Dirk *Swordfish*’in öldürücü yaralarından birine bakarak. *Starfish*’i ışıkları deliğe gelecek pozisyona getirdi. İçeride birbirine geçmiş, bükülmüş bir metal yığını görülüyordu. On metre daha ilerledikten sonra ikinci yarık gözüktü.

“İkinci torpil yarası da bu,” dedi Dirk.

İskele yanındaki ilk yarıktan farklı olarak, ikinci yarık daha üstte, sanki patlayıcı güç yukarıdan gelmiş gibiydi.

“Haklısın, bu ikinci torpil yarası olmalı,” diye tahmin yürüttü Summer. “Birinci darbeden sonra kıç kısmı aşağıya sarkmış, denizaltı geriye savrulurken de ikinci torpil buradan vurmuş.”

“*Swordfish* çok başarılı atışlar yapmış. Denizaltıyı gece vakti su üstünde seyrederken yakalamış olmalılar.”

“Şu gördüğüm uçak hangarı mı?” diye sordu Summer arka güvertede kaptan köşküne kadar uzanan büyük, tüp şeklindeki çıkıntıyı göstererek.

“Evet. Patlama sırasında parçalanarak açılmış gibi görünüyor.” Dirk bu yarığa doğru ilerledi. Hangarın güverteye bitişik olan yedi metrelik kısmı tamamen yok olmuştu. Projektör ışığında hangarın arka kısmına monte edilmiş üç palalı bir uçak pervanesi gördüler. Dirk aracın yönünü çevirip, hâlâ yerinde duran topçu platform-

larının ve kaptan köşkünün yanından geçti. Pruva tarafına doğru ilerleyince uçaklardan biri görüldü.

“Artık turumuzun manzara seyretme kısmı sonra erdi,” dedi Dirk. “Bakalım ne taşıdığını görebilecek miyiz?”

“Önce yukarıdakilere haber verelim,” dedi Summer kulaklığı. nı takıp verici düğmesine basarak.

“*Sea Rover*, burası *Starfish*. Paskalya Tavşanı’nı bulduk, şimdi de yumurtalarını arayacağız.”

“Anlaşıldı,” dedi Ryan. “Sepete bir şey olmasın.”

“Bence bizden çok sualtı aracı için endişeleniyor,” dedi Dirk.

“Tipik erkek işte,” dedi Summer başını iki yana sallayarak. “Cansız, mekanik nesnelerle duygusal bağlar kuruyor.”

“Neden söz ettiğini pek anlayamadım,” diye takıldı Dirk.

Starfish’i denizaltının pruvası üstünden geçirirken ön güverteyi inceledi. Birkaç dakika sonra aradığını buldu.

“Üst torpil odasına açılan ambar kapağı şurada. Eğer *I-403*’e benzetmişlerse, biyolojik silahlar da orada olmalı.”

Dirk, *Starfish*’i ambar kapağının önüne getirip güverteye oturttu ve pervaneleri kapadı.

Gülerek, “Bakalım kapalı kapıları açmakta ne kadar ustasın,” dedi kardeşine.

I-403’ten farklı olarak, bu geminin ambar kapağı sıva altı bir çarkla sımsıkı kapatılmıştı. Summer koltuğunun üstündeki joistik kontrolünü çalıştırarak sualtı aracının sağ kolunu harekete geçirdi. Metal kol *Starfish*’in kenarından çıkıp ileriye doğru uzandı. Summer kolu yavaşça ambar kapağına doğru indirdi. Bir cerrah hassaslığıyla kolun pençe gibi elini açtı ve ilk denemede çelik parmakları ambar kapağının deliklerine geçirmeyi başardı.

“Bravo,” dedi Dirk.

“Şimdi bakalım, açabilecek miyiz?” dedi Summer. İkinci bir eklem kontrolünü çalıştırarak mekanik pençenin kapağı çevirmesini sağladı. Dirk ve Summer yüzlerini pencereye dayayıp ümitle ambar kapağının dönmesini beklediler. Fakat altmış yıldan beri kapalı kalan kapak yerinden kımıldamadı. Summer aynı işlemi altı kere daha denedi, ama başarılı olamadı.

“Hidrolik kavrama bu kadar işte,” dedi sonunda.

“Çarkı tutmaya devam et,” dedi Dirk. “Biraz manivela gücü kullanalım.”

Pervaneleri çalıştırıp *Starfish*'i güverteden bir karış kadar yükseltti. Summer mekanik pençeyle çarkı tutarken Dirk de aracı geriye sürerek bunun çekme kuvvetiyle kapağı sökmeyi denedi. Kapak yerinden kımıldamayınca *Starfish* ileri geri sarsılmaya başladı.

“Galiba kolu yerinden sökeceksin,” diye uyardı Summer.

Dirk kararlı bir şekilde denemeye devam etti. İkinci denemesinde çarkın zor fark edilir bir şekilde kımıldadığını gördü. Bir kez daha deneyince kapak contası kırıldı ve çark bir çeyrek dönüş yaptı.

“Aferin, göster ona patronun kim olduğunu,” dedi Summer.

“Sevgili bebeğinin sağ kolu birkaç santim uzadı, sakın bunu Ryan'a söyleme,” dedi Dirk gülerek.

Ambar kapağı üstünde durdukları sırada Summer çarkı sonuna kadar çevirdi. Dirk sualtı aracını geri sürerken Summer kapağı tuttu ve nihayet kapak sonuna kadar açıldı. *Starfish*'i bu açık yerin önüne getirip delikten baktılar, ama karanlık bir boşluktan başka bir şey görünmüyordu.

“Sanırım, artık bu *Snoopy*'nin işi,” dedi Summer. “Kontrol sende.”

Dirk bir dizüstü bilgisayar kontrol modülü çıkarıp açma düğmesine bastı. Enerji gelince bir dizi yeşil ışık yandı. “Hazır mısınız? Hadi, git ve onu getir,” diyerek minik bir pervaneyi çalıştıran düğmeye bastı.

Sualtı aracının dış kısmındaki bir yuvadan buraya bağlı küçük bir uzaktan kumandalı taşıt çıktı. Bir evrak çantası büyüklüğündeki bu küçük taşıt, bir dizi elektronik pervane arasına girmiş kendi kendini aydınlatan bir video kamerası gibiydi. Dar alanlara girip araştırma yapabilen *Snoopy* derin sulardaki batıkların tehlikeli kısımlarını araştırmak için ideal bir gereçti.

Snoopy sahneye çıkar çıkmaz arkasında küçük kabarcıklar bırakarak hemen açık ambar kapağından içeriye daldı. Dirk bir düğmeye daha basınca araçtan gelen görüntüler renkli monitörde belirdi. Dirk ekrandan takip ederek aracı, artık epey tanıdık gelen torpil odasında dolaştırdı. *Snoopy*’nin kamerası hâlâ torpil raflarında duran kocaman çelik balıkları gösteriyordu. Bölmenin diğer tarafına geçince aynı sahne bir kez daha görüldü. *Swordfish* sürpriz bir baskınla onu batırdığında *I-411*’in böyle bir şeyi beklemediği belliydi.

Ne var ki, torpiller Dirk’ü ilgilendirmiyordu. *Snoopy*’yi torpil odasının burun kısmına sürdü ve sistemli bir şekilde araçla odayı baştan aşağıya taradı. Neden sonra artık bakmamış olduğu bir yer kalmadığına karar verdi.

“Kovanlar veya onların sandıklarından hiçbir iz yok. Ama bu silahların saklanmış olabileceği ikinci bir torpil odası var.”

“*Snoopy*’yi oraya indirebilir misin?” diye sordu Summer.

“Torpil yüklemek için zeminde bir ambar kapağı var, ama *Snoopy*’nin o kapağı kaldırıp açabileceğini sanmıyorum. Belki başka bir yol olabilir.”

Snoopy'nin kamerasıyla odayı iyice tararken astsubay kamasına açılan bir ambar kapağı gördü. Bu kapak hâlâ açıktı; Dirk minik aracı aradan geçirdi.

“İşte, orada,” dedi Summer ekranın köşesini işaret ederek. “Şu merdiven alt güverteye iniyor herhalde.”

Dirk aracı yere saçılmış döküntülerin üstünden geçirerek zemindeki açık kapaktan içeriye soktu. *Snoopy* alt güverteye indikten sonra torpil odasının kapısını buldu ve içeriye girdi. Biraz daha küçük olmasına rağmen burası da ilk torpil odasının kopyası gibiydi. Ve az önce olduğu gibi kamera yine raflarında uslu uslu duran ölümcül Type-95 torpilleri gösterdi. *Snoopy*'yi kullanma süresinin ucuna gelmelerine rağmen Dirk minik aracı odanın her bölümüne götürdü. Kamera sadece rafları tamamen dolduran torpilleri gösterdi, başka bir şey yoktu.

“Görüldüğü kadarıyla,” dedi Summer başını iki yana sallayarak. “Toplayabileceğimiz yumurta yokmuş.”

Dirk pür dikkat minik videoyu tekrar *Starfish*'e yönlendirirken bir yandan da neşeli bir ısıklık tutturmuştu. Summer şaşkın bir merakla kardeşine baktı.

“Biyolojik bombaları bulamadığımız halde çok neşeli görünüyorsun,” dedi.

“Sevgili kardeşim, bombaların nerede olduğunu bilmiyoruz, ama hiç değilse nerede olmadıklarını biliyoruz. Şimdi, eğer ben olsaydım, bu yumurtaları tavuğun yakınında bir yerde tutardım.”

Summer'ın bu açıklamayı sindirmesi birkaç saniye sürdü sonra yüzü aydınlandı.

“Güverte hangarı mı? Uçağın bulunduğu yer mi?”

“Güverte hangarı,” dedi Dirk. “Üstelik *Swordish* nezaket gösterip bize açık kapı bile bırakmış.”

Snoopy yuvasına yerleştirildikten sonra Dirk ana pervaneleri çalıştırıp *Starfish*'i ikinci torpilin vurduğu yere sürdü. Patlamayla açılan delik *Starfish*'in girebileceği kadar genişti, fakat hangarın dört metrelik çapı, içinde manevra yapılmasına imkân vermiyordu. Dirk *Starfish*'i içeriye sokmadan önce hangardaki yarığ

inceledi. Güverte çopurlu bir şekilde patladığı için denizaltının iç kısımlarına inen delikler açmıştı. Dirk bir süre aradıktan sonra yarığın ön tarafında *Starfish*'i oturtabileceği sağlam bir zemin buldu. Gözünün ucuyla biraz önce yanından geçtikleri uçak pervanesinin sağ tarafında sarkmakta olduğunu fark etti. Yavaşça alçalıp, *Starfish*'i zemine indirdi.

Pervaneleri susturunca aracın içini bir anlık bir sessizlik kapladı. İki kardeş ucu görünmeyen bir tünel gibi uzanan hangara baktılar. Derken o sessizlik boğuk bir metalik tangırtıyla bozuldu.

"Dirk, pervane!" diye haykırdı Summer pencerenin sağ yanını göstererek.

Uçağın yedek pervanesinin takılı olduğu dirsek tuzlu suda çoktan çürümüştü, fakat nasıl olmuşsa, ağır palaları altmış yıl boyunca yerinde tutabilmişti. Ne ki, *Starfish*'in çıkardığı çalkantılı sular çarpınca buna dayanamadı. Dirsek yıkılınca ağır pervane iki palası üstüne güverteye düştü.

Ama gösteri henüz bitmemişti. Pervane öne doğru düşerken üst palası *Starfish*'in penceresinin ve Summer'ın yüzünün birkaç santim ötesinden geçti. Suyun gücü çelik palaların hareketini kısıtladığı için sanki ağır çekim film gibi görünüyordu. Derken ikinci bir tangırtıyla birlikte bütün pervane sualtı aracının sağ kolunu sürükleyerek tam alt koruma plakasının önüne düştü. Kahverengi bir tortu bulutu yükselerek bir anlığına görüşlerini engelledi. Su biraz durulunca Summer koyu renkli bir sıvının önlerinde yükseldiğini gördü; sanki *Starfish* kanıyor gibiydi.

"Burada mihlandık," dedi Summer alt koruma plakasının karşısında yatan ağır pervaneye bakarak.

"Sağ kolu dene. Sen palayı kaldırmaya çalışırken ben de aracı geri çekmeyi deneyeyim." Dirk aracın pervanelerini çalıştırdı.

Summer joistiki alıp kolu kaldırmak için uğraştı. Metalik kol biraz kalkar gibi olduysa da, hemen yere düştü ve hareketsiz kaldı. Summer birkaç kez daha denedi, ama sonuç alamadı.

“Olmuyor,” dedi sakın bir sesle. “Pala düşerken hidroliği kesmiş olmalı. Sağ kol sanki kopmuş gibi.”

“Gördüğümüz sıvı oydu herhalde. Sol kolu denesene.”

Summer ikinci bir joistik aldı ve aracın sol koluna güç uyguladı. Kolu öne uzatarak seyir penceresinin karşısındaki pervaneye erişmeye çalıştı. Sol kol diğerinden kısa ve daha küçük olduğu için manevra kabiliyeti de daha azdı. Summer kolu değişik şekillerde eğip bükttükten sonra pervane palasını tutabileceği bir konuma getirebildi.

“Palayı tutabildim, ama kötü bir açıdan. Yeterince kuvvet verebileceğimi sanmıyorum.”

Bir deneme yapınca tahmininde haklı çıktı. Kol pervaneyi çekmeye çalıştı, ama yerinden kımıldatamadı. Birkaç kez daha denedi, ama yararı olmadı.

Dirk dişlerini kenetleyip pervanelere tam güç verdi ve *Starfish*'i yükseltip kaydırarak pervaneden uzaklaştırmaya çalıştı. Elektronik pervaneler uğultular çıkararak suyun içinde deli gibi dönüyordu, fakat büyük pervanenin ağırlığı çok fazlaydı. Sualtı aracı bütün bu çabasına rağmen sabit kaldı; her yanı zeminden kalkan kum tabakası kaplamıştı. Dirk bir ileri bir geri gitmeye çalıştı, ama bu da işe yaramadı. Birkaç başarısız deneme daha yaptıktan sonra pervaneleri susturdu ve kum tabakasının çökmesini bekledi.

“Kayarak çıkalım derken akülerimizi tüketeceğiz,” dedi. “Kendimizi pervaneden çekecek kadar itme gücümüz yok.”

Summer kardeşinin zihninde çarkların döndüğünü görebiliyordu. Dirk'le birlikte sualtında kapana kısılmaları ilk defa olmuyordu; ona güveni sonsuzdu. Daha birkaç ay önce Navidad Bank açıklarında sualtı araçları bir kasırganın etkisiyle bir yarığa düşmüş ve ölümle burun buruna gelmişlerdi. Babasıyla Al Giordino son anda yetişip ikisini de havasızlıktan ölmekten kurtarmışlardı. Ama bu kez babasıyla Giordino bin kilometre uzaktaydılar.

Bulanık karanlık içinde geçmişten gelen seslerin fısıltısı duyulmaya başlandı. *I-411*'in çoktan ölmüş olan mürettebatı Dirk ve Summer'ı denizin üç yüz elli metre altındaki sulu, soğuk mezarlarına davet ediyorlar gibiydi. Sessiz, siyah denizaltıya bakarken Summer'ın sırtı ürperdi. Etraftaki çalkantılı sular durulunca bir kez daha hangarın içine bakabildiler. Summer kendisini onlarca kahraman Japon denizcisinin demir türbesinde gibi hissediyordu. Bu ürpertici düşüncelerden silkinip aklını çözüm aramaya yöneltti.

"Ne kadar zamanımız kaldı?" diye sordu Dirk'e.

Dirk yan taraftaki göstergelere baktı. "Akü gücünü kaybedene kadar emniyetteyiz. Üç saat sonra ışıklar söner, bundan bir saat sonra da havamız biter. *Sea Rover*'la temas kursak iyi olacak."

Summer haberleşme sistemiyle Ryan'ı aradı, ama karşıdan hiç ses gelmedi. Birkaç denemeden sonra kulaklığına cızırtılar geldi.

"*Starfish*, burası *Sea Rover*. Söyledikleriniz anlaşılmıyor, tekrar edin, tamam." Ryan'ın sesi zor işitiliyordu.

"Denizaltının bölme perdeleri bizim sinyelimizi bloke ediyor," dedi Dirk. "Biz onları duyabiliyoruz, ama onlar bizi duyamıyorlar."

"Ben denemeye devam edeyim, belki bir sinyal alabiliriz."

Summer on dakika daha seslenmeye devam etti, ama her defasında karşıdan Ryan'ın hüsrana verici karşılığı geldi.

“Yararı yok. Bizi işitemiyorlar. Başımızın çaresine bakacağız,” dedi Summer sonunda.

Dirk konsolun üstünde düğmeleri çevirerek, aküden tasarruf etmek için çok gerekli olmayan bütün elektronik cihazları kapadı. Tam *Snoopy*’nin kontrollerini kapatacakken duraksadı.

“*Snoopy*’yi biraz gezmeye çıkarsam sakıncası var mı?”

“Buraya hangarı araştırmak için gelmiştik, bari işimizi tamamlayalım. Hâlâ gemide biyolojik silah bulunuyor mu, ya da oradan alındıklarını gösteren bir işaret var mı öğrenmiş değiliz.”

“Ben de aynen öyle düşündüm,” dedi Dirk ve minik aracı çalıştırdı. Aracı yuvasından çıkarıp öne sürdü ve karanlık hangardan içeriye soktu.

İkisi de *Snoopy*’nin gönderdiği görüntülere bakmak için gözlerini ekrana çevirdi. Hangar önce boş görünüyordu, ama *Snoopy* ilerledikçe üstleri çökeltiyle kaplı nesneler belirmeye başladı. Kamera bir platform üstünde yükselen, kabuk tutmuş bir tümseği gösterdi; bunun gerisinde hangar duvarlarından çıkıntı yapan büyük dolaplar vardı.

“Yedek uçak motoru,” dedi Dirk, *Snoopy*’nin gözlerini uzun metal bloka çevirerek.

“Bahse girerim, bu dolaplar da diğer yedek parçalar ve mekanik gereçler içindir,” dedi Summer.

“Eminim buralarda bir hidrolik kriko vardır,” diye sızlandı Dirk; kurtulmalarına yarayacak herhangi bir gereci oradan çıkarmanın mümkün olmayacağını biliyordu.

Dirk, *Snoopy*’yi hangar içinde dolaştırırken az kalsın dikey olarak asılı metal saclara çarpacaktı. Kamerayı doğrultunca bunun bir uçağın kuyruk takımı olduğunu gördü. *Snoopy*’yi biraz

daha yana getirince bir Aichi M6A1 Seiran deniz uçağının gövdesi görüldü.

“Vay canına!” dedi Summer iki kişilik bombardıman uçağının büyüklüğü karşısında şaşırarak. “Koca uçağı katlayıp, buraya sıkıştırılmaları inanılır gibi değil.”

Dirk uçağı yandan görebilmek için *Snoopy*’yi gövde boyunca sürdü. Kanatları hâlâ gövdeye takılıydı, ama tıpkı bir ördeğinki gibi, kuyruğa doğru katlanmıştı. Çökelti tabakasının altında Japon simgesi olan kırmızı “köfte” belli belirsiz görülebiliyordu.

“Bir uçağı denizaltıda saklamalarına, havalandırıp, tekrar geri getirmelerine hâlâ hayret ediyorum,” dedi Summer.

“Gövdeyi ön güverteye serip, kuyruk dengeleyicilerini yükselt, kanatları ve kayakları cıvatala ve katapultla fırlat. Eğitimli dört kişi bu işi otuz dakikadan daha kısa bir zamanda yapabiliyordu.”

“İyi ki, bu büyük Sen Toku gemileri savaşın başlarında yokmuş,” dedi Summer.

Gövdeyi geçtikten sonra kameralar uçağın ahşap bir palet üzerine çelik halatlarla bağlanmış pontonlarını gösterdi. Minik kameranın pervaneleri kum tabakasını kaldırıncı pontonlardan birinin üstündeki çökelti sıyrıldı ve yeşil renkli tepesiyle gri karnı ortaya çıktı. Aynı kamuflaj boyası uçağın kanatlarında ve gövdesinde de kullanılmıştı.

Pontonları geçtikten sonra birkaç metre boyunca bir şey görülmedi. Video açık olan başka bir bölmeye girdi. Dirk üstü kumla kaplı her bir nesneyi inceleyerek *Snoopy*’yi ilerletiyordu. Hangarın iki yanında raflar belirdi; Dirk bu raflarda torpillerin olduğunu biliyordu. Her bir rafta dört tane vardı. Altı yüz elli kilo ağırlığındaki hava torpilleri denizaltıdan fırlatılan torpillerden çok daha küçük olurdu.

Dirk ve Summer dikkatle ekrana bakarak başka tür silah var mı diye baktılar, ama böyle bir şey görünmüyordu. Dirk kardeşinin belli etmeden saatine baktığını gördü; geçen her dakika endişesini artırıyordu.

“Devam edelim,” dedi Dirk onun dikkatini başka yöne çekmek için. “Burada en azından bir uçak daha olmalı.” Küçük kamera boş bir bölmeden geçtikten sonra bir sonraki hangar kısmına geldi. Çok geçmeden ikinci uçağın kuyruğu ve gövdesi belirdi; kanatları katlanmış haldeydi. Bunun ardında yine duvara monte edilmiş gereç dolapları vardı, sonra da altı metrelik bir boş alan. *Snoopy* sonunda denizaltının ön güvertesine açılan büyük bir ambar kapağına takılıp kaldı.

“İşte, bu kadar,” dedi Dirk. “Bütün hangarı aradık, ama torpillerden başka hava bombasına rastlamadık.”

Summer bir süre hiçbir şey söylemeden altdudağını dişledi. “Zorlamayla girildiğini gösteren bir iz olmadığı gibi, yakın bir geçmişte çökeltinin de bozulmadığı belli. Belki de torpillendiği zaman imha olmuşlardır.”

“Mümkün. Geride hangarın hâlâ bakmamış olduğumuz küçük bir kısmı kaldı.”

Dirk sessizce *Snoopy*’yi tekrar sualtı aracına doğru yöneltti. İki kardeş konuşmadan, içinde bulundukları çıkmazdan nasıl kurtulacaklarını düşünüyorlardı. Dirk hâlâ hava bombalarını bulamadıkları için öfkeliydi. Kamera ikinci uçağın gövdesini geçip, birinci uçağın pontonlarına yaklaşırken Summer’ın yüzünde meraklı bir ifade belirdi.

“Dirk, biraz şurada durur musun lütfen?” dedi gözlerini ekrandan ayırmadan.

“Ne var?” diye sordu Dirk videoyu durdurarak.

“Şu pontonlara baksana. Değişik bir şey fark ediyor musun?”
Dirk bir süre ekrana baktıktan sonra başını iki yana salladı.

“Hangarın sonundaki çift doğrudan güverteye bağlanmıştı,”
dedi Summer. “Ama bu ikisinde her birinin altında bir platform
var.”

Dirk görüntüye bakarken kaşları çatıldı. Her bir ponton yakla-
şık yarım metre yüksekliğindeki kare biçimli bir platform üstüne
oturtulmuştu.

Dirk kamerayı pontonlardan birinin tabanı etrafında gezdir-
dikten sonra öbür platformun yanına getirdi. Üstünü kaplayan
çökeltiyi dağıtmak için birkaç saniye kamerayı olduğu yerde
döndürdü. Videoyu durdurup çökeltinin yere inmesini bekledi.
Şimdi baktıklarında platformun açıkta kalan bir kısmını görebili-
yorlardı. Maun benzeri sert bir ahşaptan yapılmış bir sandık vardı.
Dirk bütün platformu dikkatle inceledi.

“Aradığımız şey bu olmalı.”

“Emin misin?” dedi Summer.

“İçinde ne olduğunu bilemem, ama dış görünüşü ve büyüklü-
ğü I-403'teki bomba kovani sandıklarıyla aynı.”

Dirk sandığı her açıdan incelerken ikinci pontonun altında da
bunun gibi bir sandık olduğunu gördü. Summer video dosyalarına
not düşerek hangarın ve sandıkların yerini işaretledi. Her sandık
kalın çelik halatlarla hangar zeminine bağlanmış pontonun gü-
cüyle sabit kalmıştı.

“İyi fark ettin Summer. Unutturma da, bunun için sana bir
bira borcum olsun.”

“Bira yerine Martin Ray Chardonnay şarabı isterim,” dedi
Summer gülerek. “Artık nerede olduklarını bildiğimiz için mem-
nunum.”

“Onları oradan çıkarmak epey zor olacak.”

“Bizi çıkarmak da öyle,” dedi Summer karamsarlıkla.

Dirk video kamerayı tekrar sualtı aracına doğru çekerken hâlâ bir kurtuluş planı yapmaya çalışıyordu. *Snoopy*’nin parlak sualtı lambaları bir anda kokpiti aydınlatınca dikkati dağıldı. Aydınlık bir an için gözlerini karartınca *Starfish*’e yaklaşan kamerayı hangar güvertesine yöneltti. Yaklaştığı sırada kamera birden olduğu yerde kaldı ve yuvasına olan bir metrelik mesafeyi aşamadı.

“Dirk, *Snoopy*’nin kordonu bir şeye takıldı,” dedi Summer pencereden dışarısını işaret ederek.

Dirk onun gösterdiği yere bakınca videonun kordonunun hangar güvertesinde bir yere takılmış olduğunu gördü.

“Aslında, bu engelli parkurda bu kadar ilerleyebildiğimize bile şaşıyorum.”

Kamerayı geri çekerek kordonun takıldığı yerden kurtulmasını sağladı. Bu nesne tüp şeklinde küçük bir motora benziyordu.

“Benzinle çalışan bir kompresör olmalı,” dedi Dirk motorun bir ucundaki çürümüş hortumları görünce.

“O büyük elcik nedir?” diye sordu Summer blokun bir kenarından uzanan büyük metal çubuğu göstererek. Bunun ucunda yuvarlak, kürek tipi bir tutma yeri vardı.

“Eski bir mekanik marş motoru. Çim biçme makinesindeki ipi çekmek gibi, ama burada elciği pompalayınca motor çalışıyor. Bir dalgıç teknesinde aynı düzeneği olan İsviçre yapımı bir kompresör görmüştüm.”

“*Snoopy*’yi geri getirecek misin?” diye sordu Summer.

“Evet,” dedi Dirk gözlerinde ani bir parlamayla. “Ama önce buradan çıkmamıza yardım edecek.”

Sea Rover'da kaptan ve mürettebat endişe içinde kıvranıyorlardı. *Starfish*'le son haberleşmeden bu yana doksan dakika geçmişti, Morgan acil yardım istemeye hazırlanıyordu. Gemide başka sualtı aracı yoktu ve en yakın NUMA sualtı aracı on iki saat uzaklıktaydı.

“Ryan, Deniz Kuvvetleri'nin Derin Deniz Birimi'ni ara,” dedi Morgan. “Onlara durumumuzu anlat ve bize en çabuk ne zaman bir derin deniz kurtarma aracı sağlayabileceklerini sor.”

Dirk ve Summer gerçekten ciddi bir sorunla karşı karşıyasalar, hayatları dakikalara bağlıydı, saatlere değil. Kurtarılmaları ihtimali çok zayıftı.

“Pekâlâ Summer, şimdi alıcı makarayı tut.”

Dirk *Snoopy*'yi hangar tavanının üstüne, kompresörün bir metre ötesine yerleştirmişti. Summer konsoldaki bir düğmeye bastı ve kameranin enerji kordonunun otomatik olarak geri sarılmasını önledi. Dirk kamerayı yavaşça kompresöre yaklaştıırken altındaki kordonun gevşediğini gözledi. Tıpkı avının etrafında dönen bir anakonda gibi, kamerayı kompresörün üstünde dolaştırarak gevşek kordonun elciğe dolanmasını sağladı. Kamerayı birkaç kez daha bunu üstünde dolandırdıktan sonra elciğin etrafında beş ilmik atmayı başarmıştı; kamerayı yukarıya ve geriye doğru çekerek bu bağlantıyı sıkılaştırdı.

“Şimdi alıcı makarayı çalıştır, ben de *Snoopy*'yi çekeyim.”

“Bu kompresör en az yüz elli kilo olmalı. Sualtında bile olsa onu yerinden kımıldatamazsın,” dedi Summer kardeşinin kafayı yediğini düşünerek.

“Ben kompresörü değil, elciğini istiyorum,” dedi Dirk.

Dirk, *Snoopy*'yi sualtı aracına doğru çekince kamera öne fırladı ve kordonu metal elciğin etrafında sıkışana kadar onlara doğru geldi. Minik pervaneleri suyu çırpıp duruyordu, ama elciği kımılatacak kadar güçlü değildi. Summer da devreye girdi ve alıcı makarayı çalıştırarak kordonu geri sarmaya başladı; bu da az sonra sonuna kadar gerilmişti. Artık elcik iki ucundan da çekiliyordu; Summer'ın çekmekte olduğu alt ucunda hareket görüldü. Metal çubuğun ucu yerinden kayıp çarkı döndürünce bütün elcik kompresörden söküldü ve suyun içinden *Starfish*'e doğru kaymaya başladı. Kordonun kurtulmasına engel olmak için Dirk elciği büyük bir dikkatle, yatay pozisyonda çekerek sualtı aracının önüne getirdi.

"Minik kamerasına nasıl davrandığını öğrenince Ryan çok bozulacak," dedi Summer.

"İşimizi görürse, ona yeni bir tane alırım."

"Peki, tam olarak ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Summer kardeşinin niyetini hâlâ kestiremeyerek.

"Ne olacak, biraz kaldıraç gücü kullanacağım sevgili kardeşim. Lütfen, sol mekanik kolla yeni edindiğim levveyi tutabilirsen, ne demek istediğimi anlayacaksın."

Dirk, kamerayı elcikle birlikte *Starfish*'in sol tarafına getirdi. Summer da sol mekanik kolu çalıştırıp pençe gibi el kısmını açtı. İki gereci bir araya getirdikleri zaman Summer elciğin bir ucunu kolun pençesiyle sımsıkı tuttu. Dirk video kameranin kordonunu gevşetip *Snoopy*'yi yavaşça geri çekerek çubuğun serbest ucundaki kordonu çözdü. Sonra alıcı makarayı çalıştırarak *Snoopy*'yi sualtı aracındaki yuvasına yerleştirdi.

"*Snoopy* harikalar yaratıyor," dedi Summer.

“Bakalım şimdi mekanik kolumuz kriko görevini yapacak mı?” dedi Dirk.

Kontrol panelindeki akü göstergesine baktı. Kamerayı bir saat boyunca çalıştırdıkları için enerji düzeyi yüzde otuza düşmüştü. Kendi imkânlarıyla yüzeye çıkmak için zaman daralıyordu.

“Bunu ilk denemede başarmalıyız. Tankları boşaltıyorum,” dedi Dirk bir düğmeye basıp yüzebilirliği artırmak için safra sarıncını boşaltarak. Sonra da sualtı aracının ana pervanelerini çalıştırdı. Bu arada Summer mekanik kolu *Starfish*’in önüne getirip pervanenin konumunu inceledi. Kendilerini kurtarabilmek için pervanenin yükseltilip, hafifçe öne doğru itilmesi gerekiyordu, fakat elciği yerleştirmek için çok az bir boşluk vardı. Summer bir süre çabaladıktan sonra metal çubuğun yirmi santimlik kısmını pervanenin altına sokabildi.

“Hazırım,” dedi Summer terli avucunu pantolonuna silerek. Enerji tasarrufu amacıyla klimayı kapadıkları için dar kokpit fazlasıyla ısınmıştı; Dirk de fena halde terliyordu.

“Hadi, çıkar bizi buradan,” dedi Dirk eli kontrol düğmelerinde. Summer gergin bir ümitle yavaşça mekanik kolu kaldırmaya başladı. Kolun hidrolik gücü onu kaldırmaya yetmeyince merai elciğin kaldırma gücü devreye girdi. Çıldırta bir yavaşlıkla pervane palası iki santim kalktı, derken beş santim, sonra biraz daha... Dirk artan yüzebilirlikle sualtı aracının arkasının hafifçe eğildiğini hissedebiliyordu. Summer palayı ön kızakların üstünden emniyetli bir yükseklikte kaldırınca, Dirk geri fırlamak için motora tam güç verdi.

Starfish umulduğu gibi büyük bir hızla geriye fırlamadı, ama yavaşça pervanenin altından sıyrılarak çıktı. Kompresör elciği

dışarıya kayınca pervane hangar güvertesine, *Starfish*'in kızaklarının bir karış ötesine düştü.

"Kutlarım kardeşim. İstersen artık biraz temiz hava almaya çıkalım." Dirk, *Starfish*'i yükseltip denizaltı hangarından dışarıya çıkardı.

"İyi olur," dedi Summer rahat bir nefes vererek.

Hangar güvertesinin duvarları arasından çıkar çıkmaz kulaklıklarında Ryan'ın sesi duyuldu. Ryan belki bininci defa, "*Starfish*, burası *Sea Rover*. Beni duyuyor musunuz?" diye sesleniyordu.

"Burası *Starfish*," dedi Summer. "Seni rahatça duyabiliyoruz. Yüzeye çıkışa başladık, kurtarma için hazır bekleyin."

"Anlaşıldı *Starfish*," dedi Ryan büyük bir heyecanla. "Burada meraktan ölüyorduk. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Biraz ayağımız takılmıştı. Her şey yolunda; az sonra yukarıda oluruz."

"Anlaşıldı. Hazır bekleyeceğiz."

Suyun kaldırma kuvvetinin de yardımıyla yüzeye çıkışları inişlerinden daha çabuk oldu. On dakika sonra *Sea Rover*'ın parlak ışıkları görünmeye başladı. Kalan çok az enerjiyle Dirk sualtı aracını ışık halkasının ortasına yönlendirmeye çalıştı. *Sea Rover*'ın altındaki delikten havuz yüzeyine çıkınca iki kardeş de derin bir nefes aldı. *Starfish* vinçle sudan çıkarılırken Morgan, Ryan ve mürettebat heyecan içinde seyrettiler. Dirk motoru kapatıp arka kapağı açtı ve kardeşiyle birlikte temiz havaya çıktı.

"Aşağıda kayboldunuz diye endişeleniyorduk," dedi Morgan; sonra da hâlâ sol mekanik kolun tutmakta olduğu kompresör elciğine baktı.

"Bu bizim bastonumuz," dedi Summer. "Gitmememiz gereken bir yere yürüyüş yaptık; çıkarken de epey zorlandık."

“Ee,” dedi Morgan aklındaki diğer endişe konusunu gizleyemeyerek. “Ne buldunuz?”

“İki koli yumurta çıkarılmayı bekliyor,” dedi Dirk gülerek.

Sea Rover mürettebatı *Starfish*’in mekanik kolunu onarmak ve boşalan akülerini doldurmak için hararetle çalışırken Dirk, Morgan ve Summer da sandıkları çıkarmak için bir strateji düşündüler. *Snoopy*’nin kaydettiği video görüntülerini tekrar izleyerek bomba sandıklarının bulunduğu denizaltı hangarının yerini iyice belirlediler. Dikkatli bir inceleme sonunda hangar bölme duvarlarının üç metrelik kısımlar halinde yapılmış olduğunu gördüler.

“Ek yerlerinden başlayarak pontonlar boyunca uzanan üç metrelik bölme duvarını kesebiliriz,” dedi Dirk ekranda dondurulmuş olan görüntüyü kalemiyle işaret ederek. “*Starfish*’in eni iki buçuk metre olduğu için manevra yapabileceği ve mekanik kollarla bombaları alabileceği kadar yerimiz olacak.”

“Neyse ki, batık civarında akıntı hızı birkaç mili geçmiyor; deniz engeliyle karşılaşmadan işimizi yapabileceğiz. Ama birkaç dalış yapmamız gerekecek,” dedi Morgan.

“Ryan dalışı nöbetleşe yaptırabilir,” dedi Morgan. “Biz sualtı aracını çevirip kesme işine hazırlarken sizler de gidip birkaç saat uyuyun.”

“Buna itirazım yok,” dedi Summer esneyerek.

Ne ki, uyuması uzun sürmedi; üç saat sonra Dirk onu uyandırdı ve bir dalış daha yapmak için hazırlandılar. Aküleri yenilenmiş *Starfish* bir kez daha suya indirildi ve denizaltıya doğru iniş başladı. Sualtı aracı önce torpil yarasının olduğu yarığın yanından

geçip kaptan köşküne doğru ilerledi. Dirk iki metrelik aralarla geminin kabuk tutmuş yüzeyine işaret bırakıyordu. Onuncu arada, torpil yarığına yirmi metre kala hangar kenarına X harfini kazıdı.

“Buradan keseceğiz,” dedi kardeşine. “Şimdi de ek yerlerini arayalım bakalım.”

Pençelerden birini hangar yüzeyinde sürükleyerek sualtı aracını yana doğru sürdü ve duvar boyunca uzun bir sıyrık çizdi. Tekrar geri dönüp içinden paslı sıvı sızan bu sıyrığı yakından inceleyince iki plakanın kaynakla tutturulduğu yeri buldular. Tahmin ettikleri gibi, üç metre ötede bir dikey ek yeri daha vardı. Summer pençeyi bıçak gibi kullanarak ek yerlerinin üstünü kazıdı ve kaynak yerlerinin ortaya çıkmasını sağladı. İş bittiğinde hangarın üstünde bir garaj kapısına benzeyen, bir kare şekli belirdi.

“Kolay tarafı bu kadar,” dedi Dirk. “Kesmeye hazır mısınız?”

“Şunları tak, hemen başlayalım,” dedi Summer ona kaynakçı gözlüğü uzatarak; kendisi de gözlüğünü taktı. İki mekanik kolla ön kızağın üstündeki bir sepete uzanıp, sağ pençeyle bir elektrot pensesi aldı; bu pense sualtı aracında bulunan 230 amperlik bir enerji kaynağına bağlıydı. Sol pençeyle aldığı demir oksit ısı geçirmeyen bir kesme çubuğunu elektrot penseye iliştiirdi. Yanmayı sağlaması için oksijen gerektiren tipik kesme çubuklarından farklı olarak demir oksit çubukların yüksek hararetle kesme işini yapabilmesi için sadece elektrik enerjisi gerekiyordu. Daha az karmaşık olan bu tasarım derin sularda kaynak yapmaya daha elverişliydi. Elektrik dalgası gelince çubuğun ucunda birkaç bin derecelik hararet oluşturan parlak bir sarı ışık belirdi.

“Sağ üst köşeden başlayıp, aşağıya doğru inelim,” dedi Summer. Dirk sualtı aracını köşedeki ek yerine getirip sabit durmasını

sağladı. Summer yüksek ısılı alev yüzeye gelinceye kadar sağ mekanik kolu hangar duvarına kadar uzattı ve altmış yıllık plakanın kaynak yerinden kesmeye başladı. Sualtı aracının hafif akıntıyla sallanması kesme hızını düşürüyordu, fakat bir süre sonra hangar duvarında cerrahi bir çizgi belirdi; Dirk, *Starfish*'i ek yeri boyunca aşağıya çekince bu çizgi uzadı. On beş dakika sonra elektrot pesesi dibine kadar yanmıştı. Summer elektriği kapatıp elektrotu değiştirdi ve elektriği yeniden vererek kesme işine devam etti. Bu sıkıcı uygulama hangar duvarının ek yeri boyunca düzgün bir kesik oluşana kadar sürdü. Summer serbest olan mekanik kolu yarıktan içeriye sokup plakayı kavramasını sağladı ve çekti. Kesilen kısım denizaltının ana güvertesine düşüp yerden bir çökelti bulutu kaldırdı.

Suyun durulmasını beklerken Dirk, *Starfish*'i geri çekti; sonra da açılan girişe doğru sürdü. Hesaplarını doğru yapmışlardı; uçağın iki pontonu açılan yerin tam önünde durmaktaydı. Sualtı aracını mümkün olduğunca yaklaştırdıktan sonra güvertede düz bir zemine oturttu. Çember biçimindeki deliklerden geçen birkaç çelik halat denizaltı hareket halindeyken sallanmasın diye en yakındaki pontonu güverteye bağlıyordu.

“Şu halatları yakıp, o pontonu yolumuzdan çekmeye çalışalım,” dedi Dirk.

Summer hamlacın ucunu tekrar tutuşturup hızla üç çelik halattan birincisini kesti. Kuvvetli ısı altında hemen eriyen çürümüş halat çok geçmeden ikinci halatı da eritti. İkinci halat imha olunca ponton yerinden oynamıştı. Üçüncüsünün de kopmasından sonra ponton zarif bir şekilde yükselip dört metre yukarıdaki hangar tavanına doğru çıktı.

“İçinde hâlâ hava var,” dedi Summer.

“Gemiye inşa eden mühendisleri minnetle analım,” dedi Dirk. “Böylece işimiz daha kolaylaşacak.” *Starfish*’i ahşap sandıkların hizasına getirdi. Summer her iki mekanik kolu kontrol ederek pençelerini sandıklardan birinin üstüne getirdi. Metal parmakları yönlendirerek üst kapağı tuttu ve kolları yukarı kaldırdı. Eskiden son derece dayanıklı olan ahşap kapak kolayca kalktı ve Summer onu kenara bırakmak üzereyken ikiye ayrıldı.

“Pek de sağlam sayılmazmış,” dedi Dirk.

Ama artık sandığın içindeki hazineyi görebiliyorlardı. Altı adet gümüşü porselen hava bombası düzgün bir sıra halinde dizilmiş, hiç bozulmamıştı. Dirk ve Summer birbirlerine bakıp rahat bir nefes aldılar.

“Demek ki, şanslı günümüzdeymişiz,” dedi Summer. “Hâlâ buradalar ve sapasağlam durumdalar.”

Dirk ağır ağır *Starfish*’i sandığa yaklaştıırken Summer da bombaları çıkarmak için hazırlandı.

“Aman dikkat,” dedi Dirk. “Bunların camdan yapıldığını sakın unutma.”

Zaten mekanik kolları büyük bir titizlikle yöneten Summer’ın bu uyarıya ihtiyacı yoktu. En yakındaki bombayı yavaşça diğerlerinden ayırıp pençeleri her bir ucun altına yerleştirdi. Büyük bir özenle bombayı kaldırıp oradan çekti ve sualtı aracının ön kısmına eklenen içi fileli kutuya yerleştirdi. Bunun emniyette olduğunu gördükten sonra sandıktaki ikinci bombayı çıkardı ve kutudaki diğerinin yanına yerleştirdi. Pençelerle iki bombayı da kuyruk tarafından tutup her iki kolu da sabitledi.

“Kalkış için hazırız sayın pilotum,” dedi. Taşıdıkları şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu bildikleri için *Starfish* bombaları ikişer ikişer taşıyacaktı.

Sualtı aracı ağır ağır yüzeye çıktı, bombalar alınıp gemi mangozunun çabucak yaptığı bir kutu içine yerleştirildi.

Dirk, "İkisi alındı, on tane kaldı," diye bildirdi Morgan ve Ryan'a. "Her iki sandığa da erişebiliyoruz, eğer ikinci grup da sağlamsa on iki kovanın hepsini çıkarabileceğiz."

"Hava düzgün gidiyor," dedi Morgan. "Aynı tempoda bütün gece çalışırsak bütün çıkarma operasyonunu sanırım sabaha kadar bitirebiliriz."

"Bana uyar," dedi Dirk gülerek. "Bu dalış çıkışlarla kendimi yo-yo gibi hissetmeye başlıyorum."

Oradan bir kilometre uzakta Tongju kuvvetli bir dürbünle NUMA gemisini seyretmekteydi. Kang'ın baş infazcısı kırk dakika boyunca *Sea Rover*'ı incelemiş, uzaktan görebildiği her köşesini aklının bir tarafına kaydetmişti. Nihayet gözlemleri sonunda tatmin olan kel kafalı katil *Baekje*'nin köprüsüne girip küçük bir yan odaya geçti. Kısa saçlı, buldok suratlı bir adam bir tahta iskemleye oturmuş, bir dizi gemi planını inceliyordu. Tongju odaya girince gerildi.

"Efendim, saldırı ekibimiz Kang Deniz Nakliyat tarafından gönderilen NUMA gemisinin planlarını inceledi. Saldırı ve gemiye el koyma stratejimiz hazır; talimatınız üzerine harekete geçeceğiz." Kesik kesik konuşan Ki-Ri Kim, Kore Halk Ordusu'nun eski özel operasyonlar komandolarındandı.

"Sualtı haberleşmelerinden yakalayabildiğimiz kadarıyla silahları bulmuşlar ve bunları çıkarmaya başlamışlar," dedi Tongju alçak sesle. "Operasyona bu gece başlayacağımızı kaptana bildirdim."

Komandonun yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve ağzından tek kelime çıktı: “Harika.”

“Daha önce konuştuğumuz gibi,” diye devam etti Tongju, “Ben A Takımı’yla geminin sancak ve pruva kısımlarını ele geçireceğim, sen de iskele ve kış kısımlarını. Saat 01.30’da son bir brifing için adamları topla. Saldırıya 02.00’de başlayacağız.”

“Adamlarım hazır olacak. Ama sırf meraktan soruyorlar, herhangi bir direnişle karşılaşacak mıyız?”

Tongju kendinden emin bir sesle, “Hiçbir direniş olmayacak,” dedi.

Gece yarısını biraz geçe *Starfish* sualtı ışıklarının parıltısını yansıtarak tekrar yüzeye çıktı. Dirk ve Summer sualtı aracının vinçle kaldırılıp platform üzerine kondurulmasını seyrettiler. İki teknisyen sualtı aracının ön kızaklarındaki fileli kutuda bulunan iki porselen bombayı çıkarma işlemine başladı.

Dirk, *Starfish*’in arka kapağının açılmasına ve Ryan ile Mike Farley adındaki mühendisin dışarıya çıkmalarına yardım etti.

“Temiz iş yaptınız Tim,” dedi Dirk. “Toplam sekiz kovan çıkarmış olduk. Sanırım, ikinci sandığa kolayca erişmişsinizdir.”

“Çok kolay oldu. İkinci pontonun halatlarını kesince o da birincisi gibi yükselip önümüzden çekildi. Ama başarının büyük payı Mike’a ait. O mekanik kolları bir cerrah gibi kullanıyor.”

Yüzünden gülümseme eksilmeyen bir adam olan Farley alçak gönüllülükle tebessüm etti. “İkinci sandık da püre gibi dağılıverdi. Ama altı bomba da sağlam vaziyetteydi. İki tanesini çıkardık, diğer dördü de çıkarılmaya hazır durumda. Ama akıntıya dikkat edin; son dalışımızdan beri şiddeti artmış gibi.”

“Sağ ol Mike, dikkatli oluruz.”

Dirk, *Starfish*'in aküleri değiştirilirken yardım etti, sonra da dalış öncesi kontrollerini yapmaya başladı. Saat 01.00'i biraz geçe Summer'la birlikte sualtı aracına bindiler ve *I-411*'e giden inişe başladılar. İniş sırasında pek konuşma olmadı; bu kadar sık dalış yapmak ikisini de bir hayli yormuştu. Ama Dirk bombaları sağlam durumda çıkarabildikleri ve yakında bunların içindeki biyolojik patojenin ne olduğunu öğrenecekleri için memnundu.

Summer esnedi. “Keşke ben de diğerleri gibi kamaramda uyuyor olsaydım,” diye mırıldandı. “Daha onlar uyanmadan biz son iki dalışı bitirmiş olacağız.”

“İşe iyi tarafından bak,” dedi Dirk. “Kahvaltı kuyruğuna ilk geçen biz olacağız.”

Simsiyah denizin üstündeki kauçuk botlarda siyaha bürünmüş adamlar karanlığın içinde kayar gibi sessizce ilerliyorlardı. İlk bottaki Tongju ve silahlı beş komando saldırıya öncülük ederken, ikinci botta bulunan Kim de aynı sayıda adamla onu takip ederek *Sea Rover*'a doğru hızla yaklaşmaktaydılar. Zodyak kauçuk botların sessiz çalışan kuvvetli elektrik motorları vardı ve saatte 30 mil yapabiliyorlardı. Gecenin sessizliğinde çıkardıkları tek ses yumuşak gövdelerinin çıkardığı dalgaların hışırtısıydı.

Sea Rover'da nöbetçi olan serdümen köprüdeki radar ekranına bir göz attı; sancak tarafında büyük bir geminin lekesi görünüyordu. Oraya geldiklerinden beri bir kilometre uzakta duran kablo serme gemisi hâlâ olduğu yerdeydi. Arada bir ekranın yeşil fonunda bir çift soluk beyaz leke belirmektedir; iki gemi arasındaydı. Kıyıdan bu kadar uzakta ancak bir gemi olabilirdi, ama bunlar çok küçüktü. Büyük ihtimalle beyaz köpüklü dalga tepeleri olmalıydı.

İki kauçuk bot NUMA gemisine yüz metre yaklaştıklarında hız kesip kalan mesafeyi yavaş ilerleyerek kapadılar. Tongju botu-

nu *Sea Rover*'ın sancak tarafına yanaştırdı ve Kim'le ekibi geminin kış tarafından dolanıp iskele tarafına geçene kadar bekledi. Eşzamanlı bir hareketle geminin iki yanından üstü lastik kaplı kancalar fırlatıldı ve geminin parmaklıklarına takıldı. Kancaların ucundan sarkan ip merdivenler güverteye çıkışı sağlayacaktı. Komandolar hızla yukarıya tırmandılar.

İskele tarafındaki güvertede uykusu kaçmış olan bir deniz biyoloğu gökyüzünü seyrederken bir şeyin gemiye çarptığını duydu ve o anda, bir metre ötesinde çatallı bir kanca belirdi. Merak edip kancanın ucundaki ipin ardından bakmak için aşağıya eğildi. Aynı anda diğer taraftan siyah kepli bir kafa yükseldi. Şaşkınlık içindeki iki adam kafa kafaya çarpıştılar. Sersemleyen biyolog yere düştü; seslenmek istediye de, o sırada komando güverteye çıkmıştı; tüfeğinin dipçliğini savurdu. Darbeyi çenesine alan talihsiz biyolog bayıldı.

İki komando takımı hızla güvertede ilerlediler; imdat çağrısı yapılmadan köprüyü ve telsiz odasını ele geçirmek istiyorlardı. Sabahın ikisinde gemide hemen herkes uyuyordu ve büyük bir sessizlik hâkimdi.

Köprüde *Sea Rover*'ın serdümeni ve ikinci kaptanı kahve içiyorlar, futbol hakkında konuşuyorlardı. Bir anda Tongju ve iki adamı sancak tarafındaki yan kapıdan içeriye daldılar ve silahlarını adamların yüzüne doğrulttular.

"Yere çökün!" diye bağırdı Tongju. İkinci kaptan hemen dizleri üstüne çöktü, fakat serdümen paniğe kapıldı. Kahvesini yere atıp kaçmak için ümitsizce iskele tarafındaki kapıya hamle yaptı. Tongju ve adamları onu yere sermeden Kim'in komandolarından biri kapıda belirdi ve dipçliğini serdümenin göğsüne indirdi. Sonra da yerde kıvranan adamın kasığına şiddetli bir tekme attı.

Tongju bitişikteki telsiz odasının boş olduğunu görünce adamlarından birini oraya gönderdikten sonra köprünün arkasında bulunan kaptan kamarasına yöneldi. Bir baş işaretiyle adamlarından birine içeriye dalmasını emretti.

Morgan uyuyordu. Komando kamarasına dalıp lambayı açtı ve AK-47 tüfeğini kaptanın başına doğrulttu. Üstünde bir tişört ve külot olan Morgan hemen uyandı ve yataktan fırlayıp, “Ne demek oluyor bu?” diye bağırarak adamın üzerine hızla yürüdü. Dev yapılı kaptan üstüne doğru gelirken kapıda duran komando duraksadı. Morgan seri bir hareketle tüfeğin namlusunu göğsünden uzaklaştırdı ve serbest eliyle komandoyu kapıdan dışarıya itti. Şoke olan komando sırtüstü düşüp ön bölmeye doğru kaymaya başladı.

Komando hâlâ yerde sürünürken Tongju, Glock 22 yarı otomatik tabancasını doğrultup Morgan’a bir el ateş etti. 40 kalibrelik kurşun Morgan’ın budunu delip geçti ve fişkırان kan arkasındaki duvarı kızıla boyadı. Morgan bacağını tutup, küfrederek yere yığıldı.

“Bu gemi Amerikan devletinin resmi aracıdır,” diye babalandı.

“Artık benim gemim oldu,” dedi Tongju sakın bir ifadeyle. “Küstahlığa devam edersen, bir sonraki kurşun kafana gelecek kaptan.” Tongju yaklaşıp çizmesinin topuğuyla Morgan’ın suratına bir tekme attı ve onu yere serdi. Mağrur kaptan yavaşça dizlerinin üstüne doğruldu ve saldırganına nefret saçan gözlerle baktı.

Morgan personelini uyaramamanın çaresizliği içinde bir avuç saldırganın gemisini ele geçirişini izliyordu. Komandolar mürettebatı uykularında yakaladıkları için pek az direniş olmuştu. Sadece makine dairesindeki çarkçılardan biri boru anahtarını koman-

dolardan birinin kafasına indirebilmiş, fakat diğer saldırganın kurşunlarıyla yere devrilmişti. Neyse ki, yarası öldürücü değildi. Tek tük silah atışı duyulurken, komando takımları bütün gemiyi dolaşarak herkesi etkisiz hale getirdi. Saldırganlar yirmi dakika içinde hedeflerine ulaşmışlar ve NUMA araştırma gemisinin kontrolünü ele geçirmişlerdi.

Tim Ryan ve Mike Farley sualtı operasyonları kontrol odasında *Starfish*'in son dalışını ekranda izlerlerken iki komando baskın yaptı. Ryan sualtı haberleşme sistemine sadece, "Bu da nesi?" diye seslenebildi; saldırgan onu ve Farley'i hemen telsizden uzaklaştırdı.

Gemi mürettebatı mezbahaya götürülen koyunlar gibi üçerli dörderli gruplar halinde geminin arka güvertesine sürüldü. Havuzun arkasında sualtı aracının ve başka gereçlerin, kullanılmadıkları zamanlarda saklandığı bir ambar vardı. Kim'in nezaretinde ambarın ağır, çelik kapağı *Sea Rover*'in vinciyle kaldırıldı. Saldırganlar korku içindeki mürettebatı bu mağara gibi ambara indirdiler.

Peşinde elleri bağlı, topallayan Morgan olduğu halde Tongju arka güverteye gelip Kim'e baktı ve, "Rapor ver," dedi.

"Bütün hedeflere ulaşıldı," dedi Kim gururla. "Makine dairelerinde bir kaybımız var, Ta-kong öldü, ama geminin her yanı tamamen kontrolümüzde. Bütün tutsakları kış ambarına yerleştirdik. Jin-çul sekiz ünite silahın gemi laboratuvarında sağlam halde bulunduğunu bildirdi. Sualtı aracı halen geride kalan silahları çıkarmak için sualtında."

"Çok iyi," dedi Tongju sarı dişlerini sergileyen bir gülümsemeyle. "*Baekje*'yle temas kur ve silahları almak için yanımıza yanaşmasını söyle."

“Bu yaptıklarınız yanınıza kalmayacak,” diye hırladı Morgan kan tükürerek.

“Kaldı bile kaptan,” dedi Tongju sırtarak.

Sea Rover’ın üç yüz metre altında Summer büyük bir dikkatle onuncu bombayı fileli kutuya, dokuzuncu bombanın yanına yerleştirmekle meşguldü. Bir kez daha mekanik kollarla iki bombayı kenetledi, işi bitince Dirk’e döndü.

“On tanesi tamam, iki tane kaldı. Sanırım artık bizi eve götürebilirsin.”

“Başüstüne hanımefendi!” dedi Dirk. Sonra da sualtı aracını hangardan çıkarma işine başladı. *I-411*’in güvertesinden ayrılırlarken Summer *Sea Rover*’ın kontrol odasını aradı.

“*Sea Rover*, burası *Starfish*. Yükümüzü aldık, yukarıya geliyoruz.”

Karşılık gelmedi. Sualtı aracı yukarıya çıkmaya başlarken Summer birkaç kez daha denedi, ama gemiden cevap gelmiyordu.

“Ryan uyuyakaldı herhalde,” dedi Dirk.

“Onu suçlayamam,” dedi Summer kendi esnemesini bastırarak. “Saat sabahın iki buçuğu.”

“Umarım vinç başındaki adam uyanıktır,” dedi Dirk.

Yüzeye yaklaşırlarken geminin havuz ışıkları görüldü; Dirk, *Starfish*’i halkanın tam ortasına getirdi ve yavaşça su yüzüne çıktılar. Ana vinç indirilip sualtı aracına takılırken Dirk ve Summer güverteadaki insan silüetlerine dikkat etmediler. Sudan hoyratça çıkarılıp neredeyse kış güverteye çarpacak gibi sallanırken bir terslik olduğunu anladılar.

“Vinci kim çalıştırıyor böyle?” diye söylendi Summer sualtı aracı sert bir şekilde yere bırakılırken. “Yanımızda iki tane bomba olduğunu bilmiyor mu?”

“Belli ki, alıştığımız hoş geldin komitesi değil,” dedi Dirk pencereden bakarak.

Tam önlerinde siyah komando giysileri olan bir adam elindeki otomatik tabancayı Kaptan Morgan’ın karnına dayamıştı. Dirk adamın uzun bıyıklarına, çarpık sarı dişlerine ve habis sırtırtısına baktı. Gözleri kapkara ve soğuktu; Dirk karşısındaki adamın tecrübeli bir katil olduğunu anladı.

Summer, Morgan’ı görünce soluğunu yuttu. Bacağındaki baştan savma sargı kurumuş kan izlerini örtmüyordu. Moraran yanağı fena halde şişmiş, bir gözü neredeyse kapanmıştı. Ağzından akan kan gömleğine bulaşmıştı. Buna rağmen kaptan dimdik duruyordu; o kadar korkusuz bir görünüşü vardı ki, Summer neden sonra onun hâlâ külotuyla olduğunu fark edebildi.

İki komando *Starfish*’in penceresi önüne atlayıp tüfeklerini sallayarak Dirk ve Summer’a araçtan çıkmalarını işaret ettiler. Çıktıktan sonra da tüfekler yüzlerine doğrultulmuş halde Morgan ve Tongju’nun bulundukları yere götürüldüler.

“Bay Pitt,” dedi Tongju alçak sesle. “Bize katıldığınıza memnun oldum.”

“Sizinle tanışma şerefine nail olduğumu hatırlamıyorum,” dedi Dirk alaycı bir nezaketle.

“Japon Kızıl Ordusu’nun adı önemli olmayan, mütevazı bir neferiyim,” dedi Tongju, sahte bir saygıyla başını öne eğerek.

“Sizin gibi kaçıkların hâlâ hapiste olduğunu sanıyordum.”

Tongju yüzündeki gülümseyen maskeyi bozmadı. “Sualtı aracınızın aküleri yenilenene ve son iki silahı almak için tekrar

dalmanıza kadar siz ve kız kardeşinizin on beş dakika zamanınız var.”

“Her ikisi de hasar görmüş, parçalanmış,” dedi Dirk bir yandan eylem planı yaparken.

Tongju sakın bir şekilde tabancasını doğrultup Kaptan Morgan’ın sağ şakağına dayadı. “On dört dakikanız var; sonra kapitanınızı öldüreceğim. Sonra kız kardeşini... En sonunda da seni.”

Dirk karşısındaki adama öfkeyle baktı. O sırada omzunda Summer’ın elini hissedince fevri hareket etmekten vazgeçti.

“Hadi Dirk, fazla zamanımız yok,” dedi Summer onu sualtı aracına takılacak yeni akülerin olduğu el arabasına yönlendirerek. Çaresizlik içindeki Dirk gönülsüzce aküleri *Starfish*’e nakletmeye başladı. Yan gözle de komando liderini izliyordu.

Sualtı aracını son dalış için hazırlarlarken, gemi mürettebatından son kalanlar namluların ucunda arka ambara getirilmekteydiler. Summer ambar kapağından aşağıya inen laboratuvar görevlilerinin yüzlerindeki korkuyu gördü.

Dirk ve Summer hızla çalışarak on iki dakikada yeni aküleri yerleştirdiler. Normal koşullarda uygulanan operasyon sonrası ve dalış öncesi sistem kontrolleri için zaman olmayacaktı. *Starfish*’in bir kez daha dalmak için uygun olduğunu umuyorlardı.

Tongju kendisinden uzun boylu iki Amerikalının yanına yaklaşıp öfkeyle yüzlerine baktı.

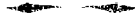
“Herhangi bir budalalık yapmadan gidip, kalan silahları çıkaracaksınız. Bu dalışı doksan dakika içinde başarıyla tamamlayacaksınız, yoksa sonuçları kötü olur.”

“Senin yerinde olsaydım, bir devlet gemisini çaldığın için başına gelecekleri düşünürdüm,” dedi Summer.

“Var olmayan bir gemi için başıma hiçbir şey gelmeyecek,” dedi Tongju sırtarak.

Summer buna karşılık veremeden Tongju topukları üstünde dönüp oradan ayrıldı. İki komando öne çıkıp silahlarını Dirk ve Summer’a doğrulttular.

“Gel kardeşim,” dedi Dirk. “Bir psikopatla tartışmaya girmenin anlamı yok.”

Dirk ve Summer tekrar *Starfish*’in içine girdiler, vinç operatörü onları sert hareketlerle havaya kaldırdı. Suya daldırılmadan önce Dirk aracın penceresinden Morgan’ın itile kakıla kış taraftaki ambara götürüldüğünü gördü. Kış güvertedeki bir komando vinçle devasa çelik ambar kapağını kaldırdı, tutsak içeriye sokulduktan sonra tekrar indirdi. Geminin bütün mürettebatı karanlık ambarın içinde hapisti.

Starfish hoyratça suya bırakıldıktan sonra buna bağlı olan gemi halatı salıverildi.

“*Sea Rover*’ı batıracak,” dedi Dirk dibe doğru iniş başlarken.

“Bütün mürettebat ambardayken mi?” diye sordu Summer hayretler içinde.

“Sanırım öyle,” dedi Dirk. “Ne yazık ki, yardım isteyecek durumda değiliz.”

“Sualtı haberleşme sistemimiz işe yaramaz, su üstüne yapacağımız çağrılar da bu bölgedeki birkaç Çinli balıkçıdan başkasına kimseye erişemez.”

“Ya da bu adamlara ait olduğu belli olan kablo serme gemisi ne...” diye ekledi Dirk başını iki yana sallayarak.

“Bizim istihbarat yöneticilerimiz belli ki, bu Japon Kızıl Ordusu’nu hafife almış,” dedi Summer. “Bu adamlar sırtlarına dinamit bağlayan aşırı ideoloji eylemcilerine benzemiyordu.”

“Doğru, hepsi de iyi eğitim almış profesyonel askerler. Bu operasyonu kim yürütüyorsa, hem çok becerikli hem de sağlam para kaynakları var.”

“Acaba bombalarla ne yapacaklar?”

“Japonya’da bir saldırı yapmaları mümkün. Ama bu Japon Kızıl Ordusu görüldüğünden daha farklı bir örgüt, bu nedenle niyetlerinin ne olduğuna emin değilim.”

“Sanırım, şimdi bunu dert edecek halde değiliz. Mürettebatı kurtarmak için bir yol düşünmemiz gerekiyor.”

“Ben sekiz komando saydım, ama eminim köprüde ve geminin başka yerlerinde birkaç kişi daha vardır.” Dirk koltuğunun arkasındaki küçük alet kutusuna baktı. “Birkaç tornavidayla haklarından gelemeyeceğimiz kadar kalabalıklar.”

“Bize yardım etmeleri için mürettebattan birkaç kişiyi sessizce ambardan çıkarmamız lazım. Yeterli sayıda olursak belki onları alt edebiliriz.”

“AK-47’lerin üstüne silahsız saldırma fikri hoşuma gitmiyor, ama sayımızın artması işe yarayabilir. Sorun o ambar kapağını kaldırmakta. Kıç taraftaki vinçte birkaç dakika müdahale olmadan çalışabilmem gerek, ama bu adamların bunu yapmama izin vereceğini sanmıyorum.”

“O ambardan çıkışın mutlaka başka bir yolu daha olmalı,” dedi Summer.

“Ne yazık ki, yok. Bunun tasarımı da *Deep Endeavor* gibi; depo ambarı olarak yapılmış ve gemi ortasından hiçbir giriş yok.”

“Ryan’ın oraya bir elektrik kablosu soktuğunu hatırlar gibiyim; ambar kapağından başka bir yerden sokmuştu.”

Dirk bir an düşünüp hatırlamaya çalıştı. Neden sonra beyninde bir ampul yandı.

“Haklısın. Havuzun hemen arkasındaki bölme perdesinde küçük bir havalandırma kapağı var. Aslında sadece bir havalandırma deliği; kimyasal maddeler saklandığı takdirde biriken zehirli gazların salınması için tasarlanmış. İçinden bir insanın geçebileceğine eminim. Ne var ki, bu kapak dışarıdan kilitlendiği için Morgan ve adamları kullanamazlar.”

“O kilidi açmanın bir yolunu bulmalıyız,” dedi Summer.

Kafa kafaya verip birkaç plan düşündükten sonra, gemiye çıktıklarında karşılaşacakları duruma göre bir saldırı stratejisine karar verdiler. Bunu başarmak için iyi zamanlama, beceri ve mangal gibi yürek gerekecekti. Ama en gerekli şey şanstı.

Birlikte çalıştıkları arkadaşları ve bütün mürettebat ambara tıkmışken *Sea Rover*'ın batma ihtimali Dirk ve Summer'ın gözlerinin önüne korkunç sahneler getiriyordu. *I-411*'i gördükleri anda bu görüntüleri akıllarından silip attılar. Saate karşı çalışarak son iki ölüm kovanını çıkaracaklardı.

Dirk daha önce yaptığı gibi sualtı aracını hangarın içine soktu ve *Starfish*'i bombalara kolayca erişebilecekleri bir yere yanaştırdı. Summer mekanik kolları çalıştırırken Dirk de ekrana gelen görüntüleri inceledi. Summer ilk kovani kaldırıp fileli kutuya yerleştirdiği sırada *Snoopy*'yi çalıştırdı ve aracın kumandasını aldı. Minik kamerayı yuvasından birkaç santim çıkarıp, burun kısmı *Starfish*'in kızaklarına dayanana kadar döndürdü ve tam hız verdi. Minik videonun hiçbir yere gittiği yoktu, fakat pervaneleri *Starfish*'in önündeki çökeltiyi yoğun bir bulut gibi kaldırdı. Bir anda görüş mesafesi kahverengi bir bulutun içinde sifira inmişti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Summer merakla mekanik kolları durdurarak.

“Göreceksin,” dedi Dirk her ne kadar bir şey görünmüyorsa da. Uzanıp bir anlığına Summer’ın elindeki kontrolleri aldı ve kameranin gücünü azalttı. İki dakika sonra su durulunca Summer ikinci kovayı almak için işe koyuldu.

“Bu numarayı bir daha denemek istiyor musun?” diye sordu Summer ikinci kovayı da kutuya yerleştirdikten sonra.

“Neden olmasın?” dedi Dirk; araca yeniden gaz verip kameranin önüne yine bulanık bir çamur bulutu dolmasını sağlayarak.

Su tekrar durulup, iki kovan da kutuda emniyete alındıktan sonra Dirk denizaltıdan ayrıldı ve yukarıya çıkışa başladılar. Yolun yarısına gelince yer değiştirdiler; Summer sualtı aracını yönetirken Dirk de mekanik kolların kontrolünü aldı.

“Pekâlâ, şimdi bizi yukarıya çıkar,” dedi Dirk. “Bizi güverteye bıraktıkları zaman senin dikkat dağıtacak bir şey yapmanı istiyorum.” Bunları söylediği sırada sol mekanik kolu kilitli olduğu bomba kutusundan çıkarıp *Starfish*’in önünde bir mızrak gibi duracağı şekilde uzattı.

Summer kardeşinin içgüdülerine güvenirdi; zaten tartışacak zaman da yoktu. Az sonra havuzun halka biçimindeki ışıkları belirdi. Summer sualtı aracını havuzun tam ortasına getirdi ve su köpükleriyle hava kabarcıkları arasında yüzeye çıktılar. Vincin kancası takıldı ve minik araç sudan çıkarıldı. Pencereden bakınca Tongju ve altı komando görülüyordu. O sırada Dirk bütün dikkatini mekanik kolun pozisyonuna yöneltmişti. Acemi vinç operatörü aracı sertçe yere bırakırken Dirk de mekanik kolları sonuna kadar öne doğru uzattı ve arkadaki bölme perdesinin yanında durdu. Ambara açılan havalandırma kapağı sadece bir metre kenarda kalmıştı.

“Vinci çalıştıran arkadaş işimizi gördü,” dedi Dirk. “Tam istediğimiz yerdeyiz.”

“O halde gösteri zamanı geldi,” dedi Summer yüzünde gergin bir ifadeyle.

Çabucak üstündeki NUMA tulumunu çıkardı; bunun altında incecik iki parçalı mayosu ve bol bir tişört vardı. Elini tişörtün altından uzatıp bikini üstünün kopçasını açtı ve bunu yere bıraktı. Sonra tişörtün eteğini göbek deliğinin hemen üstünde düğüm yaptı. Gerilen tişörtten göğüsleri fırlayacak gibi görünüyordu. Dirk çıkış kapağını açınca Summer kendini sualtı aracından dışarıya attı.

Summer dışarıya çıktığı sırada Tongju vinç operatörüyle konuştuğu için ona sırtı dönüktü. Bunu gören Summer ona en yakın duran ve ağzı sulanarak bakan komandonun yanına gitti. Summer var gücüyle bağırmaya başlayınca adam şaşkınlıktan donakaldı. “Çek ellerini üstümden, sapık herif!”

Ardından da avucunun içiyle adamın suratına çok sert bir tokat patlattı ve onu sendeletti. Bikinisi ve daracık tişörtü yeterince dikkat çekmediyse, komandalardan birini tokatlaması herkesin gözünü üstüne çekmeyi başardı.

Dirk dışında herkesin... Dirk mekanik kolu yatay pozisyonda sonuna kadar uzatıp pençesini havalandırma kapağına geçirdi. Kilidi çevirip kapağı hafifçe açtı. Sonra hemen bırakıp kolu tekrar *Starfish*'e doğru çekti ve motorunu kapadı. Sualtı aracının içinden çıkıp, sanki en başından beri oradaymış gibi dikildi.

“Ne oluyor burada?” diye bağırarak yanlarına geldi Tongju. Tabancasını Summer'ın karnına doğrultmuştu.

“Bu sapık bana tacizde bulundu,” dedi Summer ağzı açık bakan komandoyu işaret ederek. Tongju'nun küfürlü azarlaması

karşısında adam büzüldükçe büzüldü. Tongju sonra Dirk ve Summer'a döndü.

“Siz ikiniz, tekrar sualtı aracına gidin,” dedi.

“Yahu, biraz olsun bacaklarımızı geremeyecek miyiz?” dedi Dirk sanki tek sorunları buymuş gibi. Tekrar sualtı aracına girerlerken Dirk kablo serme gemisinin *Sea Rover*'a yanaşmakta olduğunu gördü. NUMA gemisinden biraz daha uzun olan Japon gemisinin üstyapısı çok daha yüksek olduğu için *Sea Rover*'ın yanında kule gibi duruyordu. *Baekje* yanaşır yanaşmaz kış güvertesindeki büyük bir vinç boş bir paleti *Sea Rover*'ın üstünden aşırıp güvertesine kondurdu. Üç komando *Sea Rover*'ın laboratuvarından getirdikleri kutuları palete yerleştirdiler. Dirk ve Summer sualtı aracından bu işlemi seyrederek kutuların içinde biyolojik bombalar olduğunu biliyorlardı.

Bomba kutularının tamamı Japon gemisine nakledilene kadar *Baekje*'nin vinç operatörü birkaç sefer yaptı. Daha sonra boşalan palet otobüs görevi yaparak ikişer üçer, komandoları taşıdı. Alt güverteden çıkan bir komando Tongju'nun yanına gelip ona bir şeyler söyledi. Dirk onun gülümsediğini fark etti. Tongju daha sonra eliyle sualtı aracını işaret ederek bir talimat verdi. Halatın kancası paletten sökülüp *Starfish*'e takıldı.

“Galiba vasıta değiştireceğiz,” dedi Dirk halat gerildiği zaman.

Bu kez sualtı aracı düzgün bir şekilde kaldırıldı. Araç güverte- den yükselmeden önce Dirk mekanik kolu öne uzatıp, pençesiyle ambar kapağına üç kez vurdu. Pencereden *Sea Rover*'ın altlarında kaldığını ve az sonra sualtı aracının *Baekje*'nin yüksek güvertesine konduruluşunu seyrettiler. Dışarıya çıktıkları anda önlerinde iki silahlı adam belirdi ve onları namlularıyla dürterek geminin küpeştesine doğru götürdü.

“Tüfekle karşılanmaktan bıktım artık,” diye homurdandı Dirk.

“Eminim, ellerinde silah olmadığı zaman kendilerini çıplak hissediyorlardır,” dedi Summer.

Bulundukları yerden diğer komandoların da paletle gemiye nakledilişlerini seyrettiler. Tongju son grupla birlikte gelmişti.

“Dirk, *Sea Rover* suyun içine doğru alçalıyor mu, yoksa gözlerim mi beni yanıltıyor?” diye sordu Summer.

“Haklısın,” dedi Dirk araştırma gemisine bakarak. “Deniz valflarını açtılar herhalde.”

Tongju’yu taşıyan palet güverteye indirilince komando lideri çevik bir hareketle atlayıp iki tutsağının yanına geldi.

“Geminize veda edin,” dedi.

“Mürettebat ambarda kapalı kaldı, alçak domuz,” diye haykırdı Summer.

Öfkesinden delirecek hale gelen Summer, Tongju’ya doğru bir hamle yaptı. Tecrübeli katil içgüdüsel bir tepkiyle Summer’ın karnına çok sert bir tekme indirerek onu sırtüstü yere devirdi. Fakat gelişmiş refleksleri Dirk’ün aniden öne fırlayıp, sert bir kroşe atmasına engel olamadı. Şiddetli yumruk Tongju’nun şakağına geldi ve neredeyse kendinden geçecek halde dizleri üstüne çökertti. Yakında bulunan silahlı adam hemen Dirk’e saldırıp tüfeğini midesine indirdi; iki kişi daha gelip kollarını tuttu.

Tongju kendini toparlayınca ayağa kalktı ve yüzünü Dirk’ün yüzüne yaklaştırdı.

“Arkadaşlarınız gibi ölmenizi zevkle seyredeceğim,” diye tısladıktan sonra dönüp gitti.

Diğer komandolar Dirk ve Summer’ı ite kaka bir merdivenden indirip dar bir koridora götürdüler ve oradaki küçük bir kamaraya

soktular. Kamara kapısı kapatılarak dışarıdan kilitlendi. İki adam da orada nöbetçi olarak bırakıldı.

Dirk ve Summer aldıkları darbenin acısını bir yana bırakıp kamaranın lombozuna gittiler.

“*Sea Rover* biraz daha batmış,” dedi Summer korku dolu bir sesle.

Lombozdan bakarak *Sea Rover*’ın giderek suya batmakta olduğunu görebiliyorlardı. Güvertelerde hiçbir hayat belirtisi yoktu ve *Sea Rover* batmakta olan bir hayalet gemi görünümündeydi. Dirk ve Summer kış tarafta bir hareket görme ümidiyle baktılar, ama hiçbir şey yoktu.

“Ya ambar kapağını tekrar kilitlediler ya da Morgan o kapağa ulaşamıyor,” dedi Dirk.

“Ya da o kapağın var olduğunu bilmiyor,” dedi Summer.

Ayaklarının altındaki sarsıntıdan *Baekje*’nin motorlarının çalışmaya başladığını anladılar. Kablo serme gemisi yavaşça batmakta olan *Sea Rover*’dan ayrılıyordu. Henüz daha gün doğmamıştı; birkaç dakika sonra gece karanlığında *Sea Rover*’ın soluk ışıkları zorbela seçilebilir oldu.

Baekje aradaki mesafeyi açarken Dirk ve Summer gemilerini görmek için çabalıyorlardı, ama artık görebilecekleri bir şey kalmamıştı.

“Efendim, *Sea Rover*’la bütün irtibatımızı kaybettik.”
 Rudi Gunn çalışmakta olduğu masasından başını kaldırdı.
 Gözlüklü mavi gözleriyle önünde dikilen NUMA destek
 analizcisine delici bir bakış attı.

“Ne zamandan beri?” diye sordu Gunn.

“Haberleşme linkimiz yaklaşık üç saatten beri karşılık almıyor. Dijital GPS verisi almaya devam ettik, buna göre gemi hâlâ Doğu Çin Denizi’nde bir yerde. Ama o sinyal de yaklaşık yirmi dakika önce kayboldu.”

“İmdat çağrısı yaptılar mı?”

“Hayır efendim.” Bu teşkilatta on yıldan beri çalıştığı halde analiz uzmanı hâlâ üst makamlara kötü haber verirken huzursuz oluyordu.

“Deniz Kuvvetleri aracına ne oldu? *Sea Rover*’e ne yapacaklardı.”

“Efendim, Deniz Kuvvetleri, Tayvan Deniz Kuvvetleri’yle bir tatbikata katılacağı için *Sea Rover* daha Osaka’ya varmadan eskort firmasını kateynini geri çekti.”

“Bir bu eksikti,” dedi Gunn sinirlenerek.

“Ulusal Keşif Bürosu’ndan uydu görüntüsü istedik. Bir saate kadar bir şeyler alırız.”

“Arama ve kurtarma uçaklarının derhal havalanmasını istiyorum,” diye gürledi Gunn. “Hemen Hava ve Deniz Kuvvetleri’yle irtibat kur. Onlara en yakın hangisi varsa, derhal harekete geçsin! Çabuk ol!”

“Başüstüne efendim!” Adam hızla Gunn’ın ofisinden çıktı.

Gunn durum muhakemesi yaptı. NUMA araştırma gemileri en modern uydu haberleşme cihazlarıyla donatılmışlardı. Öyle aniden ortadan kaybolmazlardı. Üstelik *Sea Rover*’da bütün NUMA filosunun en tecrübeli ve hünerli mürettebatı bulunuyordu. Galiba Dirk haklıymış, diye geçirdi içinden. *I-411*’deki biyolojik bombaların peşindeki örgüt çok güçlü olmalıydı.

Yüreğini gittikçe daha çok sıkkan bir endişeyle telefonu açıp sekreterine bağlandı.

“Darla, bana başkan yardımcısını bağlar mısın?”

Kaptan Robert Morgan kolay pes edecek bir adam değildi. Paralanmış kalça kemiğini ve kırılan yanak kemiğini basit sıyrıklarmış gibi addedip, hemen dehşet içindeki mürettebatını kontrol altına aldı. Hepsini aşağıya indirildikten sonra ağır ambar kapağı kapatılmış ve ambar tamamen karanlıkta kalmıştı. Havada mazot kokusu hâkimdi; korku içindeki insanların fısıltıları çelik duvarlardan yansıyor.

“Panik istemiyorum,” diye bağırdı Morgan mırıltıları bastırarak. “Ryan, burada mısın?”

“Buradayım,” dedi Ryan bir köşeden.

“Arka taraflarda bir yerde yedek kamera olacak. Birkaç akü bul ve ışıkları yakmaya çalış.”

Ambarın arka tarafında soluk bir ışık belirdi; *Sea Rover*’ın çarkçıbaşısının elinde bir el feneri vardı.

“Hemen yapıyoruz,” dedi kızıl saçlı bir adam olan çarkçıbaşı McIntosh.

Ryan ve McIntosh yedek kamerayı buldular ve fenerin cılız ışığında arayarak üst üste yığılmış akü kutularını da ortaya çıkardılar. Ryan minik kameranın elektrik kablosunun bir ucunu keserek akü takımının kutuplarına birkaç iç hat bağladı. Devre sağlandıktan sonra aletin parlak ksenon lambaları yandı ve ortalığı mavi beyaz bir aydınlık kapladı. Bu ani ışık patlaması karşısında hemen herkes gözlerini kıstı. Ambarın içi aydınlanınca Morgan bütün mürettebatını ve bilim insanlarını gözden geçirdi. Çoğu kadın ve erkeğin gözlerinde korkuyla karışık bir şaşkınlık vardı.

“Kutlarım Ryan. McIntosh, şu ışıkları ambarın karşı tarafına yerleştir lütfen. Pekâlâ, içinde yaralı olan var mı?” diye sordu kaptan kendi yaralarını yok sayarak.

Kısa süren bir muayene sonunda birkaç kişinin çeşitli yerlerinde kesikler, morarmalar ve berelenmeler ortaya çıktı. Ama silahla vurulan çarkçı ve ambara atılırken bacağı kırılan bir jeolog dışında ciddi bir yarası olan yoktu.

“Buradan kurtulacağız,” dedi Morgan güven veren bir sesle. “Bu haydutlar sadece Japon denizaltısından çıkardığımız şeyleri istiyorlar. Büyük ihtimalle, istediklerini aldıktan sonra bizi buradan çıkaracaklardır.” Ne ki, Morgan bu sözlerinden çok kuşkuluydu. “Ama her ihtimale karşı bu kapağı açmanın bir yolunu bulacağız. Bunu yapmaya yetecek kadar insan gücümüz var. McIntosh, şu

ışığı yine çevir de, burada işimize yarayacak ne bulabileceğimize bakalım.”

McIntosh ve Ryan portatif kamerayı ambarın ortasına getirip yavaşça 360 derece döndürdüler. *Starfish*'in deposu olan bu ambar büyük bir elektronik parça dolabını andırıyordu. Duvarlarda asılı kablo ruloları, yedek elektronik parçalar, raflarda dizili deney malzemeleri ve ahşap kızağı içinde beş metrelik bir zodyak şişme bot vardı. Kıştan takma motorları için altı adet elli beş galonluk benzin bidonu köşede duruyordu. Ryan ışığı bir süre bidonların üstüne tuttuktan sonra bunların arkasında bir saçak ve oraya çıkan demir basamaklar gördü.

“Kaptan, bu basamakların üstünde kış havuzuna açılan bir havalandırma kapağı var,” dedi Ryan. “Güverteden kilitleniyor. ama belki açık bırakılmıştır.”

“İçinizden biri oraya çıksın,” dedi Morgan bidonların yanında duran üç bilim insanına. “O basamaklardan çıkıp, kapak açık mı diye bakın.”

Pijamalı, ayakları çıplak bir oşinograf basamakları çıkıp kapağı kontrol ettikten sonra tekrar aşağıya indi.

“Sımsıkı kilitli kaptan,” dedi hayal kırıklığı içinde.

McIntosh öne atıldı. “Kaptan, zodyakın kızağından çıkarcığımız tahtalarla birkaç direk yapabiliriz,” dedi kauçuk botu işaret ederek. “Her birini altı yedi kişi birden itersek ana kapağı yerinden oynatabiliriz.”

“Bu gerçekten işe yarayabilir,” dedi Morgan. “Hadi o zaman McIntosh. Oradakiler, hemen zodyakı kızağından çıkarın.”

Kendisi de topallayarak oraya gitti ve botun önünden tutarak yere indirilmesine yardım etti. McIntosh ve birkaç adam kızağını

parçalarını yere serdikten sonra geminin marangozu bunları birleştirip nasıl direkler yapabileceğini düşündü.

Yukarıdan komandoların sesi ve bombaları nakleden *Baekje*'nin vincinin gürültüsü duyuluyordu. Bir an geminin en uzak köşesinden bir makineli tüfek sesi duyuldu. Az sonra *Starfish*'in havuzdan çıkarılıp güverteye kondurulması ve bir kadın çılgılığı işitildi. Morgan bu sesin Summer'a ait olduğunu anladı. Tepeleindeki faaliyet giderek sessizleşirken başlarının üstündeki bölme perdesine birkaç kez vuruldu. Komandoların gemiyi terk ettikleri belli olunca Morgan, Dirk ve Summer'ın akıbetleri için endişelendi. Derken *Baekje*'nin motorları çalıştı ve kablo serme gemisi *Sea Rover*'dan uzaklaşmaya başladı.

"Nasıl gidiyor McIntosh?" Morgan sesiyle güven vermeye çalıştı, ama saldırganlar gittikten sonra neler olacağını kestirebiliyordu.

"İki direk yaptık, üçüncüsü de bitmek üzere," dedi çarkçıbaşı. Ayaklarının dibinde her biri üç metre olan biçimsiz üç tahta direk vardı. Her biri üç ayrı parça kerestenin uçlarından birbirlerine kabaca tutturulmasıyla yapılmıştı. Test raflarından koparılan metal saclarla ek yerleri kaplanıp, koli bandıyla sarılmıştı.

Tam o sırada geminin alt kısımlarından şiddetli bir akıntı sesi geldi. Birkaç dakika sonra bu sesin şiddeti ikiye katlandı ve kabarmış bir nehrin akışını andırmaya başladı. McIntosh ayağa kalktı ve kaptana döndü.

"Efendim, deniz valflarını açtılar," dedi. "Gemiyi batıracaklar."

Bunu duyan ve yüzü görülmeyen birkaç kişiden dehşet dolu sesler yükseldi. Morgan hiçbirine aldırmadı.

"O halde, biz de üç direk yetiniriz," dedi sakın bir sesle. "Her bir direkte yedi adam olacak. Hadi başlayalım."

Adamlar işe koyulurken ambar zeminindeki deliklerden su girmeye başlamıştı. Direk uçlarını ana kapağın ön köşesine dayadıkları sırada su seviyesi ayak bileklerini buldu. Adamlardan birinin görevi kapak biraz açılınca elindeki yarım metrelik üçgen kütüğü araya sıkıştırmaktı.

“Hazır... Kaldırın!” dedi Morgan.

Üç ekip aynı anda direklerinin ucunu başlarından üç metre yükseklikteki ambar kapağına bastırdılar ve bütün güçleriyle ittiler. Kapak birkaç karış açılıverdi ve bir anlığına dışarıdaki güverte lambalarının aydınlığı görüldü. Ama kapağın ağırlığı kayarak tekrar gürültüyle kapandı.

Merdivenin tepesindeki adam takozu koymak için çok geç kalmıştı. Takozu koymak için elini uzattığı anda kapak kapanınca az kalsın sağ elinin parmakları kopacaktı. Fena halde sarsılmış olan adam derin bir nefes alıp Morgan’a bir kez daha denemeye hazır olduğunu bildirdi.

“Pekâlâ, bir daha deniyoruz,” dedi Morgan. Su seviyesi artık dizlerine kadar yükselmişti. Tuzlu su bacağındaki açık yarayı yakıyordu. “Bir... iki... üç!”

Direklerden birinin ek yeri gürültüyle kırıldı, boşta kalan kısmı suyun içine düştü. McIntosh direği kontrol edince, artık kullanılamaz halde olduğunu gördü.

“Tamir etmesi biraz zaman alır,” dedi McIntosh kaptana.

“Elinden geleni yap,” dedi Morgan. “İki direk ile devam edelim. Kaldırın!”

Adamlar iki direk ile itmeye başladılar, ama durum ümitsiz görünüyordu. Yardım etmek için başkaları da geldi, ama aynı anda daha çok kişinin çalışabileceği kadar yer yoktu. İçeriye boşalan

su artık Morgan'ın beli hizasına gelmişti; mürettebatın yüzünde boğularak ölme korkusu paniğe dönmek üzereydi.

“Bir daha deneyelim baylar,” dedi Morgan; bir yandan da boğularak ölmenin ne kadar süreceğini tahmin etmeye çalışıyordu.

Adamlar direkleri kapağa dayayıp bütün güçleriyle son bir kez ittiler. Bu defa kapak biraz aralandı; tam araya takozu koyacakken ikinci direk de eklem yerinden kırıldı ve kapak tekrar gürültüyle kapandı.

Karanlık bir köşeden bir ses duyuldu. “Sonumuz geldi.”

Benzin bidonlarının yanında durmakta olan aşçı daha fazla dayanamamıştı. Su seviyesi göğüs hizasına gelince, “Yüzme bilmiyorum, ben yüzemem!” diye haykırdı.

Panik içinde havalandırma kapağına çıkan demir basamakları tırmanmaya başladı. Korkudan delirecek halde son basamağa varınca küçük, yuvarlak havalandırma kapağına vurmaya başladı. O anda şok içinde, kapağın açılıverdiğini hissetti. Hayretler içinde kapaktan dışarıya tırmandı ve kendini güvertede buldu.

Nabzının yavaşlayıp aklının başına gelmesi bir dakikayı buldu. Henüz ölmeyeceğini anlayınca hemen ambar kapağına dönüp birkaç basamak aşağıya indi ve var gücüyle bağırdı.

“Ambar kapağı açık! Kapak açık! Herkes buraya gelsin!”

Panik içindeki mürettebat karınca sürüsü gibi merdivene üşüşüp, kaçmak için birbirlerini ezmeye başladılar. O ana kadar çoğu suyun içinde bölme duvarlarına tutunuyordu; bir kısmı da artık yüzmekte olan kauçuk bota sarılmıştı. Küçük kamera da suyun içinde kontrolsüzce sürükleniyor, ışığını ambarın içinde gezdiriyordu.

“Önce hanımlar,” diye bağırdı Morgan denizcilerin geleneksel örfünü hatırlatarak.

Merdivenin yanında parmakları üstünde yükselen Ryan karmaşa içinde düzen kurmaya çalıştı.

“Kaptanı duydunuz. Önce kadınlar. Geri çekilin,” diye tıd basamaklara asılan iki biyologu haşlayarak. Kadın müret hızla merdiveni tırmanıp kapaktan dışarıya çıktılar. Ryan dı kurmuştu; onlarca adam sıralarının gelmesini beklemekt Morgan su seviyesinin çok hızlı yükseldiğini gözledi. Gemi he batmasa bile, herkesin dışarıya çıkması için zaman kalmayac

“Ryan, merdivenden sen çık ve ana kapağı açmaya çalış,” seslendi Morgan.

Ryan cevap vermekle zaman kaybetmedi; gemi hemşires arkasından hızla basamakları çıktı. Güverteye ulaşınca görd manzara karşısında şoke oldu. *Sea Rover* kış tarafından hızla s gömülüyordu. Arka güverte tamamen su altında kalmış, pru da yirmi derecelik bir açıyla göğe doğru kalkmıştı. Kapak çıkanları geminin daha yüksek kısımlarına yönlendiren g muhabere subayı yardımcısını gördü.

“Melissa, telsiz odasına koş ve imdat çağrısı yap,” dedi g kadının yanından hızla geçerken.

Ryan koşarak ana ambar kapağına giderken uzakta, kuz doğru yönelmiş kablo serme gemisinin ışıklarını gördü. Kap varınca derin bir nefes aldı. Yükselen sular henüz bunun ve taraf vincinin üstünü örtmemişti. Gemiye aceleyle terk eden mandolar vincin kancasını bile kapağa takılı halde bırakmışla

Ryan hemen vinç kabinine girip dizel motorlarını çalış ve vinç kolunu kaldırmak için kumanda düğmesine bastı. çıldırtan bir yavaşlıkla havaya yükselirken ağır ambar kapa da kaldırdı. Ryan hızla vinç kolunu ve ucunda sallanan ambar

pağını sancak tarafına bir metre kadar çektikten sonra kabinden aşağıya atladı.

Kapaktan içeriye bakınca otuzdan fazla adamın su içinde debelenerek yaşam savaşı vermekte olduğunu gördü. Su seviyesi kapağın iki karış altına kadar yükselmişti. İki dakika daha geçseydi hepsi boğulmuş olacaktı. Ryan kollarını uzatıp adamları birer birer kapaktan dışarıya çekti. Güvertedekilerin de yardımıyla birkaç saniye içinde herkesi çıkarmayı başardı. Sonuncu kişi olan Morgan'ı yukarıya çekerken bilhassa özen gösterdi.

"Kutlarım Tim," dedi kaptan acı içinde ayağa kalkarken.

"Daha önce havalandırma kapağını şahsen kontrol etmediğim için üzgünüm efendim. Onun kilitsiz olduğunu bilseydik, herkesi çok daha önce çıkarabilirdik."

"Ama kilitsiz değildi. Anlamadın mı? O kilidi Dirk açtı. Üstelik kapıyı da tıklattı, ama biz uyanamadık."

Ryan'ın yüzü aydınlandı. "Tanrı Dirk ve Summer'dan razı olsun. Ama korkarım henüz düzlüğe çıkmış değiliz efendim. Gemi hızla batıyor."

"Gemiye terk et emrini herkese yay. Bir an önce cankurtaran filikalarını suya indirelim." Morgan pruvaya doğru ilerlemeye başladı.

O anda muhabere subayı Melissa soluk soluğa yanlarına geldi.

"Efendim, haberleşme sistemini ve uydu donanımını parçalamışlar. İmdat çağrısı yapamıyoruz."

"Pekâlâ," dedi Morgan tahmin etmiş gibi. "Acil durum deniz fenerlerimizi kullanıp, birilerinin bizi aramasını bekleyeceğiz. Hemen cankurtaran filikana git. Bir an önce herkesi gemiden çıkaralım."

Ryan filikaların indirilmesine yardım etmek için giderken *Starfish*'in gemide olmadığını fark etti. Laboratuvara uğrayınca da bomba kovanlarının da alınmış olduğunu gördü. Artık saldırının nedeni konusunda hiç kuşku kalmamıştı.

Ambarda çektikleri sıkıntıların sonunda gemiyi terk ederlerken bütün mürettebat alışılmadık bir sükûnet içindeydi. Hiç konuşmadan ve düzenli bir şekilde herkes filikasına yöneldi. Gemileri batmasına rağmen yaşamak için onlara bir fırsat daha verilmişti. Su büyük bir hızla yükseliyordu, kıç tarafındaki iki filika daha yerlerinden çıkarılamadan suyla dolmuştu. Bunlara binmeleri söylenen mürettebat hemen diğer filikalara gittiler.

Morgan artık otuz derecelik açıyla yatan güvertede topallayarak yürüyüp hazır bekleyen kaptan filikasına geldi ve son kez gemisine baktı. Kendisini kumarda çiftliğini kaybeden bir kumarbaz gibi hissediyordu. Tuzlu suyun ağırlığı alt kısımları tamamen doldurunca gemiden çatırtı ve iniltiye benzer sesler çıktı. Sanki birazdan dalgaların altına gömüleceğini anlıyormuş gibi araştırma gemisini bir hüznün kaplamıştı.

Bütün mürettebatın emniyette olduğuna kanaat getirince Morgan gemisine son kez selam durup, filikasına bindi. Filika suya indirildikten sonra motoru çalıştırıldı ve gemiden uzaklaştırıldı. Ufukta doğmakta olan güneş son demlerini yaşayan gemiyi altın sarısı bir aydınlığa boğmuştu. Morgan'ın filikası emniyetli bir mesafeye açıldığı anda *Sea Rover*'in pruvası havaya dikildi ve hızla battı.

Gemileri gözden kaybolduktan sonra hâlâ sarsılmış durumda olan mürettebat kederli bir sessizlik içine dalmıştı.

“Ters giden bir şeyin kokusunu alıyorum.”

Summer kardeşinin bu yorumuna aldırmadan elindeki balık yahnisi kâsesini burnuna götürdü. Bütün gün kapalı kaldıktan sonra kamaranın ağır kapısı aniden açılmış, beyaz önlüklü gemi aşçısı üstünde yahni, biraz pilav ve bir demlik çay olan bir tepsiyle içeriye girmişti. Adam tepsiyi yere bırakırken koridorda silahlı bir muhafız onu izlemekteydi. Aşçı hiç konuşmadan tepsiyi bırakıp dışarıya çıktı. Kapı dışarıdan sürgülenirken adamakıllı acıkmış olan Summer iştahla yiyeceklere baktı.

Balık yahnisini koklar koklamaz yüzünü ekşitti ve, “Başka kötü kokular da var,” dedi.

Pilava baktı, sonra da kaşığı daldırdı ve yemeye başladı. Açlık sızısını bastırınca da, lombozdan dışarıya bakmakta olan Dirk’e döndü.

“Geminin en altındaki kamarada hapis olmamızdan başka seni rahatsız eden bir şey mi var?” diye sordu.

“Çok emin değilim ama Japonya’ya gittiğimizi sanmıyorum.”

“Nereden anladın?” diye sordu Summer pilavını kaşıklamayı sürdürürken.

“Güneşi ve gemiye düşürdüğü gölgeleri gözlemliyorum. Eğer Japonya’ya gidiyor olsaydık, kuzey-kuzeydoğu yönünde olmamız gerekirdi, oysa gölgelerden anladığım kadarıyla biz kuzeybatıya doğru ilerliyoruz.”

“Çıplak gözle ayırt etmek için çok ince bir sapma.”

“Haklısın. Ama gördüğüm şey bu. Eğer Nagasaki’ye varırsak, beni yeniden eğitim için astronomik seyrüsefer kursuna göndersin, oldu mu?”

“O halde, Sarı Deniz’e doğru yöneldik,” dedi Summer gözlerinin önüne bölge haritasını getirerek. “Sence Çin’e mi gidiyoruz?”

“Mümkün. Çin ve Japonya’nın arasından su sızıyor. Belki de Japon Kızıl Ordusu’nun Çin’de bir harekât üssü vardır. Bu da yetkililerin Japonya’da neden hiçbir zanlı bulamadıklarını açıklar.”

“Akla yatkın. Ama mutlaka devletin bilgisi dahilinde ve fonlarıyla eylem yapıyor olmalılar; umarım bir Amerikan araştırma gemisini batırmadan önce iyi düşünmüşlerdir.”

“Doğru. Ama bir ihtimal daha var.”

Summer başını sallayıp Dirk’ün devam etmesi için bekledi.

“Benim Chrysler’imi vuran iki Japon haydudu. Morgdaki adli tıp uzmanı bu adamların Koreliye benzediklerini söylemişti.”

Summer pilavını bitirip kâseyi kenara bıraktı.

“Kore mi?” diye sordu alnı kırışarak.

“Kore.”

Olağan dışı bir şey görmek için gri denizin üstünü taramaktan Ed Coyle’un gözleri çok yorulmuştu. Nihayet gözünün ucuyla

dikkatini çeken bir şey fark edince inanası gelmedi. Ufuk çizgisine bakarken gökte beyaz kuyruğu sallanan küçük bir ışık gördü. Lockheed HC-130 Hercules arama-kurtarma uçağı yardımcı pilotunun epey bir süredir görmeyi umduğu şey buydu.

“Charlie, saat iki yönünde bir pırıltı gördüm,” dedi Coyle mikrofonuna ve beyaz pırıltıyı gördüğü noktayı eliyle işaret etti.

“Gördüm,” dedi Binbaşı Charles Wight. HC-130’un uzun boy-lu, serinkanlı pilotu uçağı yana yatırıp hedefe doğru yöneldi ve hızını azalttı.

Okinava’daki Kadena Hava Üssü’nden ayrılalı altı saat geçmiş, arama-kurtarma pilotları boşa kürek çektiklerinden kuşkulandır olmaya başlamışlardı. Şimdi iki adam koltuklarının ucuna oturmuşlar, aşağıda ne bulacaklarını merak ediyorlardı. Ufukta bir grup beyaz nokta belirdi, uçak oraya yaklaştıkça büyümeye başladı.

“Bunlar aradığımız cankurtaran filikaları,” dedi Wight noktalar iyice belirlenince.

“Tam yedi tane,” dedi Coyle tek sıra halinde duran filikaları sayarak. Mürettebatını bir arada tutabilmek için Morgan bütün filikaları pruvadan ve kıçtan birbirlerine bağlamıştı. Hercules tepelerinden alçak uçuşla geçerken *Sea Rover* mürettebatı sevinç çığlıkları attı.

“Yaklaşık altmış kişi,” diye tahmin yürüttü Coyle uçak filikaların üstünde küçük bir daire çizirken.

“Paraşütçü kurtarma ekibini bekletip, acil durum sağlık paketleri atalım; sonra da onları denizden çıkarmaya çalışırız.”

Bu ekip, tıp eğitimi almış, her an paraşütle atlamaya hazır üç kişiden oluşuyordu. *Sea Rover* mürettebatı tehlike altında görünmediği için Wight bu ekibi hemen kullanmak istemedi. Bunun

yerine uçağın arkasında bulunan bir görevli kuyruk altındaki hidrolik kapıyı açıp küçük paraşütleri olan sağlık ve tayın paketlerini aşağıya attı.

Bu sırada muhabere uzmanı da denizci frekansından bir yardım çağrısı yaptı. Birkaç saniye içinde birçok gemiden karşılık geldi. En yakındaki gemi Hong-Kong'dan Osaka'ya giden bir konteyner gemisiydi. Bu gemi filikaların bulunduğu yere gelip mürettebatı almaya başlayana kadar Wight ve Coyle iki saat boyunca olay yerinde daireler çizdiler. Wight herkesin emniyette olduğunu gördükten sonra selamlama amacıyla kanat uçlarını sallayarak onların üstünden son bir geçiş yaptı. İki pilotun duymaları mümkün değildi, ama kurtulan mürettebat var güçleriyle teşekkürlerini haykırıyordu.

“Şanslıymışlar,” dedi Coyle.

Wight başını sallayarak ona katıldığını ifade ettikten sonra uçağını Okinava'daki ana üsse yöneltti.

Büyük şilep filikalara doğru yaklaşırken düdük çalarak onlara hoş geldiniz işareti verdi. *Sea Rover* mürettebatı kıç taraftan indirilen bir merdiveni tırmanarak güverteye çıktı. Morgan ve diğer yaralı personel ana güverteye taşındılar. Geminin Malezyalı kaptanı onları karşılayıp, kısaca bilgi aldıktan sonra, Morgan yaralarına bakılması için revire götürüldü.

Gemi doktoru NUMA kaptanını muayene edip yaralarına ilk müdahaleyi yaptıktan sonra Ryan revire geldi.

“Teşhis nedir efendim?” diye sordu Ryan.

“Dizim parçalanmış, ama yaşayacağım.”

“Son günlerde yapay eklemlerle harikalar yaratıyorlar,” dedi Ryan.

“Bunun doğruluğunu öğrenmiş olacağım. Takma bacak kul-
lanmaktan iyidir herhalde. Mürettebat nasıl?”

“Hepsinin morali yüksek. Dirk ve Summer dışında *Sea Rover*
ın bütün mürettebatı gemide. Kaptan Malaka’nın uydu telefonuyla
Washington’u aradım. Doğrudan Rudi Gunn’la konuşup ona duru-
mu ve gemiyi kaybettiğimizi anlattım. Denizaltıdan çıkardığımız
kargonun, sualtı aracının ve Dirk’le Summer’ın Japon kablo serme
gemisinde olduğunu söyledim. Mürettebatı kurtardığınız için
size teşekkür etmemi istedi ve bu saldırının sorumlularına hesap
sormak için devletin en üst seviyesini harekete geçireceğini vaat
etti.”

Morgan boş gözlerle beyaz duvara bakarken son birkaç
saat içinde yaşananları düşündü. Gemisine saldırıp onu batıran
korsanlar kimdi? Biyolojik silahlarla ne yapmayı düşünüyorlardı?
Dirk ve Summer’a ne olmuştu? Hiçbir cevap bulamayınca yavaşça
başını iki yana salladı.

“Umarım, çok geç olmaz.”

Bir buçuk gün boyunca kuzeye doğru seyreden *Baekje* yönünü doğuya çevirdi. Gün batmak üzereyken kara göründü, ama gemi havanın kararmasını bekledikten sonra bir sis bulutu içinde limana girdi. Dirk ve Summer'ın tahminleri doğru çıkmıştı; limana girerken lombozdan gördükleri uluslararası bayrak taşıyan şilepler ve konteyner gemileri Güney Kore'nin en büyük liman şehri olan İnçon'a geldiklerini doğruluyordu.

Kablo serme gemisi yükleme boşaltma işlemlerinin yapıldığı iskelelerin önünden yavaşça geçti. *Baekje* kuzeye dönüp bir petrol rafinerisi terminalinin de yanından geçtikten sonra limanın karanlık ve daha az gelişmiş olan bir köşesine geldi. Harabe halindeki bir tersaneyi de geçtikten sonra kuzeybatıya açılan bir yan kanala yaklaşarak yavaşladı. Kanal girişinde bir nöbetçi kulübesi, bunun önündeyse bir sürat motoru vardı. Paslanmaya yüz tutmuş bir tabelada Korece KANG DENİZCİLİK ŞİRKETİ - ÖZEL ALAN yazılıydı.

Baekje'nin kaptanı gemisini kanala soktukten sonra birkaç yüz metre ilerleyip kanalın açıldığı lagüne girdi. Gölün karşı ucun-

da üstü kapalı devasa antrepolar vardı. Kaptan bir otomobili garaja sokar gibi gemisini büyük hangarlardan birine soktu. Tavandan sarkan halojen lambaların aydınlığında gemi iskeleyle bağlanırken arkadaki hidrolik kapı sessizce kapanarak onu gözlerden sakladı.

Altı işçi hemen işe koyulup Tongju'nun nezaretinde bomba kovanlarını iskeleyle çıkardılar. Beyaz bir kapalı kamyonet iskeleye yanaştı. Mavi önlüklü bir grup adam gelip silahları kamyonun arkasına yerleştirdikten sonra araç hareket edip limandan ayrıldı. Kamyonun yan tarafında mavi yıldırım simgesi ve KANG UYDU TELEKOMÜNİKASYON ŞİRKETİ yazısı görünüyordu.

Tongju aracın arkasından bakarken Kim yanına geldi.

“Bütün bombaları aldığımızı öğrenince Bay Kang çok sevinecek,” dedi.

“Evet, ama iki tanesi kullanılamaz halde. Sualtı aracının pilotları son iki kovanı kırdılar ve silahı suya salıverdiler. Su içindeki görüş bulanıklaştığı için kaza olduğunu söylediler.”

“Önemsiz bir kayıp. Bütününe bakılırsa operasyon çok başarılı oldu.”

“Doğru, ama önümüzde hâlâ zorlu bir operasyon var. Sorguya çekmesi için tutsakları Kang'a götüreceğim. Geminin hazırlanması için sana güveniyorum.”

“Geminin yeniden görünümelenmesi ve yakıtla erzak ikmali hemen başlayacak. Kargomuz tekrar yüklenene kadar geminin kalkışa hazır olmasını sağlayacağım.”

“Çok iyi. Denize ne kadar çabuk açılırsak, başarıma ihtimalimiz o kadar artar.”

“Sürpriz avantajımız var. Başarmama ihtimalimiz yok,” dedi Kim güvenle.

Ama Tongju o kadar emin değildi. Sigarasından derin bir nefes çekip, sürpriz üstünlüğünü düşündü. Gerçekten de ölüm hayat arasındaki farkı bu özellik ayırt edecekti.

“Aldatma numaramızın tutacağını umalım,” dedi bir süre sonra.

Geminin en altında bulunan Dirk ve Summer kamarada çıkarıldılar. Kalın enseli bir muhafız bileklerini arkadan kelepçeledikten sonra silahıyla dürterek onları iskele köprüsüne götürdü. Tongju orada onları bekliyordu.

“Güzel bir yolculuktu, ama kimse bize bilardo salonunu göstermedi,” diye dalga geçti Dirk.

“Doğrusunu isterseniz,” diye araya girdi Summer. “Yemekler beş yıldızlı servise pek yakışmıyordu.”

“Amerikan esprileri midemi bulandırır,” dedi Tongju buz gibi bakarak.

“Sahi,” dedi Dirk. “Japon Kızıl Ordusu’nun İnçon’da ne işi var?”

Tongju’nun kaşı hafifçe kalkar gibi oldu. “Çok iyi gözlemcisiniz Bay Pitt.” Sonra da tutsaklarına daha fazla ilgi göstermeden kalın enseli muhafıza döndü.

“Bunları yata götürüp kamaraya kilitle ve kapıya bir nöbetçi dik,” diye emretti.

Dirk ve Summer limana indirilip, motorlu bir yata götürüldüler. Bu yat otuz bir metrelik soluk mavi renkli bir Güney Pasifik katamaranıydı. Yolcu taşıma amacıyla tasarlanmıştı, ama sonra okyanus yolculukları yapabilen lüks bir özel yata dönüştürülmüş-

tü. Dört bin beygir gücündeki dizel motorlarıyla saatte 35 milden fazla sürat yapabiliyordu.

“Bak, işte bu benim tarzıma daha çok uyuyor,” dedi Summer küçük, fakat lüks döşenmiş bir kamaraya sokulurken. “Ama bu defa penceremiz yok. Galiba Bay Konuksever senin İnçon teşhisinden pek hoşlanmadı.” Elleri hâlâ arkasından kelepçeli olarak küçük iskemleye oturdu.

“Çenemi tutamadım,” dedi Dirk. “Neyse, hiç değilse şimdi nerede olduğumuzu az çok kestirebiliyoruz.”

“Evet... Kore’nin bilmem neresinde. Neyse, nerede olursak olalım en azından birinci sınıf yolculuk yapacağız,” dedi Summer ceviz kaplama duvarlara ve tabloları hayranlıkla bakarak.

“Kang Enterprise’ta dostları olduğu belli.”

“Nakliye şirketi mi?”

“Büyük bir holding. Ticari şileplerini yıllardan beri görürüz. Ben sadece nakliyat birimlerini biliyorum, ama yüksek teknolojiyle ilgili başka alanlarda da iş yapıyorlar. Bir barda gemilerinden birinde yağcı olarak çalışan biriyle tanışmıştım. Bana İnçon’daki kapalı bakım ve depolama tesislerini anlatmıştı. Hayatında böyle bir şey görmemiş. Bir ucunda gemi tamir havuzu varmış ve bütün tesis en modern gereçlerle donatılmış. Kablo serme gemisinin bacasında Kang logosu olan mavi yıldırım vardı. Adamın sözünü ettiği yer burası olmalı.”

“Barlarda dolaşarak geçirdiğin onca zaman nihayet bir işe yaradı,” diye kılçık attı Summer.

“Hep araştırma amaçlıydı,” dedi Dirk. “Sadece araştırma amaçlı.”

Summer birden ciddileşti. “Neden bir Güney Kore holdingi JKO’yla işbirliği yapsın ki? Ve bizden ne isteyebilirler?”

Summer'ın sözleri katamaranın dizel motorlarından çıkan homurtulu sesle boğuldu. Motorlar tam onların kamarasının altındaydı.

“Sanırım, yakında öğreniriz.”

Tongju da yata biner binmez halatlar vira edildi ve katamaran limandan ayrıldı. Devasa hangar kapısı açılarak katamaranın kapalı alandan çıkışı sağlandı. Açık kapıdan çıkılırken Tongju yanlarında kule gibi yükselen kablo serme gemisine baktı.

Bir işçi ordusu şimdiden *Baekje*'nin etrafında hummalı bir faaliyete girişmişti. Büyük bir vinç kablo serme makarasını kış güverteden kaldırırken bir boyacı ekibi üst güvertelere boya püskürtmekteydi. Başka bir tarafta yapı işçileri bazı alanlardaki üstyapıyı kesiyor, bazıları da yeni bölme duvarları ekliyorlardı. Bir ekip kış küpeştesinden sarkmış geminin adını boyamaktaydı. Birkaç saat içinde bütün gemi bambaşka bir görünüme dönüşecek ve en tecrübeli gözler bile bu değişikliği fark edemeyecekti. Sanki *Baekje* hiç var olmamış gibi olacaktı.

Amiral James Sandecker ateş püsküren gözlerle NUMA merkezinin yönetici koridorlarında yürürken sanki o binanın sahibiymiş gibi bir havası vardı. Aslında hemen hemen öyle sayılırdı. Sandecker NUMA'nın ofislerinde, koridorlarında ve laboratuvarlarında dolaşan en saygın kişiydi. Onlarca yıl önce bir avuç bilim insanı ve mühendisle bu görkemli teşkilatı o kurmuştu. Ufak yapısına rağmen delici mavi gözleriyle parlak kırmızı saçları ve keçi sakalı onu yirmi dört saat faal tutabilen yakıcı enerjisinin göstergesi gibiydi.

“Selam Darla, bugün yine bütün güzelliğin üstünde,” dedi bilgisayarında bir şeyler yazan kırk küsur yaşındaki sekretere.

“Sizi görmek ne güzel amiralim,” dedi kadın gözleri ışıltı-
yarak. Sandecker'ın arkasından ona yetişmeye çalışan iki Gizli
Servis ajanına baktıktan sonra, “Bay Gunn sizi bekliyor,” dedi.
“Lütfen, içeriye buyurun.”

NUMA hâlâ Amiral Sandecker olarak anılsa da, dünyanın
geri kalanı onu Başkan Yardımcısı Sandecker olarak biliyordu.
Washington'un kaypaklık dolu siyasal hayatından oldum olası

sakınmış olmasına rağmen Başkan Ward yardımcısının ani ölü-
müyle boşalan bu makama gelmesi için Sandecker'ı ikna etmişti.
Sandecker başkanın onurlu ve tutarlı bir adam olduğunu ve ikinci
komutanına konu mankeni gibi davranmayacağını iyi biliyordu.
Ateş topu amiral kısa zamanda eski başkan yardımcılarının şablo-
nunu bozdu. Temsil görevleri ve devlet erkânının cenazelerinde
boy gösteren bir figür olmayıp, yönetimde kuvvetli bir yer edindi.
Savunma ve güvenlik reformlarının öncülüğünü yaptı, devlet
sponsorluğunda yürütülen bilimsel araştırma fonlarını artırdı ve
denizlerle ilgili çevre koruma projeleri başlattı. Onun zorlaması-
yla yönetim dünya çapında bir balina avcılığı yasağı getirdiği gibi
okyanusu kirletenlere ağır cezalar verilmesini sağladı.

Sandecker toplantı odasına yıldırım gibi dalınca *Sea Rover*'ın
kaybı hakkında konuşmakta olan NUMA yöneticileri suspus ol-
dular.

“Geldiğiniz için teşekkür ederiz amiralim,” dedi Gunn ayağa
kalkıp patronunu masa başına yönlendirerek.

“Son haberler nedir?” diye sordu Sandecker alışılmış hoşbeşi
iskalayarak.

“*Sea Rover*'ın Doğu Çin Denizi'nde gemiye sızan bir grup silah-
lı adam tarafından batırıldığı kesinleşti. Gemi suya gömülmeden
önce mürettebat mucizevi bir şekilde hapsedildikleri ambardan
kaçmayı başardı. Filikalara bindikten sonra Hava Kuvvetleri'ne ait
bir arama-kurtarma uçağı tarafından bulundu, yakınlarda bulunan
bir şilebe haber verildi ve hepsi kurtarıldı. Biz şu anda konuşurken
o şilep Nagasaki'ye doğru yol alıyor. İki kişi dışında gemide bulu-
nan herkes orada.”

“Korsanlar gemiye zorla mı çıkmışlar?”

“Milliyeti bilinmeyen bir komando ekibi gece yarısı gemiye sızıp hiçbir direnişle karşılaşmadan kontrolü ele geçirmişler.”

“Bu Bob Morgan’ın gemisi, değil mi?”

“Evet. Kaptan karşı koymuş, ama bacağından vurulmuş. İkinci kaptan Ryan’la konuştum, bana Morgan’ın iyileşeceğini söyledi. Anlattığına göre saldırganlar Japon Kızıl Ordusu militanları olduklarını öne sürmüşler. Japon bandıralı bir kablo serme gemisiyle oradan kaçmışlar.”

“Saldırı için tuhaf bir gemi seçimi,” dedi Sandecker. “Sanırım, 1411’den çıkarılan biyolojik bombaları da çalmışlardır.”

“Ryan da bunu söyledi. Saldırı zamanında operasyonu tamamlamak üzereymişler. Mürettebat ambardan kurtulduğu zaman *Starfish*’in gemide olmadığı anlaşılmış. Ryan sualtı aracının ve iki pilotunun vinçle saldırı gemisine nakledildiğini düşünüyor.”

“Hemen Dışişleri Bakanlığı’nı arayıp Japon kaynaklarından bir tarama yaptırılmasını isterim.” Sandecker göğüs cebinden azman bir puro çıkarıp ucunu yaktı ve tavana doğru yoğun bir duman üfledi. “Limana girdiğinde bir kablo serme gemisini yakalamak zor olmasa gerek.”

“Ulusal Güvenlik Teşkilatı’nı aradım, onlar da aynı işlemleri yapacaklar. Japon Kızıl Ordusu’nun bu silahlarla ülke içinde bir tehdit oluşturacak beceriye ve teknolojiye sahip olduğunu sanmıyorlar, ama El Kaide ve başka birkaç terörist örgütle olası bağları var mı diye araştıracaklar.”

“Ben de öyle yapardım,” dedi Sandecker purosunu parmakları arasında dolaştırarak. “Bu öğleden sonra başkana rapor vereceğim. Amerikan devletine ait bir gemiyi imha etmenin bedelini fazlasıyla ödeyecekler.”

Toplantı odasındakiler de başlarını sallayarak ona katıldıklarını ifade ettiler. Her ne kadar büyük bir teşkilat olsa da, kurum içindeki bireyler arasında aile gibi sıkı bağlar vardı ve dünyanın bir ucunda meslektaşlarına yapılan bir terör saldırısını herkes yüreğinde hissediyordu.

“Duygularınızı paylaşıyoruz amiralim,” dedi Gunn.

“Kayıp iki personel kimler?” diye sordu Sandecker.

Gunn zorlukla yutkundu. “Dirk ve Summer Pitt. *Starfish*’le birlikte kaçırıldıkları sanılıyor.”

Sandecker kaskatı kesildi. “Tanrım, onları koru. Babalarının haberi var mı?”

“Evet. Şu anda Al Giordino’yla birlikte Filipinlerde bir sualtı çevre tehlikesini önlemeye çalışıyorlar. Onunla uydu telefonundan konuştum; şu anda elimizden gelen her şeyi yaptığımızı biliyor.”

Sandecker sırtını deri koltuğuna yaslayıp başının üstünde yükselen mavi puro dumanına bakarak düşündü. Dirk Pitt’in çocuklarına bir kötülük yapana Tanrı acısın, diye geçirdi içinden.

Oradan on bin kilometre ötede mavi katamaran Kore’nin kıyı sularında 40 millik bir hızla dalgaları yararak ilerlerken Dirk ve Summer da lüks kamaralarında sallanıp duruyorlardı. Katamaran hızla yanlarından geçip dalgasıyla iki küçük balıkçı teknesini ıslattınca adamlar küfrü bastılar.

İki saatlik yolculuk sonunda katamaran iç kısımlara yöneldi ve Han Nehri ağzında benekler gibi duran minik adaların arasından geçti. Pilot yatı nehrin kuzeyine doğru götürüp, Kang’ın yarı gizli barınağı olan Kyodongdo Adası’na sürdü. Gizli video kame-

ralarıyla gözetlenen koya girdikten sonra yüzer iskeleye yanaştı. Mavi katamaran iskelede Kang'ın beyaz *Benetti*'sinin yatının kış tarafına bağlandı.

Tongju gemiden ayrılıp Kang'ın özel malikânesine çıkan asansöre doğru yürürken Dirk ve Summer kamaralarında kaldılar. Kang lüks ofisinde Kvan'la birlikte yönetimini ele geçirmeyi düşündüğü bir radyo parçaları üretim şirketinin mali bilançolarını inceliyordu. Tongju içeriye girip eğilerek selam verirken başını kaldırdı.

“*Baekje* kaptanı Lee görevinin başarıyla tamamlandığını bildirdi,” dedi Kang herhangi bir takdir göstermeden.

Tongju hafifçe başını salladı. “Silahı Amerikan sualtı aracı denizden çıkardıktan sonra ele geçirdik. Bombalardan on tanesinin hâlâ kullanılabilir durumda olduğu belirlendi,” dedi fakat Dirk'ün diğer iki kovani imha ettiğini söylemedi.

“Operasyonumuzu yürütmek için bu kadarı yeter de artar bile,” dedi Kang.

“Gemideki silah uzmanı bilim insanlarımız çok memnun oldular. İnçon'a varır varmaz bombalar biyolojik araştırmalar laboratuvarımıza gönderildi. Laboratuvar şefi kırk sekiz saat içinde gerekli arıtım ve koruma işlemlerinin tamamlanacağını bildirdi.”

“Umarım, o saate kadar *Baekje*'nin dönüştürülmesi de bitmiş olur.”

“Gemi tam zamanında denize açılmaya hazır olacak.”

“Zamanlama çok önemli,” dedi Kang. “Misyon Ulusal Meclis'te referandum oylaması yapılmadan önce başarıyla sonuçlanmalı.”

“Silahların hazırlanmasında bir gecikme olmadığı takdirde biz hazır olacağız,” dedi Tongju güvenle. “Biz limandan ayrılana kadar tersane işçileri büyük bir aşama yapmışlardı.”

“Başka bir yanlış hesaplamayı daha kaldıramayız,” dedi Kang soğuk bir ifadeyle.

Tongju gözlerini kıstı; patronunun ne ima ettiğini anlayamamıştı. Buna aldırmadan devam etti: “Amerikan sualtı aracını kullanan iki kişiyi buraya getirdim. Bunlardan biri Amerika’daki iki ajanımızın ölümünden sorumlu olan adam. Onunla şahsen ilgilenmek isteyeceğinizi düşündüm.”

“Ha, evet, NUMA gemisi mürettebatından kurtarılamayan iki kişi.”

“Kurtarılamayan mı?”

Kvan bir internet haberini Tongju’nun eline tutuşturdu. “Bütün haberlerde var,” dedi. “Doğu Çin Denizi’nde batırılan araştırma gemisi; iki kişi dışında bütün mürettebat kurtarılmış.” Bu haber Kore’nin en büyük gazetesi *Çosun Ilbo*’da yayımlanmıştı.

Tongju’nun yüzü sarardı, ama hiçbir ifade belirtisi göstermedi. “Bu imkânsız. Gemiye batırırken bütün mürettebat ambarda kilitliydi. Hepsini kaçmış olamaz.”

“Kaçmışlar işte,” dedi Kang. “Oradan geçen bir şilep de onları denizden alıp Japonya’ya götürmüş. Gemi batana kadar orada kalıp seyretmedin mi?”

Tongju başını iki yana salladı. “Kurtardığımız bombaları en kısa zamanda teslim etmek istiyorduk.”

“Haberde geminin kazayla çıkan bir yangın sonucu battığı yazıyor. Belli ki, Amerikalılar yeni bir terör saldırısı olduğunu açıklamak istememişler,” dedi Kvan.

“Hem o hem de Doğu Çin Denizi’nde bulunmalarının gerçek nedenini gizlemek istemişler,” diye ekledi Kang. “Belki de medyadaki haber kısıtlaması olayın soruşturmasını daha ağırdan almalarını sağlar.”

“Sahte kimliğimizi çok iyi koruduğumuza eminim,” dedi Tongju. “Saldırı ekibim karışık milletlerden oluşuyordu ve Amerikan gemisindeyken sadece İngilizce ve Japonca konuşuldu.”

“Belki de mürettebatı yok etmekteki başarısızlığın işimize yarayabilir,” dedi Kang. “Japonları biraz daha mahcup eder ve Amerikan istihbaratçılarının bütün dikkatlerini Japonya’ya odaklamasını sağlar. Tabii, ilk iş *Baekje*’yi arayacaklardır. Onu ne kadar çabuk denize indirebilirsek, o kadar iyi olur.”

“Tersaneden gelen haberleri hemen size iletirim,” dedi Tongju. “O iki Amerikalı?”

Kang deri kaplı çizelge defterine göz attı. “Bu akşam birleştirmeye bakanıyla görüşmek için Seul’e gidip yarın döneceğim. Onları o zamana kadar hayatta tut.”

“Onlara son akşam yemeklerini veririm,” dedi Tongju.

Kang bu espri girişimine yüz vermedi ve tekrar önündeki bilanço belgelerine döndü. Bunun ne anlama geldiğini bilen Tongju sessizce ofisten çıktı.

Baeje'nin dış görünüş dönüşümünün yapıldığı İnçon kapalı antreposundan bir kilometre uzakta eski bir kamyonet içindeki iki adam sıradan bir tersane binasının etrafında dolanıyorlardı. Penceresiz binanın çevresi boş paletler ve paslanmaya yüz tutmuş kasalı kamyonlarla doluydu. Binanın ana giriş kapısındaki soluk renkli tabelada KANG NAKLİYAT ŞİRKETİ yazılıydı. Başlarında yağ lekeli beyzbol kepleri, eskimiş iş tulumları içindeki iki adam bu çok gizli tesisin güvenliğinden sorumlu yirmiden fazla ağır silahlı muhafızdan oluşan güvenlik ekibinin elemanlarıydılar. Bina bu bakımsız dış görünüşüyle içerideki üst düzey bilgisayarlı ve yüksek teknolojili mühendislik geliştirme merkezini maskeleydi. Giriş ve üst katlar Kang'ın uydu haberleşmeleri şirketi için gerekli donanımı geliştirmeye ayrılmıştı. Bir grup mühendis gizli dinleme ve keşif kapasitelerini bölgedeki başka ülkelere ve ticari şirketlere ihraç edilecek olan konvansiyonel telekomünikasyon uydularına uyarlamaya çalışıyordu. Bodrum katındaysa Kang'ın birkaç adamı dışında varlığını kimsenin bilmediği, çok sıkı koruma altında olan küçük bir mikrobiyoloji

laboratuvarı vardı. Burada çalışan az sayıdaki bilim insanından çoğu Kuzey Kore'den kaçırılarak getirilmişlerdi. Aileleri hâlâ Kuzey eyaletlerinde olan bu mikrobiyologlar ve bağışıklık uzmanı immünologlar istemleri dışında çalıştırılarak tehlikeli biyolojik ajanlara maruz kalıyorlardı.

I-411'in ölümcül bombaları sessizce bu laboratuvara getirilmiş, buradaki silah uzmanı toz halindeki çiçek virüsünün altmış yıllık bombalardan ayrılmasında biyologlara yardım etmişti. Virüsler Japonlar tarafından dondurularak kurutulduğu için patojenler bozulmadan saklanabilip taşınabiliyordu. Çiçek virüsü yüklü bombalar denizaltının yolculuğu boyunca, hidrojenlenerek kullanılacağı ana kadar ölümcül etkilerini koruyacak şekilde tasarlanmıştı. Porselen kovanları altmış küsur yıl sualtında kalmasına rağmen hiç bozulmamıştı. Bomba yükleri hâlâ ilk günkü gibi etkiliydi.

Krem renkli tozun numunelerini biyo-güvenlikli bir kaba yerleştiren biyologlar büyük bir dikkatle su bazlı bir çözeltici kullanarak virüsleri kontrollü bir şekilde sulandırmaya başladılar. Mikroskop merceği altında küt biçimli mikroorganizmaların uzun uykularından uyanıp, tekrar öldürücü niteliklerini kazanırken çarpışan otolar gibi birbirlerine vurup sekmeleri görülebiliyordu. Geçen onca uzun zamana karşın virüslerin sadece çok küçük bir yüzdesi tekrar canlandırılmadı.

Araştırma laboratuvarı sorumlusu adamakıllı yüklü bir maaşla çalışan Sarghov adında Ukraynalı bir biyologdu. Eski Sovyetler Birliği'nde askeri biyolojik silahlar geliştiren Biopreparat adlı kuruluşta görev yapmış olan Sarghov biyo-silahlar ve gen manipülasyonu konusundaki bilgilerini piyasada en çok para verene satardı. Ülkesinden ayrılmayı hiç istememiş olduğu halde, bir

Politbüro üyesinin karısıyla yatakta basılınca kuruluştaki parlak geleceği fena halde yara almış, hayatından endişe eden Sarghov Romanya'ya kaçarak kendini Karadeniz'deki bir Kang şilebine atmıştı. Gemi kaptanına verdiği yüklü rüşvet sayesinde şirketin önde gelenleriyle tanışınca, bilimsel hünerleri derhal kabul görerek, bunlar yasadışı yollarda kullanılmaya başlanmıştı.

Emrinde yeterli kaynakları olan Sarghov yüksek teknoloji bir DNA araştırma laboratuvarı kurup, bunu iyi bir biyo-mühendis bir mikroorganizmayı küçük parçalara ayırabilmesi, birbirine eklemesi veya genetik yapısını başka bir mikroorganizmayla birleştirebilmesi için gerekli gereçlerle donatmıştı. Sarghov'un bu gizli laboratuvarında tehlikeli bakteriler ve viral patojenler cirit atıyordu. Ne var ki, hâlâ kendisini yetersiz hissetmekteydi. Elindeki stok hepatit B virüsü ve tüberküloz bakterisi gibi herkesin erişebileceği patojenlerden oluşuyordu. Obolensk'teki Rus tesisinde çalışırken elinde olan Ebola, çiçek ve Marburg virüsleri yanında bunların adı bile geçmezdi. Sarghov'un öldürücü bir virüs yaratmak için yaptığı girişimler başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Kendisini bir eli bağlı halde dövüşen bir boksöre benzetiyordu. Çok istediği ve ihtiyacı olan şey, A sınıfında, gerçekten öldürücü bir patojendi.

Kötücül bilime olan katkısı hiç beklenmedik bir kaynaktan geldi. Tokyo'daki bir Kuzey Kore ajanı devlet kayıtlarının imha edildiği merkeze sızmış ve çok gizli Japon belgelerini ele geçirmişti. Japonya hakkında güncel devlet sırları bulacaklarını sanan amirleri bunların eski, İkinci Dünya Savaşı kayıtları olduğunu görünce çok kızdılar. Bu kayıtlar arasında İmparatorluk Ordusu'nun biyolojik silahlarla yaptıkları deneyler vardı ve mevcut hükûmeti mahcup edeceği için imhasına karar verilmişti. Parlak bir istihba-

rat analizcisi I-403 ve I-411'in son misyonları hakkında bilgilere rastladı; Sarghov yakında kendi *Variola major*'ünü^(*) elde edecekti.

Genetik mühendisliğinin Frankenştayn dünyasında biyologlar sıfırdan başlayarak yepyeni bir organizma yaratmanın ne kadar ürkütücü bir iş olduğunu bilirler. Fakat mevcut mikroorganizmaları mutasyona uğratıp sonra bunları yararlı miktarlarda çoğaltmak yetmişli yıllardan beri sürdürülen bir sanat olmuştu. Laboratuvarlarda formüle edilen ve hastalıklarla kuraklığa dirençli tarımsal ürünler bu tip biyo-mühendisliğin toplum için yararlı hizmeti olmuştu. Buna hâlâ tartışmalara açık, süper gelişmiş besi hayvanları üretmek de dahildi. Ne var ki, genetik cerrahinin karanlık bir yüzü de vardı: Önceden kestirilemeyen, fakat büyük ihtimalle ölümcül sonuçları olacak yeni bir virüs veya bakteri yaratılması da çok mümkündü.

Sarghov gibi eğilimleri olan bir adam sadece çiçek virüsünü yeniden canlandırmakla yetinecek değildi. Çok daha fazlasını düşünüyordu. Finlandiyalı asistanının da yardımıyla AIDS'in en yaygın kaynağı olan HIV-1 virüsünün bir numunesini elde etti. HIV-1 üstünde çalışmalar yaparak korkunç AIDS virüsünün kilit bir elementini sentezle yaratmayı başardı. Yeni oluşturduğu çiçek virüsünü alıp bunu son derece değişken olan HIV-1 virüsüyle birleştirerek mutasyona uğramış yeni bir mikrop yaratmaya çalıştı. Bu birleşmeyi harekete geçirecek sentetik elementle güçlenen mutasyonlu virüsler kısa sürede beslenerek büyük miktarlarda çoğaltılabildi. Sonuçta iki ayrı patojenin özelliklerine sahip yeni bir mikroorganizma oluşmuştu. Mikrobiyologlar bazen bu süreçten "kimera" diye söz ederler. Sarghov'un kimerası son derece

---

(*) Çiçek virüsünün en öldürücü türü.

bulaşıcı ve öldürücü olan çiçek virüsü ile bağışıklık sistemini çökerten HIV-1'in karışımı olan tek bir ölümcül süper-virüstü.

Bu mutant patojeni sıfırdan başlayıp büyük miktarlarda üretmek bir hayli zaman gerektiren bir süreçti. Kang'ın zaman çizelgesiyle sınırlanmış olan Sarghov mümkün olduğunca çok miktarda virüs yaratıp bunları yıllar önce Japonların yaptığı gibi dondurarak kuruttu. Kristal haldeki süper-virüs sonra hava bombalarından alınan dondurularak kurutulmuş çiçek virüsüyle karıştırıldı ve farklı bir toksik bileşen oluşturuldu. Ardından bütün bu harman ikinci defa işlemden geçirilip inceltilerek, canlandırma sürecini hızlandıracak güçlendiriciler katıldı.

Kolayca yayılabilecek bir kıvamda olan karışım çok hafif tüplere dolduruldu ve bir sedye üstünde laboratuvarından çıkarıldı. Buradan bir üst kattaki uydu montaj bölümüne getirildi ve makine mühendislerinden oluşan bir ekip tüpleri, içinde hidrojenleme tankı ve aksamı olan büyük, çelik silindirler içine yerleştirdi. Bu işlem beş büyük silindir doldurulup büyük nakliyat sandıklarına yerleştirilene kadar sürdü. Bir forklift bu sandıkları, daha önce bombaları gemiden getiren kapalı kamyonete taşıdı. Kamyonet yeni silahla kapalı antrepoya gidecekti.

Sarghov alacağı yüklü primi düşünerek gülümsedi. Bitkin düşmüş ekibi işi zamanında bitirmiş, yılanmış çiçek virüsünü katliam yapabilecek boyutlara çıkarmıştı. Kırk sekiz saatten az bir süre içinde Sarghov ve ekibi altmış yıllık virüsten, dünyada benzeri görülmemiş, yepyeni bir katil yaratmışlardı.

“Ne demek gemi hiçbir yerde görülmedi?” diye homurdandı Gunn.

FBI Uluslararası Terörizm Operasyonları şube şefi olan Tyler adındaki adam masasında duran dosyayı açtı ve içindekileri hızla okudu.

“Kablo serme gemisi *Baekje*’nin nerede olduğu konusunda hiçbir bilgi edinilmedi. Japonya Ulusal Polis Teşkilatı ülkedeki bütün limanları denetleyip, sizin NUMA mürettebatı tarafından verilen tanıma biraz bile benzeyen bütün gemileri kontrol etti. Şu ana kadar bir şey çıkmadı.”

“Japonya dışındaki limanlara baktınız mı?”

“Interpol aracılığıyla uluslararası bir duyuru yapıldı; anladığım kadarıyla başkan yardımcısının ricası üzerine CIA’in de bilgi sağlaması istenmiş. Şu ana kadar hiçbir bilgi alınamadı. Bu geminin gizlenebileceği milyonlarca yer var Rudi, ya da belki kendi kendini batırmıştır.”

“*Sea Rover*’ın batırıldığı alanın uydu görüntülerinden bir şey çıkmadı mı?”

“Burada talihsiz bir zamanlama oldu. İran’la aramızdaki son siyasi gerginlikler üzerine Ulusal Keşif Ofisi birçok yüksek çözünürlüklü görüntüleme kaynağını Ortadoğu’ya yerleştirdi. Şu anda Doğu Çin Denizi ölü bölgelerden biri olduğu için sadece sabit olmayan uydular tarafından periyodik olarak taranıyor. Yani, *Baekje* bu uydunun bir daha oradan geçişine kadar dokuz yüz kilometre yol almış olabilir. Son birkaç günün görüntülerini bekliyorum, ama fazla ümitlenmemem söylendi.”

Gunn karşısındaki saçları seyrelmiş, kolalı beyaz gömlek giyen adamın mevcut kaynaklarla elinden geleni yapan bir profesyonel olduğunu anlayınca öfkesi yatıştı. “Geminin geçmişi hakkında bir ipucu var mı?” diye sordu.

“Sizin elemanınız Hiram Yaeger o konuda bize çok yardımcı oldu. NUMA bilgisayar bankasında dünyanın bütün kayıtlı gemilerini araştırarak bu gemiyi *Baekje* olarak Yaeger tanıtladı. NUMA mürettebatının verdiği bilgilere bakılırsa dünyada o büyüklükte ve tipte kablo serme gemilerinden sadece kırk tane varmış. Bu listeyi sahipleri veya kiralayanların Asyalı olduğu on iki gemiye kadar daralttık ve *Baekje* seyir halindeyken kayıp olduğu ortaya çıktı.” Tyler dosyasından bir faks sayfası çıkardı.

“İşte gemi hakkındaki ayrıntılı bilgi. Kablo serme gemisi *Baekje*, uzunluğu yüz elli metre, 9.500 tonluk. 1998 yılında Güney Kore, Ulsan’daki Hyundai Mipo Tersanesi’nde inşa edilmiş. 1998’den 2000 yılında kadar İnçon, Güney Kore’deki Kang Nakliyat Şirketi geminin sahibi olup işletmiş. 2000 yılından beri de Japon Denizi’nde ve civarında kablo serme hizmetleri veren Japonya Nippon Telgraf ve Telefon Şirketi’ne kiralanmış.”

Tyler dosyayı masaya bırakıp doğrudan Gunn’ın gözlerine baktı.

“NTT’nin kira sözleşmesi altı ay önce bitmiş; o sırada *Baekje* hiç kullanılmadan bir Yokohoma limanında duruyormuş. Son olarak Osaka’da görüldüğü sanılıyor; *Sea Rover*’ı Doğu Çin Denizi’ne kadar takip etmeye de oradan başladığı belli.”

“Gemi NTT’den zorla mı alınmış?”

“Hayır. NTT yetkilileri gemiyi yeniden kiralama sözleşmesinde isimlerini görünce çok şaşırılmışlar, çünkü fiber-optik kablo serme işleri çoktan tamamlanmış. Gemiyi yeniden kiralayan NTT şirketi temsilcileri aslında Kang şirketini de aldatan sahtekârlarmış. Her şey yasal görüldüğü için Kang yetkilileri gerekli belgeleri hazırlamışlar, ama içlerinden biri NTT’nin kendi mürettebatını sağlayacağı söylenince şaşırmış, çünkü daha önce böyle olmamış. Kang Nakliyat Şirketi şimdi sigorta şirketinin gemilerini tazmin etmesi için dava açmaya hazırlanıyor.”

“Birileri içeriden bilgi edinmiş olmalı. Japon Kızıl Ordusu ve NTT arasında ilişki olduğunu gösteren bir şey var mı?”

“Şu ana kadar öyle bir şeye rastlamadık, ama araştırmayı sürdürüyoruz. NTT yöneticileri bizimle tam bir işbirliği içindeler ve adlarının bir an önce temize çıkmasını istiyorlar. Şirketin resmi sponsorluk yapması akla yatkın görünmüyor, ama Japon yetkililer bunun şirket çalışanlarından bir grup olabileceği ihtimali üstünde duruyorlar.”

Gunn başını iki yana salladı. “Demek ki, bir anda buhar olmuş yüz elli metre uzunluğunda bir gemi var. Bir ABD araştırma gemisi batırıldı, ama tek bir zanlı yok. İki adamım kaçırıldı, öldürülmüş olabilirler, ama onları nerede aramaya başlayacağımızı bile bilmiyoruz.”

“Biz de çok üzgünüz Rudi, ama er geç bu adamları yakalayacağız. Bazen bu işler biraz zaman alır.”

Zaman, diye geçirdi içinden Gunn. Dirk ve Summer'ın ne kadar zamanları kalmıştı? Dahası, hiç zamanları var mıydı?

Sıcak duş çok keyifliydi. Summer yirmi dakika bu zevki yaşadıktan sonra musluğu kapadı ve havlusuna uzandı. Yıkanmayalı dört gün olmuştu. Son birkaç gün yaşananları aklından geçirirken duş kabininden çıktı ve kurulanıp havluyu vücuduna sardı. Önünde yaldızlı armatürleri olan iki lavabonun bulunduğu uzun bir mermer tezgâh vardı. Eğimli ayna tavana kadar yükseliyordu. Bu suratsız heriflerin hakkını vermek gerekirdi. Hiç de zevksiz sayılmazlardı.

Motorlu yatta geceyi rahatsız bir uykuyla geçirmişler, elleri arkadan kelepçeli olarak çift kişilik yatakta kardeşiyle nöbetleşe yatmışlardı. Sabah olunca üç kişilik silahlı bir muhafız ekibi onları kıyıya çıkarmıştı. Önlerindeki kaya duvara tünemiş gibi görünen muazzam malikâneye bakınca Dirk, "İnsana Berghof'u hatırlatıyor," demişti. Gerçekten de Han Nehri'ne tepeden bakan taş bina Hitler'in Alman Alplerindeki tatil köşkünü andırıyordu. Etrafta dolanan siyah gömlekli adamlar da bu benzetmeyi kuvvetlendir-mektedir.

Asansörle çıkıp bir iç koridora girdiler ve iki misafir odasına götürüldüler. Muhafız havlar gibi bir İngilizceyle, "Bay Kang'la akşam yemeği için hazır olun, saat iki," dedi.

Summer duş yaparken Dirk de bitişikteki lüks odasında kaçmalarına yarayacak bir şey aramıştı. Penceresiz odalar uçurumun yüzüne oyularak yapılmış, giriş ve çıkış için tek yol koridora açılan kapıydı. Her iki odanın açık kapısı önünde iki silahlı muhafız bekliyordu. Eğer bir şekilde kaçacaklarsa, buradan olmayacağı belliydi.

Summer saçlarını kurularken kendini lüksün nimetlerine kaptırdı ve etrafındaki şeylerin tadını çıkardı. Mermer tezgâh üstünde bir dizi egzotik parfüm ve vücut losyonundan leylak kokusu çıkıyordu. Bir köşede kadın misafirler için birbirinden güzel ipek elbiseler asılıydı. Summer parmaklarını elbiseler üstünde gezdirirken ateş kırmızısı bir elbise ve buna uyan, ölçüsü onun-
kine yakın kısa bir ceket buldu. Bu elbiseyi ve ceketini giydikten sonra aynanın karşısına geçip baktı. Göğüs kısmı biraz sıkıyordu, ama tipik bir Çinli oyuncak bebek gibi, çok güzel olmuştu. Dolabın altında bir düzineden fazla ayakkabı vardı; Summer düz topuklu, siyah bir çift bulup ayaklarına geçirirken tırnağını kırdı. İçgüdüsel bir davranışla hemen banyodaki tezgâha gitti ve orada kadınların olmazsa olmaz eşyası olan bir tırnak törpüsü buldu. Üstelik kartondan yapılmış ucuz törpülerden değildi. Porselen bir sapı ve metal törpüsü vardı. Tırnağını törpüledikten sonra hiç düşünmeden bunu cebine attı. Bir dakika sonra kapısı tıklatıldı.

Namluların ucunda odasından çıkınca sırtına iki tüfek dayanmış olduğu halde gayet rahat görünen Dirk'le karşılaştı. Dirk kardeşine bakınca bir çakal ıslığı çıkardı.

"Korkarım bu gece faytonunu sadece iki tane sıçan sürececek *Külkedisi*," diye takıldı arkasındaki iki muhafızı parmağıyla göstererek.

"Sen de yine boru anahtarı gibi görünmekten vazgeçmemişsin," diye karşılık verdi Summer kardeşinin kaçırıldığı andan beri üstünde olan ter ve yağ içindeki NUMA tulumunu işaret ederek.

"Korkarım benim gardırobumdaki elbiseler biraz kısaydı," dedi Dirk.

Onların bu gevezeliğinden sıkılan muhafızlar silahlarıyla dürtterek iki kardeşi bir kat yukarıya çıkaracak olan asansöre gö-

türdüler. Asansör kapısı açılınca Kang'ın muhteşem bir manzarası olan yemek salonuna girdiler. Kang masanın başında oturmuş deri kaplı bir klasörü incelerken sol omzunun arkasındaki Tongju heykel gibi duruyordu. Koreli işadamları bir gezi gemisi kaptanı gibi pahalı bir lacivert takım elbise giymiş, kıyafetini kestane rengi ipek bir kravatla tamamlamıştı. Çelik gibi çekik gözleri bir an asansöre çevrildiyse de, sonra hemen ifadesiz bir yüzle önündeki klasöre bakmaya devam etti.

Dirk ve Summer sofraya götürüldüler; bulundukları yerde pencereden görünen manzaraya hayranlıkla baktılar. Altlarındaki koydan kıvrılarak uzanan bir haliç uzakta nehirle buluşuyordu. Masanın önünde ayakta dururlarken Tongju'nun şehvet dolu bakışını yakalayan Summer ürperdi. Kang ise kaşlarını kaldırıp buz gibi gözlerle baktı. Summer'ın temizlenip, şık giyinmesi bu habisi ortamda çok naif kalıyordu. İpek elbise içinde kendisini budala gibi hissederek ellerini önünde kenetledi. Ama kardeşine bakınca endişesi biraz azaldı.

Dirk korkuyor olsa bile, bunu hiç belli etmiyordu. Çenesini meydan okur gibi öne çıkarmış, yüzüne bu saçmalıktan bıktığını belli eden bir ifade oturtmuştu. Ondandır yirmi santim daha kısa olan Tongju'ya tepeden bakmanın tadını çıkarıyordu. Tongju buna aldırmadan patronuna bilgi verdi.

“NUMA sualtı aracının pilotları.”

“Dae-jong Kang,” dedi Dirk, Tongju'yu yok sayarak. “Kang Holding CEO'su.”

Kang hafifçe başını sallayarak doğruladı ve Dirk'le Summer'ın oturması için işaret etti. Muhafızlar gözlerini tutsaklarından ayırmadan duvar kenarına çekilirlerken, Tongju da sofraya, Dirk'ün karşısına oturdu.

“Bay Pitt Amerika’daki iki adamımızın ölümünden sorumlu olan adamdır,” dedi Tongju gözlerini kısarak Dirk’e bakarken.

Dirk bununla gurur duyuyormuş gibi başını salladı. Tahmin ettiği gibi, iki Japon denizaltısından çıkarılanlar ve Vaşon Adası’ndaki onları öldürme girişimi birbiriyle bağlantılıydı.

“Dünya küçük,” dedi Kang.

“Senin gibi katiller için fazla küçük,” diye tısladı Summer öfkesini bastıramayarak.

Kang bu sataşmayı umursamadı. “Yazık. Seattle’daki adamlar Tongju’nun en iyi ajanlarındandı.”

“Aslında trajik bir kazaydı,” dedi Dirk. “Bir dahaki sefere adamlarını araba kullanmasını bilenlerden seçersin,” diye ekledi Tongju’ya buz gibi bakarak.

“Çok şanslıymışız, yoksa bombaları *I-411*’den çıkarma operasyonundaki cömert yardımlarınızdan mahrum kalacaktık,” dedi Kang. “Sizi o denizaltılara neyin yönelttiğini çok merak ediyorum.”

“Tesadüf sonucu. Bundan önceki bir Japon denizaltısının Oregon sahillerine birkaç siyanürlü bomba attığını öğrenince acaba birileri buna benzer bombalar bulup Aleut Adaları’nda kullanmış mı diye merak ettim. *I-403*’e dalıp biyolojik bomba kalıntılarını bulduğum zaman da bu işin içinde daha büyük bir kumpas olduğunu anladım.”

“Denizaltı batarken bombaların hasar görmesi çok üzücü,” dedi Kang. “Onları oradan çıkarmak çok daha kolay olurdu.”

“Ama hasar görmemiş bir bombayı çıkarıp Aleut Adaları’nda kullandınız,” dedi Dirk.

Kang bu sözlere belli belirsiz bir şaşkınlık gösterdi. “Elbette,” dedi. “Japonların bir kimyasal ve biyolojik patojeni tek bir silah

içinde birleştirmeleri çok ilginç. Deneme salımımız çift yönlü salımla biyolojik patojenin etkisinin azaldığını gösterdi. Buna karşılık kimyasal bileşen de bizim tahminimizden daha etkili oldu.”

“İki Amerikan Sahil Güvenlik görevlisini öldürecek kadar etkiliydi,” dedi Summer.

Kang omuz silkti. “Nasıl oldu da o iki Amerikalı denizcinin ölümüne bu kadar ilgi gösterdiniz? Orada mıydınız?”

Summer sessizce başını iki yana sallarken cevabı Dirk verdi.

“Sizin balıkçı teknенizin ateş edip düşürdüğü helikopterin pilotu bendim.”

Kang ve Tongju kuşkulu gözlerle birbirlerine baktılar. “Çok dayanıklı bir adamsınız Bay Pitt,” dedi Kang sonunda.

Dirk cevap veremedi. Bir yan kapı açıldı ve beyaz garson ceketli iki adam omuzlarında taşıdıkları büyük gümüş tepsilerle içeriye girdiler. Herkesin önüne deniz ürünleriyle dolu tabaklar kondu; yanında Veuve Clicquot şampanya servis edildi. Günlerden beri doğru dürüst yemek yememiş olan Dirk ve Summer yiyeceklere saldırırken konuşmaya ara verilmedi.

“Hükümetiniz... sanırım Japonlara pek sıcak bakmıyor,” dedi Kang.

“Japon Kızıl Ordusu kimliğiyle yaptığınız karanlık eylemler akıllıca uydurulmuş bir kılıftı, ama devletim işin gerçeğini biliyor. İki suikastçınızın Koreli olduğu belirlendi,” dedi Dirk, Tongju'ya bakıp sırtarak. “Sanırım, yetkililer her an kapına dayanırlar Kang.”

Kang'ın kaşları bir anlığına çatıldıysa da, bu yalanı yutmadığı belliydi. “Takdire değer bir çalışma. Ama işin gerçeği, o iki adam işverenlerinin kim olduğunu hiç bilmiyorlardı. Evet, bizim niyetimiz hakkında hiçbir fikriniz olmadığı belli.”

“Uzun yıllar ülkenizi zorbalıkla sömürdüğü için Kore’nin Japonya’ya karşı duyduğu düşmanlık herkesçe biliniyor,” diye devam etti Dirk. “Bu çeşit silahları ele geçiren çarpık zihniyetli insanların onları tarihi bir düşmana karşı kullanmak istemelerinde şaşılacak bir şey yok. Bu durumda sizin düşmanınız da Japonya oluyor.”

Kang gülümseyerek arkasına yaslandı. “Güzel bir blöftü Bay Pitt. Bombaları çıkarma operasyonu sırasında NUMA gemisinin silahsız ve refakatçi eşliğinde olmayışına bakılırsa devletiniz 1-403’te bulduklarınızı pek önemsememiş. Ayrıca, biyolojik silahların kime karşı kullanılacağı yönündeki tahmininiz de son derece isabetsiz.”

“Peki, o silahlarla... ne yapmayı düşünüyorsunuz?” diye sordu Summer.

“Belki sizin ülkenize karşı kullanırız,” diye kılçık attı Kang ve Summer’ın renginin atmasına neden oldu. “Belki de öyle yapmıyoruz.”

“Amerika Birleşik Devletleri’nde bütün nüfusa yetecek kadar çiçek aşısı var,” dedi Dirk. “On binlerce sağlık görevlisi şimdiden aşılandı bile. Çiçek virüsünün salımı olsa olsa, küçük çaplı bir paniğe yol açar. Yani, ciddi bir salgın çıkma tehlikesi yok.”

“Elbette, normal çiçek virüsünün salımı sadece ufak çaplı bir sorun yaratır. Ama bir kimeraya karşı bütün aşılarınız etkisiz kalır.”

“Kimera mı? Yunan mitolojisindeki gibi mi? Kısmen aslan, kısmen keçi ve kısmen yılan olan canavar mı?”

“Evet. Başka tür bir canavar diyelim: Her bir patojenin öldürücü niteliklerine sahip tek bir organizmada birleştirilmiş bir

melez virüs. Bütün aşılarınızın gülünç bir şekilde etkisiz kalacağı biyolojik bir silah.”

“Fakat, Tanrı aşkına, neden?” diye sordu Summer.

Kang acele etmeden yemeğini bitirip, peçetesini düzgün bir şekilde üçe katladıktan sonra konuştu.

“Ülkem ellili yıllarda sizlerin müdahalenizden beri bölünmüş durumda. Siz Amerikalıların bir türlü anlayamadığı şey, bütün Korelilerin bir gün yarımadamızın tek bir ülke halinde birleşmesini istemesidir. Dışarıdan işgüzarların müdahalesi bu rüyayı gerçekleştirmemize engel oluyor. Tıpkı topraklarımızda bulunan yabancı orduların varlığı gibi.”

“Güney Kore’deki Amerikan ordusu bu birleşmenin Kuzey Kore süngüsü ucunda gerçekleşmemesi için orada bulunuyor,” dedi Dirk.

“Güney Kore’nin savaştacak yüreği yok; Kuzey Kore’nin askeri gücü de bu birleşme sırasında düzeni sağlamak ve önderlik etmek için gereken vasıflara sahip.”

“Buna inanamıyorum,” diye homurdandı Summer. “Yosif Stalin karikatürüyle oturmuş yemek yiyoruz.”

Bu sözlerden bir anlam çıkaramayan Kang devam etti. “Güney Kore’nin genç nüfusu sizin askeri işgalinizden ve yurttaşlarına yapılan tacizlerden usandı. Onlar birleşmeden korkmuyorlar ve hızlı bir çözüm için gerekeni yapacaklar.”

“Başka bir deyişle, Amerikan ordusu çıktıktan sonra Kuzey Kore, Güney’e girecek ve zorla ülkeyi birleştirecek.”

“Yapılan tahminlere göre Amerikan askerleri olmadan Kore Yarımadası’nın yüzde sekseni yetmiş iki saat içinde işgal edilebiliyor. Can kaybı kaçınılmaz, ama Amerika, Japonya veya herhangi

bir dış güç müdahale fırsatı bulamadan ülke İşçi Partisi yönetiminde birleşmiş olacak.”

Dirk ve Summer hayret dolu bir sessizlik içinde oturuyorlardı. Japon çiçek virüsünü kullanan bir terörist ihtimali için duydukları korku yersiz değildi, ama işin bu boyutlarda olabileceği hiç akıllarına gelmemişti. Güney Kore Cumhuriyeti’nin lağvedilmesiyle birlikte milyonlarca Amerikalının ölümü...

“Galiba Amerika Birleşik Devletleri’nin bir terörist saldırısı karşısında ne kadar kararlı bir tutum alabileceğini hesaba katmıyorsun,” dedi Dirk. “Başkanımız çok çabuk ve sert karşılık vermekte hiç tereddüt etmez.”

“Olabilir. Ama karşılığı kime verecek? Olayların örgüsü hâlâ Japonları gösteriyor.”

“Japon Kızıl Ordusu,” diye düzeltti Dirk.

“Japon Kızıl Ordusu. Anlamıyor musunuz, başka hiçbir ihtimal yok. Askeriye, istihbaratçıların ve siyasi kaynaklarınız tamamen Japonya’ya odaklanmışken, biz de hükümetimiz kanalıyla bütün Amerikan askeri personelinin otuz gün içinde Kore Yarımadası’ndan çıkmasını talep edeceğiz. Ülkenizin şapşal medyası salgında ölenlerin sayısıyla deliye dönüp bunun suçlusunu Japonya’da ararken, Amerikan ordusunun Kore’den kovulması ikinci sayfa haberi olacak.”

“İstihbarat kuruluşlarımız sonunda Kızıl Ordu maskesinin ardını görüp eylemlerin sen ve Kuzey’deki komünist yoldaşlarından kaynaklandığını anlayacaklardır.”

“Olabilir. Ama bu ne kadar sürer? Ülkenizin kendi başkanlığınızda 2001’de gerçekleşen şarbon gazı ölümlerini çözmesi ne kadar sürdü? O gün geldiğinde, eğer gelirse, artık duygusallık

o kadar keskin olmayacak. Sizlerin dediği gibi, artık sadece bir tartışma konusu olacak.”

“Milyonlarca insanın ölümü için tartışma konusu mu diyor-sun?” dedi Summer. “Sen hastasın.”

“Ellili yıllarda kaç yurttaşımı öldürdünüz?” dedi Kang gözle-rinden öfke kıvılcımları saçarak.

“Topraklarınızda bizim de epeyce kanımız döküldü,” diye babalandı Summer onun öfkeli bakışına karşılık vererek.

O sırada Dirk karşısında oturan Tongju’yu süzüyordu. Ada-mın siyah gözleri kısılmış, Summer’a odaklanmıştı. İnsanların Kang’la böyle küstahça konuşmalarına alışkın değildi; özellikle de bir kadının... Yüzü ifadesiz olmasına rağmen bakışıyla öldüre-cek gibiydi.

“Bu arada kendi ticari işlerini gözden çıkarmış olmuyor musun?” diye sordu Dirk. “İşçi Partisi dizginleri ele alacak olursa sanayi kuruluşların para basmaya devam etmeyecek.”

Kang gülümsedi. “Siz Amerikalılar... oldum olası kapitalist-siniz. Şirketlerimin yarısını zaten bir Fransız holdingine sattım; ödeme de İsviçre frangı üzerinden yapıldı. Vatanım tekrar birleş-tiği zaman Güney Kore’nin sanayi kaynaklarını benden başka kim daha iyi yönetebilir?”

“İyi plan doğrusu,” dedi Dirk. “Ne yazık ki, totaliter bir re-jimin zorla el koyduğu malları satın almak isteyen tek bir ülke çıkmayacak.”

“Çin’i unutuyorsunuz Bay Pitt. Sadece muazzam bir pazar olmakla kalmayacak, ayrıca malları dünya pazarlarına satan bir kanal olacak. İktidar değişimi sırasında ticaret akışında bir tıka-nıklık olacaktır tabii ama üretim hızla kendini toparlayacak. Ucuz ve kaliteli ürünler için her zaman talep vardır.”

“Elbette,” dedi Dirk alaycı bir tonla. “Bana komünist bir ülkeden çıkan tek bir kaliteli ürün söylesene. Kabul et Kang, yeni bir küresel otoritenin kaybeden tarafında bulunuyorsun. Artık dünyada kişisel zenginliklerini askeri güç veya en büyük olma hayalleri kurarak kendi yurttaşlarını kazıklamak için kullanan despotlara yer yok. Sen ve yoldaşların bu arada biraz eğlenebilirsiniz, ama sonunda sizin için yabancı bir terim olan özgürlük hepinizin üstünden bir silindir gibi geçecektir.”

Kang uzun bir an ses çıkarmadan oturdu; yüzünde huzursuz bir ifade vardı. “Vatandaşlık bilgisi dersi için teşekkür ederim. Çok keyifli bir yemek oldu. Hoşça kalın Bayan Pitt ve Bay Pitt,” dedi buz gibi bir sesle.

Kang duvar tarafına şöyle bir bakar bakmaz muhafızlar gelip Dirk ve Summer’ı ayağa kaldırdılar. Bir an Dirk’ün aklından sofradaki bıçaklardan birini alıp muhafızlara saldırmak geçtiyse de, Tongju’nun elindeki, göğsüne doğrultulmuş Glock tabancayı görünce vazgeçti.

“Onları nehir mağarasına götürün,” diye emretti Kang.

“Konukseverliğin için teşekkür ederiz,” dedi Dirk. “Bir an önce biz de seni ağırlamak isteriz.”

Kang ona karşılık vermeden sadece muhafızlara başını sallamakla yetindi. Adamlar onları ite kaka asansöre götürürlerken Dirk ve Summer bir an göz göze geldiler. Artık fazla zamanları kalmamıştı. Kang’ın elinden kurtulacaklarsa, bir an önce harekete geçmeleri gerekiyordu.

İlk önemli sorun Tongju ve elindeki Glock 22 tabancaydı. Adam namluyu her an onlara doğrulttuğu için herhangi bir direniş boşuna olacaktı, çünkü Tongju tetiği çekmekte tereddüt etmezdi. Muhafızlar Dirk ve Summer’ı asansöre götürürlerken Tongju

elinde tabancasıyla arkadan geldi. Kapılar açılır açılmaz Dirk ve Summer'ı asansörün arka tarafına ittiler. Tongju, birkaç emir verdikten sonra asansöre binmeyip, muhafızlardan biriyle yemek salonunda kaldı. Öldürücü bakışlarını sürdürürken Dirk'ün de bu durumdan çok memnun olduğunu anlayamadı.

Asansör kabini beş kişiyle sıkış sıkış olmuştu ki, bu da onların avantajıydı. Dirk ve Summer kısa bir an bakiştılar; Summer anladığını belirtmek için göz kırptı. Sonra hemen midesini tutup iki büklüm oldu ve kusacakmış gibi sesler çıkarmaya başladı. En yakınındaki kafası kazınmış muhafız yemi yutup Summer'a doğru hafifçe eğildi. Summer birden doğruldu ve bütün gücüyle adamın kasığına bir diz attı. Adamın gözleri yerinden fırlayacakmış gibi oldu, acıyla bağırarak büzüldü.

Summer'ın hamlesi iki numaralı muhafızı etkisiz hale getirmek için Dirk'e fırsat yarattı. İlk başta üç muhafızın da dikkati Summer'a çevrildiği için Dirk adamın çenesine çok sert bir aparküt vurarak ayaklarını yerden kesti. Adam baygın halde yere yığıldı.

Üç numaralı muhafız bir adım geri çekilip tüfeğini Dirk'e çevirmek istediye de, Summer diz attığı adamı omuzlarından kavrayıp tüfekli muhafızın üstüne itti. Hâlâ inlemekte olan adam savruk bir şekilde arkadaşının üstüne yığılırken Dirk araya girip tüfekli adamın şakağına müthiş bir kroşe patlattı. Sersemleyen adam bir karate tekmesiyle karşılık vermeye çalıştı, ama Dirk sağ yumruğunu adamın gırtlığına indirince muhafızın yüzü morardı ve dizleri üstüne çöküp nefes almaya çalıştı. Dirk onun tüfeğini aldı ve dipçiğiyle suratına vurdu. Adam baygın halde yere yığıldı.

"İyi maç çıkardın," dedi Summer.

“İkinci raundu beklemeyelim,” dedi Dirk asansör kata gelip yavaşlarken. Sonra kapı açılır açılmaz dışarıya fırlamak için hazırlandı. Ne var ki, gideceği bir yer yoktu. Burunlarına dayanmış üç AK-47’yle karşılaştılar. Televizyon monitörleri başında oturmakta olan güvenlik görevlisi asansörde olup bitenleri görmüş, vakit geçirmeden bir grup muhafızı asansöre yöneltmişti.

Koreli muhafızlar kendi dillerinde bir emir verdiler; anlamı açıktı. Dirk ve Summer oldukları yerde kaldılar. Dirk yavaşça eğilip tüfeği yere bırakırken arkasında bir kıpırtı olduğunu çok geç fark etti. Dönüp baktığında asansörün içindeki üçüncü muhafız tüfeğinin dipçliğini kafasına indirdi.

Dirk o an kör edici bir ışık ve yıldızları gördü, bir ara Summer’ın ayakları görüş alanına girdi. Ama bu da çok sürmedi, boş bir çuval gibi yere yığılırken dünyası karardı.

Kafatasının tepesinden ayak parmaklarına kadar inen müt-hiş sancı Dirk'e hâlâ sağ olduğunu gösteren en büyük belirtiydi. Yavaş yavaş bilinci yerine gelirken bilekleri, kolları ve omuzlarının sızladığını hissetti, fakat başındaki kah-redici ağrının yanında hepsi hafif kalıyordu. Ama en çok akıl karıştıran duyu ayaklarından ve bacaklarından geliyordu, çünkü Dirk su dolu bir varilin içinde durmaktaydı. Beynindeki sis bulutu dağılınca gözlerini açtı ve ıslak, karanlık bir mağara içinde olduğunu anladı.

"Canlılar dünyasına hoş geldin," dedi Summer sesi yankılanarak.

"Bana çarpan kamyonun plakasını almışsındır umarım," dedi Dirk dili pelteleşmiş halde.

"Aldım, ama trafik sigortası yokmuş."

"Neredeyiz yahu?" diye sordu Dirk beyinde zaman ve mekân mevhumu yerine otururken.

"Kang'ın yüzer iskelesi kenarında bir mağaradayız. Göbeğini gıdıklayan su Han Nehri'dir."

Dirk'ün su dolu varil sandığı şey aslında mağaranın içinde yükselmekte olan suydı. Artık görüşü berraklaştığı için Dirk o bulanık aydınlıkta Summer'ın elleri iki yana açılmış halde iki büyük mavna çıpasına kelepçelenmiş olduğunu görebildi. Bu çıpalar aslında bir metre karelik beton bloklardı. Bu beyaz blokların üstü soluk yeşil bir mantar örtüsüyle kaplıydı ve tepelerinde demir palamar halkaları vardı. Dirk mağarada bunlardan bir düzine kadar bulunduğunu gördü. O ve Summer birbirlerine bitişik duruyorlardı, kolları iki yana açık halde betonlara kelepçeliydi.

Dirk loş ışıklı mağaranın içini gözleriyle taradı. Bir süre sonra aradığı şeyi mağara duvarında buldu. Bu, suyun en yüksek seviyesini gösteren çizgiydi ve başlarının iki karış üstünde bir yükseklikteydi.

“Yavaş yavaş boğularak öleceğiz,” dedi.

“Dostumuz Tongju böyle istedi,” dedi Summer. “Burada beraber boğulalım diye muhafızlardan birinin seni vurmasına engel oldu.”

“Ona bir teşekkür kartı göndereyim,” dedi Dirk. Su seviyesi göğüs hizasına gelmişti.

“Su hızla yükseliyor.”

“Han Nehri ağzının yakınındayız, burada gelgit çok olur,” dedi Summer. “Son bir saat içinde su seviyesinin bir karıştan fazla yükseldiğini tahmin ediyorum.”

Kız kardeşinin gözlerindeki korkuyu gören Dirk bir kaçış yolu bulmak için hızla düşünmeye başladı. “O halde, en fazla bir buçuk saat zamanımız var.”

“Şu anda bir şey hatırladım,” dedi Summer. “Yan cebimde küçük bir tırnak törpüsü var. Sinek raketiyle dinozor öldürmeye çalışmak gibi olacak ama belki işe yarar.”

“Olabilir; onu bana doğru atsana.”

“Buradaki halka epey çürümüş görünüyor,” dedi Summer sol bileğini çekmeye çalışarak.

“Belki yardım edebilirim.” Dirk destek almak için gövdesini beton bloklara dayadıktan sonra bacaklarını Summer’a doğru kaydırды. Tek bacağını kaldırıp tabanını demir halkaya dayadı ve var gücüyle metal halkaya bastırды.

Hiçbir şey olmadı.

Topuğu halkaya gelecek biçimde ayağını döndürüp bir kez daha bastırды. Bu defa halka Summer’a doğru biraz büküldü. Dirk vücut ağırlığını vererek üst üste bastırdıktan sonra halkanın doksan derece eğilmesini sağlayabildi.

“Pekâlâ, şimdi onu tekrar düzeltmek için yardımın gerekecek,” dedi. “Üç kadar sayınca birlikte bastıracağız.”

Dirk ayağını halkanın arkasına getirip bacağını kendine doğru çekti. Summer da kelepçeli elini çekerek birlikte halkanın yine dikey pozisyona gelmesini sağladılar.

“Eğlenceli oldu, değil mi?” dedi Dirk. “Hadi, bir daha deneyelim.”

Yirmi dakika boyunca halkayı ileri geri büktiler; eskimiş demirin çekme direnci azaldıkça bükme işi daha da kolaylaştı. Dirk son bir tekme atınca halka nihayet beton tabanından kırılarak ayrıldı ve Summer’ın sol kolu serbest kaldı. Summer hemen elini ipek ceketinin yan cebine götürüp porselen saplı tırnak törpüsünü çıkardı.

“Törpüyü aldım. Bunu kelepçe üstünde mi deneyeyim, yoksa halkada mı?” diye sordu.

“Halka üstünde çalış. Daha kalın olmasına rağmen çelik kelepçelerden daha yumuşaktır.”

Summer törpüyü testere gibi kullanarak palamar halkasının dibini törpülemeye başladı. O yarı karanlıkta bu işi yapmak son derece zor bir işti, ama Summer'ın tecrübeli bir dalgıç oluşu ona bir avantaj sağlıyordu. Yıllarca görüş alanının çok sınırlı olduğu bulanık sularda batık araması onun dokunma duyusunu öyle çok geliştirmişti ki, bir batık hakkında temas sonucu öğrendikleri gözle gördüklerinden daha fazlaydı.

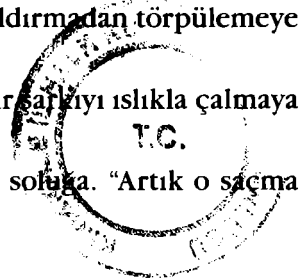
Törpünün paslı halkanın dış katını hızla kestiğini hissedince sevindi, ama demirin iç kısımlarındaki sert tabakaya gelince kesme işi çok yavaşladı. Yükselen su seviyesi artık göğsünü aşmıştı; telaşla birlikte vücudu adrenalin pompalamaya başladı. Summer artık suyun altında kalan halkayı kesmek için törpüyü var gücüyle itip çekiyor, birer milimetrelik aşamalar sağlayabiliyordu. Nefes almak için durunca ellerini halkanın üstüne yerleştirip itmeye ve çekmeye başladı. Bu arada bir miktar nehir suyu yutmaktan da kurtulamamıştı. Nihayet halkayı tamamen kesip tamamen serbest kaldı.

“Başardım!” diye sevinçle bağırdı.

“O törpüyü ödünç alabilir miyim?” diye sordu Dirk sakın bir sesle, ama Summer zaten hemen ona doğru yüzmeye başlamıştı. Törpülemeyi sürdürürken bir yandan da düşünüyordu; ilk halkayı kesmesi yaklaşık yarım saat sürmüştü, ama şimdi su seviyesi neredeyse omuzlarına gelmişti. Su tahmininden de hızlı yükselmekteydi ve Dirk'ün baş hizasını geçmesi bir saat bile sürmezdi. Parmaklarının ve kollarının sızlamasına aldırmadan törpülemeye devam etti.

Dirk sabırla beklerken 1880'lere ait bir şarkıyı ıslıkla çalmaya başladı. “Bir gün parkta dolaşırken...”

“Bu iyi gelmedi,” dedi Summer soluk soluk. “Artık o saçma parçayı aklımdan çıkaramayacağım.”

Dirk ılık almayı kesti, ama melodi Summer'ın zihninde hâlâ yankılanıyordu. Az sonra bu melodinin hareketlerine tempo kazandırdığını fark etti.

Bir gün parkta dolaşırken
O güzel mayıs gününde
Çapkın bir çift göz aklımı başımdan alıp
Yalnız yüreğimi çaldı götürdü...

Su seviyesi artık Summer'ın çenesinin üstüne çıkmıştı; arada bir soluk alıp tekrar başını suyun içine sokup törpülemeyi sürdürüyordu. Dirk'ün de yüzünü su üstünde tutmak için epey zorlanırken bir yandan da halkayı çekmeye çalışıyordu. Nihayet ikisinin ortak baskıları sonucu halka koptu.

“Üçü gitti, biri kaldı,” dedi Summer başını sudan çıkardıktan sonra.

“Sen biraz dinlen,” dedi Dirk serbest kalan eliyle törpüyü alarak. Sağ elinin boşta kalması nefes alması için ona birkaç santimlik daha fazla yer sağlamıştı, ama başını suya daldırmadan törpülemesi mümkün değildi. Derin bir nefes alıp tekrar suya daldı ve sol bileğini tutan halkayı hızla törpüledi. Otuz saniye sonra başını çıkarıp nefes aldı, sonra yine daldı. Bu arada Summer parmaklarını gererek dinlendiriyordu; sonra Dirk'ün yanına gitti ve onun tekrar yüzeye çıkmasını bekledi. Nöbetleşe törpülemeye devam ettiler.

Dakikalar ilerledikçe mağaradaki su seviyesi yükseliyordu. Dirk nefes almak için yüzeye her çıkışında ağzını ve burnunu su üstünde tutabilmek için daha fazla yükselmek zorunda olduğunu fark etti. Bu zorlamalar sırasında sol bileğini tutan halka etine adamakıllı batmıştı.

Artık pek zamanları kalmadığını anlayınca, “Gücünü buradan çıkış için sakla,” dedi Dirk kardeşine. Summer cevap vermeden onun elinden törpüyü kapıp suyun altına daldı. Dirk başını geriye atıp yüzü su üstünde kalacak şekilde durmaya çalışıyordu. Derin bir nefes alıp daldı, Summer’ın elinden törpüyü kaptı ve bütün gücüyle demiri törpüledi. Parmağıyla yoklayınca, demirin sadece üçte birini kesebilmiş olduklarını fark etti. Tamamının kesilmesi için daha çok vardı.

Serbest kalabilmek için son gayretini harcarken her saniye bir saat gibi geliyordu. Kanına oksijen pompalamak için deli gibi çarpan kalbinin sesi kulaklarındaydı. Bulanık suyun içinde bakınca Summer’ın yanında olmadığını fark etti. Herhalde tavsiyesine uyup oradan kaçma yolunu aramaya başlamıştı. Ya da son nefesini verirken kardeşini görmeye dayanamamıştı.

Bir anlığına törpülemeyi bırakıp bütün ağırlığıyla halkayı itmeye çalıştı. Bunun çok az yararı oldu; halka hâlâ sağlam duruyordu. Bir kez daha törpülemeye başladı. Kalbinin her atışında kulakları uğulduyordu. Nefesini tutalı ne kadar olmuştu? Bir dakika mı, iki mi? Hatırlamakta zorlandı.

Başı dönmeye, gözünün önünde noktalar belirmeye başlamıştı. Ciğerlerinde kalan son havayı verdikten sonra ağzını açıp suyu soluma dürtüsünü bastırdı. Paniğe kapılmamak için büyük bir mücadele veriyordu. Hafif bir akıntı onu palamar halkasından uzaklaştırır gibi oldu, ama törpüyü elinden bırakmadı. Gözlerinin önüne beyaz bir örtü inerken içinden bir ses artık pes etmesini söylüyordu. Bu sese karşı direnmeye çalışırken bir gürültü duydu; tam dünyası kararmak üzereyken kolunu ve bütün vücudunu saran bir titreşim hissetti.

Summer demir halkayı tamamen kesebilmek için en az yirmi dakika daha gerekeceğini ve kardeşini kurtarmak için başka bir yol bulmak zorunda olduğunu biliyordu. Kelepçeyi kırabileceği bir gereç aramak için mağara zeminine daldı. Ne var ki, kumlu mağara tabanında beton bloklar dışında bir şey yoktu. Bir eli beton blokların üstünde yüzerken bir tanesinin kırılmış olduğunu ve bu iri parçaya dokunduğunu hissetti. Sonuncu bloka kadar yüzdüğünde eline hamurlaşmış, deri gibi bir şey geldi. Bunun altında daha sert, dar ve kıvrımlı bir şey vardı. Summer bunun bir çizme tabanı olduğunu anladı. İçinden değnek gibi bir şey çıkıyordu. Bunu almak için uzanırken birden dehşet içinde elini çekti. Gördüğü şey değnek değil, bir iskeletin çizmesi içindeki kaval kemiğiydi. Kang'ın başka bir kurbanı olan bu kişinin cesedi palamar halkasına kelepçelenmiş durumdaydı. Summer tekrar Dirk'e doğru yüzerken kafasını kırık blok parçasına çarptı. Parça kare biçimindeydi ve yaklaşık kırk kilo ağırlığındaydı. Summer bunun etrafından dolanmak için elleriyle bloku kavrarken aklına

bir şey geldi. Belki de, aradığı şey buydu; hiç değilse o koşullar altında bulabileceği en iyi şeydi.

Nefes almak için yüzeye çıktıktan sonra tekrar daldı ve bloku göğsüne kadar kaldırdı. Suyun içinde olmasaydı, bu ağırlıkta bir şeyi kaldırmakta bir hayli zorlanırdı, ama sualtında kolay olmuştu. Parçayı dengeli tutmaya özen göstererek kardeşinin bulunduğu yere yüzdü. Görmekten çok dokunmayla Dirk'ü buldu ve onu bileğinin bağlı olduğu bloktan öteye itti. Kardeşinin her zaman taş gibi olan bedenini kolayca itebilmesi dikkatini çekti.

Kendini halkanın olduğu bloka hizaladıktan sonra kırık parçayla birlikte vücudunu öne attı. Beton parça tam demir halkanın üstüne isabet etmişti. Suyun boğduğu bir takırtı sesi duyuldu ve zaten onca törpülemeyle zayıflamış olan paslı palamar halkası bloktan koptu.

Summer hemen Dirk'ün kolunu tutup elini onun bileğine doğru indirdi; Dirk'ün bileği serbest kalmıştı. Summer hızla kardeşini yüzeye doğru itti; derin bir nefes aldıktan sonra Dirk'ün hareketsiz bedenini küçük bir kaya çıkıntısına doğru çekti. Başında diz çöküp ona suni teneffüs uyguladı. Dirk'ün vücudu aniden kımıldayarak başı bir yana döndü. Bir inlemeyle ağzından su boşalttıktan sonra nefes aldı ve zorlukla dirsekleri üstünde doğrulup Summer'a döndü. "Nehrin yarısını içmiş gibiyim. Bir daha hatırlat da şişe suyundan şaşmayayım..."

Bu sözlerini bitiremeden eğilip bir daha öğürdü ve yine su kustu. Sonra doğrulup bileğini ovdu. Kardeşine bakınca onun sağlam ve morali yerinde olduğunu görüp sevindi.

"Beni çıkardığın için sağ ol," dedi. "Halkayı kırmayı nasıl başardın?"

“Dipte kırık bir beton parçası buldum ve bununla halkaya vurdum. Neyse ki, bu arada elini koparmadım.”

“Şanslıymışım,” dedi Dirk başını iki yana sallayarak.

Bir saat kadar dinlendiler; Dirk sık sık yuttuğu suları kusuyordu. Karanlık bastığı için daha önce mağaranın içindeki loş ışık da kaybolmuştu ve artık göz gözü görmüyordu.

“Buradan çıkış yolunu biliyor musun?” diye sordu Dirk artık kendinde hareket edecek gücü bulunca.

“Mağaranın ağız elli metre ötede,” dedi Summer. “Kang’ın iskelesinin çok yakınında.”

“Buraya nasıl girdik?”

“Küçük bir kayıkla. Bu yolculuk sırasında senin uyuduğunu unutmuşum.”

“Kaçırdığıma üzüldüm,” dedi Dirk başının üstündeki yarığı eliyle yoklayarak. “Bu kayalıktan kurtulmak isitiyorsak, Kang’ın teknelerinden birini ödünç almamız gerekecek. Buraya yanaştığımız zaman iskeleye bağlı küçük bir sürat teknesi görmüştüm. Belki hâlâ oradadır.”

“Onu iskeleden çözüp motorunu çalıştırmadan koyda biraz mesafe alabilirsek, bize zaman kazandırabilir,” dedi Summer; soğuk nehir etkisini göstermişti ve üşüyordu.

“Korkarım tekrar suya gireceğiz. Yolu sen bildiğine göre önden git.”

Summer daha rahat yüzebilmek için ipek elbisesini yan dişişinden yırttıktan sonra soğuk, bulanık suya girdi. Dirk de onu takip etti; bir süre el yordamıyla dar kıvrımlar yapan mağaranın içinden yüzdükten sonra ileride zayıf bir ışık görüldü. Mağara çıkışına yaklaşırlarken uzaktan gelen sesleri duyunca bir an durdular. Dar bir kıvrımı geçtikten sonra mağaranın oval biçimindeki ağızına vardılar. Yıldızların aydınlattığı gecede Kang’ın iskele

projektörleri de suyun üstünde yansımaktaydı. Dirk ve Summer sessizce yüzerek birkaç metre ötedeki kaya çıkıntısına geldiler. Mantarla kaplı bu kayalar iskeleyi ve yakın çevresini gözlemleyebilecekleri emniyetli bir yer sağlıyordu.

Bir süre kayaya tutunarak beklediler ve iskeleye bağlı tekneleri inceleyip, kıyıda herhangi bir hareket var mı diye kontrol ettiler. Yüzer iskeleye bağlı, kıyıya paralel durumda üç tekne vardı. Dirk'ün hatırladığı gibi, Kang'ın lüks İtalyan yatı ile katamaran arasında bağlı yeşil renkli bir sürat motoru duruyordu. Pruva ve kıçtan bağlı üç teknede de hayat belirtisi yoktu, ama Dirk büyük olan teknenin içinde mürettebat olduğundan emindi.

Neden sonra tek başına devriye gezen bir nöbetçi görüldü; adam ağır adımlarla kıyıya doğru yürümekteydi. Bir lambanın altından geçerken Dirk omzundaki tüfeği gördü. Nöbetçi iskelenin üstüne gelip birkaç dakika boyunca yatın kenarında durdu. Sonra sıkılarak tekrar kıyıya dönüp malikâneye çıkan asansöre doğru yürüdü ve buradaki küçük nöbetçi kulübesine girdi.

“İşte, adamımız bu,” dedi Dirk. “O kulübede kaldığı sürece daha büyük teknelerin ardında kalan sürat motorunu göremez.”

“Bir sonraki devriye turuna çıkmadan önce motoru çalmalıyız,” dedi Summer.

Bunun üzerine sessizce iskeleye doğru yüzmeye başladılar. Dirk bir yandan gözücuyla kulübeyi yokluyor, bir yandan da eğer anahtar motorun üstünde değilse, düz kontak yaparak motoru çalıştırmanın ne kadar sürebileceğini düşünüyordu.

Kuşku çekmemek için sürat motorunun hizasına gelene kadar mümkün olduğunca iskelenin açığından yüzdükten sonra ona doğru ilerlediler. Bileklerinde hâlâ kelepçeler olduğu için zorlukla kulaç atıyorlardı, ama ses çıkarmamak için ellerini hep suyun altında tuttular.

Teknenin kış kısmına gelene kadar nöbetçi kulübesi görüş alanlarından çıkmıştı. Oraya varınca nöbetçinin hâlâ kulübesinde olduğunu ve bir dergi okuduğunu gördüler.

Dirk eliyle kardeşine motorun kış palamarını çözmesini işaret ettikten sonra kendisi de pruvadaki ipi çözmeye gitti. Yüzerken Kang'ın muazzam yatı kule gibi görünüyordu. Dirk kendisini iskeleye çekmek için ipe uzandığı sırada tam üstünde bir kılık sesi duydu ve donup kaldı. Kısa bir an bir sarı ışık parladı; Dirk bunun aydınlığında nöbetçinin yüzünü gördü. Adam Kang'ın yatının kış kısmında durmuş, bir sigara yakmıştı.

Dirk kılını bile kıpırdatmadan, sürat motorunun pruvasına tutunarak bekledi. Nöbetçi sigarasından her nefes çektiğinde ucundaki kor parlıyordu. Dirk soluğunu tutmuştu, Summer'ın da ses çıkarmayacağını ve dikkati çekmeyeceğini umuyordu. Nöbetçi on dakika boyunca sigarasının keyfini çıkardıktan sonra bir fiskeyle izmaritini suya fırlattı. Yanar haldeki izmarit Dirk'ün başının bir metre ötesinde suya düştü ve tıslayarak söndü.

Ayak seslerinin uzaklaştığını duyana kadar bekledikten sonra Dirk suyun içine dalıp dipten motorun arka tarafına yüzdü. Tam pervanenin yanında başını sudan çıkardığı zaman yüzünde sabırsız bir ifadeyle beklemekte olan Summer'ı gördü. Dirk ona bir baş işareti verdikten sonra kendisini sürat motorunun arka kısmına çekti ve pilot koltuğuna baktı. O karanlıkta görebildiği kadarıyla kontrol panelinde anahtar yoktu. Sonra tekrar suya inip Summer'ın elindeki boş ipi aldı. Kardeşinin bir kez daha suya daldığını gören Summer şaşırdı. Dirk az sonra tekrar onun yanına geldi; eli boştu. Summer'a onu takip etmesini işaret ettikten sonra motordan uzağa yüzüp seslerinin işitilemeyeceği bir mesafeye kadar açıldılar.

“Ne oldu öyle?” diye sordu Summer şaşkınlık içinde.

Dirk ona Kang’ın yatındaki nöbetçinin konumunu anlattı. “Kontak anahtarı olmadan hiçbir şey yapılamaz. O tekneler birbirlerine o kadar yakınken, düz kontak yapmak için kabloları arayışım mutlaka fark edilir. Bahse girerim, katamaranda da birkaç nöbetçi vardır. Sanırım o küçük kayıktan başka seçeneğimiz yok.”

Kang’ın adamlarının Dirk’ü mağaraya taşıdıkları küçük kayak iskelenin yanında, kıyıya çekilmişti.

“Ama nöbetçi kulübesine çok yakın,” dedi Summer.

Dirk kıyıya baktı; nöbetçi hâlâ kayığa yirmi metre uzaklıktaki kulübesinde oturuyordu. “Çok sessiz oluruz,” dedi kardeşine.

İskeledeki teknelerin açığından yüzerek kayalık sahile vardılar. Ayakları yere basınca Dirk kardeşine beklemesini işaret edip, yavaşça kıyıya çıktı. Karnı üstünde yılan gibi sürünerek sudan altı metre uzaklıkta, iki kaya arasına yerleştirilmiş kayığa gitti.

Nöbetçi kulübesinden görünmemek için kayığı siper ederek kenarına yanaştı ve oradan içine baktı. Ön sıranın üstünde bir roda halat vardı. Uzanıp halatı çözdü ve rodayı göğsüne doğru çektiikten sonra kayığın suya dönük olan arka kısmına süründü. Elini aynalık üstünde gezdirirken kıçtan takma motor takılan yuvayı hissedince halatın ucunu bunun deliğinden geçirip sıkıca bağladı.

Karın üstü sürünerek tekrar suya girdi ve ucu eline gelene kadar on beş metrelik halatı çekti. O sırada Summer da yanına geldi ve birlikte bir metrelik suyun içinde sadece başları dışarıda kalacak şekilde durdular.

“Kayığı sessizce kendimize doğru çekeceğiz,” diye fısıldadı Dirk. “Eğer biri fark edecek olursa hemen mağara yakınındaki ka-

yaların ardına gizleniriz.” Birlikte halatı kavrayıp kayığı çekmeye başladılar.

Küçük kayık kolayca kızağından çıkarken kayalık zeminde bir sıyrılma sesi duyuldu. Hemen rodayı boşlayıp nöbetçi kulübesine baktılar. Nöbetçi çıkan sesi duymamıştı, hâlâ dergisine bakmaktaydı. Dirk ve Summer her defasında birer karış mesafe alarak kayığı çekmeyi sürdürdüler. Kayık su kenarına gelince Summer nefesini tuttu, derken tamamı suya girip de çıkardığı ses kesilince derin bir soluk aldı.

“Onu biraz daha açığa çekelim,” dedi Dirk; halatı omzuna dolayıp koyun ortasına doğru yüzmeye başladı. Kıyıdan yüz metre açıldıktan sonra halatı içeriye atıp kayığın üstüne tırmandı. Elini uzatıp Summer’ın da çıkmasına yardım etti.

“Sürat motorunun yerini tutmaz, ama idare eder,” dedi Dirk. Oturma yerinin altında kürekleri bulup bunları iskarmozlara taktı. Yüzü kayığın arkasına ve Kang’ın aydınlık yerleşkesine dönük olarak küreklere asıldı.

“Ana nehir kanalına yaklaşık bir kilometre mesafe var,” dedi Summer “Belki nehirde dost bir Güney Kore gemisi veya Sahil Güvenlik teknesine rastlayabiliriz.”

“Ben eski bir şilebe de razıyım,” dedi Dirk.

“Tabii,” dedi Summer. “Yeter ki, bacasında Kang Nakliyat logosu olmasın.”

Dirk kıyıya bakınca bir hareketlilik gördü. Gözlerini kısıp dikkatle baktıktan sonra yüzü asıldı.

“Korkarım bizi alan ilk tekne bir şilep olmayacak,” dedi kürekleri sımsıkı kavrayarak.

Kıyıdaki nöbetçi dergi okumaktan sıkılınca iskelede bir devriye turu daha atmaya karar vermişti. Kang'ın yatında görevli muhafızlardan biri ona komşu şehirlerden birindendi ve o bölgede hiç güzel kadın yok diye arkadaşına takılmaktan çok zevk alırdı. İskeleyle doğru yürürken sahilin boş oluşu önce dikkatini çekmedi, ama bir an ayağı takılınca kenardaki parmaklığa tutunmak zorunda kaldı ve o anda kayığın çekilirken zeminde bıraktığı izler gözüne çarptı. Kayık yerinde yoktu.

Nöbetçi utana sıkıla telsizle nöbet merkezini arayıp durumu bildirdi. Çok geçmeden iki silahlı muhafız koşarak geldiler. Hararetli bir tartışmanın ardından el fenerleri çıkarıldı ve kayığı aramak için suyun üstü taranmaya başladı. İki kaçağı ilk fark eden Kang'ın yatındaki nöbetçi oldu. Kuvvetli bir projektör tutarak suda çalkalanarak ilerleyen küçük beyaz kayığın yerini belirledi.

“Sahne ışıkları altında olmak için kötü bir zaman,” dedi Sumner projektör ışığı üstlerine çökünce. Ateş başladı, fakat kurşunlar zararsızca başlarının üstünden geçiyordu.

“İyice eğil,” dedi Dirk küreklere daha kuvvetli asılarak. “İsabetli atış menzili dışındayız, ama içlerinden birinin şansı tutabilir.”

Küçük kayık koyun tam ortasıdaydı; birkaç saniyede onlara yetişebilecek olan Kang'ın sürat motorundaki silahlı adamlar için çok kolay hedef olacaklardı. Dirk sürat motorunun kış palamarını fark etmemeleri için dua etti.

Kıyıda muhafızlardan biri hemen yeşil sürat motoruna atlamış ve motoru çalıştırmıştı. Silah seslerine uyanan Tongju katamarandaki kamarasından çıkıp muhafızlardan birine emirler yağdırmaya başladı.

“Sürat motorunu alın. Gerekirse onları öldürün,” diye bağırdı.

Diğer iki muhafız hemen sürat motoruna atladılar; biri pruva-daki ipi çözdü. O telaş içinde hiçbiri kış taraftaki ipin kenardan suya sarktığını fark etmedi. Pilot sadece iskeledeki ipin boşta kaldığını gördü. Tekne iskeleden ayrılınca pilot vitesine geçirdi ve gaz kolunu sonuna kadar çekti.

Yeşil sürat motoru bir saniye kadar ileriye fırladı, ama sonra esrarengiz bir şekilde durdu kaldı. Motor çığlıklar atarak yüksek devirde çalışmaya devam ediyordu, fakat teknede hiç hareket yoktu. Aklı karışan pilot gaz koluna asılıyor, neden ileriye gide-mediyini bir türlü anlayamıyordu.

“Ahmak herif!” diye bağırdı Tongju katamaranın güvertesin-den. “Kış palamarın pervaneye takılmış. Birisi kenardan sarkıp ipi kessin.”

Dirk’ün numarası işe yaramıştı. Sürat moturunun altına dalıp kış palamarını pervanenin ve şaftının etrafına sımsıkı sarmış ve serbestçe dönmesini engellemişti. Pilotun gaz vermesi ipin daha sıkı dolanmasını sağlamış, kördüğüm haline getirmişti. Bir dalgı-cın bu birbirine dolanmış halat yumağını çözmesi yirmi dakika-dan az sürmezdi.

Sürat motorundan hayır gelmeyeceğini anlayan Tongju, kata-maran pilotunun kamarasına daldı.

“Hemen motorları çalıştır ve hareket edelim,” diye bağırdı.

Üstünde kırmızı ipek pijaması olan pilot uyku sersemliğiyle hemen dümen köşküne koştu.

Oradan beş yüz metre ötede Dirk var gücüyle kürek çekmeye devam ediyordu. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, daha hızlı gidebilmek için sarf ettiği çabayla omuz ve kol kasları yanar gibi sızlıyordu. Baldır kasları bile ağrıyordu. Vücudu ona artık biraz yavaşlamasını söylese de, beyni ona bütün gücünü kullan-

masını emrediyordu. Sürat motoruna yaptığı sabotaj onlara çok değerli dakikalar kazandırmıştı, ama Kang'ın adamlarının elinde iki tekne daha vardı.

Uzaktan katamaran motorlarının harekete geçtiğini işittiler. Dirk belli bir ritimde kürek sallarken Summer da ona koyun karşı ucundaki haliç içinde kılavuzluk yapıyordu. Kıvrımlı halice girer birmez Kang'ın yerleşkesi ve tekneleri görüş dışında kaldı.

“Belki bir beş dakikamız kalmış olabilir,” dedi Dirk nefes nefese. “Tekrar yüzmeye hazır mısınız?”

“Ellerimde bunlar varken suda denizkızı gibi yüzemem,” dedi Summer bileklerinden sallanan kelepçeleri göstererek. “Ama Kang'ın konukseverliğini bir kez daha görmek istemem.” Kardeşine yüzecek gücü kaldı mı diye sormaya gerek görmedi, çünkü bütün yorgunluğuna rağmen Dirk suya girdiği zaman balık gibi yüzerdi. Hawaii'de geçen çocuklukları sırasında ikisi de bütün günlerini okyanus dalgalarında geçirirlerdi. Dirk maraton yüzücüsüydü ve sırf zevk için okyanusta her gün sekiz kilometre yüzerdi.

“Ana kanala varabilirsek, kurtulma ihtimalimiz artar,” dedi Dirk.

İlk kıvrıma girdikleri zaman çevredeki tepeler yüzünden Kang'ın yerleşkesindeki ışıklar görünmez oldu ve haliç karanlığa gömüldü. Gecenin sessizliği katamaranın dört dizel motorunun homurtusuyla bozuldu. Dirk bir makine düzeni içinde kürek çekmeyi sürdürüyor, Summer da filika serdümencisi gibi ona kılavuzluk ediyordu.

“İkinci kıvrıma geliyoruz,” dedi Summer. “Sağ küreği çekerken otuz metre sonra haliçten çıkacağız.”

Dirk iki küreğe eşit güç vermeye devam etti, ama üç hamlede bir sol küreği gevşek bırakıp kayığın burnunu kıvrım boyunca yöneltiyordu. Katamaranın motorlarından çıkan gürültü yaklaştıkça, Dirk bütün yorgunluğuna rağmen küçük kayığı büyük bir hızla sürmeye devam etti.

Halicin son kıvrımından çıkınca karanlık aydınlandı ve Han Nehri'nin geniş ağzına vardılar. Nehir boyunca ve tepelerde bulunan köylerin ışıkları ufukta yıldız gibi parlıyordu. İki kıyı arası sekiz kilometreyi bulan nehrin genişliği ancak bu ışıklarla tayin edilebilmekteydi. Gecenin bu geç saatinde nehir trafiği yok denecek kadar azdı. Birkaç kilometre ötede gün doğar doğmaz Seul yolunu tutacak olan şilepler demir atmıştı. Uzaktan gelen bir tarama gemisi gördüler, ama onların bulunduğu yere altı kilometre mesafedeydi. İleride rengârenk ışıklı küçük bir tekne düşük hızla seyretmekteydi.

“Korkarım, buralarda hiç deniz taksisi göremiyorum,” dedi Summer.

Dirk nehrin tam ortasına varmaya çalışırken bir akıntının onları nehrin aşağısına doğru ittiğini hissetti. Nehrin akışının gelgit de yardım ediyordu. Dirk kısa bir an için kürekleri bırakıp seçeneklerini gözden geçirdi. Tarama gemisi cazip geliyordu, ama ona ulaşmak için akıntıya karşı kürek çekmek gerekecekti ki bu imkânsız gibi bir şeydi. Nehrin aşağısına bakarken karşı kıyıda kümelenmiş sarı ışıklar gördü.

“Şuradaki köyde şansımızı deneyelim,” dedi Dirk yaklaşık üç kilometre ötedeki ışıkları göstererek.

“En az yüzme gerektiren neresi varsa...” dedi Summer.

İkisinin de bilmediği şey, Kore sınır çizgisinin Han Nehri deltasının bu kısmından geçtiği idi. Işıklarını görüp köy sandıkları yerse Kuzey Kore ordusunun devriye botları üssüydü.

Başka bir seçenek düşünmelerine zaman kalmadı; büyük bir hızla haliçten dışarıya fırlayan katamaran onlara doğru yaklaşıyordu. Dümen köşkünün yanındaki projektörler suyun üstünü taramaktaydı. Bu ışık huzmesinin küçük beyaz kayığı bulması an meselesiydi.

“Sahneyi terk etme zamanı geldi,” dedi Dirk kayığın pruvasını nehrin akış yönüne çevirerek. Önce Summer, ardından Dirk suya girdiler; Dirk son anda iki tane can yeleğini de yanına aldı.

“Kayıkla aramıza mümkün olduğunca çok mesafe bırakmak için nehrin üst kısmına doğru yüzelim,” dedi Dirk.

“Tamam. Otuza kadar sayıp nefes almak için yüzeye çıkarız.”

Makineli tüfek ateşinin takırtısı gecenin sessizliğini yırtarken kurşunlar birkaç metre önlerine isabet etti. Projektörlerden biri kayığı bulmuştu; katamaran hızla o yöne gelirken muhafızlardan biri ateş açtı.

Dirk ve Summer aynı anda suya dalıp bir metre dipten akıntıya karşı yüzmeye başladılar. Kuvvetli akıntı sanki yerlerinde sayıyorlarmış hissini veriyordu. Bu şekilde ilerlemeleri ümitsizdi, ama kayığı sürükleyen akıntı onları yeterince uzaklaştırıyordu.

Kayığa yaklaşan katamaranın dizel motorlarının sudaki titreşimi hissedilebiliyordu. Attığı her kulaçta saniyeleri sayan Dirk o karanlıkta Summer'dan ayrı düşmemek için dua etti. Zifiri karanlık suyun içinde yüzerken tek yön göstergesi nehir akıntısının akış yönüydü. Otuz sayısına yaklaşırken hafifçe yüzeye doğru çıktı, sonra suyu fazla dalgalandırmadan başını çıkardı.

Üç metre ötesinde Summer'ın da başı göründü; genç kadın derin nefesler alıyordu. Kısa bir an bakıştıktan sonra kayığa bir göz attılar ve derin nefesler alıp tekrar suya daldılar. Otuza kadar sayıp tekrar yüzeye çıkana kadar akıntıya karşı yüzmeye devam ettiler.

Kayığa baktığı zaman gördükleri Dirk'e doğru hamle yaptığını göstermişti. Katamaran yaylını ateş açarak kayığa yaklaşmış, şimdi de verdiği hasarı inceliyordu. Gemidekiler Dirk ve Summer'ın kayıkta olduğunu sandıkları için kimse nehrin öbür tarafına bakmaya gerek görmemişti. Suda geçirdikleri kısa zamana rağmen kayıkla aralarında yüz metre mesafe oluşmuştu.

Katamaran kayığın yanına gelince Tongju adamlarına ateş kesmelerini söyledi. Tongju kaçak tutsaklarını kayığın dibinde delik deşik olmuş halde bulacağını sanıyordu, ama hiçbir şey göremedi. Kayığın içi boştu.

"Nehri ve kıyı hattını arayın," diye emretti. Projektör ışıkları suyu tararken katamaran kayığın etrafında daireler çizmeye başladı. Herkes dikkatle bakarken, katamaranın ön kısmında bulunan silahçılardan biri haykırdı.

"İşte orada, suda... iki nesne var!" diye eliyle işaret etti.

Tongju'nun yüzüne geniş bir tebessüm yayıldı. Bu kez elinden kurtulamayacaklardı.

Dördüncü kez nefes almak için yüzeye çıktıkları zaman Dirk ve Summer biraz dinlenmek amacıyla durdular. Akıntıya karşı yüzerek kayıktan dört yüz metre uzaklaşmışlardı.

“Bir süre su üstünde yüzebiliriz,” dedi Dirk. “Böylece dostlarımızın ne yapacaklarını görürüz.”

Summer da kardeşi gibi yapıp sırtüstü yüzmeye başladı; böylece uzaktaki katamaranı görebiliyorlardı. Kang’ın gemisi kayığın etrafında dolanarak çevreyi projektörlerle tarıyordu. Bir an katamarandan birinin bağırdığı duyuldu, bunun üzerine gemi akıntı yönüne kısa bir mesafe gidip durdu. Yine bir anlığına silahlar patladı.

Tongju katamaranı sudaki iki nesneye doğru yönlendirmiş, adamları da o nesnelere ateş açmıştı. Tongju bunların Dirk’ün suya attığı iki boş can yeleği olduğunu görünce öfkesinden köpürdü. Katamaran kaçakların sualtında saklanmaları ihtimaline karşı bir süre can yeleklerinin etrafında dolandı. Dirk ve Summer onları uzaktan seyrediyorlardı. Katamaran pilotu her dönüşünde dairenin çapını büyütmekteydi.

“Kısa bir süre sonra bizim olduğumuz tarafa yönelirler,” dedi Summer.

Dirk etrafına bakındı. Nehrin içinde iki kilometre kadar ilerlemişlerdi, ama daha çok yol vardı. Geri dönüp en yakın kıyıya gidebilirlerdi, ama bunu yaparlarsa katamaranın yoluna çıkmış olacaktı. Ya da ilk plana uyup karşı kıyıdaki ışıklara doğru yüzebilirlerdi. Ama uzun süre soğuk suyun içinde kalmanın etkisiyle adamakıllı yorgun düşmüşlerdi. Katamarana görünmemek için sık sık sualtına dalarak beş kilometre daha yüzmek kaldı. rablecekleri bir şey değildi. Tongju ve adamlarıyla giriştikleri bu kedi-fare oyunundan sağ çıkacakları hâlâ şüpheliydi.

Ama üçüncü bir seçenek de vardı. Daha önce nehrin üst tarafında gördükleri renkli ışıkları olan tekne onlara doğru gelmekteydi ve aralarında bir kilometreden az vardı. Karanlıkta Dirk bu tekneyi tanıtlamakta zorlandı, ama yelkenli bir ahşap tekneye benziyordu. Kırmızı, küçük bir yelkeni pruva yanında yükselmişti, ama görüldüğü kadarıyla tekne akıntıdan daha hızlı ilerlemiyordu.

Dirk teknenin geliş yönünü hesaplayıp nehir ortasına doğru yüz metre daha yüzüp durdu. Peşinden gelen Summer kardeşinin durduğunu son anda fark etti.

“Neden durdun? Devam etmemiz lazım,” dedi Summer.

Dirk başıyla katamaranı işaret etti. Kang’ın gemisi dairelerini iyice genişletmişti. Dirk katamaran eğer bu dairesi rotayı değiştirmezse yörüngesinin ne olacağını hesapladı.

“Bir sonraki daireyi çizerken onların görüş alanında olacağız,” dedi kardeşine.

Summer o tarafa bakınca onun haklı olduğunu anladı. Bir sonraki turunda projektörler onların üstünde olacak, gizlenebilmek için dakikalarca sualtında kalmaları gerekecekti.

Dirk nehrin üst tarafına baktı. “Sanırım, artık B planının zamanı geldi.”

“B planı mı?”

“Evet, B planı. Parmağını kaldır ve otostop yapmaya başla.”

Ahşap tekne ön yelkeni ve küçük motoruyla akıntıdan sadece birkaç mil daha hızlı gitmekteydi. Tekne yaklaşınca Dirk bunun yirmi beş metre uzunluğunda, üç direkli bir Çin yelkenlisi olduğunu anladı. Bu bölgedeki çoğu köhne yelkenliden farklı olarak bu tekne çok iyi durumdaydı. Pruvadan kış kısmına kadar bir ipe asılmış çok renkli Çin fenerleri sanki bir parti varmış havasını veriyordu. Tamamı tik ağacından yapılmış, tepe lambalarının ışığında vernikli yüzeyi pırıl pırıl parlamaktaydı. Alt güvertede stereo hoparlörlerden bir orkestra müziği duyuldu. Dirk bu Gershwin melodisini hemen tanıdı. Bu festival havasına rağmen güvertede tek bir insan yoktu.

“Hey! Suyun içindeyiz. Bize yardım edebilir misiniz?”

Yelkenli yaklaşırken Dirk’ün yardım çağrısı karşılıksız kaldı. Katamarandan duyulmaması için özen göstererek bir kez daha seslendi. Katamaran artık nehrin üst tarafına doğru yönelmişti. Dirk yelkenliye biraz daha yaklaşınca kış tarafında bir hareket görür gibi oldu, ama çağrısına hâlâ karşılık gelmemiştir. Üçüncü kez seslenirken yelkenlinin motor devrinin arttığını fark edemedi.

Yelkenlinin gövdesi Dirk ve Summer’ın yanından kayarak geçmeye başladı. Pruvasındaki süslü ejderha kafası onlara düşmanca bakar gibiydi. Tekne gecenin içinde bir hayalet gibi önlerinden geçerken çağrılarına hiç karşılık gelmedi. Yelkenlinin kış kısmı

arkasında dümen suyunu salıyarak geçince de Dirk ümidini kesti; pilot ya uyuyordu ya da sarhoştı.

Onlara doğru yavaşça yaklaşan katamarana bakarken başının hemen yanında suya düşen bir şey Dirk'ü irkiltti. Bu nesne teknenin kışına iple bağlı, turuncu renkli bir can yeleğiydi.

“Bunu tut ve sakın bırakma,” dedi kardeşine; sonra da kendisi ipe tutundu. Tekne nehrin hızından daha süratli olduğu için ip gerildi ve ikisini birlikte su yüzeyinde sürüklemeye başladı. Dirk yavaş yavaş kendisini tekneye doğru çekti, yelkenlinin düz kık kısmına varınca uzanıp küpeşteye tutundu. Karanlığın içinden bir anda beliren iki el onu yakasından tutup güverteye çıkardı.

“Sağ ol,” dedi Dirk yüzü gölgede kalan uzun boylu adama bakmadan. “Kız kardeşim hâlâ ipin ucunda,” diyerek ipi çekmeye başladı. Uzun boylu adam da yardım edince kısa sürede Summer'ı güverteye çıkardılar. İnce sesli bir havlama duyuldu ve birden siyah-bej renkli bir daksund cinsi köpek koşarak Summer'ın yanına geldi, yüzünü yalamaya başladı.

“Yüzmek için çok geç bir saat değil mi?” dedi adam İngilizce.

“Siz Amerikalısınız,” dedi Dirk şaşırarak.

“Lincoln'ün de hemşerisiyim aynı zamanda,” diye karşılık verdi adam.

Dirk ilk kez adama bakıp, inceledi. İki metreye yakın boyuyla neredeyse onun kadar uzundu, ama ondan bir on kilo fazlası vardı. Dalgalı beyaz saçları ve aynı renkli keçi sakalı Dirk'ten en az kırk yaş daha büyük olduğunu gösteriyordu. Adamın hınzırca bakan yeşil-mavi gözleri Dirk'ün bam teline dokundu. Sanki babasının daha yaşlı bir benzerine bakar gibiydi.

“Büyük bir tehlike içindeyiz,” dedi Summer ayağa kalkarken. Küçük köpeği kucağına alıp kulaklarını okşadı. “Araştırma gemimiz bu haydutlar tarafından batırıldı, şimdi bizi öldürmeye çalışıyorlar.” Başıyla onlara doğru yaklaşmakta olan katamaranı gösterdi.

“Makineli tüfek seslerini duydum,” dedi adam.

“Öldürücü bir saldırı daha yapacaklar,” dedi Summer. “Yetkililere haber vermeliyiz.”

“Daha binlerce insanın da hayatı tehlikede,” diye ekledi Dirk.

Beyaz saçlı adam bu tuhaf ikiliyi tepeden tırnağa süzdü. Sırlıklam olmuş kokteyl elbisesiyle Summer ve yırtık pırtık eşofman üstü ve yaralı yüzüyle Dirk gerçekten çok tuhaf bir çift oluştuyorlardı. Bileklerindeki kelepçeleri her ikisi de gizlemeye gerek görmemişti.

Adam belli belirsiz gülümseyip, “Galiba hikâyenize inandım,” dedi. “Şu katamaran geçene kadar sizi teknenin altında saklayalım. Mavzer’in kamarasında kalabilirsiniz.”

“Mavzer mi? Teknede kaç kişi var?” diye sordu Dirk.

“Sadece ben ve şu anda kız kardeşini öpen şahıs,” dedi adam. Dirk kardeşinin yüzünü yalayan küçük sosis köpeğe baktı.

Yelkenli sahibi onları bir merdivenden indirip zevkle döşenmiş bir kamaraya getirdi.

“Banyoda havlu, dolapta da kuru giyecekler var. Bu da içinizi ısıtması için.” Adam sehpa da duran bir şişeyi alıp iki kadeh doldurdu. Dirk kadehini bir dikişte bitirdi; tadı acı, alkol derecesi yüksekti.

“Soju,” diye açıkladı adam. “Pirinçten yapılan yerel bir içki. Ben şu katamaranla ilgilenirken sizler rahatınıza bakın.”

“Bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz,” dedi Summer.
“Bu arada, benim adım Summer Pitt, bu da kardeşim Dirk.”
“Tanıştığımıza memnun oldum. Benim adım *Clive Cussler*.”

Cussler yelkenlinin üstü açık dümenine döndü ve motoru çalıştırarak yönünü nehrin ortasına çevirdi. Birkaç dakika sonra katamaran gelip yanına yanaştı ve yelkenliyi projektör ışığına boğdu. Cussler başına hasır köylü şapkası geçirip daha kısa boylu görünmek için dümenin üstüne eğildi.

Yüzüne gelen ışıkların arasında ona doğrultulmuş otomatik silahları gördü. Katamaran teknenin iskele yanına yanaştığı zaman hoparlörden havlar gibi bir soru işitildi. Cussler başını iki yana sallayarak karşılık verdi. Projektörler yelkenliyi tararken hoparlörden başka bir emir gürledi. Cussler bir kez daha başını iki yana sallarken sıırıslıkam olmuş halat rodasının ve ıslak ayak izlerinin görülebileceğinden endişe etti. Uzun gelen birkaç dakika boyunca sanki yelkenliye adam sokacaklarmış gibi, katamaran orada durdu. Sonra birden motorları gürledi ve aramasına kıyı yakınlarında devam etmek üzere uzaklaştı.

Cussler yelkenliyi Han Nehri'nin Sarı Deniz'e karıştığı yere kadar sürdü. Artık su üstü trafiğinin pek olmayacağı yerlere gelince dümen üstündeki birkaç elektronik kumanda düğmesine bastı. Hidrolik vinçler halatları çekerken serenler yükseldi ve klasik Çin yelkenlisinin geleneksel kırmızı, kare biçimindeki ana yelkeniyle mizana yelkeni açıldı. Bu iş tamamlanınca Cussler küçük dizel motoruna gaz verdi ve tekne yelkenlerinin de gücüyle dalgaların üstünde kaymaya başladı.

“Çok güzel bir tekneniz var,” dedi üstünde bir polo gömlek ve kot pantolonla güverteye gelen Dirk. Summer da onun ardından geldi. O da bedenine büyük gelen bir tulum ve iş gömleği giymişti.

“Yaklaşık bin yıllık geçmişi olan standart Çin ticaret gemisi,” dedi Cussler. “Bu tekne 1907 yılında zengin bir çay tüccarı için Şanghay’da yapılmış. Takien tong denen çok sert tikağacından. En zorlu deniz koşullarına dayanabilecek kadar sağlamdır.”

“Bunu nereden buldunuz?” diye sordu Summer.

“Bir arkadaşım onu Malezya’daki bir tersanede terk edilmiş halde bulmuş ve yenilemeye karar vermiş. Bu iş altı yıl sürmüştü. Kullanmaktan bıkınca da benim antika bir otomobilimle takas etti. Asya Pasifiği’ni bununla kat etmek istiyorum. Japonya’dan başladım, Wellington’a kadar gideceğim.”

“Yalnız mı seyrederirsiniz?” diye sordu Summer.

“Teknemin kuvvetli bir dizel motoru ve mizana yelkenleri için hidrolik vinci var; bunlar bilgisayarlı otomatik pilota bağlı. Tekneyi kullanmak çok kolay, hatta kendi kendine bile gidebilir.”

“Uydu telefonunuz var mı?” diye sordu Dirk.

“Maalesef yok. Sadece gemiden karaya bir telsizim var. Yolculuğum sırasında telefonlarla veya internet mesajlarıyla uğraşmak istemedim.”

“Haklısınız,” dedi Dirk. “Şu anda nereye gidiyorsunuz ve tam olarak neredeyiz?”

Cussler bir seyir haritası çıkarıp dümen konsolunun zayıf ışığı altına tuttu. “Seul’ün yaklaşık altmış kilometre kuzeybatısından Sarı Deniz’e giriyoruz. Sanırım, Wellington’a kadar benimle gelmek istemezsiniz. İnçon’a ne dersiniz?” diyerek haritadaki bir noktayı gösterdi. “Sizi sekiz saatte oraya götürebilirim. Bildiğim kadarıyla, oralarda bir yerde bir Amerikan hava üssü olacak.”

“Harika,” dedi Dirk. “Bir telefon bulup NUMA karargâhını arayabileceğimiz her yer olabilir.”

“NUMA mı?” dedi Cussler. “Yoksa sizler Japonya’nın güneybatısında batan NUMA gemisinden misiniz?”

“Evet, *Sea Rover*. Bunu nasıl bildiniz?” diye sordu Summer.

“Haber CNN’deydi. Geminin kaptanıyla röportaj yaptılar. Makine dairesindeki bir patlama sonrasında bir Japon şilebi tarafından kurtarıldıklarını anlattı.”

Dirk ve Summer hayretler içinde birbirlerine baktılar.

“Kaptan Morgan ve mürettebat kurtulmuşlar mı?” diye sordu Summer.

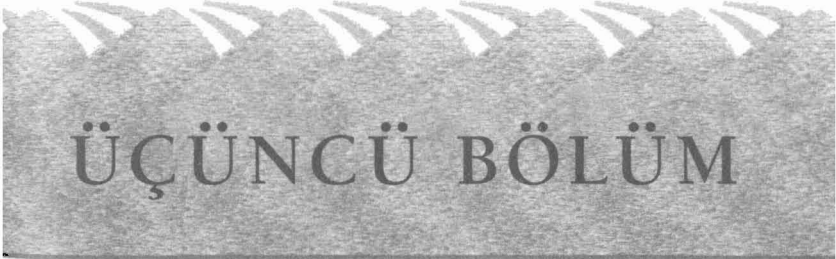
“Evet, adamın adı buydu. Bütün mürettebat kurtuldu dediğini sanmıştım.”

Summer ona gemiye yapılan saldırıyı, Kang’ın adamları tarafından kaçırılışlarını ve gemi mürettebatının akıbetlerinden habersiz olduklarını anlattı.

“Sanırım sizi arayan epeyce insan vardır,” dedi Cussler. “Artık emniyettesiniz. Mutfakta sandviç ve bira var. Hadi, gidip bir şeyler atıştırın ve dinlenin. İnçon’a varınca sizi uyandırırım.”

“Sağ olun. Tavsiyenize hemen uyacağız,” dedi Summer alt güverteye doğru yönelerek.

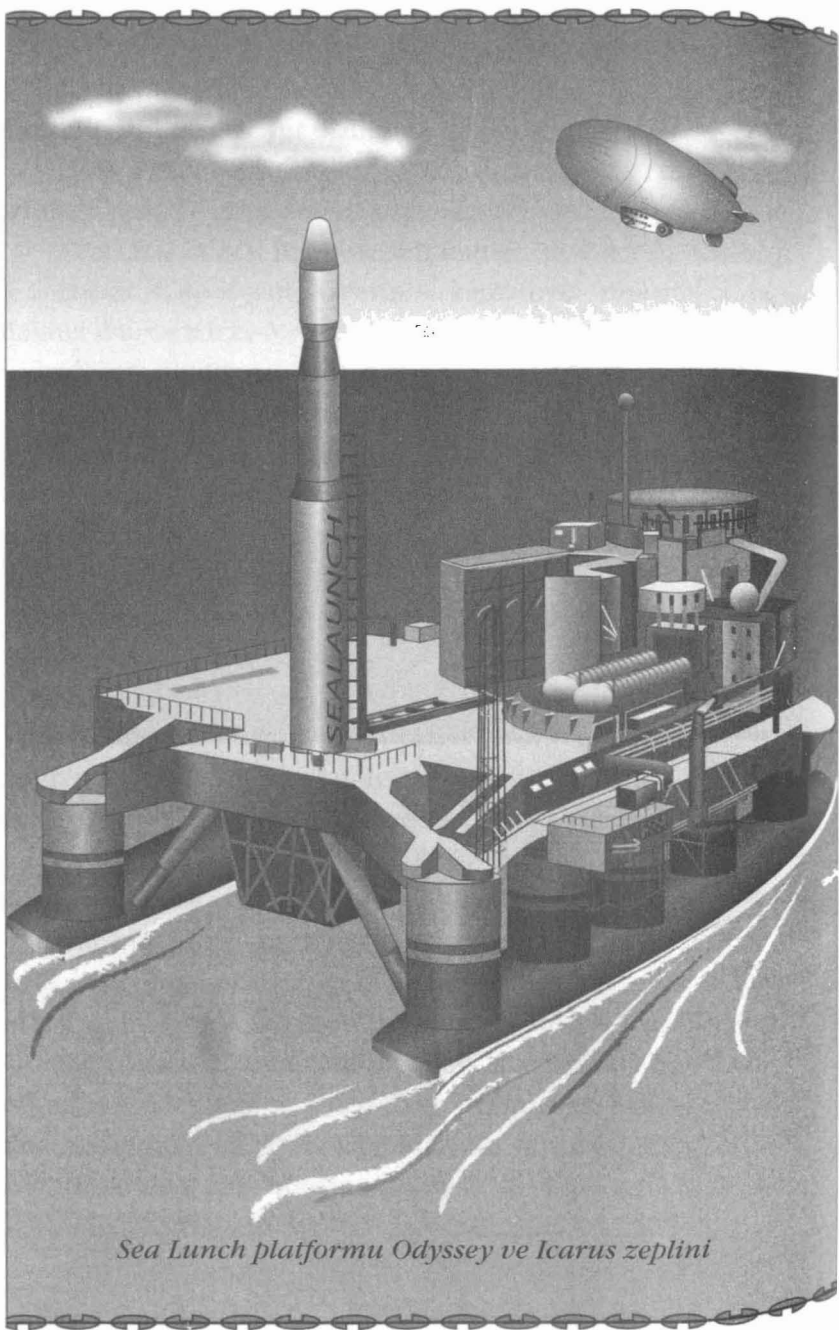
Dirk küpeşteye yaslanıp bir süre oyalandı. Gün doğmak üzereydi ve o yönde ufuk rengi değişmeye başlamıştı. Son üç günün olaylarını düşünürken bitkin düşmüş bedeninde yeni bir güç kabarmaya başladı. NUMA gemisi batmış, ama mürettebatı mucizevi bir şekilde kurtulmuştu. Fakat Kang’ın ellerinde hâlâ kan vardı ve artık tehlike çok daha büyük boyutlara varmıştı. Kang’ın onlara anlattıkları doğruysa milyonlarca insanın hayatı tehlikedeydi. Bu kaçık adam mutlaka ve en kısa zamanda durdurulmalıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YÜZER PLATFORM

Sea Launch platformu Odyssey ve Icarus zeplini

16 HAZİRAN 2007

LONG BEACH, KALİFORNİYA

Nemli ve serin, tipik bir Güney Kaliforniya sabahı olmasına rağmen Danny Stamp koltuk altlarının terlemeye başladığını hissediyordu. Kıdemli mühendis, mezuniyet balosunda sevdiği kızla dans etmeye hazırlanan bir yeniyetme gibi gergindi. Ama onu tanıyanlar, eseri gösteriye çıkacağı zaman Stamp'ın hep böyle olduğunu bilirlerdi.

Bu defa eseri, rampa platformuna nakledilmek üzere olan 70 metrelik bir Zenit-3SL sıvı yakıtlı roketi. Sorumlusu olduğu 90 milyon dolarlık roket ayaklarının altında görüş alanına girerken, şişman ve saçları dökülmüş sorumlu müdür çalışmayı büyük bir geminin güvertesinden dikkatle izliyordu. Muazzam beyaz silindir yavaşça yerinden çıkarılarak çok ayaklı yuvasına yerleştirildi. Stamp'ın gözleri roketin gövdesini süsleyen büyük mavi harflere çevrildi: SEA LAUNCH.

1990'lı yıllarda kurulan Sea Launch özellikle uydu telekomünikasyon operatörleri için roket fırlatma hizmetleri sağlayan ulus-

lararası bir ticari kuruluştu. Havacılık sanayii devi Boeing kurucu ve büyük ortaktı ve sözleşmelerde fırlatma operasyonunu üstlendiği gibi roket gövdelerine müşterinin uydu yükünü de yüklemeyi taahhüt ediyordu. İki Rus şirketi de bu konsorsiyuma katılmıştı ve roketleri, ya da bu sektörün deyişiyle fırlatma araçlarını temin ediyorlardı. Bir zamanlar nükleer silah başlıkları taşıyan eski askeri roketler olan Zenit'ler, ticari uygulamalara çok elverişliydi. Ama kuruluşa belki de en önemli katkıyı yapan, Kvaerner adındaki bir Norveç şirketi idi. İşe Kuzey Buz Denizi'ndeki bir kullanılmış petrol sondaj platformuyla başlayan bu Oslo firması, kendiliğinden çalışan ve dünyanın herhangi bir okyanusunda kullanılabilecek, yüzer bir roket fırlatma rampası yapmıştı.

Bu her ne kadar ilginç bir satış noktasıysa da, iş uygulamaya gelince dünyada fırlatma için elverişli sadece tek bir alan vardır ve o da ekvatordur. Yörüngede belirlenmiş bir yerde sabit kalıp dünyanın dönüşünü izleyecek olan bir uydu için yörüngeye giden en direkt yol ekvatordandır. Bir uyduyu yörüngeye taşıyan roket ne kadar az yakıt tüketirse, uydu yükleri için o kadar daha çok yer kalır. Böylece, bu işe milyonlarca dolar yatıran uydu sahipleri uydu kapasitelerini artırıp, yakıt tasarrufuyla uydunun ömrünü uzatarak kazançlarını en yüksek düzeye çıkarabilirler. Long Beach'te uyduları fırlatma araçlarına yükleyip, sonra roketi fırlatmak için ekvatora götürmek yüksek kazançlı ve yüksek riskli uzay ticareti oyunlarında çok verimli bir iş modeli olmuştu.

Stamp'ın belindeki Motorola telsiz birden cızırdadı. Bir ses, "Vinç kancasının takılması için her şey hazır," diye gürledi. Stamp durup, gemi kıçından bir eşekarısının iğnesi gibi çıkıntı yapmış Zenit rokete baktı. Sea Launch ekibi büyük bir ustalıklarla roketi ve uydu yükünü *Sea Launch Commander* adlı özel tasarımı

geminin iç kısımlarına monte etmişlerdi. Resmi adıyla “Montaj ve Kumanda Gemisi” olarak bilinen 320 metrelik kargo tasarımı geminin üst güvertelerinde çok sayıda bilgisayar yuvası ve denizden fırlatma operasyonunu yöneten bir operasyon kumanda merkezi bulunuyordu. Alt güvertede Zenit roket parçalarının bulunduğu mağaramsı bir montaj bölümü vardı. Burada beyaz önlüklü mühendislerden ve teknisyenlerden oluşan bir ordu neredeyse geminin boyu kadar uzanan raylı bir sistem yardımıyla parçalar halindeki Rus roketini yatay olarak birleştiriyorlardı. Roketin montajı tamamlanınca uydu üst kısım kaportasına sarılıyor ve fırlatma aracının tamamı bir salyangoz hızıyla *Sea Launch Commander*’ın kış kısmından yuvarlanıyordu.

“Kancayı takın. Hazır olunca nakil başlasın,” dedi Stamp telsizine. Kule gibi yükselen fırlatma platformunun kenarındaki muazzam vinç sistemine baktı. Bir çift M biçimindeki makas kirişi platformun bir ucundan çıkmış, altından birkaç kalın kablo sarkmaktaydı. Adı *Odyssey* olan yüzer platform *Sea Launch Commander*’ın hemen arkasında konuşlandırılmış, vinç sistemi yatay durumdaki roketin tam üstündeydi. Vinç halatları roketin üstüne bırakıldı; buradaki mühendisler halat uçlarını roket boyunca uzanan tutacak noktalarına ilaştirdiler.

“*Sea Launch Commander*, burası *Odyssey*,” diye gürledi değişik bir ses. “Fırlatma aracını nakletmeye hazırız.”

Stamp yanındaki kısa boylu adama bir baş işareti verdi. Adı Christiano olan bu adam *Sea Launch Commander*’ın kaptanıydı. Christiano kendi telsizini kullandı.

“Burası *Sea Launch Commander*. Nakle başlayabilirsiniz. İyi şanslar.”

Birkaç saniye sonra halatlar gerildi ve yatay durumdaki roket yavaşça yuvasından kaldırıldı. Zenit havaya kaldırılıp gemi güvertesinin çok üstünde havada asılı dururken Stamp soluğunu tuttu. Roketin içinde yakıt olmadığından bu kaldırma işlemi boş bir bira kutusunu kaldırmaya benziyordu. Buna rağmen koca roket tepesinde sallanırken Stamp elinde olmadan gerildi.

Fırlatma platformunun tepesine kadar yükseltildikten sonra vinç operatörleri portatif vinci devreye sokup fırlatma aracını *Odyssey*'in güvertesindeki hangara yatay olarak sokmaya başladılar. Roketin ucu hangar kapılarından geçtikten sonra tamamı yavaşça tekerlekli yuvasına yerleştirildi. Yüzer platform belirlenmiş fırlatma alanına gelince yuvadaki cihaz roketi hangardan dışarı yuvarlayacak ve ateşe hazır durumda baş kısmını yukarı kaldıracaktı.

“Fırlatma aracı emniyette. İyi iş çıkardınız baylar. Bu gece biralar benden. *Odyssey* tamam.”

Stamp derin bir nefes alıp gülümsedi. “Çok kolay oldu,” dedi yanındaki Christiano'ya, sanki hiç endişe duymamış gibi.

“Her şeye rağmen on yedi gün sonra belirlenen fırlatma tarihi programına uyabileceğiz,” dedi Christiano, boşalan roket yuvası geminin alt kısmındaki hangara çekilirken. “Uzun süreli meteoroloji tahminine göre hava iyi olacak. Son kontroller ve yakıt ikmalinden sonra *Odyssey* dört gün içinde yola çıkabilir. İlave yedek parçaların ve gereçlerin yüklenmesi bitince biz de kırk sekiz saat sonra onları takip edebileceğiz. Fırlatma alanına gelmeden onlara yetişiriz.”

“İyi olur,” dedi Stamp rahatlayarak. “Fırlatma için gecikirsek müşteri sözleşmesinde çok ağır bir ceza maddesi var.”

“Zenit roketinin parçalarını almamızı on beş gün geciktiren liman işçileri grevini kimse öngöremezdi,” dedi Christiano başını iki yana sallayarak.

“Roket ekibi kayıp zamanı telafi ederek büyük bir iş başardı. Fazla mesai ücretleri canımızı yakacak, ama bu ekip montaj ve yüklemeyi rekor sürede tamamladı. Paranoyak müşterimizin uydu yükünün mahiyetini herkesten saklamasına rağmen.”

“Televizyon uydusu yayınında bu kadar gizli ne olabilir ki?”

“Kim bilir?” dedi Stamp omuz silkerek. “Tipik Asyalı ketumluğu herhalde. Aslında bütün bu operasyon bana anlamsız geliyor. Bizim ücretimizden birkaç milyon dolar daha ucuza Chinese Long March roketiyle kolayca fırlatabilecekleri nispeten hafif bir uyduları var.”

“Uzakdoğu’da Çinlilere olan güvensizlik yaygındır.”

“Doğru, ama iş para hesabına gelince genellikle bu endişe bir yana bırakılır. Belki de telekomünikasyon şirketinin başındaki adamdan kaynaklanıyordur. Belli ki, kimseye hesap vermeyen biri.”

“Zaten şirketin sahibi de o değil mi?” diye sordu Christiano adamın adını hatırlamaya çalışarak.

“Evet,” dedi Stamp. “Dae-jong Kang son derece zengin ve nüfuzlu bir adamdır.”

Kang kiraz ağacı kaplı çalışma odasındaki deri koltukta arkasına yaslanmış, İnçon tesisinden gelen iki mühendisin raporunu dinliyordu. Tongju odanın arkasında bir yerde oturuyor, alışkanlık gereği iki adamı inceliyordu. Mühendislerden biri, saçları hayli dökülmüş olan adam hırıltılı bir sesle Kang’a durumu anlattı.

“Bildiğiniz gibi, Koreasat-2 uydusu yaklaşık üç hafta önce fırlatma şirketi tesisine teslim edildi; burada Zenit roketinin bu-
run kısmındaki kovana sarıldı. Fırlatma aracının tamamı ekvatora
doğru yola çıkmaya hazır olan yüzer platforma nakledildi.”

“Herhangi bir güvenlik zafiyeti oldu mu?” diye sordu Kang,
Tongju’ya sert bir bakış atarak.

Mühendis başını iki yana salladı. “Uydu günün yirmi dört sa-
ati özel güvenlik ekibimiz tarafından korundu. Sea Launch ekibi
hiçbir şeyden kuşkulandı. Dış görünüşüyle bu uydu sadece
televizyon yayın hizmetleri için tasarlanmış gibi algılanıyor. Uydu
artık roket yuvasında olduğu için, kimsenin kuşkusunu çekmeye-
cek.” Mühendis tepeleme dolu olan kupasından bir yudum kahve
alırken ceketinin koluna bir damla döküldü. Kahverengi leke
kravatındaki noktalarla uyum sağlamıştı.

“Sprey cihazı... çalışır durumda mı?” diye sordu Kang.

“Evet. Bildiğiniz gibi Aleut Adaları’nda test ettiğimiz küçük
çaplı model üstünde birçok modifikasyon yapmıştık. Siyanür karı-
şımı misyon planından çıkarıldığı için artık ikili patojen kapasitesi
yok. Ayrıca, sistem yerinden çıkarılabilen kovanlarla yeniden tasar-
landı; böylece fırlatmadan birkaç saat önce biyo-patojeni yükleye-
bileceğiz. Ve tabii, çok daha büyük hacimli olacak. Hatırlarsanız,
Aleut modeli biyokimyasal bileşenden beş kilo kadar taşıyordu;
uydu aracıysa hidrojenleştirmeden sonra 325 kilo kimera virüsü
salabilecek. Uydu Sea Launch tesisinde kovana sarılmadan önce
gece yarısı, sıkı güvenlik önlemleri altında son bir test yaptık.
Sonuçlar kusursuz çıktı. Sprey sisteminin hedef üstünde çalışaca-
ğından eminiz.”

“Donanımlarımızda hiçbir aksaklık beklemiyorum,” dedi
Kang.

“Misyonun en kritik aşaması fırlatma operasyonu olacak,” diye devam etti hırıltılı sesli mühendis. Yanındaki mühendise döndü. “Li-Vuk, bağımsız bir fırlatma için gereken kumanda ve kontrol verilerini aldık mı?”

İri burunlu, yağlı saçlı ve daha genç olan mühendis Kang’ın önünde çok heyecanlıydı.

“Fırlatma işlemi için iki önemli bileşen var,” diye başladı Li-Vuk hafif kekeleyerek. “Birincisi, fırlatma platformunu ko-
nuşlandırıp sabit tutabilmek, roketi fırlatmaya hazır etmek için dik duruma getirmek ve yakıt doldurmak. Bu adımlar için Sea Launch’tan uygulama yöntemlerini aldık.” Li-Vuk bu iş için verilen rüşvetlerden söz etmedi. “Ekibimiz bu yöntemleri inceleyip denemesini yaptı. Bunlara ilave, daha önce Zenit roketleri üreticisi olan Yuzhnoye’de çalışmış olan iki Ukraynalı fırlatma uzmanını kadromuza aldık. Roketin gidim izi ve yakıt hesapları için yardım ediyorlar ve mekanik hazırlıklar için de yardıma hazır durumda olacaklar.”

“Bu adamları tavlamak için neler gerektiğini bilirim,” dedi Kang yüzünü buruşturarak. “Bence Ruslar kapitalist zorbalık konusunda Batı’ya birkaç şey öğretebilirler.”

Li-Vuk bu yorum üstünde durmadan devam etti; artık ke-
kelemiyordu. “İkinci kritik bileşen fırlatma ve uçuş kontrolü. Denizden yapılacak normal bir fırlatma sırasında bu işi ve kontrolleri Sea Launch montaj ve kumanda gemisi uygular. Bizim fırlatmamızdaysa bu görev *Baekje* tarafından üstlenilecek. Gemi amaca uygun dönüştürüldüğü gibi, fırlatma ve uçuş kontrolleri için gerekli haberleşme donanımıyla bilgisayar yazılımları temin edildi. Son girdimiz ise fırlatma aracını kontrol eden, izleyen ve kumanda eden bir yazılım. Yüzer platformdan yapılacak fırlatma

son derece otomatikleştirilmiş bir işlem olduğu için bu yazılım çok önemli bir rol oynayacak. Fırlatmayı, telemetreyi ve izleme aşamalarını desteklemek için birkaç milyon satırlık yazılım var.”

“Misyonumuz için gerekli yazılımı yeniden yaptık mı?”

“Yazılımı kendi başımıza yazmak ve test etmek aylar sürerdi. Neyse ki, bütün bu yazılım programları montaj ve kumanda gemisi veritabanında vardı. Koreasat-2 uydusunun fırlatma aracına eklendiği son üç hafta içinde ekibimiz yükleme müşterisi sıfatıyla geminin her bir yanına erişebiliyordu. Sistem ekibimiz gemiye ayak basar basmaz ana bilgisayarlara kolayca ulaşır yazılım kodlarını ele geçirebildi. Kendi bilgisayar uzmanlarının gözleri önünde yazılımın kopyalarını yükledik ve dört günlük bir süre içinde kodları uydu kanalıyla İnçon’daki laboratuvarımıza ilettik.”

“Ama bana *Baekje*’nin, ya da yeni adıyla *Koguryo*’nun bir gün önce limandan ayrıldığı söylendi.”

“Programın bir kısmını gemideki bilgisayarlara zaten yüklemiştik; geri kalanı da gemi uyduya giderken yüklenecek.”

“Virüsün maksimum salımı için en uygun uçuş yolunu belirlediniz mi?” diye sordu Kang.

“Teorik olarak hedefin dört bin kilometre uzağından bile fırlatma yapılabilir; ne var ki, bu durumda hedefi vurma ihtimali çok düşük olur. Yörünge altı yük için güdüm sistemi olmadığından rüzgâra, itiş gücüne ve hedefe ulaşması için fırlatmanın konuşlandırılmasına bel bağlarız. Ukraynalı mühendislerimiz normal Pasifik koşullarından yararlanarak, fırlatma platformunu hedefin dört yüz kilometre uzağına konuşturmakla salımın maksimum etkiyi sağlayacağına karar verdiler. Fırlatma anındaki atmosferik koşullara ayarlandıktan sonra yükümüzün, yarıçapı beş kilometre olan bir alana düşeceğini söyleyebiliriz.”

“Ama sprej sistemi bundan çok önce aktive olacak,” diye araya girdi birinci mühendis.

“Doğru. Altı bin metre irtifada sprej sistemi aktive olacak. Bu işlem uçuş sırasında roketin burnundaki kaporta çıktıktan kısa bir süre sonra gerçekleşecek. İniş sırasında sprej sistemi inişin her bir kilometresi için yaklaşık sekiz kilometre yol kat edecek. Böylece patojenin buhar izi kırk sekiz kilometrelik uzun bir koridor boyunca saçılacak.”

“Fırlatmanın Kuzey Amerika anakarasına o kadar yakın yapılmasını yeğlerdim,” dedi Kang alnı kırışarak. “Ama hedefe isabet için gerekliyse, öyle olsun. Uçuş yolu roketin yakıt tüketimiyle mi kontrol edilecek?”

“Evet. Zenit -3SL, ağır yükleri yüksek yörüngeye çıkarmak için tasarlanmış üç aşamalı bir roketir. Ama bizim istediğimiz irtifa elli kilometreden az olduğu için ikinci ve üçüncü aşamalara yakıt vermeyeceğiz. Yakıt tüketimini her an bitirebiliriz, ki bunu uçuş başladıktan bir dakika sonra yapacağız. Fırlatma aracı doğruya doğru giderken yük kısmını roket motorundan ayırıp, yük yuvasını salıvereceğiz. Sahte uydu sprej sistemini otomatik olarak başlatıp patojeni saçmaya başlayacak.”

“Amerikan füze savunma sistemlerinin bir tehdit oluşturmayacağından emin miyiz?”

“Amerikan antibalistik sistemi hâlâ emekleme döneminde. Binlerce kilometre ötedeki kıtalararası balistik füzelere karşı hazırlanmış. Tepki gösterecek zamanları olmayacak. Müdahale etseler bile, engelleyici füzeleri biz ayırışmayı yaptıktan sonra oraya varabilir. Olsa olsa roket motorlarını imha ederler. Hayır efendim, biz fırlatmayı gerçekleştirdikten sonra yükü salmamıza engel olamazlar.”

“Geri sayımın G8 liderleri hedef alanda bulundukları sırada gerçekleşmesini umuyorum,” dedi Kang.

“Hava izin verdiği takdirde fırlatma zamanını Los Angeles’taki zirve toplantısı öncesine ayarladık,” dedi mühendis.

“Anladığım kadarıyla sizler operasyonu İnçon’dan takip edeceksiniz.”

“Telekomünikasyon laboratuvarı *Koguryo*’yla sürekli iletişim halinde ve fırlatma işlemini canlı olarak izleyip denetleyecekler. Tabii, bizler de geri sayım hazırlıkları sırasında gemi ekibini yönlendireceğiz. Umarım, fırlatmayı canlı izlerken bize katılabilirsiniz.”

Kang evet anlamında başını salladı. “Programım uygun. Mütahiş bir iş başardınız. Bu misyon başarıyla sonuçlanırsa Merkez Halk Komitesi’ni onurlandırmış olacaksınız.”

Kang bir kez daha başını öne doğru sallayınca toplantının sona erdiği belli oldu. İki mühendis kısa bir an bakıştıktan sonra eğilerek Kang’ı selamladılar ve odadan çıktılar. Tongju oturduğu yerden kalkıp büyük maun masanın önüne geldi.

“Saldırı ekibin yerini aldı mı?” diye sordu Kang.

“Evet, İnçon’dayken gemiden çıkmadılar. İzninizle şirket jetini, beni Ogasavara’daki metruk bir Japon havaalanına götürmesi için görevlendirdim. Orada operasyon için gemiye katılacağım.”

“Evet, saldırı aşamasını senin yönetmeni istiyorum.” Kang bir an susup düşündü. “Aldatma planımızı uygulama yolunda epey yol kat ettik, artık başarısızlık riskini göze alamayız. Operasyonun gizliliğinden seni sorumlu tutacağım.”

“O iki Amerikalı... eminim, nehirde boğulmuşlardır,” dedi Tongju alçak sesle.

“Bir şekilde kurtulmuş olsalar bile, bildikleri veya kanıtlayabilecekleri pek bir şey yok. Önemli olan, misyon başarıldıktan

sonra aldatmayı sürdürebilmek. Olayın sorumlusu olarak mutlaka Japonlar görülmeli.”

“Darbe indirildikten sonra ortadaki tek fiziksel delil *Koguryo* gemisinde olacak.”

“Evet. İşte bu nedenle saldırıdan sonra gemiyi imha etmeli-sin,” dedi Kang sanki bir kokteyl partisinde peçete ister gibi.

Tongju’nun tek kaşı kalkarak, “Benim saldırı ekibimle birlikte sizin birçok uydu telekomünikasyon uzmanınız da gemide olacak,” diye hatırlattı.

“Ne yazık ki, senin ekibin gözden çıkarılabilir. En üst düzey uydu mühendislerimin operasyon sırasında İnçon’da kalmalarını sağladım. Korkarım, böyle olmak zorunda Tongju,” dedi Kang çok ender ifade ettiği duygusallıkla.

“Emriniz yerine getirilecektir.”

“Bu koordinatları al,” dedi Kang masanın karşı ucuna bir zarf uzatarak. “Şili’ye gitmekte olan şileplerimden biri o konumda olacak. Fırlatma gerçekleştikten sonra kaptana *Koguryo*’yu şilebin görüleceği bir yere götürmesini söyle, sonra da gemiyi batır. İstiyorsan kaptanla birlikte iki uç adamını da al ve şilebe git. *Koguryo* hiçbir şekilde mürettebatıyla birlikte yakalanmamalı.”

Tongju sessizce başını sallayarak sorgusuz sualsiz, bu kitle katliamı görevini kabullendi.

“Şansın açık olsun,” dedi Kang ayağa kalkıp, kapıya kadar ona eşlik ederek. “Anayurdumuz sana güveniyor.”

Tongju gittikten sonra Kang masasına geçip uzun bir süre tavana baktı. Artık çarklar dönmeye başlamıştı. Bu andan itibaren, oturup sonuçları beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Neden sonra finans raporları olan bir dosyayı alıp bir sonraki çeyrekte ne kadar kâr beklediğini hesaplamaya başladı.

Fransa Cumhurbaşkanı Giscard d'Estaing tarafından 1975 yılında başlatılan G8 zirve toplantısı bir forumdur ve amacı önde gelen sanayileşmiş ülke liderlerinin bir araya gelip dünyadaki güncel ekonomik konuları tartışmaları olan bu toplantı geleneksel olarak sadece devlet başkanlarına açıktır. Danışmanlar ve yardımcı elemanlar katılamaz; yılda bir kez dünyanın önde gelen ülkelerinin liderleri gayriresmi bir ortamda özel bir toplantı yaparlar. Her ne kadar bu toplantılardan fotoğraf çektilme ötesinde dişe dokunur bir şey çıkmasa da, gündemler küresel ekonomi sorunlarını aşip, sağlık, çevre ve terörizme karşı savaş konularını da kapsamaya başlamıştır.

Sıradaki toplantının ev sahibi olan Amerikan devlet başkanı kısa bir süre önce önemli bir küresel ısınma yasa paketi çıkarmış, çevre koruma girişimlerini diğer ülkelerin de paylaşmasını hedefliyordu. Daha önce ev sahipliği yapan ülkeleri örnek alan Başkan Ward zirve toplantısı mekânı olarak güzel manzaralı ve sakin bir yer olan Yosemite Ulusal Parkı'nı seçmişti. Parkın uzak bir yerde olmasının her zamanki G8 protestocularını caydıracağını düşü-

nüyordu. Ne var ki, dünyanın her yanında var olan Hollywood aşkına boyun eğip, bir gün öncesinde lüks bir Beverly Hills otelinde toplantı öncesi bir hoş geldiniz partisi vermeyi kabul etmişti. Bu davete yıldızı parlayan film yıldızları ve sinema sanayiinin önde gelen şahsiyetleri de katılacaktı. Tabii, Japonya, İtalya, Fransa, Almanya, Rusya, Kanada ve Birleşik Krallık liderleri seve seve bu daveti kabul etmişlerdi.

Başkan ve güvenlik danışmanlarının hiçbir şekilde bilemeyecekleri bir şey, Beverly Hills'teki G8 partisinin Kang'ın roket yükü için sıfır noktası olduğuydu.

Ters hava koşulları, öngörülmeyen mekanik sorunlar ve bu gibi binlerce şey nedeniyle parti saatinin değiştirilebileceğini Kang da biliyordu. Ama bir kez hedef ortaya konmuştu. Özgür dünyanın önde gelen liderleri toplantı halindeyken darbe vurulursa, bunun yaratacağı şokun etkisi muazzam olurdu. Toplantıdaki G8 liderlerini vurmasa bile planlanan saldırının yaratacağı dehşet bütün dünyayı sarsardı.

Görülmeyen bir fırlatma noktasından yükselip Pasifik Okyanusu'nda bir yay çizerek uçan spreyci, roket yükü kıyıda girdikten sonra aktive edilecekti. Santa Monica kumsalı üstünde salıma başlayacak olan roket öldürücü, patojenini Kuzey Los Angeles boyunca bırakarak Beverly Hills malikâneleri, Hollywood film stüdyoları ve Glendale ile Pasadena banliyölerini etkileyecekti. Rose Bowl'u geçince viral kovanları artık boşalmış olacak, boş kovanlar San Gabriel Dağları civarında bir yere düşecekti.

Yere çöken hafif pus sokaktaki insanlara zarar vermeyecekti. Ne var ki, saçılan virüsler düşük yoğunluklu dozlarda olsa bile son derece bulaşıcı halde kalacaktı. Los Angeles'ın ana turist

koridorundaki harala gürele sırasında gözle görülmeyen virüsler erkek, kadın, çocuk ayrımı yapmadan masum kurbanlarına kilitlenecekti. Canlı kurbanlarının içinde yeniden hayata geçen virüsler sessizce hücrelere saldırmaya başlayacaktı. Sessizce tılayan bir saatli bomba gibi, iki haftalık kuluçka dönemi boyunca enfeksiyon olduğunu gösteren hiçbir iz, hiçbir belirti olmayacak, sonra aniden tüyler ürpertici bir dehşet ortaya çıkacaktı.

Önceleri ateş ve vücudu saran sancılar şikâyetiyle insanlar doktorlarına gidiyorlarmış gibi görünecekti. Kısa sürede bu sayı artacak, Los Angeles hastanelerinin acil servis odaları dolup taşacaktı. Otuz yıldan beri bu hastalığa rastlanmadığı için sağlık profesyonellerinin suçluyu bulmaları uzun sürecekti. Nihayet çiçek tanısı konduğu ve salgının ne kadar yayıldığı anlaşılınca kıyamet kopacaktı. Tanı konanların sayısı arttıkça öfkeli medya paniği daha da körükleyecekti. Her başı ağrıyan, her ateşi çıkan hastanelere koştuğu için şehir hastaneleri binlerce insanın akınına uğrayacaktı. Ama sağlık yetkilileri için bu durum sadece buzdağının görünen kısmı olacaktı. Binlerce yeni çiçek vakası ortaya çıkınca sağlık tesislerinin çiçek kurbanları için en önemli tedaviyi uygulamadan, karantina imkânından yoksun oldukları anlaşılacaktı. Tanı konulan hastalar tecrit edilemedikleri için salgın katlanarak yayılacaktı.

Kang'ın bilim insanları muhafazakâr bir tahmin yaparak salınan buhara maruz kalan insanların yüzde yirmisinin mikrobi kapacağını öngörmüşlerdi. On sekiz milyondan fazla insanın yaşadığı Los Angeles metropolünde roket yükünün dar bir şerit boyunca uçması bile iki yüz bin insanı mikrobi maruz bırakacak. kırk bin kadarına ise bulaştıracaktı. Asıl patlama iki hafta sonra. ilk başta mikrobi kapanların ilk birkaç gün boyunca farkında

olmadıkları hastalığı bulaştırdıkları zaman ortaya çıkacaktı. Sağlık uzmanları çiçek vakalarının ilk maruz kalanlar tarafından bulaştırmalarıyla ona katlandığını biliyorlardı. Bir ay sonra Güney Kaliforniya'da yaklaşık yarım milyon insan bu öldürücü hastalıkla boğuşuyor olacaktı.

Hastalığın kendisinden bile hızlı yayılan korku, başkan ve diğer G8 liderlerinin de ölümcül hastalıkla boğuştuğunu gösteren görüntüler nedeniyle daha da büyük şoka yol açacaktı. Salgının gücü arttıkça yurttaşlardan, sağlık çalışanlarından ve medyadan yükselen imdat çığlıkları kısa sürede federal hükümeti bunalta-caktı. Federal yetkililer bütün ulusal nüfusa yetecek kadar çiçek aşısı bulunduğunu ve ülkenin emniyette olduğunu açıklayacak-lardı. Hastalık Kontrol Merkezi yayılan hastalığı kontrol etmek amacıyla aşıları yerel sağlık yetkililerine iletecekti. Fakat artık virüse maruz kalmış olanları kurtarmak için çok geç olacaktı. Ve aşı olanların büyük çoğunluğu da bundan hiç yarar görmeyecekti.

Çünkü, bir anda kimera virüsünün gerçek yüzü ortaya çıkın-ca sağlık ve kamu yetkilileri dehşet içinde kalacaklardı. Birleşik gücü sayesinde bu öldürücü virüsün ABD'de stok edilmiş çiçek aşılara karşı bağışıklı olduğu anlaşılacaktı. Ölü sayısı tırmanır-ken perişan haldeki sağlık yetkilileri ve bilim insanları seri üreti-lebilecek etkili bir aşı geliştirmek için bir araya geleceklerdi, fakat bu çalışma aylarca sürerdi. Bu arada viral salgın dev bir dalga gibi bütün ülkeyi silip süpürecekti. Los Angeles'tan ayrılan turistler ve yolcular bilmeden virüsü bütün ülkeye taşıyacaklar ve binlerce şehirde yeni salgınların ortaya çıkmasına yol açacaklardı. Aşıların etkisiz olduğu anlaşıncaya yetkililer salgını durdurmak için son çareye başvuracaklardı: Kitle halinde karantina. Viral fırtınayı durdurmak amacıyla her türlü toplantı yasaklanacaktı. Seyahat

yasağı uygulanarak havaalanları kapatılacak, metro ve otobüs seferleri kaldırılacaktı. Şirketler çalışanlarına izin vermek zorunda kalacak, yerel yönetimler personel kaybına uğramamak amacıyla hizmetlerini kısıtlayacaklardı. Yeni salgınların çıkmaması için rock konserleri, beyzbol maçları, hatta kilise toplantıları bile iptal edilecekti. Yiyecek veya ilaç almak için dışarıya çıkmaya cesaret edenler lastik eldiven ve ameliyat maskesi takmak zorunda kalacaklardı.

Bu durumun ülke ekonomisine yansıtacağı etki korkunç olacaktı. Toptancı işletmeler aniden kapanmak zorunda kalacak, zorunlu izne gönderilen veya işten çıkarılan işçiler işsizlik oranlarını Büyük Bunalım dönemindekini iki katına çıkaracaktı. Vergi geliri kuruyup, yiyecek, ilaç ve sosyal hizmetler talebi patlayınca hükümet acze düşüp sendelemeye başlayacaktı. Birkaç hafta içinde ulusal üretim bir üçüncü dünya ülkesinin seviyesine düşecekti.

Bir başka kriz de ulusal güvenliğin savunmasında çıkacaktı. Son derece bulaşıcı olan hastalık kalabalık yatakhanelerde yatan binlerce kara ve deniz askerini etkileyecek, nice tümenler, hava filoları, hatta donanma filoları hastalanarak silahlı kuvvetleri kâğıttan bir kaplan haline indirgeyecekti. Yaklaşık iki yüz yıldan beri ilk kez ülkenin kendini savunabilirliği ciddi bir tehlike altına girecekti.

Sivil nüfus için sağlık tesisleri ve morglar dolup taşacaktı. Hasta ve ölenlerin sayısı hâd safhalara vararak mevcut kaynakları zorlayacaktı. Günün yirmi dört saati çalışmalarına rağmen ülkedeki mevcut krematoryumlar ölü sayısına yetmeyecekti. Cortés'in Mexico City'yi istila edişindeki sahne tekrarlanacak, üst üste yığılan ölümler akıl durduran sayılara varacaktı. Cesetleri kitle halinde yakmak için derme çatma krematoryumlar kurulacaktı.

İnsanlar evlerinde ve dairelerinde gözetim altında tutulan mahkûmlar gibi yaşamak zorunda kalacaklar, mikrop alma korkusuyla komşularıyla, dostlarıyla, hatta yakın akrabalarıyla bile temastan kaçınacaklardı. Kırsal bölgelerde yaşayanlar nispeten daha rahat olacaklardı, ama büyük şehirlerde bu felaketten payını almayan pek az aile kalacaktı. Hastalanan aile üyeleri hemen karantinaya alınacak, onlara ait çarşaf, havlular, giyecekler, mobilya ve mikrobun bulaşma ihtimali olan her şey yakılacaktı.

Ölümcül virüs her yaştan, her ırktan insanı etkileyecekti. Fakat en ağır darbeyi ailelerine yiyecek temin etmek için kendilerini mikroba maruz bırakmak zorundaki çalışan yetişkinler alacaktı. Milyonlarca yetişkin ölünce, bu salgın bütün ülkede büyük bir yetim nüfusu oluşturacaktı. Birinci Dünya Savaşı sonrası Batı Avrupa'da olduğu gibi, birkaç ay içinde bütün bir kuşak kayboluverecekti. Amerika'da başlayan salgın üzerine alarma geçerek sınırlarını hasta yolculara kapatmaları sayesinde diğer ülkeler bu şekilde kırılmaktan korunabileceklerdi.

Mikrobu alanlarda hastalık giderek hızlanan ve çok acı veren bir gelişme gösterecekti. İki haftalık kuluçka döneminden sonra önce yüksek ateş, sonra ağızda ve yüzde başlayıp bütün vücuda yayılan yakıcı, kırmızı lekeler çıkacaktı. Mikrop alan kişi bu aşamada son derece bulaştırıcı olup, yüz yüze temas, hatta paylaşılan giysiler veya yataklar bile hastalığı yaymaya yetecekti. Üç dört gün sonra kırmızı lekeler sert yumrulara dönüşecek, korkunç görünümlü ve ateş gibi yakan bu cilt lezyonları zamanla kuruyup kabuk bağlayacaktı. İki üç hafta boyunca, bütün kabuklar düşüp bulaştırma tehlikesi ortadan kalkana kadar kişi hastalıkla tek başına mücadele etmek zorundaydı, çünkü virüs vücuda girdikten sonra çiçek hastalığının tedavisi yoktu.

Şanslı olup hayatta kalabilenlerin cildinde yara izleri kalacak ve onlara çektikleri sıkıntıyı ömür boyu hatırlatacaktı. Daha az talihli olanlar kör olacaktı. Mikrobu alan kişilerin üçte biri akciğerleri ve böbrekleri virüs etkisiyle çökünce acılar içinde öleceklerdi.

Fakat kâbus burada da bitmiyordu. Çünkü çiçek salgını içinde hâlâ gizli kalan HIV vardı. Daha yavaş seyreden ve teşhisi daha zor, fakat çok daha öldürücü olan HIV sadece kimera virüsünü çiçek aşısına karşı dirençli yapmakla kalmıyor, hayatta kalan kurbanları da ölüme götürüyordu. Zaten zayıf düşmüş bağışıklık sisteminde güçlenen virüs kurbanların hücrelerine saldırarak onları imha ediyor veya değiştiriyordu. Çoğu HIV kurbanı bunun kısıtlayıcı etkilerini on yıllık bir süre içinde görmeye başlasa da, kimera iki üç yıl içinde öldürücü olabiliyordu. Habis bir dönme dolap gibi, yeni bir ölüm dalgası bütün ülkeyi saracak, çiçek salgınından kurtulanları da ezip geçecekti. Çiçek salgını nüfusun yüzde otuzunu öldürürken, HIV ile ölüm oranları yüzde doksanlara varacaktı. Şoke olmuş, akli başından gitmiş bir ulus tarihinde benzeri görülmemiş bir ölüm örtüsü altında kalacaktı.

Kimera seyrini tamamlayana kadar ABD'de on milyonlarca kişi ölmüş olacak, dünya çapında ölüm sayısı hiçbir zaman tam olarak bilinemeyecekti. Tek bir aile bile bunun kara temasından kurtulmayacağı gibi, tek bir kişi bile her an tepesine çökecek ölümcül bir biyolojik gölge korkusu duymadan hayatını sürdüremeyecekti. Bu felaket yaşanırken dünyadaki siyasi çekişmeler kimsenin umurunda bile olmayacaktı. Yerkürenin uzak köşesindeki müttefik Güney Kore kuzeydeki totaliter komşusu tarafından yutulduğundaysa, perişan haldeki Amerika'dan sadece cılız protesto sesleri çıkabilecekti.

Inçon Limanı'nı dolduran modern şilepler ve konteyner gemilerinin yanında Çin yelkenlisi müzelik bir eski eser gibi kalıyordu. Cussler teknesini ustaca yönlendirerek sabah trafiği arasından süzülüp, iki kargo antreposu arasında kalan küçük bir marinaya girdi ve lüks hafta sonu gezi yatlarıyla nehir kayıklarının barındığı marinanın bir transit iskelesine bağladı. Uyuyan yolcularını uyandırmak için misafir kamarasının kapısını tıklattıktan sonra mutfakta büyük bir demlikte kahve pişirdi. O sırada bir marina çalışanı tekneye yakıt ikmali yaptı.

Summer kucağında küçük köpeklerle arka güverteye çıkarken birkaç adım gerisinden Dirk onu izledi. Cussler ikisinin de eline kahve kupalarını tutuşturduktan sonra alt güverteye indi ve elinde bir testereyle geri geldi.

"Sahile çıkmadan önce şu kelepçelerden kurtulsanız iyi edersiniz," dedi sırtarak.

"Bu bilezikleri çıkarıp atmak çok hoş olacak," dedi Summer.

Dirk çevredeki teknelere bakıp, "Bizi takip eden oldu mu?" diye sordu.

“Hayır, buraya yalnız geldiğimize eminim. Garantiye almak için gözlerimi dört açtığım gibi, zikzaklı bir rotayla geldim. Bahse girerim, o adamlar sizi bulmak için hâlâ Han Nehri’nin altını üstüne getiriyorlardır.”

“Umarım öyledir,” dedi Summer ürpererek.

Dirk testereyi alıp Summer’ın sol bileğindeki kelepçeyi kesmeye başladı. “Orada hayatımızı kurtardınız. Borcumuzu ödemek için yapabileceğimiz bir şey var mı?”

“Bana hiçbir borcunuz yok,” dedi Cussler içtenlikle. “Artık beladan uzak durun ve bırakın o haydutlarla devlet uğraşsın.”

“Öyle yapacağız,” dedi Dirk. Summer’ın iki kelepçesini kestikten sonra Cussler ve Summer da onunkileri nöbetleşe çalışarak kestiler. Son kelepçe de çıktıktan sonra Dirk kupasındaki kahveyi tek yudumda bitirdi.

“Marina lokantasında bir telefon var, isterseniz oradan Amerikan Büyükelçiliği’ni arayabilirsiniz. Şu Kore vonlarını da alın. Bununla telefon ücretini ödeyip, kendinize Kore pilavı ısmarlayabilirsiniz.” Cussler, Summer’a Kore parası olan mor renkli birkaç banknot verdi.

“Teşekkür ederiz Bay Cussler. Size yolculuğunuzda iyi şanslar dileriz,” dedi Dirk adamın elini sıkarak. Summer uzanıp Cussler’in yanağına bir öpücük kondurdu. “Bize çok büyük bir iyilik yaptınız,” dedikten sonra köpeği son kez okşayarak vedalaştı.

“Kendinize iyi bakın. Yine görüşürüz.”

Çin yelkenlisi iskeleden ayrılırken Dirk ve Summer, Cussler’a el salladılar. Sonra beton bir merdivenden çıkıp, marina ofisi, bakkal ve lokanta olarak kullanılan soluk sarı renkli bir binaya

geldiler. Duvarlar, dünyanın her tarafındaki deniz ürünleri lokantalarında olduğu gibi geleneksel ıstakoz tuzakları ve balıkçı ağlarıyla süslenmişti. Tek farkı, bu ağların sanki çok az önce sudan çıkarılmış gibi kokmasıydı.

Dirk salonun karşı ucundaki duvarda bir telefon buldu ve birkaç başarısız denemeden sonra Washington'daki NUMA merkeze bağlanabildi. Doğuda bir hayli geç bir saat olmasına rağmen Rudi Gunn'ın evine bağlaması için NUMA santral görevlisini ikna etmek uzun sürmedi. Gunn biraz önce uykuya dalmış olduğu halde ikinci çalışmada telefonu açtı ve Dirk'ün sesini duyunca yataktan fırladı. Hararetli bir konuşmadan sonra Dirk telefonu kapadı.

“Ne oldu?” diye sordu Summer.

Dirk ağır kokulu lokantaya şöyle bir baktıktan sonra, “Kor-karım, bizi alacak vasıtayı bekleyene kadar Cussler'ın tavsiyesine uyup Kore pilavı yiyeceğiz,” dedi açlıkla midesini ovuşturarak.

~~~~~

Fena halde acıkmış iki kardeş önce sıcak çorba içtikten sonra haşlanmış sebze ve kulaklarından alevler çıkaracak kadar acı baharatlı Kore pilavı yediler. Yemek faslı biterken iriyarı iki Amerikan Hava Kuvvetleri inzibat görevlisi salona girdi. Summer onlara el sallayınca daha kıdemli olanı yanlarına geldi.

“Ben Kıdemli Çavuş Bimson,” dedi adam. “51'inci Filo inzibat birliğindenim. Arkadaşım da Çavuş Rodgers. Osan Hava Üssü'ne kadar size eşlik edeceğiz.”

“Çok memnun oluruz,” dedi Summer. Havacı çavuşların ardından dışarıya çıkıp orada park etmiş arabaya yürüdüler.

Her ne kadar Seul, İnçon'a Osana Hava Üssü'nden daha yakınsa da, Gunn onların emniyeti için hiçbir risk almak istememiş,

en yakındaki bir askeri üsse götürölmeleri talimatını vermişti. Çavuşlar İnçon'un güneyine doğru yönelip virajlı dağ yollarından ve çeltik tarlalarından geçerek Kore Savaşı sırasında inşa edilen Osan Yerleşkesi'ne vardılar. Bu modern üste artık Güney Kore'nin güvenliği için çok sayıda F-16 savaş jeti ve A-10 Thunderbolt II avcı uçakları bulunuyordu.

Ana kapıdan geçtikten kısa bir süre sonra üs hastanesine vardılar. Burada görevli bir albay onları muayene odasına götürdü. Kısa bir kontrol ve Dirk'ün yaralarına yapılan müdahaleden sonra yıkanmaları sağlanarak ikisine de temiz kıyafetler verildi. Summer üstünde çuval gibi duran haki işbaşı elbisesine bakıp güldü.

“Yolculuk imkânlarımız nedir?” diye sordu Dirk albaya.

“Size birkaç saat sonra McChord Hava Kuvvetleri Üssü'ne gidecek olan bir C-141 nakliye uçağında iki kişilik yer ayırttım. NUMA'daki dostlarınız sizi oradan Washington'a götürecektir resmi uçak ayarladılar. Bu arada sizi subay mahfiline götüreyim; sizi bekleyen yirmi saatlik uçuştan önce orada sıcak bir yemek yersiniz.”

“Albayım, eğer vaktimiz varsa ülkedeki bir Özel Operasyonlar birliğiyle temas kurmak isterim; mümkünse, tercihim Deniz Kuvvetleri'ne bağlı bir birlik. Bir de, Washington'a telefon etmek istiyorum.”

Deniz Kuvvetleri lafını duyunca havacı albayın yüzü asıldı. “Bu ülkede sadece bir tane Deniz Kuvvetleri üssü var, o da Pusan yakınlarındaki Çinhae'de, küçük bir destek hizmetleri birliğidir. Size Hava Kuvvetleri Özel Operasyon yüzbaşlarından birini göndereyim. SEAL komandoları sık sık buraya gelip giderler. Bu yüzbaşı size yardımcı olabilir.”

İki saat sonra Dirk ve Summer içinde Amerika'ya giden birçok askerin de bulunduğu gri renkli C-141B Starlifter nakliye uçağına bindiler. Penceresiz jette koltuklarına yerleştikten sonra Dirk önündeki koltukta bir çift kulak tıkacı ve bir tane göz maskesi buldu. Bunları gözüne ve kulağına yerleştirdikten sonra Summer'a döndü. "Lütfen, yolculuk bitene kadar beni uyandırma. Uyandırdığın yerde kahvaltı niyetine acılı pilav servis etmesinler."

Bunu dedikten sonra koltuğunda kaykıldı ve hemen uykuya daldı.

Kundaklama standartlarına göre küçük bir yangın sayılırdı; yirmi dakika sürdükten sonra kontrol altına alınmıştı. Ne var ki, hedeflenen hasar özenle hesaplanmış, istenen sonuç alınmıştı.

Sea Launch Commander gemisinde yangın alarmı çanları çalmaya başladığında sabahın ikisiydi. Kaptan Christiano derin uykusundan fırlayarak uyandı. Derhal kaptan köşküne koşup, geminin yangın kontrol monitörlerine baktı. Geminin grafik görüntüsü alt bordada tek bir kırmızı ışık gösteriyordu.

“Kapalı güverteadaki elektrik odasında, fırlatma merkezinin hemen önünde,” diye rapor etti köprü nöbetinden sorumlu olan görevli. “Otomatik fiske sistemi aktive edildi.”

“Geminin o kısmındaki acil durum sistemleri dışında bütün elektriği kesin,” diye emretti Christiano. “Liman itfaiyesine yardım istediğimizi bildirin.”

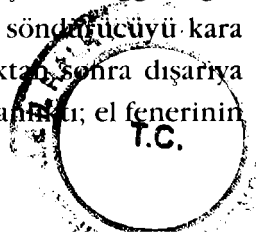
“Anlaşıldı efendim. Elektrik odasına gönderdiğim adamlardan rapor bekliyorum.”

Limanda olduğu zamanlarda *Sea Launch Commander*'da sadece çekirdek kadro yirmi dört saat kalırdı ve bu elemanların pek azı yangın söndürme eğitimi görmüştü. Christiano hızla yayılan bir yangının yardım gelene kadar bütün gemiyi kullanılmaz hale getirebileceğini biliyordu. Kaptan köprü penceresinden dışarıya baktığında gemiyi saran alevlerle karşılaşabileceğini düşündü, ama öyle bir şey yoktu. Ortada yangın olduğunu gösteren tek şey yanmış elektrik gereçlerinin geniz yakan kokusu ve limanda iskeleye doğru hızla gelen itfaiye aracının siren sesiydi. O sırada nöbetçinin belindeki telsiz gürledi.

"Ben Briggs," dedi ses. "Yangın elektrik odasını yakıyor, ama görüldüğü kadarıyla yayılmamış. Bilgisayar donanım odası iyi durumda, yanma ihtimaline karşı FM-200 gaz sistemi aktive edildi. Görüldüğü kadarıyla elektrik odasındaki yangın söndürme sistemi çalışmamış, ama buraya birkaç tane yangın söndürücü getirebilirsek kontrol altına alabiliriz."

Christiano telsizi aldı. "Elinden geleni yap Briggs; yardım geliyor. Köprü tamam."

Briggs ve bir başka teknisyen elektrik odasını dumanla kaplı bulmuşlardı. İçine girilebilir bir elbise dolabı büyüklüğündeki odada geminin elektrik jeneratörüyle, bütün fırlatma operasyonlarını destekleyen çok sayıda bilgisayarı bağlayan bağlantılar vardı. Briggs odaya girip hemen iki söndürücüyü boşalttı, sonra geri çekilip dumanın azalıp azalmadığına baktı. Geniz yakıcı mavi bir duman odadan dışarıya boşalmaya başladı. Briggs'in gaz maskesi vardı. Yardımcısının verdiği üçüncü söndürücüyü kara dumanlar arasında gördüğü alevlere boşalttıktan sonra dışarıya çıkıp derin bir nefes aldı. Odanın içi zifiri karanlıktı; el fenerinin

ışığı dumandan yansıyor. Alevlerin boğulduğu ve bir daha tuşmayacağından emin olduktan sonra telsizle köprüyü aradı.

“Yangın söndürüldü.”

Alevler söndürülmüştü, fakat hasar büyüktü. Erimiş tellerin, kabloların ve bağlantı elemanlarının için için yanması bitene kadar iki saat daha geçecekti. Ancak o zaman Long Beach İtfaiyesi geminin emniyette olduğunu beyan etti. Elektrik yangınının ekşimik kokusu yapışkan bir bulut gibi günlerce geminin üstünde kalacaktı. Danny Stamp, Christiano'nun çağrısı üzerine gemiye geldiğinde itfaiye ekibi gitmişti. Fırlatma kontrol merkezinde kaptanla birlikte oturup *Sea Launch Commander* bilgisayar operasyonları müdürünün hasar raporunu dinlerken başını iki yana salladı.

“Yangın çıkması için daha kötü bir zaman seçemezsiniz,” dedi adam yüzü öfkeden kızarmış halde. “Gemideki her bir fırlatma operasyonu bilgisayarı o odaya bağlıydı; test ve izleme monitörleri de... Bütün sistemi yeniden döşememiz gerekecek. Tam bir kâbus gibi.”

“Donanım ne durumda?” diye sordu Stamp.

“Eh, bunu iyi haber olarak kabul ederseniz, donanım kaynaklarımızda hiçbir hasar yok. Suyla verilecek hasardan endişe ediyordum, ama neyse ki, itfaiye hortum tutmadan önce kendi adamlarınız alevleri söndürmüştü.”

“O halde, yeniden işleyebilmemiz için sadece donanıma yenisinden kablo döşememiz gerekecek. Bu iş ne kadar sürer?”

“Elektrik odasını yeniden kurmak zorundayız, bir kısmı özel uygulamalı birkaç kilometrelik kablo sipariş edip teslim aldıktan

sonra bütün sistemi döşememiz gerekiyor. Normal koşullarda bu iş en iyi ihtimalle üç dört hafta sürer.”

“Fırlatmada gecikme olursa ağır bir tazminat ödeyeceğiz. Sekiz günün var,” dedi Stamp bilgisayar müdürünün gözlerine bakarak.

Şaşırان adam yavaşça başını öne salladıktan sonra odadan çıkmak üzere ayağa kalktı. “Galiba birkaç kişiyi yataklarından kaldırmam gerekecek,” diye mırıldanarak kapıdan çıktı.

“Yapabilir mi dersin?” diye sordu Christiano adam gittikten sonra.

“Eğer olabilecek bir işse, bu adam en iyisini yapacaktır.”

“Ya *Odyssey*? *Commander*’daki hasar onarılana kadar onu limanda mı tutacağız?”

“Hayır,” dedi Stamp biraz düşündükten sonra. “Zenit, *Odyssey*’e yüklendi ve bağlandı; onu planladığımız gibi göndereceğiz. *Commander*’la ekvatora varmamız platformun oraya ulaşmasından çok daha önce mümkün. Biz biraz geciksek bile, platformun oraya bizden önce varıp birkaç gün beklemesinde sakınca yok. Platform ekibi fırlatma için daha iyi hazırlanabilir.”

Christiano başını salladı ve düşünmeye koyuldu.

“Plandaki değişikliği müşteriye bildirecek olursam, onları sakinleştirmek için önlerinde birkaç takla atmam gerekir. Yangının sebebini öğrenebildik mi?” diye sordu Stamp.

“Yangın müfettişi yarın hemen bir inceleme yapacak. Şimdilik her şey bir kısa devre ihtimalini gösteriyor; hatalı bir kablo bağlantısı olabilir.”

Stamp sessizce başını sallarken, bir bu eksikti, diye geçirdi içinden.

Long Beach yangın müfettişı sabah tam sekizde *Sea Launch Commander*'a geldi. Elektrik odasında üstünkörü bir gözlem yaptıktan sonra yangın müdahale ekibi ve yangın başladığında nöbetçi olan görevlilerle görüştü. Ardından tekrar yangın yerine gelip hasarı dikkatle inceledi, isle kararmış odanın fotoğraflarını çekip notlar aldı. Bir saat boyunca kömür haline gelmiş kabloları ve erimiş bağlantı elemanlarını iyice inceledikten sonra kundaklama belirtisi görmediğine kanaat getirdi.

Kundaklama delilini bulmak için son derece sabırlı ve ayrıntılı bir analiz gerekirdi. Müfettişin çizmelerinin altında bir sürahinin çok minik kalıntıları vardı. Bu sürahinin kimyasal analizi yapılsaydı, benzin ve strafor parçalarının karıştırılarak napalm yapıldığı ve sürahiye konulduğu ortaya çıkardı. Birkaç gün önce Kang'ın bir adamı tarafından yerleştirilip küçük bir zamanlayıcıyla tutuşturulan bu minik yangın bombası bir anda elektrik odasını alevler içinde bırakmış, içindeki her şeyi yakmıştı. Hatalı görünmesi için tepedeki fiskiye sistemi sabote edilmiş ve yangın hedeflenen hasarla sonuçlanmıştı. Bu hasar *Sea Launch Commander*'ın yola çıkışını bir süre geciktirecekti, fakat yangın nedeninin kazadan başka bir şey olduğu kuşkusunu yaratmayacaktı.

Tanınmayacak hale gelen sürahinin yanından geçen müfettiş elektrik odasından çıkarken yangın değerlendirmesini tamamlamıştı. "Hatalı kablo döşemesi veya hatalı topraklama sonucu kısa devre, diye yazdı küçük not defterine; sonra da kalemini ve defterini cebine koyup gemiden ayrıldı.

Pasifik ötesi uçuşu sonunda, C-141, Tacoma'nın güneyindeki McChord Hava Kuvvetleri Üssü'ne iniş yaptığında ince bir yağmur serpiştirmekteydi. Uçağın tekerlekleri bir transit terminali önünde durup, motorları kapatıldıktan sonra büyük kargo kapağı asfalta indirildi.

Dirk sözünü tutmuş ve bütün yolculuk boyunca uyumuştı. Şimdi rampadan aşağıya inerken kendini zinde hissediyordu, ama fena halde acıkmıştı. Gürültülü uçakta kesintili bir uyku uyuduğu için Summer biraz sersemlemiş haldeydi. Transit kısmında görevli bir havacı teğmen onları tanıyıp, uçuş hattına geri götürmeden önce çabucak bir hamburger yemeleri için subay mahfiline kadar eşlik etti. Orada bir telefon kulübesi gören Dirk hemen yerel bir numarayı çevirdi.

"Dirk, iyi misin?" diye sordu Sarah onun sesini duyunca rahatlayarak.

"Hâlâ sağım," dedi Dirk neşeyle.

"Kaptan Burch senin Doğu Çin Denizi'nde batan NUMA gemisinde olduğunu söylemişti. Meraktan deli oluyordum."

Dirk ona Japonya'ya gittiğinden beri başlarından geçen olayların kısaltılmış bir hikâyesini anlattı.

“Tanrım! Aleut Dağları'na siyanür salan bu insanlar daha büyük bir saldırı mı planlıyorlar?”

“Öyle görünüyor. Başkente döndüğümüz zaman daha fazlasını öğreneceğimizi umuyoruz.”

“O halde, Hastalık Kontrol Merkezi'ndeki dostlarını haberdar et. Aniden çıkan kimyasal veya biyolojik salgınlara karşı mücadele etmek için terörizm acil durum müdahale ekibimiz var.”

“İlk arayacağım kişi sen olacaksın. Bu arada, bacağın ne durumda?”

“İyi, hâlâ bu koltuk değneklerine alışmaya çalışıyorum. Alçıkma ne zaman imza atacaksın?”

Dirk o anda pistteki bir jetin yanında duran Summer'ın ona el salladığını fark etti.

“Seni akşam yemeğine çıkardığım zaman.”

“Yarın çevre zehirleri hakkındaki bir konferansa katılmak üzere bir haftalığına Los Angeles'a gideceğim,” dedi Sarah hayal kırıklığı içinde. “Yemek ertesi haftaya kalacak.”

“O halde, sözleştik.”

Dirk motorlarını ısıtmakta olan Gulfstream V jete koşarak gitti. Summer'ın etrafı Andrews Hava Kuvvetleri Üssü'ne gitmekte olan Pentagon albayları ve generalleriyle çevrilmişti.

Büyük jet ertesi sabah saat altıda Jefferson Memorial Anıtı üstünden geçip başkent'in güneydoğusundaki Hava Kuvvetleri Üssü'ne indi. Bir NUMA aracı iki kardeşi alıp, sabah trafiğine kalmadan NUMA merkezine götürdü. Rudi Gunn onları ofisinde bekliyordu.

“Tanrıya şükür, ikiniz de emniyettesiniz,” dedi Gunn. “Sizi ve o kablo serme gemisini bulmak için Japonya'nın altını üstüne getirdik.”

“Fikir güzel, ama ülke yanlış,” dedi Summer.

“Başınızdan geçenleri ağzınızdan duymak isteyen birkaç kişi var,” dedi Gunn, iki kardeşe nefes alma fırsatı vermeden. “Amiralin ofisine geçelim.”

Gunn önde, Potomac Nehri’ne tepeden bakan büyük bir köşe odasına geldiler. Her ne kadar Amiral Sandecker artık NUMA başkanı değilse de, Gunn bilinçaltında bu gerçeği kabul etmiyordu. Ofis kapısı açık olduğundan, hep birlikte içeriye girdiler.

Bir kanepede oturmuş iki adam liman güvenliği hakkında konuşurlarken, Ulusal Güvenlik başkan yardımcısı Webster onların karşısında oturmuş, bir dosyayı inceliyordu.

“Dirk, Summer, Ulusal Güvenlik’ten Jim Webster’ı hatırlıyorsunuz herhalde. Bunlar da FBI Kontraterörizm Şubesi’nden özel ajan Peterson ve özel ajan Burroughs,” dedi Gunn eliyle kanepede oturan iki adamı işaret ederek. “Bob Morgan’la görüştüler, şimdi de *Sea Rover* battıktan sonra sizlere neler olduğunu öğrenmek istiyorlar.”

Dirk ve Summer birer koltuğa oturup, *Baekje*’de tutsak edilişlerinden Çin yelkenlisiyle kaçışlarına kadar olan her şeyi ayrıntılarıyla anlattılar. Hikâyeleri sona erdiğinde Summer saate baktı ve üç saat geçmiş olduğunu görünce şaşırdı. Verdikleri rapor dinledikçe Ulusal Güvenlik görevlisinin yüzü renkten renge girmişti.

“Buna inanmakta zorlanıyorum,” dedi Webster başını iki yana sallayarak. “Elimizdeki bütün bulgular Japonları gösteriyordu. Bütün soruşturmamızı Japonya’ya odaklamıştık.”

“Bu adamın Amerika Birleşik Devletleri’ne biyolojik bir saldırı hazırlığında olduğuna emin misiniz?” diye sordu Peterson.

“Bunu ima ediyordu; blöf yaptığını da hiç sanmıyorum. Aleut Adaları'ndaki olay biyolojik silahlarının havadan salımı için bir denemeydi. Ne var ki, artık çiçek virüsünü çok daha tehlikeli bir kıvama getirdiler.”

“Rusların doksanlı yıllarda yaratmış oldukları söylenen aşya dirençli çiçek virüsü hikâyesine benziyor,” diye ekledi Gunn.

“Ne ki, bu bir kimera. Her birinin öldürücü etkileri olan birden fazla virüsün bileşeni,” dedi Summer.

“Eğer bu virüs aşılarımızı etkisiz kılarsa böyle bir salgın milyonlarca insanı öldürebilir,” dedi Peterson başını iki yana sallayarak. Odadakiler korkunç ihtimali düşünürlerken ortalığa kasvetli bir sessizlik çöktü.

“Aleut Adaları'na yapılan saldırı virüsü havadan salma imkânları olduğunu kanıtlıyor,” dedi Gunn. “O halde soru, saldırı hedefi olarak nereyi seçecekleri.”

“Eğer saldırıyı başlatmadan önce onları durdurabilirsek, ne-reyi hedeflediklerinin önemi kalmaz,” dedi Summer. “Kang'ın sarayına, tersanesine ve diğer paravan şirketlerine baskın yapmalıyız; hem de hemen.”

“Summer haklı,” dedi Dirk. “Bildığımız kadarıyla silahlar hâlâ İnçon Tersanesi'ndeki gemide. Olayı orada bitirebiliriz.”

“Biraz daha kanıt toplamamız gerekiyor,” dedi Webster. “Ortak bir soruşturma gücü oluşturmak için tehlikenin büyüklüğü hakkında Koreli yetkilileri ikna etmek zorundayız.”

Gunn genzini temizledi. “Gereken kanıt bulma eşliğinde olabiliriz,” deyince bütün gözler ona çevrildi. “Dirk ve Summer ileri görüşlü davranarak Kore'deki Donanma Özel Kuvvetleri'yle konuşup Kang'ın İnçon'daki kapalı liman tesisi hakkında bilgi vermişler.”

“Onlara harekete geçme yetkisi veremezdik, ama Rudi onları tam zamanında arayıp, hiç değilse bizi dinlemelerini sağladı,” dedi Summer.

“Artık o aşamayı geçtik,” dedi Gunn. “Sen ve Dirk, Osan’dan ayrıldıktan sonra, bir sualtı keşif operasyonu yapılması için resmi başvuruda bulunduk. Başkan Yardımcısı Sandecker kesin delil bulabilmek ümidiyle başkanın onayını almaya alışıyor. Kore’deki askeri mevcudiyetimizle ilgili tatsızlıklar varken, müttefikimizin arka bahçesine burnumuzu sokmak için kötü bir zaman.”

“Yapacakları tek şey Kang’ın limanında duran *Baekje*’nin bir fotoğrafını çekmek. Böylece kesin bir delil elde edilmiş olur,” dedi Dirk.

“O zaman elimiz çok kuvvetli olur tabii,” dedi Webster. “Ekip ne zaman oraya gidecek?”

Gunn saatine baktıktan sonra Washington’la Seul arasındaki on dört saatlik farkı hesapladı. “Ekip iki saat sonra harekete geçecek. Bu akşam erken saatlerde haber alırız.”

Webster sessizce belgelerini toplayıp ayağa kalktı. “Tam bilgi almak için akşam yemeğinden sonra buraya dönerim,” dedi ve kapıya yürüdü. Odadan çıkıp koridorda yürürken bile sürekli olarak “Kore” lafını tekrarlıyordu.

O gece Yarbay Bruce McCasland göğe baktı ve yüzünü buruşturdu. Alçalan yağmur bulutları İnçon üstüne çökmüş, daha önce açık olan gökyüzünü örtmüştü. Alçak bulutlar bu liman şehrindeki sokak lambalarının, evlerin ve neon reklam tabelalarının yaydığı aydınlığın sudan yansıması demekti. Bulutlardan yansıyan ışıklar geceyi aydınlatmıştı. Hayatı gizlenmeye bağlı olduğu için gece karanlığı McCasland'ın en iyi dostu, bulutların çöküşüyle laneti gibiydi. Belki yağmur yağar, diye umdu, ama karabulutlar taşıdıkları nemi tutarak inatla göğü örtmeyi sürdürmekteydi.

Deniz Kuvvetleri SEAL komandosu McCasland külüstür, tabanını düz nehir kayığında iyice büzülüp yanında uzanmış üç adamına baktı. Onlar da McCasland gibi siyah dalış kıyafetleri içindeydiler; maskeleri, paletleri ve sırt çantaları da aynı renkteydi. Görevleri keşif olduğu için sadece yakın mesafeli çatışmalar için silah almışlardı ve Heckler & Koch MP5K 9 mm'lik makineli tabancaları vardı. Fotoğraf makineleri ve video kameralarıyla gece görüş gözlükleri yeleklerine iliştirilmişti.

Eski kayık kıçtan takma motorundan mavi dumanlar çıkarak İnçon'un ticari antrepoları önünden geçerken onu görenler için Kore sularında en yaygın nakliye aracı olarak kullanılan ve her an binlerce örneği görülen teknelerden farksızdı. Ne var ki, eski görünümlü dış yapısının altında gövdesi cam elyafı olan bir saldırı aracı vardı. Yüksek hızlı bir iç motorla donanmış olan araç sualtı operasyonlarında küçük ekiplerin saldırısı veya toplanması için özel olarak tasarlanmıştı.

Limanın sessiz kuzey köşesinde yavaşça ilerleyen kayık Kang Denizcilik Hizmetleri giriş kanalına iki yüz metre kadar yaklaştı. Tam o anda bir sinyal verilmiş gibi kayığın kıçtan takma motoru birkaç kez öksürdükten sonra stop etti. Hırpani balıkçı kılığında-ki iki SEAL birbirlerine Korece küfretmeye başladılar. Biri motoru tekrar çalıştırmak için marş ipini çekerken diğeri de abartılı bir hareketle kürekleri aldı ve suya daldırdı.

McCasland gece görüş dürbününü kanalın ağzındaki nöbetçi kulübesine yönelterek küpeştenin üstünden baktı. Kulübenin içindeki iki adam onlara bakıyorlardı, ama birkaç metre ötede bağlı olan siyah sürat motoruna doğru bir hareket yapmadılar. McCasland nöbetçilerin onlarla fazla ilgilenmeyecek kadar tembel olduklarına kanaat getirince yanındaki üç adama döndü.

“Suya dalın. Hemen.”

Üç komando kayığın kenarından suya girerlerken ne bir ses çıktı ne de suda bir çırpıntı oldu. McCasland da maskesini taktıktan sonra iki “balıkçıya” bir işaret çakıp diğer komandoları izledi. Su geçirmez kıyafeti içinde pişmiş olduğu için suyun serinliği çok iyi gelmişti. Yedi metre derinliğe indikten sonra bulanık ve karanlık suda ilerlemeye başladı. Gün ışığında bile bir metreyi

geçmeyen görüş mesafesi, gece karanlığında el feneri olmaksızın neredeyse sıfırdı. McCasland körlemesine dalış koşullarına aldırmadan maskesine iştirilmiş telsiz sualtı haberleşme sistemine, “Beni duyuyor musunuz?” diye seslendi.

“Ben Bravo. Duyuyorum. Tamam,” dedi bir ses.

“Ben Charlie. Duyuyorum. Tamam,” dedi ikinci ses.

“Ben Delta. Duyuyorum. Tamam,” dedi üçüncü komando.

“Anlaşıldı, kulağınız bende olsun,” dedi McCasland.

Yukarıdaki iki komando kayığı kıyıya götürmüş, Kang’ın nöbetçilerinin görebilecekleri bir iskelenin yanına gelmişlerdi. Sualtındaki adamlar misyonlarını yerine getirirlerken onlar da aletlerini gürültülü bir şekilde kullanarak ve yüksek sesle küfrederek motoru tamir etme numarası yapıyorlardı.

Suyun altında McCasland takma adı “Hırsız” olan minyatür GPS alıcısını çalıştırdı. Avuç içine sığan bu küçük cihaz GPS uydu sistemlerinden aldığı bilgilerle bir navigasyon sistemi sağlamak-
taydı. McCasland GPS sinyalinin alabilmek için üç metreye çıktı. Sessiz bir yeşil ekran belirdi ve çeşitli engeller arasından kıvrılarak uzanan bir çizgi görüldü. McCasland hava gözlem fotoğrafları ve Dirk’le Summer’ın verdikleri bilgilere dayanarak Hırsız’a bir dizi GPS ara noktası programlamıştı. Birleştirilmiş noktalar tamamen suyun altında olmalarına rağmen kapalı liman girişine giden bir yol yaratıyordu. Dört komandonun da elinde bu cihazdan vardı ve yanıp sönen küçük bir ışık birbirlerinin yerini de göstermekteydi. Böylece, tamamen karanlıkta yüzmelerine rağmen birbirlerine bir metre mesafeyle çizilen yolda ilerleyebiliyorlardı.

McCasland tekrar yedi metreye indikten sonra, “Pekâlâ, devam edelim,” dedi.

Gözlerini elektronik pusuladan ayırmadan hızla yüzerek özel tekne kanalına vardı ve dar halice girip güvenlikçilerin sürat motorunun tam altından geçti. Diğer üç SEAL üçgen formasyonu ile onu izliyorlardı.

İster gece ister gündüz olsun, kapalı devre dalış aparatları kullandıkları için komandoların fark edilmesi imkânsızdı. Deniz Kuvvetleri dalgıçları hava için arkasında hava kabarcıklarıyla iz bırakan standart basınçlı hava tüpleri yerine Carleton Technologies VIPER sistemi kullanmaktaydılar. İnce bir sırt çantası içine yerleştirilen VIPER soluma cihazı kimyasal bir temizleyiciden geçerek zararlı karbon dioksidi atıp dalgıçlara saf oksijen sağlayabiliyordu ve çok az bir egzoz gazı izi bırakıyordu. Bu sistem sayesinde dalgıçlar sualtında dört saate kadar kalabiliyorlardı. Yüzeye hiç hava kabarcığı çıkmadığı için de, tamamen gizli kalmaları mümkündü.

Hırsız'ın çizdiği yolu takip eden dört dalgıç karanlık suyun içinde kapalı liman girişine yaklaştılar. Yarım kilometrelik sualtı yüzüşü çoğu dalış sporcusunu bitkin düşürürdü, ama yıllarca zorlu fiziksel eğitim görmüş komandolar için bu, caddeden karşıya geçmek kadar kolay olmuştu. Kapalı limanın devasa kapısı önünde bir araya geldiklerinde nabızları sanki hiç hareket etmemişler gibiydi. McCasland el yordamıyla girişin bir yanındaki destek kolonunu bulana kadar daire çizerek yüzdü. Bu kolonu takip ederek yavaşça yükseldi ve raylı kapının suyun bir metre kadar altında bulunan alt kenarına ulaştı. Doğru yere geldiğine kanaat getirdikten sonra tekrar diğerlerinin bulunduğu derinliğe indi.

“Ön keşif başlasın. Üç dakika sonra burada toplanıyoruz.”

Bu aşamadan itibaren kapalı liman içinde her dalgıcın izleyeceği farklı bir yol vardı. Dirk ve Summer akıllarında kaldığı

kadarıyla limanın planını ayrıntılı olarak çizmişler, her bir dalgıç da buna dayanarak farklı bir keşif hattı oluşturmuştu. Bunların içinde en uzağı ve tehlikeli olanı McCasland'inkiydi; tersanenin kıyı tarafına yüzüp tesisi önden görecekti. Diğer iki dalgıç ana limana gidip *Baekje*'yi bulacaklar ve resimlerini çekeceklerdi. Dördüncü dalgıç ise giriş kapısı yanında destek vermeye hazır bekleyecekti.

Hangarın parlak projektör ışıkları suyun üstünü aydınlatıyor, limanın beton destek kazıklarının gölgesi belli oluyordu. McCasland beş metre derinlikte yüzerken önündeki kazıkları görebiliyordu. Hırsız'ı göğsüne bastırıp çıplak gözle yönünü bularak liman boyunca yüzdü. Bir düzine kadar kazığın yanından geçtikten sonra önünde beton bir duvar belirince iskelenin sonuna geldiğini anladı. Bir direğe tutunup biraz dinlendikten sonra dijital video kamerasını hazırladı ve yüzeye çıkmaya hazırlandı. İçinde bir türlü bastıramadığı bir yenilgi hissi vardı. İskelenin altında yüzdüğü sırada bile sanki olması gereken bir şeyin yokluğunu hissetmişti.

Limanın en kenarından sessizce yüzeye çıktığı zaman gördüğü manzara içindeki boşluk duygusunu doğruladı. Devasa kapalı liman bomboştu. Önünde yüz metrelik kablo serme gemisi yoktu. Dahası, bütün liman boştu. Bütün tesisi kamerasıyla tararken görebildiği tek araç eski bir çatanaıydı. Gece yarısı vardiyasında çalışmakta olan bıkkın liman işçileri bir forklift içinde birbirlerini kovalarken devasa tesisteki tek hayat belirtisini ortaya seriyorlardı.

McCasland film çekimini bitirdikten sonra tekrar dalıp ana giriş kapısına doğru yüzdü. Destek direğine vardığı zaman Hırsız'ını çıkardı ve diğer üç dalgıcın birkaç metre ötesinde onu beklemekte olduklarını gördü.

“Görev tamamlandı,” dedi adamlarına ve halice doğru yüzme-ye başladı.

Dört SEAL komandosu karaya çekilmiş olan kayığa gelip, sessizce içine girdiler. Sahte balıkçılar da o anda hasta motorun ilacını bulup, çalıştırdılar. Yine yüksek sesli küfürlerle Kang'ın halicinden geçip, yola koyuldular.

Görüş mesafesinden çıktıktan sonra McCasland maskesini çıkarıp derin bir nefes aldı. Yüzüne bir yağmur damlası düştü, ardından bir tane daha... Gök yarılıp şiddetli bir yağmur başlayınca da başını iki yana salladı.

Webster, Peterson ve Burroughs akşam saat altıda NUMA merkezine döndüklerinde Gunn'ın ofisinde kasvetli bir havayla karşılaştılar. SEAL ekibinin keşif raporları az önce gelmişti; Gunn, Dirk ve Summer bu rapor hakkında konuşuyorlardı.

“Korkarım, haberler iç açıcı değil,” dedi Gunn. “Kablo gemisi orada yokmuş.”

“Hiç görünmeden nasıl oraya gelip gidebilir?” diye sordu Webster hayretle. “Interpol ve gümrük yetkilileri bütün Asya Pasifiği’nde bu gemiyi arıyorlar.”

“Belki onların arasında da Kang’ın beslemeleri vardır,” dedi Summer.

Webster bu varsayımın üstünde durmadı. “Keşif ekibinin hata yapmadığına emin miyiz?”

“Kapalı limanda görülecek hiçbir şey yokmuş ki. Yapılan gözlemin video filmi şu anda uydu kanalıyla gönderiliyor. Amiralin monitöründe hep birlikte izleyebiliriz,” dedi Gunn. O gün ikinci kez oradakileri amiralin ofisine götürdü. Odaya yaklaştığı sırada

açık kapıdan gelen tanıdık kahkahalar ve dışarıya sızan duman bulutu onu şaşırttı.

Gunn içeriye adımını atıp da kanepede oturan Giordino'yu görünce şoke oldu. Siyah, kıvrıkcık saçları uzamış olan NUMA sualtı teknolojileri müdürü ayaklarını sehpaye uzatmış, dudakları arasına dumanı tüten bir puro yerleştirmişti. Üstündeki NUMA uçuş tulumuyla gemiden çıkar çıkmaz oraya gelmiş gibi görünüyordu.

“Oğlum Rudi, bu gece ekibi biraz fazla çalıştırıyorsun galiba,” dedi Giordino gülerek.

“Sizler tropik kumsallarda kebab yaparken burada birilerinin dükkâna bakması lazım.”

Dirk ve Summer odaya girip, bir amca gibi sevdikleri Giordino'yu görünce sevinçle güldüler. Ofisin en dipteki penceresinden Potomac Nehri'ne bakmakta olan babalarını hemen fark etmemişlerdi. Bir doksan beş boyuyla Pitt hâlâ sıırım gibiydi. Sadece şakaklarındaki birkaç gri saç teli ve göz kenarlarındaki küçük kırışıklıklar yaşı hakkında küçük bir ipucu vermekteydi. NUMA'nın efsanevi özel projeler müdürü ve şimdiki başkanı Dirk Pitt'in güneşten esmerleşmiş yüzü çocuklarını görünce geniş bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Dirk, Summer,” dedi yeşil gözleri parlarken; iki çocuğunu kolları arasına aldı.

“Baba, sen ve Al'ın hâlâ Filipinlerde olduğunuzu sanıyorduk,” dedi Summer babasına sarılıp, yanağına bir öpücük kondurduktan sonra.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye araya girdi Giordino. “Sizin kaybolduğunuzu duyunca neredeyse Pasifik'i yüzerek geçecekti.”

Baba Pitt gülümsedi. “Sadece ikinizin Kuzeydoğu Asya'da bensiz gezdiğinizizi duyunca çok kıskanmıştım,” dedi.

“Gidilmemesi gereken yerlerin bir listesini çıkardık,” dedi Dirk de gülerek.

Pitt çocuklarının yanındayken gözle görünür bir şekilde yumuşuyordu. Son yıllarda dünyasındaki olan gelişmeler onu daha dingin bir adam yapmıştı. Birkaç yıl öncesine kadar varlıklarından habersiz olduğu iki yetişkin çocuğu karşısına çıkınca bir hayli sarılmıştı. Fakat ikizler kısa zamanda hayatının önemli bir parçası olmuştu; babalarının sualtı çalışmalarına katıldıkları gibi, onunla ve yeni karısıyla da güzel zaman geçirmekteydiler. Pitt hayatına aniden giren bu sorumluluk sonucu eski aşkı, Colorado kongre üyesi Loren Smith’le evlenmişti. Amiral Sandecker’ın beklenmedik bir şekilde başkan yardımcılığını kabul etmesiyle Pitt bir anda kendini NUMA’nın tepesinde bulmuştu. Özel projeler müdürü-yken dünyanın dört bir köşesinde birkaç ömre sığabilecek kadar serüven yaşamıştı. Yaşadığı tehlikeler onu hem bedensel hem de zihinsel olarak yıpratmış olduğu için artık bu işlerden biraz uzak kalabildiğine memnundu. NUMA başkanı olarak idari ve siyasi görevlerini pek sevdiği söylenemezdi, ama fırsat buldukça Al’la beraber sahada vakit geçiriyor, yeni ekipmanları test ediyor veya dalabildikleri kadar derinlere dalıyorlardı. Bilinmeyen şeyleri keşfetme ya da eskiden beri muamma kalmış olayları çözmeye yönelik hevesinden hiçbir şey kaybetmiş değildi. Çocuklarının kaçırılması ve *Sea Rover*’ın batırılışı daha iyi bir dünya için mücadele etme kararlılığını bir kez daha ateşlemişti.

“Baba, Filipinlerdeki o zehir saçan Japon kargo gemisinin durumu nedir?” diye sordu Dirk. “Anladığım kadarıyla mercan kayalığını yok eden şey gemiden sızan kimyasal cephaneymiş.”

“Doğru; bu defa hardal ve cilt kabartıcı levisit. İkinci Dünya Savaşı’nın mirası biyokimyasal tehlikeler. Sanırım sızıntıyı kontrol

altına aldık. Çok maliyetli kazı ve cephanenin çıkarılması işine kimse gönüllü olmayınca biz de yapılabilecek en iyi ikinci şeyi yaptık. Onu gömdük.”

“Şansımız vardı, çünkü kumsala çok yakındık,” dedi Giordino. “Kargo bölümünü kumla doldurup kapağını kapattık. Kimse oraya girip de kazmaya kalkmazsa, başka zehir sızıntısı olmaz ve bozguna uğrayan mercan kayalığında birkaç yıl içinde yeniden eski doğal yaşam canlanır.”

O sırada bir sekreter kapıdan başını uzatıp, Gunn’a, “Pentagon’dan gelen video hazır,” dedikten sonra bir anda oradan kayboluverdi.

Gunn bunu fırsat bilip Ulusal Güvenlik başkan yardımcısıyla iki FBI ajanını Pitt ve Giordino’yla tanıştırdı. Sonra da herkesi raylı bir panelin ardındaki düz ekran monitöre yönlendirdi. Klavyede birkaç komut tuşlayınca ekran bir anda kapalı tersanenin büyük görüntüsüyle aydınlanıverdi. Kameranın gözü tesis içinde gezinerek bir sıra boş iskeleyi gösterdi. Bir dakika bile geçmeden video filmi bitti.

“Burasının Kang’ın tesisi olduğu kesin,” dedi Dirk. “Ama *Baekje*’den hiçbir iz yok.”

“SEAL raporunda Kang tesislerinde küçük bir çatanayla bir sürat motorundan başka deniz aracı olmadığı belirtiliyor,” dedi Gunn. “Demek ki, *Baekje* tersaneden ayrılmış.”

Webster genzini temizledi. “Interpol ve Kore Ulusal Polisi’nden gelen bilgiye göre *Sea Rover* mürettebatı kurtarıldıktan sonra İnçon liman trafiği alarma geçirilmiş ve çok sıkı denetlenmiş. O günden beri *Baekje*’nin tanımına uyan hiçbir geminin limana girdiği veya çıktığı görülmemiş.”

“Birileri rüşvet almıştır,” dedi Giordino hin hin sırtarak.

Webster bu voruma bozulur gibi oldu. “Uzak ve akla yatkın olmayan bir ihtimal. Yoğun trafiğine rağmen İnçon çok büyük bir liman değildir. Geminin ayrılışını birilerinin görmüş olması lazım.”

“Dirk ve Summer gemiden ayrıldıktan sonra gizlice kaçmış olabilir,” dedi Gunn. “O zaman Interpol alarmı henüz verilmemiştir.”

“Ya da, başka bir ihtimal var,” dedi Pitt. “Gemi başka bir gemiye benzetilmek için kamufle edilmiş veya yeniden biçimlendirilmiş olabilir. Sıradan bir şilep görünümüyle güpegündüz limandan çıkmış olabilir.”

“Ya da *Aşk Gemisi* kılığında,” diye ekledi Giordino.

“Nasıl görünürse görünsün,” dedi Webster. “O gemi olmadan Koreli yetkililerle birlikte Kang’a karşı bir hamle yapmak için yeterli delilimiz yok.”

“Ya Dirk ve Summer?” dedi Pitt öfkesi kabarak. “Sence onlar Kore topraklarına *Queen Mary*’yle mi gittiler?”

“Kang’a karşı sunacağımız deliller çok sağlam olmak zorunda,” dedi Webster gergin bir ifadeyle. “Şu sıralar Güney Kore’yle ciddi siyasal sorunlarımız var. Dışişleri Bakanlığı’ndaki adamlarımızın dizleri titriyor; Pentagon bile çok gergin. Kore’deki askeri mevcudiyetimizi kaybetme ihtimali çok gerçek; bu nedenle bu hassas durumdayken kimse riskli bir hamle yapmak istemiyor.”

“O halde, Güney Kore’den Kang’ı soruşturmasını istemeye korkuyorsunuz, öyle mi?” dedi Pitt.

“Bu karar yukarıdan geliyor. Askeri birliklerimizin kovulmasıyla ilgili Ulusal Meclis oylaması sonrasına kadar Kore’ye bulaşmayacağız.”

“Bu konuda amiral ne diyor?” diye sordu Pitt, Gunn’a.

Gunn başını iki yana salladı. “Amiral, yani Başkan Yardımcısı Sandecker’ın bana söylediğine göre başkan, Dışişleri’nin *Sea Rover* konusunda tepki göstermeyişi makul buluyormuş. Ne yazık ki, Dirk ve Summer’ın Kang’a atfettiği suçlar az önce Jim’in söylediği gibi duvara tosladı. Ulusal Meclis oylaması sonrasına kadar kimse bir şey yapmayacak. İstihbarat raporlarına göre Kang ve Güney Kore devlet başkanı arasında herkesçe bilinen dostluklarının ötesinde, gizli bir ticari ortaklık da varmış. Başkan hakkında yüz kızartıcı bir soruşturma başlatılır korkusuyla Ulusal Meclis’te Kang’ın desteğini kaybetmekten korkuyor.”

“Kang’ın sahip olduğu silahların yaratacağı tehlikenin büyüklüğünü anlamıyor mu?” diye sordu Summer hayretler içinde.

Gunn başını öne salladı. “Başkan söz verdi; oylama bittikten sonra *Sea Rover*’ın batırılması ve Kuzey Kore’yle olan bağlantılarıyla ilgili olarak Koreli yetkililerden Kang hakkında kapsamlı bir soruşturma açılmasını isteyecek. Bu arada bizim Ulusal Güvenlik birimine ülke içi güvenliği için tam yetki verdi. Özellikle Japonya ve Güney Kore’den gelen gemi ve uçaklara dikkat edilecek.”

Genç Pitt hüsrân içinde odada volta atmaya başladı. “Çok geç ve çok yetersiz,” dedi alçak sesle. “Amerikan askerlerinin Güney Kore’den çıkarılması Kang’ın stratejisinin bir parçası; Japonya’dan gelebilecek bir terörist tehdidini saptırma olarak kullanıyor. Anlamıyor musunuz? Eğer Amerika’ya bir saldırı yapacaksa, bu iş Ulusal Meclis’teki oylama sonuçlanmadan önce olacak.”

“O oylama on gün sonra,” dedi Gunn.

“O halde, Kang’ın bir sonraki hamlesini tahmin etmek zorundayız,” dedi Pitt mantıklı bir sükûnet içinde. “Çok geniş bir nakliyat hattı var, dolayısıyla Amerikan liman tesislerini avucunun

içi gibi biliyor. Kuvvetli ihtimalle silahlarını bir ticari şileple ve muhtemelen Batı Sahili'ne getirmeye çalışacaktır.”

“Uçakla içeriye sokmaya çalışmaktan daha kolay,” dedi Gior-dino. “Büyük ihtimalle de Japon bandıralı bir gemi kullanır.”

“Ya da, kılık değiştirmiş *Baekje*'yle,” diye ekledi Dirk.

“Nasıl arayacağımıza yardımcı olmak için Yaeger biyolojik bileşenler ve nasıl saklandıkları konusunu araştırdı,” dedi Gunn. “Limandaki kontroller için gümrük memurlarının eğitim görme-sini sağlayacağım.”

“Bu bile çok geç olabilir,” dedi Pitt. “Patojeni limana gelirken salarak iskeleye yanaşmadan önce bütün bölgeyi zehirleyebilirler. Örneğin, San Francisco Koyu'nu düşünün.”

“Ya da, eğer uygun bir rüzgâr varsa limana varmadan önce ya-pabilirler,” dedi Dirk. “Aleut Adaları'nda yaptıkları salım Yunaska Adası açıklarında gerçekleştirilmişti. Yani, limana hiç uğramadan da saldırıyı gerçekleştirebilirler.”

“Sahil Güvenlik, Ulusal Güvenlik kararıyla limana varmadan az önce bütün ticari gemilere çıkıp denetliyor,” dedi Webster.

“Fakat liman yönüne gitmeyen açık denizdeki ticari gemilere aynısını yapabiliyorlar mı?” diye sordu Dirk.

“Sahil Güvenlik'in böyle bir misyonu karşılayacak kaynakları olduğunu sanmıyorum. Deniz güvenlik programlarını güçlendir-diler, ama hâlâ denize çıkarabilecekleri gemi sayısı çok sınırlı. Bütün Batı Sahili'ni denetlemek için kaynakları yok.”

“Ya Deniz Kuvvetleri?” diye sordu Summer. “Pasifik Filo-su'ndaki bazı gemiler bu göreve verilemez mi? Ulusal güvenli-ğimiz tehlike altındayken ne kadar askeri gemimiz varsa bu işe koşulmalı.”

“Soru güzel, ama cevabı titrek,” dedi Gunn. “Deniz Kuvvetleri misyonlarındaki gri bir alandan söz ediyoruz. Sahil Güvenlik’e destek verme konusunda pek hevesli değildirler. Büyük ihtimalle Savunma Bakanlığı veya Beyaz Saray’dan bir talimat gelene kadar böyle bir isteği geri çevireceklerdir. Bu konuyu başkan yardımcısına açarım, ama gerçekçi olursak, o gemilerin bu işe koşulmaları en az bir hafta sürer. Bu da çok geç olabilir.”

“Başka bir seçenek var,” dedi Pitt bir çekmecedен görevdeki NUMA araştırma gemilerinin günlük raporunu çıkarırken. “Bakalım... *Pacific Explorer* az önce Vancouver’e ulaşmış, *Blue Gill* San Francisco’nun kuzeyindeki Drake’s Koyu’nda deniz araştırması yapıyor, *Deep Endeavor* ise San Diego’da bir sualtı aracının testlerini yapmakta. Büyük bir savaş gemisi filosu sayılmaz, ama iki gün içinde araştırma gemilerimden üçünü Batı Sahili limanlarında Sahil Güvenlik’e yardım etmeleri için görevlendirebilirim.”

“Bu onların açık deniz kaynaklarını çok kuvvetlendirir,” dedi Webster. “Ve eminim, Sahil Güvenlik bu destek için çok minnettar olur.”

“Buna geçici olarak ödünç verme diyelim,” dedi Pitt. “Hiç değilse Rudi onlara fatura çıkarana kadar.”

“Bu yüksek alarm seviyesi varken desteğimiz için mutlaka bir çeşit tazminat alırız,” dedi Gunn, köpekbalığı gibi sırtıp Webster’a bakarak.

“O halde, karar verildi,” dedi Pitt, Webster’a dönerek. “Batı Sahili’ndeki NUMA filosu açık denizde bomba koklama uygulamasına derhal başlayacak. Kang gemilerimden birini batırdı, bir tane daha kaybetmek istemiyorum. Gemilerimin yakınında her an bir Sahil Güvenlik botunun bulunmasını istiyorum.”

“Kabul. Refakatçi ekipler silahlı bir çatışma ihtimaline karşı uyarılacak.”

“Güzel,” dedi Pitt. “Bizim ekibimiz de bölgedeki Sahil Güvenlik gözlem filolarıyla koordinasyonda olacak. Rudi, senin merkez binadan ayrılman gerekiyor. San Francisco’ya gidip *Blue Gull*’i oradaki Sahil Güvenlik filosuyla çıkacağı göreve hazırla; *Pacific Explorer*’ı da Seattle/Vancouver bölgesinde aynı görev için hazırla. Dirk ve Summer, sizlerin de tekrar *Deep Endeavor*’a gitmenizi ve Güney Kaliforniya’daki gözleme yardım etmenizi istiyorum.”

“Ben ne yapacağım patron?” diye sordu Giordino numaradan küsmüş gibi yaparak. “Bana da bir gemi müfettişi pasosu veremeyecek misin?”

“Hayır,” dedi Pitt hınzır bir gülümsemeyle. “Sana çok daha büyük bir şey vereceğim.”

İki römork ağır ağır Sea Launch platformu *Odyssey*'i limandan çıkarırken coşkulu bir hava yoktu. Yeni bir fırlatma olayının yol açtığı heyecan yıllar içinde azalmış, limanda el sallamak için sadece mürettebat aileleri, dostları ve şirket yöneticileri bulunuyordu. Uğurlamaya gelenlerin sayısındaki azlık platform mürettebatının da sayıca azaltılmış olmasındandı. Koca platformda sadece kırk iki kişilik bir ekip vardı ve bu sayı her zamankinden yirmi kişi daha azdı. Fırlatma sorumlusu Stamp destek gemisindeki yangın hasarının onarımı için birçok mühendisini geri çekmişti. Roket yüklü platform iskeleden ayrılırken *Sea Launch Commander*'in kaptanı Christiano gemisinin köprüsünde huzursuz gözlerle onu izlerken düdüğüyle bir veda sinyali verdi. Birkaç kat altta elektrikçiler ve bilgisayar teknisyenlerinden oluşan bir ordu günün yirmi dört saati kontrol odasındaki yangın hasarını onarmak için çalışıyorlar, kumanda gemisinin üç dört gün sonra platformun ardından gidebilecek hale gelmesini umuyorlardı.

Odyssey Christiano'nun veda sinyaline karşılık verince o ses sanki bulutlardan geliyormuş gibi oldu. *Odyssey*'in ana platform

güvertesi deniz seviyesinden otuz beş metre yükseklikteydi. Okyanus aşabilecek kapasitede olan yüzer platform limanlara giriş ve çıkışlarda römorkların yardımını alırdı. Her ne kadar istenen her yere yanaşabilecek manevra kabiliyeti varsa da, küçük tekneleri ve liman engellerini çok yüksekteki pilot köşkünden görebilmek çok zordu; bu nedenle kalabalık limanlarda römork kullanılırdı.

Liman girişindeki mendireği geçerken devasa yapı, durgun sularda ilerleyen dev bir tarantulayı andırıyordu. Dönüştürülmüş Kuzey Buz Denizi petrol platformu her bir cenahı boyunca uzanan beş kalın destek kolunu üstündeydi. Kolonların su yüzeyinin biraz üstünde kalan tabanları uzunluğu yüz otuz metreyi bulan bir çift muazzam duba, ya da ponton üstünde duruyordu. Her pontonun arka kısmındaysa, bu biçimsiz deniz aracına saatte 12 mil hız yaptırabilen bir çift dört palalı pervane vardı. Deplasman tonajı otuz bin tonun üstünde olan *Odyssey* dünyanın en büyük kendiliğinden hareket edebilen katamaranıydı ve en etkileyici görünümüne sahipti. Long Beach Limanı'ndan çıkıp üç kilometre daha gittikten sonra römorklar durdu.

"Çekme halatlarını toplamaya hazır olun," diye seslendi *Odyssey*'in kaptanı, eski bir tanker kaptanı ve sert bir adam olan Hennessey.

Römorklar çekme halatlarını salıverince *Odyssey* mürettebatı hemen bunları sardılar. Platformun üç bin beygirlik dört motoru da çalıştırıldı, römorklar iki yana açılınca da kendi gücüyle ilerlemeye başladı. Platform üstündeki mürettebat tıpkı bir fırtına esnasında gökdelendeymişler gibi ileri geri sallanıyorlardı. Bu tip hafif sallantılar yatay durumdaki yuvasında bulunan Zenit roketini etkilemezdi. Kaliforniya sahilleri giderek gözden kaybolurken tecrübeli mürettebat rutin görevlerinin başına geçtiler. Hennes-

sey platformun hızını 9 mile çıkarıp ekvatorda Hawaii'nin iki bin kilometre güneyindeki fırlatma noktasına doğru rotasını çizdi. Bu hedefe hiçbir zaman varamayacakları kimsenin aklından bile geçmiyordu.

İki kilometre batıda *Koguryo* tıpkı tavşan kovalayan bir tazi gibi Pasifik sularını yararak ilerlemekteydi. İnçon'dan ayrıldığından beri sadece Ogasavara Adaları'na uğrayıp, Tongju'yu almak için hız kesmişti. Midway'in batısında bir fırtına cephesinin yanından geçtikten sonra gemi sakin denizde, kuvvetli bir kuyruk rüzgârıyla tam hız ilerleyebilmişti. Hantal kablo serme donanımından ve alt güvertelerde saklanan kilometrelerce uzunluğundaki ağır kablolardan kurtulan *Koguryo* her zamankinden farklı olarak, su yüzeyinden üç metre daha yüksekteydi. Dört dizel motoru hafifletilmiş gemiyi 21 milde götürebiliyor, okyanusta günde 500 mil yol alabilmesini sağlıyordu.

Gemideki mühendis ve teknisyen grubu yaklaşan Zenit fırlatımı için kendilerini hazırlamaktaydılar. *Koguryo*'nun alt güvertesinde *Sea Launch Commander*'dakinin kopyası olan bir fırlatma kontrol merkezi inşa edilmişti ve burası sürekli bir faaliyet içindeydi. İnçon laboratuvarından son parti fırlatma yazılımı da alınmış, yazılım destek ekibi operasyon elemanları için prova amaçlı bir dizi tatbiki fırlatma senaryosu yüklemişti. Her gün fırlatma ekibi deneme fırlatma numuneleri üstünde çalışıyordu; denizde geçen bir hafta sonunda simülasyonlar kusursuz bir şekilde icra edilir hale gelmişti. Yüzer platformdan sadece Kang'a ait bir uydunun fırlatılmasında görev yapacaklarını sanan bu elemanlar nasıl yasadışı bir misyona yardımcı olduklarından habersiz, roketin fırlatılacağı anı dört gözle bekliyorlardı.

Tongju denizde geçen zamanı *Odyssey*'e yapacağı saldırı tak-
tiğini olgunlaştırmakla geçirmekteydi. Komando ekibiyle birlikte
fırlatma platformunun planları üstüne kapanıp, nereden vura-
caklarını ve koordineli saldırı yerlerini hesaplamışlar, neredeyse
eylemin her bir dakikasını ezberleyecek hale gelmişlerdi. Her
geçen gün gemi nihai hedefine yaklaştıkça komandolar hareket
planlarını ezberleyerek, tekrar tekrar silahlarını temizleyerek va-
kit geçiriyorlar, mümkün olduğunca mürettebata görünmemeye
gayret ediyorlardı. Ekibiyle akşam yemeğini birlikte yiyen Tongju
daha sonra yardımcısı Kim'i kamarasına davet etti. Burada baş
baş kaldıkları zaman ona Kang'ın *Koguryo*'nun batırılmasını
emrettiğini açıkladı.

"Kaptan Li'ye bizi bekleyen şileple buluşacağımız yerin koor-
dinatlarını verdim. Ona gemiyi batıracağımızdan söz etmedim,
ama fırlatma ekibini güvenlik amacıyla diğer gemiye nakledece-
ğimizi söyledim."

"Onun Kang'a olan sadakatine güvenmiyor musun?" diye sor-
du Kim; gemideki iki yüz arkadaşının öldürüleceği haberinden
etkilenmemiş gibiydi.

"Hayır, ona güvenemem. Hiçbir gemi kaptanı gemisini ba-
tırıp mürettebatını terk etmek istemez. Kaçışımızı o olmadan
yapacağız."

"Gemiyi nasıl imha edeceğiz?"

Tongju yatağının altına uzanıp bir sırt çantası çıkardı ve Kim'e
uzattı.

"Kablosuz detonatörleri olan Semtex plastik patlayıcılar. Ge-
mi hareket halindeyken patlatmayı düşünüyorum."

Duvara doğru gidip, *Koguryo*'nun iğneyle tutturulmuş planı-
nı gösterdi.

“Ön karina ve pruva kısımlarının su kesimi altında bir dizi delik açarsak geminin momentumu alt güvertelerin hızla suyla dolmasına yol açar. Mürettebat daha ne olduğunu anlayamadan gemi denizin dibini boylar.”

“Ama yine de birkaç kişi cankurtaran filikalarıyla kaçmayı başarabilir,” dedi Kim.

Tongju sırtarak başını iki yana salladı. “Filika vinçlerine sıvı lehim bileşeni sürdüm. O filikaları yerlerinden çıkarmak için uzun süre uğraşmaları gerekecek.”

“Peki ya biz?” diye sordu Kim sesinde belirgin bir tereddütle.

“Sen ve diğer iki kişi benimle botta olacaksınız. Şilep radar menziline girince Kaptan Li’ye önden gidip, gemiyi kontrol etmek istediğimi söyleyeceğim. Kaptan *Koguryo*’ya tekrar hız verdiğinde bombaları patlatacağız.”

Kim iç geçirip başını öne salladı. “Saldırı ekibimi terk etmek kolay olmayacak,” dedi alçak sesle.

“Hepsi iyi adamlardır, ama harcanabilirler. Bize katılacak iki kişiyi seçmeyi sana bırakıyorum. Ama önce patlayıcıları yerleştirmemiz lazım. Patlayıcı uzmanı Hyun’u al ve kalıpları pruva önündeki E, F ve G bölmelerine yerleştirin. Gemi mürettebatından kimse sizi görmesin.”

Kim sırt çantasını alıp, “Anlaşıldı,” dedi ve kamaradan çıktı.

O gittikten sonra Tongju bir süre gemi planına baktı. Bu operasyon birçok gizli tehlikeyle doluydu, ama o da zaten böyle-sinden hoşlanırdı.

O *dysey*, şeytanla çarpışma rotasında bir saat içinde on iki mil kadar yol almış, Kaliforniya'nın kanal adası San Clemente'nin önünden, San Diego'nun batısından geçip gece yarısı olmadan Amerikan karasularından çıkmıştı. Pasifik Okyanusu'nun ıssız kısımlarına geldiğinde o ana kadar görülen balıkçı tekneleriyle gezi yatlarına artık rastlanmıyordu. Denizde geçen üçüncü günün sonunda, en yakın kara parçasının yedi yüz mil açığında seyrederken koca okyanusta *Odysey*'den başka görülen tek şey kuzeydoğudaki küçük bir noktaydı.

Kaptan Hennessey ufukta giderek büyüyen noktayı ilgiyle izlemekteydi. Beş mil kadar daha yaklaştığında dürbünüyle baktı. Sarı bacası olan mavi, tıknaz görünümlü bir gemiydi. Hennessey bunu ticari bir şilepten çok bir araştırma gemisine benzetti. Biraz da sinirlenerek fark ettiği başka bir şey, bu geminin *Odysey*'le tam bir çarpışma rotasında olmasıydı. Bunu izleyen bir saat boyunca Hennessey dümen başından ayrılmadı. Diğer gemi sancak tarafına bir mil kadar yaklaştıktan sonra yavaşladı ve yönünü güneybatıya, onun arkasına çevirdi.

“Dümen suyumuzdan geçmek için yavaşlıyor,” dedi Hennessey serdümenine ve dürbünü bıraktı. “Koskoca Pasifik Okyanusu’nda tuttu, bizim yolumuza çıktı,” diye homurdandı başını iki yana sallayarak.

Bunun tesadüfi bir karşılaşma olmadığı aklının ucundan bile geçmemişti. Yine hiç aklından bile geçiremeyeceği şey, güvendiği personelinden birinin Kang’ın gemide fırlatma teknisyeni olarak çalışan birkaç adamından biri olduğu ve basit bir GPS alıcısı ve portatif telsiz vericisiyle platformun tam olarak bulunduğu yeri bildirdiğiydi. *Koguryo* Pasifik’i kat ettikten sonra, yirmi dört saat önce telsiz sinyalinin almış ve doğruca *Odyssey*’in seyir rotasına çıkmıştı.

Esrarengiz geminin ışıkları artık *Odyssey*’den görünmez olunca Hennessey bu olayı aklından çıkardı ve dikkatini önündeki karanlığa yöneltti. Ekvatora varmalarına hâlâ on gün vardı ve kim bilir başka nelerle karşılaşacaklardı.

Tecrübeli saldırı ekibi gecenin karanlığında, hiç beklenmedik bir anda baskın yaptı. O akşamın büyük bir kısmında *Odyssey*’in peşinden gölge gibi gelen *Koguryo* birden motorlarını susturmuş, platformun yoluna devam etmesini beklemişti. Öbür geminin ışıkları görünmez olunca *Odyssey*’in pilot köşkündeki serdümen ve nöbetçi subayı gevşemişlerdi. Platformun dümenini otomatik pilota bağlamışlardı; yapmaları gereken tek şey radar ekranına bakmak ve hava raporunu izlemektir. Gecenin bir yarısında, bomboş denizde endişe duymalarını gerektirecek bir şey yoktu. Nöbetçilerin dikkatleri de zayıflamış, çevrelerindeki elektronik monitörlere bakacakları yerde köprü üstünde volta atıp, son dünya futbol şampiyonası hakkında bitmez tü-

kenmez bir tartışmaya dalmışlardı. Eğer biri bile radar ekranına daha dikkatli baksaydı, birazdan olacaklar hakkında bir şeyler anlayabilirlerdi.

Koguryo rotasını değiştirmemişti; durup, yolcu nakil botunu suya indirdi. Üstü açık, on metrelik bu bot Tongju, Kim ve siyah kıyafetler içindeki komandoların saldırı aracıydı. Her ne kadar kolayca görünebiliyorsa da, içindeki küçük orduyla platforma saldırmak için açık denizi kat eden hızlı ve güvenilir bir araçtı.

Bot göğü bir ucundan diğerine kadar örten parlak yıldızlar altında hızla ilerleyip gece karanlığında Times Meydanı gibi parlayan platformla aradaki mesafeyi kapattı. Serdümen doğruca devasa platformun altına girdi ve botu *Odyssey*'in ikiz pontonları arasına soktu. Kalın destek kolonlarını geçip, hızını *Odyssey*'in hızına düşürdükten sonra yavaşça sancak tarafındaki kolona yaklaştı. Burada üstü tuzla kabuk tutmuş olan ve üst güvertelere çıkan çelik bir merdiven vardı. Birkaç karış mesafe kalınca komandolardan biri hemen atlayıp elindeki ipi merdivene bağladı. Sonra diğerleri de birer birer platforma çıkıp merdiveni tırmanmaya başladılar. Tepeye varınca soluklanmak için bir an durdular; sonra Tongju baş işaretiyle devam etmelerini emretti. Merdiven başındaki güvenlik kapısı Kang'ın gemideki adamı tarafından açık bırakılmıştı. Komandolar kapıdan girip güverteye çıktılar.

Tongju *Odyssey*'in planlarını ve fotoğraflarını incelemiş olmasına rağmen, uzunluğu bir futbol sahası kadar olan fırlatma güvertesini görünce çok etkilendi. Karşı uçta fırlatma kulesi ve yanında fırlatma aracı hangarı vardı. Devasa yakıt depoları sancak tarafındaki kirişler boyunca uzanıyordu. Roket fırlatılmadan önce yakıtını buradan' alacaktı. Fırlatma aracı hangarının diğer

tarafında, altmış sekiz kişiyi barındıran mürettebat yatakhanesi, bir mutfak ve revirin olduğu iki yapı görülüyordu. İlk hedefleri burası olacaktı.

Saldırı ekibi aynı anda farklı yerleri basacaktı; beş kişi hangarı, üçü köprüyü, geriye kalanlarsa mürettebat yatakhanesini. Platform fırlatma alanına gelene kadar yapacak fazla bir şeyi olmayan kırk iki kişilik mürettebat zamanı kâğıt oynayarak, okuyarak veya film seyrederek geçirmektedirler; sadece birkaç kişi görevli oluyordu. Komandolar mürettebat yatakhanesini bastıkları zaman mühendisler ve teknisyenler şaşkınlıktan tepki gösteremediler. Birden gözleri kör eden bir ışık ve AK-47'lerin dürtmesiyle hepsi yataklarından çıkarıldı. Mutfakta kâğıt oynamakta olan iki adam bunun bir eşek şakası olduğunu sanarken biri suratına yediği dipçik darbesiyle yere devrildi. Mutfaktaki aşçı silahlı adamları görünce tencereleri yere devirerek büyük bir gürültü çıkardı.

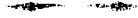
Fırlatma aracı hangarında da aynı şeyler oldu. Zenit roketin bulunduğu klimalı yapı içine dalan komando ekibi bir avuç mühendisi direnç görmeden tutsak aldı. Fırlatma aracı hangarının üstünde yer alan köprüdeki görevli iki adam elindeki Glock tabancayı ikinci kaptanın kulağına dayamış Tongju'yu görünce gözlerine inanamadılar. On dakikadan kısa bir süre içinde Tongju'nun adamları bütün platformu ele geçirmişlerdi. Tek bir mermi atılmamıştı. Mürettebat Pasifik'in ortasında platforma el konabileceğini hiç beklemiyordu.

Komandolar platformdaki gemicilerin Filipinli, fırlatma ekibininse Amerikalı, Rus ve Ukraynalılardan oluştuğunu görünce şaşırdılar. Bu çok uluslu mürettebat mutfağa götürüldü ve başlarına silahlı nöbetçiler dikildi. Kang'ın köstebekleri ve uydu şirketi

temsilcileri yüzen platformun kontrolünü ele aldılar. Yakalanıp sımsıkı bağlanmış olan Kaptan Hennessey de diğerleri gibi şol içinde, mutfağa götürülmüştü.

Köprüdeki Tongju *Koguryo*'yu telsizle arayıp, platformu hiç bir direnişle karşılaşmadan ele geçirdiklerini bildirdi. Masada bırakılmış olan seyir haritasına baktıktan sonra dümendeki Kang'ın adamına emir verdi.

“Rotayı on beş derece kuzey-kuzeybatıya çevir. Yeni fırlatma alanına gidiyoruz.”

Gün ağarmaya başlarken *Koguryo*, *Odyssey*'e yaklaşıp hızını ona ayarladı. Kaptan Li gemisini yüzer platformun altı metre açığında, onunla aynı hizada tutuyordu. *Odyssey*'in dümen evindeki serdümen otomatik pilotu ayarladı.

Hangarın üst güvertesinde Tongju sancak tarafındaki büyük bir vincin çıkarılmasına nezaret ediyordu. Vincin bir ucundan çıkıp havada sallanan ağır bir blok ve kanca *Koguryo*'nun arka güvertesine indirildi. Telsizle hazırız işareti gelince vinç bir kaneppe büyüklüğündeki kare biçimli bir metal konteyneri kaldırdı ve platformun ana güvertesine bıraktı. Bu konteynerin içinde hava bombasına yüklenecek, dondurularak kurutulmuş kimera kültürlerinin bulunduğu özel kutular vardı.

Ölümcül virüs platforma taşınırken *Koguryo*'nun botu bir düzine fırlatma ve bomba uzmanını getirdi. Adamlar hemen roket hangarına girip Zenit'in bomba yuvası kısmını ayırmak için kesmeye başladılar. Bot bir sefer daha yaparak güvenlik için Tongju'nun komandolarına takviye olacak adamları taşıdı.

Tongju tekrar dümen evine dönüp pencerelerin altmış beş metre altında kalan dalgalı denize baktı. Platform rahatsız ede-

ek kadar sallanmıyordu. Sağ tarafına bakınca şimdilik mekik servisini bitiren *Koguryo*'nun yavaşça *Odyssey*'den ayrılmakta olduğunu gördü.

“Tam hız ver,” dedi serdümene.

Gerginlik içindeki Filipinli her iki pontonda bulunan peraneleri çalıştırdıktan sonra dijital hız göstergesindeki iğnenin yavaşça yükselişini seyretti.

“On iki mil efendim. Maksimum hızı bu kadar,” dedi gözlerini kırıştırarak.

Tongju bunu yeterli bulup telsizle Kaptan Li'yi aradı.

“Çizelgeye uygun olarak devam ediyoruz. Lütfen, İnçon'a fırlatma aracının kontrolünü ele geçirdiğimizi ve yaklaşık otuz saat sonra fırlatma geri sayımına başlayacağımızı bildirin. Tamam.”

Gerginlik içindeki serdümen doğruca önüne bakıyor, Tongju'yla göz göze gelmemeye çalışıyordu. Tongju'nun niyeti hakkında korktuğu şey her ne idiyse, komando liderinin gerçek hedefi yanında çok hafif kalırdı.

Roketin yük kısmını bir kitle katliamı silahına dönüştürmeleri fırlatma aracı mühendislerinin yirmi dört saatini aldı. Bir organ nakli ameliyatı yapan cerrahlar gibi çalışan mühendis ekibi dış taraftan birkaç kısım çıkararak taklit uydunun iç bölümlerine girdiler. Haberleşme aktarıcısına benzetilmiş sahte parçaları çıkarıp, yerine aerosol sistemi güdecek olan küçük elektrik pompaları yerleştirdiler. Uçuş sırasında virüsü Kaliforniya üstüne ince bir sis tabakası olarak saçmak için sahte güneş panellerine gerekli teçhizat çekildi.

Koruyucu giysiler içindeki teknisyenler dağıtım sisteminin roketin kısa mesafeli uçuşu sırasında kusursuz çalışacağına emin olmak için son bir test yaptılar. Sıra operasyonun son adımına gelmişti: Kimera virüsü kutularını roketin yük kısmına yerleştirmek. İnçon'dan gelen içinde dondurularak kurutulmuş mikropların bulunduğu kutular uydunun dış kısmına monte edildi, hidrojenleme tanklarından gelen çelik örgülü kablolar aerosol sistemine bağlandı. Aktive edildiği zaman bilgisayarla kontrol edilen bir

program toz halindeki maddeyi arıtılmış suyla karıştırarak, sonra da bu sıvıyı buharlaştırıcıdan geçirip atmosfere saçacaktı.

Ölümcül kokteyl yüklendikten sonra uydunun yük kısmı kaportası tekrar kapatıldı. Uçuş sırasında belirlenen yere gelindiği zaman yük kısmı kapılarını patlatmak için kaporta içindeki kilit noktalara sevk edici patlayıcılar yerleştirildi. Burun kısmındaki son parça da yerine konduktan sonra bitkin düşmüş mühendisler birbirlerini kutlayıp, mürettebat yatakhanesine gittiler. Fırlatma geri sayımına kadar birkaç saat deliksiz uyumayı umuyorlardı.

~ ~ ~

Ulusal Güvenlik, renk kodlu tehdit alarımını ilan etmeden, sessizce liman ve havaalanı güvenlik alarımının düzeyini artırdı. Özellikle Asya tarafından gelen bütün uçaklarda ve gemilerde ekran taramaları ve rasgele seçilen şahısların aranmasına başlanmıştı. Hedef, özellikle biyolojik ve kimyasal patojenlerdi. Başkan Yardımcısı Sandecker'ın ısrarı üzerine Sahil Güvenlik'e bütün Japon veya Kore bandıralı gemilere çıkıp arama emri verilmişti. Yanlarında silahlı güvenlik ekipleri olacaktı. Mevcut Sahil Güvenlik gemileri özellikle Seattle, San Francisco ve Los Angeles üzerinde yoğunlaşarak bütün Batı Sahili'ni tarayacaklardı.

San Francisco'da Rudi Gunn NUMA'nın vereceği gemi desteği için bölgedeki Sahil Güvenlik komutanlığıyla temas kurdu. Araştırma gemisi *Blue Gill* Monterey'den gelir gelmez Gunn ona Golden Gate Köprüsü'nün on beş kilometre açığında karakol görevi verdi. Ardından Seattle'a gidip oradaki NUMA kaynaklarının sahil koruması için destek vermesini sağladı. İngiliz Kolombiyası'na yönelen bütün gemilerin aranması için Kanada Sahil Güvenlik Komutanlığı'nın yardımını istedi.

Dirk ve Summer, San Diego'ya geldiklerinde insanın içini ısıtan, güneşli bir havayla karşılaştılar. Havaalanından taksiyle Shelter Adası'na giderek burada adanın büyük iskelesinde bağlı olan *Deep Endeavor*'u buldular. Gemiye yaklaştıkları sırada Dirk kış güvertesinde tuhaf biçimli, metalik portakal renginde bir sualtı aracı olduğunu fark etti.

Köprüden onların gemiye çıktığını gören Jack Dahlgren hemen aşağıya indi ve, "Bizim Zenda Mahkûmları gelmiş," dedi. Dahlgren, Dirk'un yakın arkadaşıydı. "Kore Yarımadası'ndaki deniz gezisi hoşunuza gitti mi?" diye sordu Dirk'ün elini sıkıp, Summer'ın yanağına bir öpücük kondurarak.

"Güzeldi, ama eğlence programları biraz zayıf kaldı," dedi Summer gülerek.

"Aa, öyle deme," dedi Dirk ciddileşmiş numarası yaparak. "O askerden arındırılmış bölge pekâlâ heyecanlıydı." Sonra Dahlgren'e dönüp, "Sen ve ekibin arama-el koyma çalışmalarına hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet. Bir Sahil Güvenlik takımı az önce bize katıldı. Her an harekete geçmeye hazırız."

"Güzel. Hemen yola çıkalım o halde."

Dahlgren önde, köprüye çıktılar; burada onları Leo Delgado ve Kaptan Burch karşılayıp, üniformalı Sahil Güvenlik subayı Aimes'le tanıştırdılar.

"Gemi durdurma yöntemimiz ne olacak yüzbaşım?" diye sordu Dirk adamın rütbesini görünce.

"Bana Bill deyin lütfen," dedi Aimes. Kısa sarı saçlı, enerjik bir adam olan Aimes işini çok ciddiye alırdı, fakat gereksiz formalitelerden hazzetmezdi. "Ticari gemi trafiği çok yoğunlaştığı takdirde bölgeye ait Sahil Güvenlik gemilerine destek olacağız."

Bunun dışında tek görevimiz gözlem ve keşif yapmak. Yasalara göre karasularımıza yönelen ticari gemileri on mil açıktaki durdurup gemiye çıkabiliriz. NUMA'nın Sahil Güvenlik temsilcisi olarak bütün gemiye çıkışları ve ekibimle yapacağımız aramaları ben yöneteceğim, ama sizin kısa bir eğitime tabi olmuş personelinizin de yardımını alacağız.”

“Büyük bir konteyner gemisinde gizlenmiş silah veya bomba bulma ihtimalimiz nedir?” diye sordu Summer.

“Tahmin edebileceğinizden daha çok,” dedi Aimes. “Bildığınız gibi, biz Ulusal Güvenlik biriminin talimatları doğrultusunda Gümrük Müdürlüğü'yle birlikte çalışıyoruz. Gümrük görevlilerimiz dünyanın her tarafındaki yabancı limanlarda bulunuyorlar ve konteynerler kapatılmadan önce denetliyorlar. ABD limanlarına vardıkları zaman buradaki gümrük görevlileri konteynerlerin ülkeye gelmeden önce yolda açılıp açılmadıklarını veya bir ekleme yapıp yapılmadığını kontrol ediyorlar. Sahil Güvenlik, gemiler ve konteynerleri limana varmadan önce bir ön kontrol sağlıyor.”

“Gemilerde bomba saklamak için konteyner dışında pek çok yer vardır,” dedi Dahlgren.

“İşimiz zorlaşıyor tabii, ama köpeklerimiz de işte burada devreye giriyorlar,” dedi Aimes başıyla köprünün karşı ucunu işaret ederek. Dirk o yana bakınca bölme duvarına bağlı bir çift sarı labrador retriever cinsi köpeğin uyumakta olduğunu gördü. Summer hemen onların yanına gidip okşamaya başladı.

“Köpekler bomba imalatında yaygın olarak kullanılan çeşitli patlayıcı bileşenlerin kokusunu alacak şekilde eğitildiler. Ama en güzeli, gemiyi çok kısa sürede tarayabilmeleri. Eğer bir konteyner gemisinde bir biyolojik bomba gizlenmişse, bu köpekler içindeki patlayıcı parçasını hemen koklayıp bulabilirler.”

“Biz de böyle bir şey arıyoruz,” dedi Dirk. “Demek ki, San Diego açıklarında çalışacağız, öyle mi?”

“Hayır,” dedi Aimes başını iki yana sallayarak. “San Diego’dan geçen ticari gemi trafiği seyrek tir ve bölge Sahil Güvenlik gemileri bunun üstesinden gelebilir. Aldığımız emre göre Los Angeles Limanı’nda devriye gezip Long Beach Sahil Güvenlik Deniz Güvenliği Şubesi’ne destek olacağız. Bölgeye vardığımız zaman yerel konuşlanmayı ve gemiye çıkmayı *Icarus* aracılığıyla koordine edeceğiz.”

“*Icarus* mu?” diye sordu Dahlgren.

“Bu projede kullandığımız, göklerde her şeyi gören gözümüz,” dedi Dirk bilmiş bir sırıtışla.

~~~~~

Deep Endeavor Pasifik sularını yarararak ilerlerken Coronado Adası ve Hint Okyanusu’ndan gelen Deniz Kuvvetleri’ne ait bir uçak gemisinin yanından geçti. Dirk ve Summer kış kısmına gidip tuhaf bir solucana benzeyen sualtı aracını incelediler. Mermi biçimindeki aracın üstünde rasgele yerleştirilmiş bir dizi tahrik ünitesi vardı. Merminin burun kısmının altından, üç metre uzunluğunda bir sondaj cihazı çıkıyordu. Sualtı aracı metalik turuncu-kızıl karışımı rengiyle ellili yılların korku filmlerindeki dev böcekleri andırmaktaydı.

“Bu alet hakkında bir şey biliyor musun?” diye sordu Summer, Dahlgren’e.

“Baban sana *Badger*’dan bahsetmedi mi? Onun başlattığı bir prototip. Bu yüzden biz San Diego’dayız. Bu aracı geliştirmek için bazı mühendislerimiz Scripps Enstitüsü’yle ortak bir çalışma yapıyorlardı. Deniz yatağından çökelti numuneleri toplamak amacıyla

tasarlanmış bir kazıcı. Bilim dünyası çoğu üç bin metre veya daha derinlerde bulunan volkanik hidrotermal ağızlar civarındaki çöktillerin ve organizmaların numunelerini toplamak istiyor.”

“Bütün bu tahrik üniteleri ne işe yarar?”

“Dibe çabuk dalabilmek için. Son derece hızlı bir araçtır. Hidrojen yakıtlı dinamosuyla yerçekimine gerek duymadan deniz tabanına hızla inebilir. Sen bütün gün tırnaklarını yiyerek beklemeden dibe gidip numune alır ve tekrar yüzeye çıkar. Dalma için daha az zaman sarf edilmesi, daha çok numune toplanmasını sağlar.”

“Scripps’tekiler bu aracın direksiyonuna senin geçmeni istiyorlar mı gerçekten?” diye sordu Summer gülerek.

“Araba kullanırken kaç tane aşırı hız cezası yediğimi sordular, ben de bunu söylemem gerektiğini düşünmedim,” dedi Dahlgren.

“Adamlar bu muhteşem aracı kime emanet ettiklerinin farkında değil,” dedi Dirk gülerek.

Deep Endeavor Kaliforniya sahilleri boyunca üç saat dolandıktan sonra, hava kararmadan açık denize çıktı. Dirk geminin seyrini köprüdeki monitörde renkli bir seyir haritasından takip ediyordu. Kıyı şeridi arkalarında kaldıktan sonra haritada San Clemente Adası belirdi. Haritayı bir süre daha inceledikten sonra radar ekranı başındaki Aimes’e döndü.

“Gemi durdurma sınırı sahilden on sekiz kilometre ötesine kadar değil miydi?” diye sordu Dirk. “Anakaradan seksen kilometre ötedeki San Clemente Adası’na doğru gidiyoruz.”

“Normal sahil güvenliği için on sekiz kilometre sınırını tanı-
rız. Ne ki, Channel Adaları teknik olarak Kaliforniya'nın bir par-
çası sayıldığı için, bu adaları başlangıç noktası olarak kabul edi-
yoruz. Bu görev için geçici olarak durdurma sınırlamamızı Channel
Adaları'ndan itibaren genişletme yetkisi aldık. Santa Catalina'nın
on beş kilometre batısında konuşlanacağız.”

İki saat sonra Catalina Adası'nı geçip karakol noktasına yak-
laşınca motorlar yavaşladı. *Deep Endeavor* çok düşük bir hızla
adanın batısında, kuzeyden güneye geniş bir ilmik çizerek dev-
riye görevine başladı. Radar ekranında kuzeydeki Sahil Güvenlik
gemisiyle, gezi yatları ve balıkçı teknelerinden başka bir şey gö-
rünmüyordu.

“Los Angeles yönünde giden yol hattının bir hayli güneyinde-
yiz; bu nedenle gece trafiği pek olmayacak,” dedi Aimes. “Sabah
Icarus işe başlayınca biz de adamakıllı yorulacağız. Bu arada,
nöbetleşe gidip uyusak iyi olur.”

Dirk buna itiraz etmedi; açık havaya çıkıp derin nefesler aldı.
Nemli bir geceydi ve deniz çarşaf gibi, dümdüzdü. Karanlıkta etra-
fı seyrederken akli Kang'la olan görüşmelerine ve adamın yönelt-
tiği tehlide gitti. Bir hafta sonra Güney Kore Ulusal Meclisi'ndeki
oylama bitecek, polis güçleri Kang'ın peşine düşeceklerdi. O bir
haftanın olaysız geçmesi yeterdi. Dirk denizi seyrederken bir
anda serin bir rüzgâr yüzünü yaladı, sonra başladığı gibi aniden
kesiliverdi.

Saat akşamın dokuzu olduğunda *Odyssey* üç yüz mil yol almış, İnçon'da belirlenen fırlatma noktasına yaklaşılmaktaydı. Kaptan Hennessey'in kamarasında uyumakta olan Tongju kapının sertçe vurulmasıyla uyandı. Tongju çizmelerini giyerken içeriye silahlı bir komando girdi.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi komando. “Kaptan Li aradı. Derhal *Koguryo*'ya dönmenizi rica ediyor. Rus fırlatma mühendisleriyle ilgili bir sorun çıkmış.”

Tongju başını sallayarak anladığını belirttikten sonra kaptan köşküne gidip platformun hâlâ on iki mil hızla kuzey-kuzeydoğu yönünde seyrettiğini kontrol etti. Telsizle *Koguryo*'nun nakil botunu hazırlamalarını istedikten sonra merdivenlerden aşağıya indi ve onu bekleyen bota bindi. Çok geçmeden yakındaki destek gemisine vardığında Kaptan Li onu bekliyordu.

“Benimle Fırlatma Kontrol Merkezi'ne gel,” dedi kaptan. “Yine o lanet olası Ukraynalılar. Fırlatma için platformu nerede konuşlandıracaklarına bir türlü karar veremiyorlar. Korkarım, birbirlerini öldürecekler.”

Birlikte merdivenlerden inip Fırlatma Kontrol Merkezi'ne geldiler. Li kapıyı açınca yabancı bir dilde yüksek sesle edilen küfürler duyuldu. Odanın ortasında bir grup fırlatma mühendisi şiddetli bir tartışma içindeki iki Ukraynalı fırlatma uzmanını seyrediyordu. Tongju ve Li yaklaşınca mühendisler dağıldılar, ama iki Ukraynalı kavgaya ara vermedi. Tongju bir konsol iskemlesini kaldırdığı gibi iki uzmana fırlattı. İskemle adamların kafalarına ve göğüslerine isabet edip yere düşerken seyirciler soluklarını tuttu. Şaşkına dönen Ukraynalılar nihayet seslerini kesip odaya giren iki adama döndüler.

“Nedir mesele?” diye sordu Tongju.

Ukraynalılardan biri, keçi sakallı ve dağınık kahverengi saçlı olanı genzini temizledi.

“Sorun hava. Doğu Pasifik, özellikle de Kuzey Amerika açıklarındaki yüksek basınç cephesi, güneyden gelen düşük basınç sistemi nedeniyle durdu.”

“Ne demek oluyor bu?”

“Normal olarak yüksek irtifalarda olması gereken doğu rüzgârları geriledi ve bunun yerine pruvadan esen kuvvetli bir rüzgârla karşı karşıyayız. Bu da planladığımız misyon uçuş profili ni adamakıllı bozdu.” Adam bir tomar sayfa arasından üstü kalemle yazılmış hesaplarla ve rota profilleriyle dolu bir yaprak çıkardı.

“Temel planımız ilk aşamada Zenit'e kapasitesinin yüzde elisi kadar yakıt doldurmaktı; böylece iki yüz mil yol alabilecekti. Bu mesafenin yaklaşık otuz mili bomba yükünün aktive edileceği hedef bölge üstünde olacaktı. Böylece, normal hava koşulları varsayımıyla fırlatma noktası Los Angeles'ın iki yüz mil batısında olacak şekilde planlanmıştı. Şimdiki hava durumuna göre iki seçeneğimiz var: ya alçak basınç cephesinin yerini genellikle hâkim

olan rüzgârlara bırakmasını bekleyeceğiz ya da fırlatma platformunu hedefe daha yakın bir yere götüreceğiz.”

“Üçüncü bir seçenek daha var,” dedi diğer Ukraynalı homurdanarak. “Planlanmış fırlatma konumundan hedefe ulaşabilmesi için Zenit’in yakıt yükünü artırırız.” O bunları söylerken meslektaşları sessizce başını iki yana sallıyordu.

“Bunun riski nedir?” diye sordu Tongju üçüncü seçeneği beğenmeyen adama.

“Özgün fırlatma noktasından hedefe varabilmesi için yakıt yükünü artırma konusunda Sergei haklı. Ne var ki, o zaman hedefe isabet ettirmemiz çok şüpheli olacaktır. Roketin rotası boyunca rüzgâr koşullarının ne olacağını bilmiyoruz. Şu andaki değişken hava modeline bakılacak olursa, bütün uçuş yolu boyunca rüzgârın ne kadar değişebileceğini tepemizdeki havaya göre ölçemeyiz. Fırlatma aracı hedefin kuzeyine veya güneyine sapabilir. Hedefi onlarca kilometre aşabilir veya kısa kalabilir. Bu mesafeden fırlatılırsa uçuş yolunda çok fazla değişkenlik olur.”

“Spekülasyonlarla bezenmiş, küçük bir risk,” dedi Sergei.

“Normal hava modelinin bölgeye tekrar dönmesi ne kadar sürer?” diye sordu Tongju.

“Alçak basınç cephesi şimdiden zayıflama belirtileri göstermeye başladı. Önümüzdeki bir buçuk gün içinde tamamen çökmesini ve yetmiş iki saat sonra yerini yüksek basınç sistemine bırakmasını bekliyoruz.”

Tongju her iki görüşü de bir süre düşündükten sonra tartışmaya kapalı olan kararını verdi.

“Uymak zorunda olduğumuz bir zaman çizelgesi var. Oturup havanın değişmesini bekleyemeyeceğimiz gibi, hedefe vurulacak darbenin seyreltilmesini de göze alamayız. Platformu hedefe daha

yakın bir yere götürüp en kısa zamanda geri sayımı başlatacağız. Atmosferik belirsizlikten en az etkilenmek için ne kadar mesafe gitmemiz gerekecek?”

“Ters rüzgârların etkisini en aza indirmek için rotamızı kısaltmamız lazım. Son rüzgâr ölçümlerine göre, şurada konuşlanmamız gerekiyor,” dedi keçi sakallı Ukraynalı, Kuzey Amerika kıyı şeridi haritasında bir noktayı göstererek. “Sahilden altmış mil açıkta.”

Tongju bir süre sessizce o pozisyonu inceleyip, fazladan kat edecekleri mesafeyi hesapladı. Önerilen konum kıyıya tehlikeli bir yakınlıktaydı ve az ötesinde iki tane ada vardı. Ama Kang'ın istediği zaman çizelgesi dışına çıkmadan o noktaya varıp fırlatmayı yapabilirlerdi. Bütün gözler ona dönmüş, herkes vereceği talimatı bekliyordu. Tongju nihayet Li'ye döndü ve, “Hemen rotayı değiştir,” dedi. “İki gemiyi de gün doğmadan yeni pozisyonda konuşlandırıp, gün doğduğu anda fırlatma geri sayımına başlayacağız.”

“**D**alga mı geçiyorsun? Keşif balonu mu?” Giordino çenesini kaşıyıp başını iki yana salladı ve Pitt’e baktı. “Bir keşif balonuna binmek için mi beni ülkenin bir ucundan buraya getirdin?”

“Sanırım, buna zeplin denmesi daha uygun,” dedi Pitt biraz gücenmiş numarası yaparak.

“Başka bir adı da *gaz torbası*.”

Giordino Pitt’in neden onu bütün gece uçarak ta Washington’dan Los Angeles’a getirdiğini kestirememişti. Havaalanından doğruca güneydeki Los Angeles Limanı’na ve bitişiğindeki Sahil Güvenlik Deniz Güvenliği Bölge Komutanlığı’na gitmek yerine, Pitt kiralık arabalarını kuzeye yöneltmişti. NUMA başkanı onları Los Angeles metropolünden dışarıya çıkarırken Giordino uyudu. Gözlerini açtığı anda çilek tarlaları arasından geçiyorlardı; gözlerini ovuştururken küçük Oxnard Havaalanı’na girdiler ve Pitt arabayı bir kamyona bağlanmış büyük bir keşif zeplininin yanına park etti.

Giordino zepline şöyle bir baktıktan sonra, “Dünya futbol şampiyonasına daha birkaç ay var sanıyordum,” diye son derece soğuk bir espri yaptı.

75 metre uzunluğundaki Zeplin Yönetim Hizmetleri Sentinel 1000, futbol maçları ve golf turnuvaları sırasında gökte dolanan reklam amaçlı zeplinlerden çok daha büyüktü. Şirketin herkesçe bilinen Skyship 600 serisi zeplinlerin daha büyük bir versiyonu olan Sentinel 1000, bin metreküp gaz tutabilen torbasıyla üç bin kilo yük taşıyabiliyordu. Sentinel 1000 katı kaskaklı ve kalkış için çok kolay alev alan hidrojene bağımlı 1920’li, 30’lu yılların zeplinlerinden farklı olarak, esnekti ve yerden kalkış için daha güvenli olan helyum elementini kullanıyordu.

“*Hindenburg*’un kavruk bir yeğenine benziyor,” dedi Giordino gümüş renkli zepline bakarak.

“Karşındaki şey gözlem ve iz sürme teknolojisinin en son eseridir,” dedi Pitt. “İçinde bir LASH optik sistemi var. NUMA bu aracı mercan kayalıkları ve gelgit incelemelerinde test ediyor. Bu sistemle şu ana kadar göçmen balinalar gözlendi.”

“LASH sistemi ne demek?”

“Açılımı Littoral Airborne Sensor-Hyperspectral. Bu optik görüntüleme sistemiyle gözle görülemeyen hedefleri bulup izleyebiliyor. Ulusal Güvenlik bu aracı sınır güvenliğinde, Deniz Kuvvetleri ise savaşta denizaltıları belirlemede kullanmayı düşünüyor.”

“Bununla Malibu plajlarında deneme sürüşü yapacaksak, ben varım.”

O sırada üstündeki tulumda NUMA rozeti olan bir adam gondoldan inip Pitt ve Giordino’nun yanına geldi.

“Bay Pitt? Sahil Güvenlik’in gönderdiği telsizi monte ettik; onların gemileriyle güvenli bir şekilde haberleşebileceksiniz. *Icarus*

yakıtınız yüzde beşe düşünce dengeli bir iniş yapabileceğiniz şekilde ayarlandı, ama siz yine de depoyu sonuna kadar tüketmeyin. Araç ayrıca bir safra suyu sistemi ve acil kalkış gereken anlar için deneysel bir yakıt salıverme cihazıyla donatıldı.”

“Havada ne kadar süre kalabiliriz?” diye sordu Giordino gondolun arka kısmındaki bir çift pervaneye bakarak.

“Eğer fazla hız yapmazsanız sekiz ila on saat arası. Size iyi yolculuklar dilerim. Bununla uçmak çok keyiflidir.”

Pitt ve Giordino gondola çıkıp rahatça sekiz yolcu alabilecek geniş bir kamaraya girdiler. Dar bir aralıktan uçuş kumanda bölümüne geçen Pitt pilot koltuğuna otururken, yardımcı pilot yerine de Giordino oturdu. Pitt gondolun arka cenahlarına monte edilmiş çift süper şarjlı Porsche 930 hava soğutmalı motorları çalıştırdı. Motor rölantideyken Pitt kontrol kulesinden kalkış izni aldı ve Giordino’ya döndü.

“Kalkışa hazır mısınız?”

“Sen hazırsan, ben de,” dedi Giordino.

Zeplinin kalkışı sadece pilotlara bağlı basit bir işlem değildi; kalabalık bir yer ekibinin uyumlu çalışmasını gerektiriyordu. Gondolun dışında hepsi kırmızı gömlekler giymiş olan *Icarus* destek ekibi geminin etrafında pozisyon aldı. Geminin burun kısmına bağlı iki halat üç adam tarafından gerilirken dört adam da gondol boyunca uzanan kenar parmaklıklarını tuttular. Pitt kokpit penceresinden tam karşıya bakınca bağlama direğinin altında duran ekip şefini gördü. Pitt’in verdiği komut üzerine ekip şefi direğin tepesindeki bir görevliye burundaki halatı salıvermesini işaret etti. Yer ekibi eşzamanlı bir hareketle ağırlıksız hava gemisini çekerek, yirmi beş metre ötede, engelsiz bir kalkış noktasına kadar uzaklaştırdılar.

Pitt başparmakları havada, hazır işaretini verdikten sonra ortadaki konsoldan çıkan iki levyeyi aşağıya çekerek ikiz motorlara giden gazı artırdı. Yer ekibi halatları bıraktıktan sonra da koltuğunun önüne monte edilmiş olan boyunduruklu kontrolü geri çekti. Bu kontroller her biri döner boruların içindeki motor tahrikli pervaneleri yönetiyordu. Pitt boyunduruğu çekince borular yukarı kalkıp dönen pervanelerden güç gelmesini sağladı. Hava gemisi hemen yükselmeye başladı, tırmanırken öne doğru ilerliyordu. Neredeyse hiçbir hareket hissedilmeden koca zeplin yerden havalanıp, burnu havada göğe yükseldi. Giordino açık olan bir pencereden artık yerde böcek kadar görünen yer ekibine el salladı.

Giordino'nun Malibu üstünden alçak geçme isteğine aldırmayan Pitt gemiyi doğruca Oxnard'dan öteye sürdü ve sekiz yüz metre irtifaya varınca düz uçuşa geçti. Parlak güneş altında Pasifik Okyanusu lacivert rengini almış, bir bakışta Santa Cruz'un Channel Adaları, Santa Rosa ve San Miguel görünür olmuştu. Doğuya doğru süzöldükleri sırada Pitt gemiden çiy damlaları aktığını fark etti; kumaş kenarları sabah güneşiyle ısınmıştı. Helyum basınç göstergesine baktı; yüksek irtifada seyrederken ısınan hava helyumun genleşmesine yol açtığı için gösterge ibresinde hafif bir çıkış vardı. Basınç çok artacak olursa otomatik havalandırma sistemi fazla gazı salıverecekti. Pitt gerekmedikçe helyum salmamak için gemiyi basınç yüksekliğinin altında tutuyordu.

Sentinel 1000'in kontrolleri ağırdı; Pitt bu hava gemisini kulanmayı bir uçağın pilotluğunu yapmaktan çok yirmi metrelik bir yarış yatını kullanmaya benzetti. Boyundurukla devasa dümenleri ve kuyruk kanatlarını döndürmek adamakıllı kas gücü gerektiriyor, geminin burnu istenen yöne dönene kadar endişe verici bir

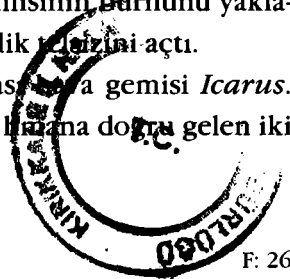
an geçiyordu. Öndeki halatların ileri geri sallanmasını izlerken aşağıda bir balıkçı teknesi belirdi. Kuşbakışı minicik görünen balıkçılar başlarını kaldırıp onlara el salladılar. Hava gemilerinde insanların içini ısıtan bir özellik oluyordu. Havadaki romantizmi yakalayıp, insanlara uçakların olmadığı zamanları hatırlatıyor herhalde, diye düşündü Pitt. Havada süzülürlerken otuzlu yılları ve gökleri Deniz Kuvvetleri hava gemileri *Akron* ve *Macon*'la paylaşan *Graf Zeppelin* ve *Hindenburg* gibi dev zeplinleri düşündü. O günlerin lüks yolcu gemilerinde olduğu gibi, artık modern yolculuklarda hissedilmeyen bir haşmetleri vardı.

Kıyı şeridinden elli kilometre açığa vardıkları zaman Pitt yönünü güneye çevirip Los Angeles metropolü açıklarında geniş bir yay çizmeye başladı. Giordino LASH optik sistemini devreye sokunca, altmış kilometre uzaktaki gemilerin görüntülerini alabiliyordu. Konteyner gemileri ve şilepler ardı arkası kesilmeden Los Angeles ve Long Beach limanlarına doğru gelmekteydiler. Gemi trafiğinin büyük kısmı Bombay, Cakarta, Çin, Japonya ve Tayvan gibi Uzakdoğu limanlarından yola çıkmışlardı. Bu iki limana bir yılda akan gemi sayısı üç bini geçerci. Giordino dizüstü bilgisayarı inceleyip, limana doğru gelmekte olan iki ticari gemi gördüğünü bildirdi. Kokpit penceresinden bakan Pitt de ufuk çizgisinde nokta halinde görülen gemiyi seçebildi.

“Gidip bir bakalım,” dedi Pitt hava gemisinin burnunu yaklaştıran şilebin yönüne çevirerek. Sahil Güvenlik gemisini açtı.

“Sahil Güvenlik gemisi *Halibut*, burası *Halibut*’a gemisi *Icarus*. Long Beach’in kırk beş derece doğusunda limana doğru gelen iki gemiyi gözlemeye gidiyoruz.”

“Anlaşıldı *Icarus*,” diye karşılık verdi davudi sesli bir görevli. “Göklerdeki gözlerimiz olduğunuz için çok memnunuz. Üç gemimizle engelleme görevindeyiz. Limana doğru gelen yeni gemiler için gözlem raporlarınızı bekleyeceğiz. Tamam.”

“Göklerdeki gözlerimiz,” diye homurdandı Giordino. “Bunun yerine sofradaki mide olmayı tercih ederim.” Sonra da yemek için kumanya verilmiş mi diye etrafına bakındı.

Gece boyunca *Odyssey* batıya doğru yavaş yavaş ilerleyip, daha birkaç gün önce ayrılmış olduğu Kaliforniya sahiline yaklaşıyordu. Tongju fırlatma pozisyonu ile ilgili tartışmayı karara bağladıktan sonra tekrar platforma dönmüş, kaptan kamerasında yarım bıraktığı uykusunu tamamlamıştı. Gündoğumundan bir saat önce kalkıp köprüye gitti. Yüzer platform *Koguryo*’nun dümen suyunda ilerlerken sancak tarafında, uzaktaki bir ada dikkatini çekti. Burası çorak ve kayalık San Nicolas’tı; Channel Adaları’nın kıyıdan en uzakta bulunan bu adası Deniz Kuvvetleri’ne aitti ve amfibik eğitimler için kullanılmaktaydı. Batıya doğru bir saat daha gittikten sonra telsizde Kaptan Li’nin sesi duyuldu.

“Ukraynalı mühendislerin belirlediği noktaya yaklaşıyoruz. Motorları durdurmaya hazırlanın; biz de sizin güneydoğunuzda konuşlanacağız. Sizin talimatınızla fırlatma geri sayımını başlatacağız.”

“Tamam,” dedi Tongju. “Pozisyon alıp, platformu fırlatmaya hazırlayacağız. Konuşlanmak için hazır olun.”

Tongju dönüp o anda *Odyssey*’i yöneten Kang’ın köstebeklerinden birine başıyla işaret verdi. Bu işin ustası olan serdümen ön pervaneleri susturup, keni kendini konumlandıran pervaneleri

çalıştırdı. Bilgisayar kontrollü sistem GPS koordinatını sabit hedef olarak kullanarak ön, yan ve arka pervanelerini devreye soktu ve *Odyssey*'i sabit bir konumda park eder gibi kilitledi.

“Pozisyon kontrolü devreye girdi,” diye seslendi serdümen. “Safra taşırmayı başlatıyorum.” Sonra ışıklı konsolda bir dizi düğmeye bastı.

Dümen köşkünün yetmiş metre altında ikiz dubaların içinde bulunan bir dizi valf otomatik olarak açıldı ve altı tane balast pompası içi boş çelik gövdelere tuzlu su dolmasını sağladı. Kontrolü bilgisayara bağlı olan pompalar bu su basımını belirli bir hızla yaptığı için platform güvertesinde bulunanlar hiçbir değişiklik hissetmediler. Dümen köşkündeki Tongju *Odyssey*'in ekrandaki üçboyutlu görüntüsüne bakarak, deniz suyu doldukça katamaran gövdelerinin ve alt kolonların açık mavi renge dönüşünü seyretti. Platformun yavaşça on beş metre suya batması altmış dakika sürdü; ikiz gövdeleri su yüzeyinin yirmi üç metre altında dengelendi. Tongju platformun daha önceki hafif sallanışının kesildiğini fark etti. Sualtındaki pontonları ve kısmen suya batmış grup kazıklarıyla *Odyssey* 373 ton ağırlığındaki roketin fırlatılabileceği kaya gibi sabit bir platform olmuştu.

Belirlenen fırlatma derinliğine varılınca bir zil çaldı; ekrandaki yükselen mavi su yatay bir kırmızı çizginin hizasına geldi. Serdümen birkaç düğmeye daha bastıktan sonra konsoldan çekildi.

“Su basımı tamamlandı. Platform fırlatma için sabitleştirildi.”

“Köprüyü boşaltın,” dedi Tongju başıyla radar ekranı yanında duran Filipinli bir tayfayı işaret ederek. Kapıda bekleyen muhafız hemen gelip adamı köprüden çıkardı. Tongju küçük bir asansörle hangarın bulunduğu kata indi. Mühendisler yatay pozisyonadaki roketin etrafında toplanmış, fırlatma aracına bağlı bilgisayar

hatlarını inceliyorlardı. Tongju fırlatma operasyonu ekibinin şefi olan Ling adlı adamın yanına geldi. Daha ağzını açmadan Ling hemen durum raporu vermeye başladı.

“Bomba yükündeki son testlerimizden olumlu sonuçlar aldık. Fırlatma aracı hazır ve bütün elektromekanik sistemler faal durumda.”

“Güzel. Platform belirlenen konumu aldı ve fırlatma için balast edildi. Roket fırlatma kulesine nakledilmek için hazır mı?”

Ling hevesle başını öne salladı. “Başlamak için sizin talimatınızı bekliyorduk. Fırlatma aracını nakletmeye ve dikey pozisyona getirmeye hazırız.”

“Oyalandıranın anlamı yok. Hemen başlayın. Platformu boşaltmaya hazır olunca bana haber verin.”

“Tabii, elbette,” dedi Ling ve hemen yakınındaki mühendislere gidip onlara makineli tüfek hızıyla bir şeyler söyledi. Mühendisler ürkmüş tavşan sürüsü gibi etrafa dağılıp görev yerlerine koştular. Tongju geri çekilip devasa hangar kapılarının açılışını seyretti. Buradan platformun karşı ucundaki fırlatma kulesine kadar ray döşenmiş bir yol vardı. Devreye giren elektrik motorlarının sesi hangar duvarlarında yankılanıyordu. Tongju bir konsolun arkasına geçip, Ling’in kontrol panelinde dans eder gibi gezinen ellerini seyretti. Bir dizi yeşil ışık yanınca, Ling başka bir mühendise işaret verdi ve adam roket kızığını harekete geçirdi.

Yetmiş metre uzunluğundaki roket sallana sallana hangar kapılarına doğru hareket etti; destek kızığının altında fırıl fırıl dönen onlarca tekerlekle bir kırkayağın yürüyüşünü andırıyordu. Roket kapıdan dışarıya çıkınca beyaz boyası sabah güneşi altında parladı. Birkaç yüz metre ötede duran *Koguryo*’nun üst

güvertesinde toplanan mürettebat ve mühendisler büyük roketin fırlatmaya hazırlanışını heyecanla izliyorlardı.

Açık güverteyi kat eden mekanik tırtıl fırlatma kulesinin altına gelince durdu. Roketin üst kısmı hangardan tam olarak çıkamayınca hangar çatısındaki raylı bir panel kayarak açıldı ve geçiş sağladı. Nakliye aracı olduğu yerde kilitlendikten sonra dikleştirme makineleri devreye girip roket kızağını hafifçe iten hidrolik pompaları çalıştırdı. Fırlatma aracı yavaşça dik pozisyona getirildi ve fırlatma kulesinin karşısında dikey olarak durdu. Bir dizi destek kelepçesiyle roket güverteye kenetlenirken yakıt, soğutma ve havalandırma kabloları kontrol edildi. Kuledeki birkaç işçi *Koguryo*'daki mühendislerin roketin içine yerleştirilmiş olan düzinelerce elektronik sensörü kontrol edebilmeleri için veri kablolarını taktılar. Zenit dik duruma getirildikten sonra nakliye aracı geriye çekildi; roket artık sadece fırlatma kulesine bağlı halde kalmıştı. Hidrolik motorun çalışmasıyla roket kızağı tekrar yatay duruma getirildi ve hangarın içine sokuldu.

Ling telaşlı bir sesle *Koguryo*'daki Fırlatma Kontrol Merkezi'yle konuştuğundan sonra Tongju'nun yanına geldi.

“Birkaç önemsiz terslik oldu, ama fırlatma aracı bütün fırlatma öncesi parametrelerini karşılıyor.”

Tongju başını kaldırıp milyonlarca masum insanın üstüne ölüm yağdıracak olan rokete baktı. On yıllarca önce bütün insani duygularını kaybetmiş biri olarak ölümler ve ıstıraplar ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Onun için önemli olan tek şey şimdi elinde olan ve daha önce hiç tatmadığı kadar büyük bir gücü ve bu anın tadını çıkarıyordu. Yavaşça başını indirip heyecanla bekleyen Ling'e döndü.

“Pekâlâ,” dedi. “Geri sayıma başlayın.”

Deep Endeavor mürettebatı çok geçmeden, engellemeye destek vermenin tekdüze bir görev olduğunu anlamıştı. İki gün içinde sadece tek bir gemiye çıkıp arama yapılmaları istenmişti; o da Filipinlerden kereste taşıyan küçük bir şilepti. Los Angeles'a güneybatıdan gelen deniz trafiği seyrek ve Sahil Güvenlik gemisi *Narwhal* sıkıntı çekmiyordu. NUMA ekibi amaçsızca devriye gezilmesinden usanmış, bir an önce kendi bölgelerinde trafiğin yoğunlaşmasını umuyorlardı.

Dirk geminin mutfağında kahve içerken Summer da, Great Barrier Reef mercan kayalıklarındaki mercan ölüm oranıyla ilgili bir raporu inceliyordu. O sırada bir görevli gelip, köprüden çağrıldıklarını bildirdi.

"*Narwhal*'dan bir haber aldık," dedi Delgado. "Bir konteyner gemisinin arama işini bitirmek üzereymişler. Bizden Catalina'nın batısına doğru yaklaşan bir geminin tanıtlanmasını ve muhtemel engelleme için hazır beklememizi istiyorlar."

"Göklerdeki gözümüz ön tanıtlama yapmadı mı?" diye sordu Dirk.

“Baban ve Al bu sabah *Icarus*’la havalandılar. Taramaya kuzeyden başladılar, sanırım birkaç saat sonra bizim bölgemizden geçerler.”

Summer köprü penceresinden bakınca büyük bir konteyner gemisine yanaşmış olan *Narwhal*’ı gördü. Batıda onlara doğru yaklaşan kırmızı bir nokta olduğunu fark etti. *Deep Endeavor* serdümeni zaten o yöne doğru dönmüştü.

“Bahsedilen gemi bu mu?” diye sordu Summer o noktayı işaret ederek.

“Evet,” dedi Delgado. “*Narwhal* telsizle onlara durmalarını bildirmiş; gemi yavaşladıktan sonra onu durdururuz. Kendisini Osaka’dan gelen *Maru Santo* olarak tanıtmış.”

Bir saat sonra *Deep Endeavor* Pasifik standartlarına göre küçük sayılacak çok amaçlı bir kargo şilebi olan paslı *Maru Santo*’nun yanına geldi. Aimes’in güvenlik ekibi, Summer, Dahlgren ve üç NUMA görevlisi bir işkampavyaya binip şilebe yanaştılar ve aracı kenardan indirilen paslı bir merdivene bağladılar. Bomba koklayıcı köpeklerle hemen sıkı fıkı olan Summer bunlardan birinin kontrolünü aldı. Aimes ve Dahlgren şilep kaptanına gidip manifestosunu incelerken diğerleri de gemiyi tepeden tırnağa aramaya başladılar. Köpekler önde, arama ekibi bütün depoları, konteyner mühürlerini ve Tayvan’da üretilmiş koşu ayakkabılarıyla dolu sandıkları inceledi. Köpekler kamaralarını koklarlarken Malezyalı mürettebat bezgin ifadelerle gülümsüyordu.

Dirk, *Deep Endeavor* köprüsünden Japon gemisini incelemekteydi. Şilep güvertesinde iki adam NUMA gemisine bakıyordu. Dirk onlara dostça el salladı; adamlar hiçbir gerginlik belirtisi göstermeden sigara içiyorlar, aralarında şakalaşıyorlardı.

Dirk kendinden emin bir şekilde, “Bu gemiden hiçbir tehlike gelmez,” dedi Kaptan Burch’e.

“Nasıl emin olabiliyorsun?”

“Mürettebat çok sakin,” dedi Dirk, Tongju ve ekibini hatırlayarak. “Kang’ın gemisindekiler çok ciddi, profesyonel tiplerdir; bunlar gibi dünyayı umursamayan, neşeli adamlara benzemezler. Ayrıca, etrafta her an paranoyak güvenlik görevlileri olur.”

“Döndüğü zaman bunu Aimes’e söyleyelim. Neyse, hiç değilse ekip için bir egzersiz oldu. Hem bu sayede Dahlgren’i köprüden birkaç dakikalığına uzaklaştırmış oldum,” dedi kaptan gülerek.

“Hâlâ harekete geçmelerinden önce onları bulmak zorundayız. Denizde saklanacak o kadar çok yer var ki,” diye homurdandı Dirk.

Arama ekibi bir anlığına üst güvertede görününce Kaptan Burch dürbünü alıp ufuk çizgisine doğru baktı. Çok uzakta, güneybatıda iki nokta fark etti, sonra bakış yönünü kuzeye çevirince konteyner gemisinden ayrılmakta olan *Narwhal*’ı gördü. Tam dürbünü bırakacakken gözüne bir pırıltı çarptı. Dürbünü odaklayarak baktıktan sonra gülerek Dirk’e döndü.

“Sanırım, artık denizde saklanacak yerler azalıyor, çünkü derin deniz liderlerimiz etrafı balkondan izlemeye geliyorlar.”

Sakin Pasifik sularının sekiz yüz metre üstünde gümüş renkli *Icarus* saatte elli kilometre hızla gökte süzülüyordu. Pitt hava gemisini sürerken Giordino da düz ekran, renkli bir monitörün altına bir dizi kadran yerleştirdi. LASH görüntüleme sistemine destek amaçlı bir WESCAM uzun menzilli kamera gondolun bir yanına monte edilmiş, yüzlerce metre uzaktaki nesneleri büyü-

terek monitöre yansıtıyordu. Pitt bir anlığına monitöre bakınca küçük bir teknenin arka kısmında güneşlenen bikinili iki kadın gördü.

“Umarım, sevgilin senin bu dikizleme düşkünlüğünü bilmiyordur,” dedi gülerek.

“Sadece kameranın çözünürlüğünü test ediyorum,” dedi Giordino, kadınlardan birinin popo görüntüsünü büyüterek.

“Bakalım, bu kamera gerçek bir hedefi nasıl gösterecek,” dedi Pitt, *Icarus*’u batıda, birkaç kilometre ötedeki bölgeden ayrılmakta olan bir gemiye yönelterek. Geminin sancak tarafına doğru giderek hızı artırdı ve aradaki mesafeyi azalttı. Bir mil uzaktayken Giordino kamerayı geminin kıç tarafına zumlayıp, kolayca adını okuyabildi. “*Jasmine Star...* Madras.” Kamerayı geminin güvertesi boyunca gezdirince yan yana dizilmiş konteynerleri ve köprü direğindeki Hindistan bayrağını gördü.

“Çok iyi çalışıyor,” dedi Giordino gururla.

Pitt dizüstü bilgisayardaki LASH ekranına baktı; Hint şilebinin önündeki deniz boştu. “Şu anda ana trafik kanalında bir şey görünmüyor. Güneye gidelim, orası biraz daha hareketlidir,” dedi ekranın sol altında birkaç görüntü fark ederek.

Icarus’u güneye yönelttikten kısa bir süre sonra *Narwhal* ve arama yapmış olduğu konteyner gemisinin üstünden geçtiler. Catalina Adası’nın da bir kısmının üstünden geçtikten sonra Giordino pencereden uzaktaki, turkuvaz renkli bir gemiyi işaret etti.

“*Deep Endeavor* orada. Görüldüğü kadarıyla o da işe koyulmuş,” dedi yanındaki şilebi fark edince.

Pitt, *Icarus*’u NUMA gemisine doğru yönelttikten sonra onları telsizle aradı.

“*Icarus*’tan *Deep Endeavor*’a. Balık avı nasıl gidiyor?”

“Şimdilik zayıf,” dedi Burch. “Sizler manzaranın tadını çıkarıyor musunuz?”

“Evet, ama Al şampanya ve havvarı bitirmek üzere. Bakalım, sizi meşgul edecek bir şey bulabilecek miyiz?”

“Bulursanız çok seviniriz.”

Giordino hedefleri incelemek için LASH sistemini ayarladı. “Ana trafik kanalında, yaklaşık otuz beş kilometre kuzeybatıdan gelen bir gemi ve yirmi beş kilometre batımızda durmuş gibi görünen iki hedef var,” dedi ekrandaki gri-beyaz lekeleri işaret ederek.

Pitt bilgisayar ekranına baktıktan sonra saatine bir göz attı. “Kuzeybatıdaki gemiye nasıl olsa yetişiriz. Önce şurada kimlerin demir attığına bir bakalım.” Hava gemisini batıya yöneltip, ekranda tuhaf bir şekilde hareketsiz duran iki büyük lekeye doğru ilerledi.

Sea Launch platformundan bir roket fırlatmak için geri sayım geleneksel olarak 72 saat önce başlar. Bu üç günlük hazırlık döneminde bütün destek sistemlerinin işler halde olduğunu, roket üstündeki bütün mekanik ve bilgisayar sistemlerinin fırlatma sırasındaki şiddetli sarsıntıya dayanabileceğini garanti etmek için düzinelerce test yapılır. Fırlatmadan 15 saat önce, geri sayımın son aşamalarına gelindiğinde birkaç görevli dışında bütün mühendisler platformdan dışarıya çıkarılır. Kumanda gemisi platformdan altı kilometre uzağa götürülür.

5 saat önce bir helikopterle kalan görevliler de platformdan alınırlar, geri sayıma uzaktan destek gemisinden devam edilir. Üç saat önce fırlatma aracına yakıt ikmali otomatik olarak yapılır; uçak yakıtı platform üstündeki büyük tanklardan uzaktan kumandayla rokete pompalanır. Bu işlem bittikten sonra fırlatma anına destek gemisindeki mühendisler karar verirler.

Zamanı çok kısıtlı olan Ling'in ekibi ateşleme prosedürlerini asgariye indirmişti. Çok gerekli bulunmayan testler yapılmamış,

planlanan uçuş mesafesi kısa olacağı için yakıt ikmaline ayrılan süre de azaltılmıştı. Hesaplarına göre, *Odyssey* stabilize edildikten sekiz saat sonra Zenit'i fırlatabileceklerdi.

Tongju platformda fırlatma kulesinin altında duruyordu; hangarın tepesine monte edilmiş büyük dijital saate baktı. Kırmızı ışıklı sayılar 03.32.17'yi gösteriyor, her geçen saniyeyle sayılar eksiliyordu. Fırlatma için üç saat otuz iki dakika vardı. Beklenmedik bir teknik sorun çıkmadığı takdirde fırlatma gecikmeyecekti. Tongju'nun bildiği kadarıyla artık iş sadece roketi yakıt doldurup ateşlemekten ibaretti.

Fakat o düğmeye basılmadan önce fırlatma işleminin bütün kontrolü *Koguryo*'da olmalıydı. Ling ve mühendisleri önce otomatik fırlatma kontrol sistemine bir telsiz hattı çektiler; *Koguryo*'nun fırlatma kontrol merkezi bunu test ederek, onayladı. Sıra *Odyssey*'in kendi kumanda sistemindeydi. Kablosuz bir deniz konuşlandırma sistemi, bütün personel platformdan ayrıldıktan sonra platformun uzaktan kumanda edilebilmesini sağlıyordu. Tıpkı uzaktan kumandalı bir oyuncak otomobil gibi, platform *Koguryo*'daki bir klavyede tuşlara dokunarak alçaltılabilip yükseltilebiliyor veya yeri değiştirilebiliyordu. Kontroller destek gemisine aktarıldıktan sonra Ling, Tongju'nun yanına geldi.

“Benim buradaki işim tamamlandı. Artık bütün sistem kontrolleri *Koguryo*'da. Fırlatma geri sayımı çalışmaları için ekibimle destek gemisine gitmeliyiz.”

Tongju bir kez daha geri sayım saatine baktı. “Tebrikler. Zamanından önce bitirdiniz. Seni ve adamlarını almaları için *Koguryo*'dan hemen botu göndermelerini isteyeceğim.”

“Siz bizimle gelmeyecek misiniz?” diye sordu Ling.

“Önce tutsaklarla ilgilenmeliyim, sonra da ekibimdeki adamları gönderirim. Fırlatmadan önce platformdaki en son kişi olmak istiyorum,” dedi Tongju. “Tabii, buradan ayrılmayacak olanlar dışında,” diye ekledi sırtarak.

...

“Burada bir petrol platformunun olmaması gerekiyor.”

Giordino’nun gözleri denizin üstündeki kare biçimli nesneden kucağındaki büyük seyir haritasına çevrildi. “Bu bölgede insan yapımı herhangi bir tehlikeli yapı gösterilmiyor. Sahile bu kadar yakın sondaj yapılması çevrecilerin hiç hoşuna gitmeyecek.”

“Onlara petrol platformunun üstünde bir roket olduğunu söylersen daha da az hoşlanırlar.”

Giordino gözlerini kısıp platforma baktı. “Doğru. Kartal gibi gözlerin var dostum.”

Pitt hava gemisini platformun ve yakınındaki destek gemisinin üstünde dolandırdı.

“Sea Launch mı?” diye sordu Giordino.

“Öyle olmalı. Roketi dik durumdayken onu döndüreceklerini sanmazdım.”

“Galiba demir atmışlar,” dedi Giordino destek¹ gemisinin ardında dümen suyu görmeyince. “Sence roketi buradan mı fırlatacaklar?”

“Sanmam. Bu şeyleri ekvatorдан fırlatırlar. Herhalde bir test falan yapıyorlardır, ama ne olduğunu öğrenelim.”

Pitt denizci radyo kanalından platforma seslendi.

“Hava gemisi *Icarus*’tan Sea Launch’a. Tamam.”

Karşılık gelmeyince Pitt bir kez daha seslendi. Yine uzunca bir an geçtikten sonra, aksanlı bir ses cevap verdi.

“Burası Sea Launch *Odyssey*. Tamam.”

“*Odyssey*, burada bulunma nedeniniz nedir? Yardıma ihtiyacınız var mı? Tamam.”

Uzun bir sessizlik. “Hayır.”

“Tekrar ediyorum, burada bulunma nedeniniz nedir?”

Sessizlik. “Kim soruyor?”

“Ne cana yakın tipler, değil mi?” dedi Giordino.

Pitt başını iki yana sallayıp bir kez daha seslendi. “Burası hava gemisi *Icarus*; Sahil Güvenlik sınır emniyetine destek oluyoruz. Lütfen, durumunuzu açıklayın.”

“Burası *Odyssey*. Sistem testleri uyguluyoruz. Lütfen, üstümüzden çekilin. Tamam.”

“Ne sevimsiz herif,” dedi Giordino. “Burada daha kalalım mı? Eğer gelen gemiyi kontrol edeceksek, kuzeye gitmemiz lazım.”

“Sanırım, havadayken yapabileceğimiz pek bir şey yok. Pekâlâ, görevimize devam edip diğer gemiye bakalım. Ama önce aşağıdakilere bu platformu kontrol etmelerini söyleyelim.” Pitt hava gemisinin yönünü kuzeye çevirdi.

Pitt gelen gemiye doğru ilerlerken Giordino telsizi aldı. “*Deep Endeavor* ve *Narwhal* bu bölgede çalışıyorlar. *Deep Endeavor* hâlâ bir Japon şilebini aramakla meşgul, ama şu anda *Narwhal* serbest. Ne ki, platformun on sekiz kilometre sınırlarının dışında olduğunu söylüyorlar.”

“Onlardan gemiye çıkmalarını istemiyoruz. Sadece uzaktan gözlesinler ve Sea Launch yetkililerine bu durumu sorsunlar.”

Giordino telsizle bunu ilettikten sonra Dirk’e döndü. “*Narwhal* isteğimizi kabul etti, oraya gidiyor.”

“Güzel,” dedi Pitt platformu geride bırakıp ilerlerken. Ama içi rahat değildi. Bir şeyi gözden kaçırdıkları düşüncesi beynini kemiriyordu. Çok önemli bir şeyi...

Kim, *Odyssey*'in köprüsünde Tongju'yla birlikte kuzeye doğru giden zeplini seyrediyordu.

“Fazla oyalanmadılar. Sizce herhangi bir şeyden şüphelenmişler midir?” diye sordu Kim.

“Bilmiyorum,” dedi Tongju gözleri hava gemisinden duvardaki saate çevrilerek. “Fırlatma tam iki saat sonra gerçekleşecek. Artık hiçbir müdahaleye izin veremeyiz. *Koguryo*'ya dön ve Kaptan Li'nin yanında hazır bekle. Dışarıdan bir müdahale girişimi olursa derhal bunu hallet. Anlaşıldı mı?”

Kim komutanının gözlerine baktı ve başını salladı. “Kesinlikle anlaşıldı.”

Dirk ve Kaptan Burch, Sahil Güvenlik telsiz hattından Giordino'nun *Narwhal*'dan Sea Launch platformunu ve destek gemisini gözlemelerini isteyişini dinlemişlerdi. Birkaç dakika sonra *Narwhal* NUMA gemisini aradı.

“*Deep Endeavor*, konteyner gemisi *Andaman Star*'ı denetlemeyi bitirdik, şimdi görsel denetleme için açık deniz platformuna gidiyoruz. Görünürde bölgemize gelen bir gemi yok, eğer isterseniz siz de bize eşlik edin. Tamam.”

“Biz de gidip bir bakalım mı?” diye sordu Kaptan Burch, Dirk'e.

“İyi olur. Zaten işimiz pek yoğun sayılmaz. Buradaki görevi bitirince onların peşine takılırız.”

Burch Japon şilebine bakınca güvertede toplanan Aimes ve arama ekibinin denetlemeyi bitirmek üzere olduklarını anladı.

“Kabul ediyoruz *Narwhal*,” dedi Burch, Sahil Güvenlik gemisine. “Beş on dakika sonra buradaki denetimimizi bitirip, arkanızdan geleceğiz. Tamam.”

“Babamın ilgisini bu kadar çok çeken şey neydi acaba?” diye sordu Dirk. Platformu belki uzaktan görebilirler diye Burch’le beraber ufuk çizgisine baktılar.

Üç mil ötede *Narwhal* 25 mil olan son hızıyla dalgaları yararak ilerliyordu. Otuz metre uzunluğundaki bot Sahil Güvenlik tarafından işe koşulan yeni Barracuda sınıfı devriye araçlarındandı ve küçük limanlarda görev yapacak biçimde tasarlanmıştı. Misyonu sadece denetleme ve denizde kurtarmayla sınırlı olduğu için botun on kişilik mürettebatı hafif silahlarla donatılmıştı ve pruvasında sadece bir 12.7 mm’lik makineli tüfeği vardı.

Turuncu beyaz renkli bot dalgaların üstünde sallanırken Yüzbaşı Bruce Carr Smith küçük kaptan köşkünde duvara dayanmak zorunda kaldı.

“Yüzbaşım, komuta merkeziyle görüştüm,” dedi *Narwhal*’ın kızıl saçlı muhabere subayı. “Sea Launch liman ofisini arayıp platformlarının ne yapmakta olduğunu soracaklar.”

Smith başını sallayarak karşılık verdikten sonra serdümenine döndü. “Bu yönde devam et.”

Ufuk çizgisinde gördükleri iki nokta giderek büyümekteydi ve artık birinin bir petrol platformu, diğersininse destek gemisi olduğu açıkça görülebiliyordu. Destek gemisi artık platformun yanında değildi, hatta Smith’in gördüğü kadarıyla sabit haldeki platformdan uzaklaşıyordu. Arkasına bakınca *Deep Endeavor*’un denetimi bitirmiş olduğunu gördü. Araştırma gemisi şilepten ayrılmış, uzaktan onları takip etmeye başlamıştı.

“Efendim, platforma mı, gemiye mi yaklaşalım?” diye sordu serdümen.

“Başlangıç olarak platforma yanaşalım, sonra gidip, gemiye bakarız,” dedi Smith.

Küçük devriye botu platforma yaklaşınca hız kesti. Platform artık suyun on dört metre içinde sabitlenmişti. Smith platformun kış güvertesindeki fırlatma kulesinde dikilmiş muazzam Zenit roketine baktı. Dürbünüyle güverteyi tarayınca hiçbir hayat belirtisi göremedi. Platformun ön kısmını incelerken fırlatma geri sayım saati dikkatini çekti. O anda saat 01.32.00’ı gösteriyordu. Bir saat otuz iki dakika.

“Bu da nesi?” dedi Smith gözlerini saatten ayırmadan. Hemen telsizi alıp, *Odyssey*’i aradı.

“Sea Launch platformu, burası Sahil Güvenlik botu *Narwhal*. Tamam.” Bir süre sonra bir kez daha denedi. Ama karşılık yoktu.

“Sea Launch danışma müdürü, size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi telefondaki nazik kadın sesi.

“11’inci Bölge, ABD Sahil Güvenlik, Deniz Güvenliği Grubu, Los Angeles Şubesi’nden arıyorum. Sea Launch gemileri *Odyssey* ve *Sea Launch Commander*’ın son mevkilerini ve görev mahiyetini öğrenmek istiyoruz.”

“Bir dakika,” dedi danışma müdürü ve masasındaki belgeleri karıştırdı.

“Buldum,” dedikten sonra açıklamaya başladı. “Fırlatma platformu *Odyssey* Batı Pasifik’te ekvator yakınlarındaki planlanmış fırlatma noktasına gidiyor. Bu sabah saat sekizde alınan son rapordaki mevkii, yaklaşık 18 derece kuzey enlemi, 132 derece batı boylamıydı, ya da kabaca Honolulu, Hawaii’nin 2.300 kilometre doğu-güneydoğusunda. Kumanda gemisi *Sea Launch Comm*an-

der şu anda Long Beach Limanı'nda onarım görüyor. Yarın sabah limandan ayrılıp *Odyssey*'le ekvatordaki randevu yerinde buluşacak; plana göre sekiz gün sonra Koreasat-2'nin fırlatılması gerekiyor.”

“Şu anda ikisi de Güney Kaliforniya kıyısı açıklarında değil, öyle mi?”

“Elbette değil.”

“Bilgi için teşekkür ederim.”

“Bir şey değil,” dedi müdür. Sahil Güvenlik'in platformun neden Kaliforniya kıyıları yakınında olduğunu düşündüğünü anlayamamıştı.

Smith, Los Angeles Sahil Güvenlik'ten cevap bekleyemeyecek kadar endişeliydi. Üst üste yaptığı çağrılara *Odyssey*'den karşılık gelmeyişi onu huzursuz ediyordu. Neden sonra dikkatini artık platformdan yarım kilometre kadar uzaklaşmış olan destek gemisine yöneltti. Gemiye yaptığı çağrılar da karşılıksız kaldı.

“Japon bandıralı,” dedi serdümen *Narwhal* gemiye yaklaşıırken.

“Telsize cevap vermemeleri için gerekçe değil. Gemiye yanaşalım, ben de anons devresiyle onlarla konuşmaya çalışayım.”

Narwhal platformun gölgesi altından çıkarken, kıyamet koptu. Sahil Güvenlik Şubesinden gelen habere göre *Odyssey* Kaliforniya'dan 1.500 kilometre uzakta, destek gemisiyse Long Beach Limanı'ndaydı. O sırada *Koguryo*'daki bir alt güverte kaplaması yana çekilmiş, deniz tarafına çevrili silindirik biçimli iki büyük tüp ortaya çıkmıştı. Smith her ne kadar büyük bir şaşkınlık içindeyse de, içgüdüleriyle durumu değerlendirdi ve emirler yağdırmaya başladı.

“İskele alabanda! Tam hız. Zikzak manevralarına hazır olun!”

Ama çok geç kalmışlardı. Serdümen daha dümeni tam çeviremeden *Koguryo*'nun alt güvertesinden beyaz bir duman bulutu çıktı. Bunu parlak bir alev izledi. Sonra fırlatma türbininden bir Çin yapımı CSS-N-4 Sardine yerden yere füze patladı ve yatay olarak gemiden ayrıldı. Köprüde bu sahneyi izleyen Smith füzenin doğruca ona doğru geldiğini görünce kendini iki kaşı arasından okla vurulmuş gibi hissetti. Köprüye çarpmadan bir salise önce füzenin burun kısmı sanki ona gülüyor gibi göründü.

180 kilo patlayıcı taşıyan Çin füzesinin bir muhribi batıracak kadar imha gücü vardı. Kısa mesafeden yapılan bu atışta devriye botunun hiç kurtulma ihtimali yoktu. Altı metre uzunluğundaki füze *Narwhal*'ın içine girer girmez devasa bir alev topu halinde patlayarak botu ve mürettebatını paramparça etti. Siyah bir mantar gibi yükselen duman felaketin mezar taşı gibiydi; çok geçmeden su yüzeyindeki alevler söndü. Etrafındaki parçalar batarken bottan geriye sadece yanmakta olan beyaz gövdesi kalmıştı. Dumanı tüten gövde on beş dakika boyunca su üstüne kaldıktan sonra arkasında bir buhar bulutu bırakarak suyun dibini boyladı.

Tanrım! *Narwhal*'a füze atıldılar!" diye haykırdı Kaptan Burch iki mil önlerindeki Sahil Güvenlik botunun bir ateş ve duman bulutu içinde kayboluşunu izlerken. Delgado hemen telsizle *Narwhal*'a ulaşmaya çalışırken diğerleri köprü penceresinden bakıyorlardı. Summer kuvvetli bir dürbünle baktı, ama yoğun duman örtüsü ardında *Narwhal*'dan geriye pek bir şey kalmamıştı. Daha sonra platformu ve destek gemisini inceledi.

"Karşılık yok," dedi Delgado defalarca bota seslendikten sonra.

"Belki suda kurtulanlar vardır," diye mırıldandı Aimes; çok iyi tanıdığı botun ve mürettebatının imha oluşuyla sarsılmıştı.

"Daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyorum," dedi Burch kederle. "Tamamen silahsızız; bir sonraki füzeyi bize yöneltebilirler." Burch serdümenine motorları kapatmasını ve bulundukları yerde kalmalarını emretti.

Delgado, "Kaptan haklı," dedi Aimes'e. "Mürettebatı tehlikeye atamayız, ama yardım isteriz. Karşımızda kim veya ne olduğunu bile bilmiyoruz."

“Onlar Kang’ın adamları,” dedi Summer dürbünü kardeşine uzatırken.

“Emin misin?” diye sordu Aimes.

Summer başını öne sallayarak cevap verirken Dirk de gemileri inceledi.

“Summer haklı,” dedi az sonra. “Destek gemisi. *Sea Rover*’ı batıran gemi bu işte. Japon bayrağı bile asmış. Gemiye boyayıp, dönüştürmüşler, ama bir sonraki maaşıma bahse girerim ki, aynı gemi.”

“Ama orada, platformun açığında neden duruyorlar?” diye sordu Aimes şaşkınlık içinde.

“Tek bir neden olabilir. *Sea Launch* roketiyle bir saldırıya hazırlanıyorlar.”

Durumun vahameti anlaşılınca ortaya çaresizlik dolu bir sessizlik çöktü. İlk konuşan hayretler içindeki Aimes oldu.

“Ama *Narwhal*. Kurtulan var mı diye bakmamız gerekir.”

“Aimes, derhal buraya yardım gelmesini sağlamalısın,” dedi Dirk. “Ben gidip, kurtulan var mı diye bakacağım.”

Delgado kaşları kırışarak Dirk’e baktı. “Ama *Deep Endeavor*’u oraya daha fazla yaklaştıramayız, çok tehlikeli.”

“Bunu yapmaya niyetim yok zaten,” dedi Dirk; herhangi bir açıklama yapmadan köprüden çıktı.

Tongju, *Odyssey*’in köprüsünden dumanı hâlâ tüten *Narwhal*’ın enkazına bakıyordu. *Koguryo*’nun Sahil Güvenlik botuna ateş açmaktan başka çaresi kalmamıştı. Kim’e bu emri o vermişti. Oysa sahilden fark edilemeyecekleri kadar açıkta konuşlanmışlardı. Artık o hava gemisi yüzünden kuşku çektiklerini anlıyordu.

son kararı kendisinin verdiğini unutarak, fırlatma alanını sahile yaklaştırdıkları için Ukraynalı mühendislerle küfretti.

Odysey'in köprüsünde endişe içinde volta atarken saate baktı: 01.10.00. Fırlatmaya bir saat on dakika kalmıştı. O sırada *Koguryo*'dan gelen bir telsiz çağrısı düşüncelerini böldü.

“Ben Li. Talimatınız doğrultusunda düşman gemisini imha ettik. Bir buçuk mil ötede duran başka bir gemi var. Onu da imha edelim mi?”

“O da başka bir askeri gemi mi?” diye sordu Tongju uzaktaki gemiye bakarak.

“Hayır. Herhalde bir araştırma gemisi.”

“Ateş etmeyin. Cephanenizi saklayın, daha sonra gerekli olabilir.”

“Nasıl isterseniz. Ling ekibiyle birlikte *Koguryo*'ya çıktıklarını bildirdi. Siz platformdan ayrılmaya hazır mısınız?”

“Evet. Nakliye botunu platforma gönderin, buradaki ekibim boşaltmaya hazır. Tamam.”

Tongju telsizi kapadıktan sonra köprünün arkasında duran komandoya döndü.

“Sea Launch tutsaklarını küçük gruplar halinde fırlatma aracı hangarına götürün ve içindeki depoya kilitleyin. Sonra da *Koguryo*'ya dönmek için ekibimi hazır et.”

“Hangardaki platform mürettebatının fırlatma sonunda hayatta kalabileceklerinden endişeniz yok mu?” diye sordu komando.

“Büyük ihtimalle egzoz gazları onları öldürecektir. Fırlatmaya engel olmadıkları sürece ölmeleri veya hayatta kalmaları umurunda değil.”

Komando başını sallayarak emri aldıktan sonra köprüden ayrıldı. Tongju dümen köşkünün karşısına yürüyüp ön bölmenin

altındaki elektronik göstergelere baktı. Mekanik sistemi otomatik kontrole geçiren düğmeleri bulunca bıçağını çıkarıp, paneli yerinden söktü. Buradaki kablo yığınına avucuna alıp hepsini kesti ve düğmeleri işe yaramaz hale getirdi. Tahribatına devam ederek çeşitli seyir ve konuşturma bilgisayarlarına bağlı yarım düzine klavyeyi toplayıp açık bir pencereden dışarıya attı. Bunları üç tane dizüstü bilgisayar izledi. İş garantilemek için Glock tabancasını çıkarıp köprü üstündeki bilgisayar ve navigasyon ekranlarına art arda kurşun sıktı. Son dakikada olabilecek bir müdahale ihtimaline karşı dümen köşkündeki navigasyon bilgisayarlarını etkisiz hale getirdi. Roketin fırlatılmasına bir saatten az kalmışken platformun ve roketin bütün kontrolü artık *Koguryo*'daydı ve onda kalacaktı.

“Ben de seninle geleyim,” dedi Summer. “Sualtında her türlü aracı kullanabileceğimi biliyorsun.”

“Araç iki kişilik ve Jack de bunu daha önce kullanmış olan tek kişi,” dedi Dirk derin deniz sondaj aracını hazırlayan Dahlgren’i işaret ederek. “En doğrusu onunla benim gitmem.” Kız kardeşinin elini sıkıp, inci grisi gözlerine baktı.

“Babamla temas kurup ona neler olduğunu anlat. Derhal yardım istediğimizi söyle.”

Kız kardeşine sarılıp veda ederken alçak sesle, “Bize bir şey olursa Burch’ün gemiyi emniyetli bir konumda tutmasını sağla,” dedi.

“Dikkatli olun,” diye karşılık verdi Summer kardeşi sualtı aracına binip kapağını kapatırken. Dirk pilot koltuğundaki Dahlgren’in yanına oturunca, sualtı aracının harekete hazır durumda olduğunu gördü.

“Otuz mil mi?” diye sordu Dirk.

“Kullanma talimatında öyle yazıyor,” dedi Jack Dahlgren; sonra da pencereden dışarıya başparmakları havada, hazır sinyali verdi. *Deep Endeavor*’un kış kısmındaki vinç operatörü işareti alınca parlak kırmızı renkli sualtı aracını güverteden kaldırıp okyanusa indirdi. Yeşil sular her yanı sarmadan önce içerideki iki adam Summer’ın onlara el salladığını görmüştü. NUMA gemisinin pruvası platforma dönük olduğu için sualtı aracı geminin arkasında gizli kalmış, suya indirilişi o taraftan görülmemişti. Bir dalgıç halat kancasını açıp, hareket edebileceklerini bildirmek için aracın kenarına vurdu.

“Bakalım, nasıl gidecek,” dedi Dirk altı pervaneyi çalıştırıp gaz kollarını sonuna kadar çekerek.

Puro biçimindeki sualtı aracı elektrik motorlarının uğultusu içinde hızla yol alıyordu. Dirk yedi metre derinliğe indikten sonra pusulanın çizdiği rotayla *Narwhal*’ın enkazına doğru ilerledi.

Sualtı aracını yönetmek bir elektrikli süpürge kullanmaya benziyordu. Akıntıya karşı yol alırken adamakıllı sallanmaktaydı, fakat pervanelerden çıkan sesler onun ne kadar hızlı olduğunu gösteriyordu. Bir hız göstergesi olmamasına rağmen pencereden suyun akışını görmek yetiyordu.

“Sana bunun safkan olduğunu söylemiştim,” dedi Dahlgren konsoldaki saate bakarak. “Altmış saniye sonra *Narwhal*’ın bulunduğu yere varacağız.”

Dirk bir dakika sonra motoru rölantiye aldı ve *Badger* yavaşladı. Yüzeye çıktıkları zaman Dahlgren safra sarnıçlarını ayarlayıp, görünme ihtimalini azaltmak için aracın büyük bir kısmını sualtında tuttu. Böylece sadece iki karışık bir kısmı su yüzeyinin üstünde kalmıştı.

Birkaç metre ötelerinde hâlâ duman tüten *Narwhal*'ın paralanmış gövdesini gördüler. Botun arka kısmı tuhaf bir açıyla havaya kalkmıştı. Dirk ve Dahlgren buna doğru dürüst bakma fırsatı bulamadan kış kısmı daha da yükseldi, sonra da tamamı sessizce suyun altına kaydı. Etrafta sadece en büyüğü bir kapı paspası kadar olan parçalar kalmıştı. Dirk sualtı aracıyla enkaz etrafında bir daire çizdi, ama hiçbir hayat belirtisi görünmüyordu. Dahlgren telsizle Aimes'i arayıp patlama sonrası kimsenin sağ kalmamış olduğunu bildirdi.

"Kaptan Burch derhal *Deep Endeavor*'a dönmemizi söyledi," dedi Dahlgren, Dirk'e.

Dirk bunu duymamış gibi davranarak platforma yaklaştı. Suyun içindeyken platform güvertesinde görebilecekleri pek bir şey yoktu; sadece Zenit'in ve hangarın üst yarısı gözüküyordu. Ama Dirk aniden *Badger*'ı durdurup roketin ardındaki bir şeyi işaret etti.

"Şuraya bak."

Dahlgren roketin arkasına bakınca sadece hangarın çatısını ve boş helikopter pistini görebildi. Biraz daha dikkatli bakınca o da fark etti. Büyük dijital fırlatma saatinde 00.52.00 yazıyordu. Elli iki dakika.

"O roket bir saatten az süre içinde ateşlenecek!" diye haykırdı saniyelerin giderek azalışına bakarken.

"Onu durdurmalıyız," dedi Dirk öfke içinde.

"Hemen platforma çıkmamız lazım. Seni bilmem, ama ben füzeler veya platform fırlatmaları hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Altı üstü biraz roket biliminden ibarettir harhalde," dedi Dirk *Badger*'ı hızla platforma doğru sürerek.

Metalik kırmızı sualtı aracı platformun arka kısmında, fırlatma kulesi ve Zenit roketinin tam altında bir kez daha yüzeye çıktı. Dirk ve Dahlgren roket tabanının altında, platformun alt kısmından çıkıntı yapan panelleri gördüler. Alev saptırıcı, fırlatma esnasındaki roketin alevli itme tepkisini saptırıp alttaki okyanusta nemlendirecek biçimde tasarlanmıştı. Roketin fırlatılması sırasında çıkan alevlere maruz kalacak olan platform kısımları fırlatmadan saniyeler önce binlerce galon suyla soğutulurdu.

“O şey patlamadan önce buradan uzaklaşmalıyız,” dedi Dahlgren, roket ateşlendiği anda neler olacağını gözünün önüne getirerek.

“Hiç merak etme,” dedi Dirk.

İkisi de platformun kalın destek kolonlarına bakıp ana güverteye çıkış için bir yol aradı. *Koguryo*’nun platformun karşı ucunda bağlı olan nakliye botunu ilk fark eden Dahlgren oldu.

“O botun bağlı olduğu yerde bir merdiven gördüm galiba,” dedi.

Dirk, *Badger*'ı tekrar sualtına sokup *Odyssey*'in batık dubaları arasından geçirerek platformun pruva kısmına gitti. Beyaz botun kış kısmında tekrar su yüzeyine çıktılar ve dikkatle etrafa bakındılar.

“Sanırım, içinde kimse yok,” dedi Dirk teknenin boş olduğunu kanaat getirerek. “Bizi buraya bağlar mısın?”

Dahlgren sualtı aracının üst kapağını açıp dışarıya çıktı. Dirk azami yüzebilirlik kazanması için *Badger*'ın tanklarındaki bütün deniz suyunu boşalttıktan sonra botun kış kısmına yanaştı. Dahlgren önce bota çıktı, buradan da platforma geçerek elindeki ipi bağlarken Dirk de sualtı aracının bütün sistemlerini kapatıp onu izledi.

“Kral dairesine buradan çıkılıyor,” dedi Dahlgren bitişikteki merdiveni göstererek. İki adam metal basamakları mümkün olduğunca ses çıkarmadan tırmandılar. Basamakların sonuna geldikleri zaman durup soluklandılar, sonra da platformun dış güvertesine geçtiler.

Platformun ön köşesinde puro biçiminde, birbirini içinden geçen borularla çevrilmiş iki tane muazzam yakıt tankı vardı. Bu devasa tanklarda Zenit'in parafin ve sıvı oksijenden oluşan kolay tutuşur besini vardı. Tankların gerisindeyse dev gibi Zenit duruyordu. Taşıdığı ölümcül yükü düşünmeseler bile sadece büyüklüğü ve gücü karşısında büyülenmiş gibi bakakaldılar. Dirk başını kaldırıncı kule gibi yükselen hangarın tepesindeki helikopter pistini gördü.

“Köprünün hangarın üstünde olduğundan eminim. Oraya gitmemiz gerekiyor.”

Dahlgren yapıya bakıp düşündü. “Galiba oraya gidebilmek için hangarın içinden geçmemiz gerekecek.”

İki adam koşar adımlarla beş katlı hangarın uç kısmına gittiler. Dirk güverteye bakan açık kapısından içeriye baktı. İçinde Zenit olmadan uzun ve dar hangar kocaman boş bir mağarayı andırıyordu. Dirk önde hangara girip duvarın yanına monte edilmiş bir jeneratörün arkasına geçtiler. Boş mekânda aniden insan sesleri duyunca ikisi de donup kaldı.

Hangarın tam orta kısmında bir kapı açıldı ve o anda sesler kesildi. Sea Launch tulumları içinde üç sıksa görünümlü adam arkalarında iki silahlı komandonun dürtmesiyle o kapıdan içeriye girdiler. Dirk siyah komando kıyafetlerini ve AK-47'leri *Sea Rover*'a saldıran adamlarda da görmüş olduğunu hatırladı. Üç Sea Launch görevlisinin bir depo odasına sokuluşunu izlediler. İki silahlı komando daha geldi ve kapının kapatılıp kilitlenmesine nezaret etti.

“Sea Launch mürettebatına ulaşabilirsek, onlar fırlatmayı nasıl durduracaklarını bilirler,” diye fısıldadı Dirk.

“Doğru. Ama arkadaşları gittikten sonra bu iki komandoyu halletmemiz lazım,” dedi Dahlgren kapıda kalan iki muhafızı işaret ederek.

İlk iki komando muhafızlarla çene çalıp, bir yan kapıdan çıkana kadar sessizce seyrettiler. Adamlar gittikten sonra Dirk ve Dahlgren hangar duvarlarını kaplayan alet rafları arasından geçerek nöbetçilerin bulunduğu depo kapısına yaklaştılar. Bu raflardan birinin üstünde HİDROLİK MÜHENDİS yazılıydı. Dirk bir an duraksadıktan sonra uzun saplı bir plastik çekiç aldı. Dahlgren de büyük bir boru anahtarıyla silahlandı. Depo odasına otuz metre kala bir çalışma platformunun arkasına gizlendiler.

“Şimdi ne yapıyoruz şef?” dedi Dahlgren; artık bulundukları yerle depo odası arasında sadece açık bir alan vardı.

Dirk muhafızlara baktı. İki silahlı komando hangarın diğer kısımlarına hiç aldırmadan, hararetli bir sohbe dalmışlardı. Dirk sonra arkasına gizlendikleri platformu inceledi. Bu, çapı dört metre olan roketin üst kısımlarına erişim sağlamak için kulanılan, aşağıya veya yukarıya kaldırılabilen motorize bir çalışma platformuydu. Dirk yanındaki direksiyonu gösterip hınzır bir gülücükle Dahlgren'e baktı.

"Jack, sen bunu ön kapıya doğru sürerken ben de arka kapıdan sızacağım."

Hemen ardından Dirk sessizce hangar kenarından ilerledi; sadece muhafızların arkası ona dönükken hareket ediyordu. Birkaç depar attıktan sonra hangarın arka kısmına vardı. Muhafızlar depo odasının önünde kaldıkları sürece, onların arkasından görünmeden yaklaşabilecekti.

Dahlgren'e bu saldırının daha tehlikeli kısmı düşüyordu. Motorize platforma çıkıp kablolu kontrol kutusunu aldı ve platformun üstüne yattı. Bir kenarda duran kanvas örtünün altına girip gizlendi. Aralıktan muhafızlara bir göz attıktan sonra kontrol kutusundaki YÜKSELT düğmesine bastı. Çok hafif bir mırıltı sesiyle platform bir karış kadar yükseldi. Muhafızlar çıkan sesi duymadılar. Dahlgren yine adamlar başka yöne bakana kadar bekledikten sonra bu kez düğmeye daha uzun süre bastı. Platform çok az bir ses çıkararak asansör gibi yükseldi. Beş metreye çıkınca Dahlgren elini düğmeden çekti. Eğilip muhafızlara bakınca, bu hareketin de fark edilmemiş olduğunu gördü.

"Şimdi işin eğlenceli kısmı başlıyor," dedi içinden.

Dahlgren platformu dört tekerleği üstünde ileriye doğru sürdü. Hedefi depo odası ve iki muhafızdı. Tekrar kanvas örtünün altına yatıp gizlendi.

Beş metre yükseklikteki platform bir robot gibi hangarın içinde ilerlerken nöbetçilerden biri nihayet onu fark etti. Dahlgren bir Asya dilinde heyecanlı ifadeler duydu, ama neyse ki, ardından silah sesi gelmedi. Şaşkınlık içindeki muhafızlar platforma durması için sesleniyorlardı. Dahlgren buna aldırmadan devam etti. Örtünün altından bakınca deponun çatı kısmını gördü ve muhafızlara iyice yaklaşmış olduğunu anladı. Depo odasına bir buçuk metre kala DUR düğmesine bastı. Platform sessizce durduğu zaman muhafızlar da sustular.

Havadaki gerilim elle tutulur hale gelmişti ve Dahlgren de bundan sonuna kadar yararlanmak niyetindeydi. Altında terli parmakları tetik üstünde iki muhafız endişe içinde esrarengiz platforma bakıyorlardı. Onların bakış açısına göre üstünde sadece kanvas bir örtü ve bir halat rodası olan bu platform bulunduğu yerden yuvarlanarak yanlarına gelmişti. Bunun nedeni mekanik bir arıza olmalıydı. Daha yakından incelemek için temkinli adımlarla platforma yaklaştılar. Örtü altında gizlenmiş olan Dahlgren KONTROL düğmesine bastı.

Platform mekanik bir hayalet gibi kendi kendine alçalmaya başladı. İki muhafız korku içinde geri sıçradılar. Sonra, iki metre yükseklikte platform aniden durdu. Bu pozisyonda iki adamdan da yirmi santimetre yukarıda kalmıştı. Muhafızlar birkaç adım geri çekilip bu şeyi neyin yönettiğini görmeye çalıştılar. Neden sonra biri parmaklarının ucunda yaklaşıp tüfeğinin namlusuyla örtüyü dörterken diğeri de kuşkulu gözlerle hangarın içine bakındı.

Dahlgren muhafızı saf dışı bırakmak için tek bir fırsatı olacağını biliyordu; darbeyi indirmek için sağ elini başının üstüne kaldırdı. Az sonra muhafızın namlusu bacağına değdi. Şaşırان muhafız ateş etmek için tüfeğini doğrultmadan önce bir an te-

reddüt etti. Bu da Dahlgren'in boru anahtarını adamın kafasına indirmesi için yeterince zaman sağlamıştı. Adam ses çıkaramadan yere devrildi; uzun süre kendine gelemeyecekti.

Dahlgren hamlesini yaparken örtü sıyrılmıştı; ikinci muhafız dönüp bakınca yerde hareketsiz yatan arkadaşını gördü. Dahlgren elinde ucu kanlı boru anahtarıyla çaresiz bir şekilde muhafıza bakıyordu. Adam hiç duraksamadan tüfeğini doğrultup tetiğe bastı. Aynı anda arkasından bir cisim uçtu ve muhafızın başının arkasına çarparak onu yere yuvarladı. Bu sayede silahından çıkan mermiler boşa gitmiş, Dahlgren'e zarar vermeden platforma isabet etmişti. Dahlgren altı metre ötede, yüzünde kararlı bir ifadeyle bakan Dirk'ü gördü. Arkadaşının hayatını kurtarmak için Dirk son bir çabayla çekici fırlatmış ve muhafızın başına isabet ettirmişti.

Ne ki, muhafız sadece sersemlemiş haldeydi; dizleri üstünde doğrulup tüfeğini çevirmeye çalışıyordu. Dahlgren hemen aşağıya atladı, boru anahtarıyla vurmak için kolunu kaldırdığı anda kurşun yağmuru başladı. Kurşunlar başının hemen üstünden platforma saplanırken Dahlgren donup kaldı. Silah sesleri duvarlarda yankılanırken yere düşen kovanların gürültüsü duyuldu.

"Bir adım daha atmamanızı tavsiye ederim Bay Pitt," dedi Tongju. Elinde bir makineli tüfekle kapı eşiğinde duruyordu.

Geride kalan Sea Launch mürettebatı komandoların silahları önünde depo odasına sokulurken, muhafızlardan biri silahını Dirk ve Dahlgren'e doğrultmuştu. Sonuncu kişi, Kaptan Hennessey de içeriye tıklandıktan sonra muhafızlardan biri Tongju'ya döndü.

“Bu ikisini de içeriye sokalım mı?” diye sordu NUMA'lı tutsakları işaret ederek.

Tongju yüzünde memnun bir ifadeyle başını iki yana salladı. Bunun üzerine muhafız depo odasının kapısını kilitleyip, üstüne bir de asma kilit taktı. Karanlık, penceresiz odanın içinde otuz Sea Launch personeli vardı ve hiçbir kaçış imkânı yoktu.

Kapı kilitlendikten sonra Tongju, Dirk ve Dahlgren'in bulunduğu yere geldi. Tongju'nun Dirk'e bakışında düşmanlık kadar saygı da vardı.

“Hayatta kalmak için inanılmaz bir azminiz var Bay Pitt, ama her şeye burnunuzu sokmadan duramıyorsunuz.”

“Ne yapalım, böyleyim işte,” dedi Pitt.

“Madem operasyonumuza bu kadar ilgi duyuyorsunuz, fırlatmayı ön sıradan seyretmek hoşunuza gider,” dedi Tongju oradaki üç muhafıza işaret vererek.

Dirk bir karşılık veremedi. Muhafızlar tüfeklerini sırtlarına dayadılar ve onları hangar kapısına doğru itelediler. Adamlardan biri platformun üstünde, kanvas örtünün yanındaki halatı aldı. Tongju ekibindeki diğer adamlara nakliye botuna gitmelerini emrettikten sonra o da kapıya doğru yürüdü. Dirk ve Dahlgren bir kurtuluş planı düşünerek bakiştılar, ama seçenekleri yoktu. Dirk en küçük bir hamlede Tongju’nun ikisini de öldüreceğinden emindi.

Hangardan çıkarlarken Tongju onlara yetişti.

“Herhalde askeri birliklerin şu anda platforma gelmek üzere olduğunu biliyordur,” dedi Dirk sözlerinin doğru olmasını umarak. “Fırlatma engellenecek, sen ve adamların yakalanacak, belki de öldürüleceksiniz.”

Tongju fırlatma saatine baktıktan sonra Dirk’e döndü; gün ışığında sararmış dişleri parlıyordu.

“Zamanında yetişemezler. Yetişseler bile hiçbir şey yapamazlar. Masum işçilere zarar verme korkusuyla yufka yürekli Amerikan askerleri platforma saldırmazlar. Artık geri sayımı durdurmanız imkânsız. Fırlatma gerçekleşecek Bay Pitt ve sizin kirli eylemlerinize son verecek.”

“Bu işten sağ çıkamayacaksın,” dedi Dirk.

“Korkarım, siz de öyle.”

Dirk ve Dahlgren açık platformda dürtülerek ilerlerken kendilerini darağacına yürüyen mahkûmlar gibi hissediyorlardı. Fırlatma kulesine yaklaştıkları sırada herkes elinde olmadan kule gibi yükselen rokete baktı. Tutsaklar kuleye bağlı roketin birkaç

metre yukarıda kalan tabanına götürüldüler. Dirk ve Dahlgren'i kule destek bağlantısına dayadılar. Muhafızlardan biri tırtıllı bıçağıyla halattan belli uzunlukta parçalar kesti.

Dirk'ün bilekleri ve dirsekleri arkasından bağlandıktan sonra halat kule destek kirişinden de dolandırıldı. Tongju tabancasını Dirk'ün boğazına dayamış seyrederken muhafız onun ayak bileklerini de bağladı. Sıra Dahlgren'e gelince ona da aynı işlemi uyguladı.

"Fırlatma sahnesinin tadını çıkarın baylar," dedi Tongju ve dönüp oradan gitti.

"Senin gibi sürüngenlerin fazla yaşamayacağını bilerek tadını çıkaracağız," diye söylendi Dirk.

Tongju ve adamları öndeki destek kolonuna, oradan da merdivene giderken Dirk ve Dahlgren arkalarından baktılar. Birkaç dakika sonra da nakliye botunun *Odyssey*'in iki mil ötesinde bekleyen *Koguryo*'ya gidişini izlediler. Bulundukları yerden geri sayım saatini görebiliyorlardı. Fırlatmaya yirmi altı dakika kalmıştı. Dirk başını kaldırıp dehşet içinde Zenit'i inceledi. Fırlatmanın ilk saniyelerinde sekiz yüz tonluk bir itme gücü onların üstüne alev fırtınası gibi çökecek, bedenlerini kül haline getirecekti. Hiç değilse, ölümümüz çabuk olacak, diye geçirdi içinden Dirk.

"Bir daha beni bir partiye davetsiz götürmene izin vermeyeceğim," dedi Dahlgren.

"Kusura bakma; korkarım, kıyafetimizi uygun bulmadılar," dedi Dirk. Bir kaçış yolu bulabilmek için halatları çekti, gerdi, fakat çok sıkı bağlanmışlardı ve bileklerini bile oynatamıyordu.

"Halatlarını gevşetme ihtimali var mı?" diye sordu ümitle.

"Korkarım, yok. Bu herif düğüm atmakta çok ustaymış," dedi Dahlgren kendisi de bağları zorlarken.

Platformun karşısından gelen bir tangırtı duydu; bunu ayaklarının altından gelen bir uğultu izledi. Bu, fırlatma kulesinin içindeki borulara fışkırarak akan sıvının sesiydi. Soğutulmuş sıvı oksijen ve parafin Zenit'e pompalanıyordu.

"Rokete yakıt dolduruyorlar," dedi Dirk. "Tehlikeli olduğu için bu işi mürettebat platformu boşalttıktan sonra, fırlatmanın hemen öncesine bıraktılar."

"Bunu duymak beni rahatlattı. Umarım, pompanın başındaki adam sarsaklık yapıp da depoyu taşırmaz."

Sıvı oksijenin bir damlasının bile onları yakacağını bilerek korkuyla rokete baktılar. Yakıt doldukça roket sarsılıyor, sanki gıdasını aldıkça hayat buluyor gibiydi. Başlarının üstünde pompaların ve motorların uğultusu duyulmaktaydı. Kaçınılmaz sonu beklerken Dirk, Sarah'ı düşündü ve onu bir daha göremeyeceği için yüreği sızladı. Daha kötüsü, Sarah'ın Los Angeles'ta bulunacağını hatırlamıştı; fırlatılmasına engel olamadığı roketin etkisi onu da yok edecekti. Derken, aklına kız kardeşi ve babası geldi; onun ortadan kayboluş nedenini hiç bilemeyeceklerdi. Ondan geriye mezara gömecekleri kadar bir şey kalmayacağı kesindi. O anda bir tıslama sesi dikkatini çekti; Zenit'in emniyet valflerinden beyaz buhar püskürüyordu. Soğutulmuş oksijen gündüz sıcaklığında ısınırken genleşen buhar roketten dışarıya atılıyor, başlarının üstünde buhar bulutları oluşturuyordu. Buhar bulutları göğü gölgeleyince ölümü bekleyen iki tutsak için artık güneş de görünmez olmuştu. Ama üstlerine düşen gölge yavaşça platformun diğer tarafına geçince Dirk'ün kalbi duracak gibi oldu.

Gökten bakıldığında bile Sea Launch platformu ve Zenit roketi çok etkileyici görünüyordu. Ama *Icarus*'taki adamlar manzara seyretmek için orada değillerdi. Bu defa zeplin hiç oyalanmadan, doğruca platformun üstüne doğru gelmekteydi.

“*Badger* orada,” dedi Giordino platformun köşesini işaret ederek. “Ön destek kolonunun yanına bağlanmış.”

“Dirk ve Jack platforma çıkmışlar,” dedi Pitt sesinde belli belirsiz bir endişeyle.

Summer onları telsizle arayıp *Narwhal*'ın saldırıya uğradığını bildirince Pitt hemen yönünü değiştirip zeplinin saatte elli mil olan son hızıyla oraya gelmişti. Pitt ve Giordino gemi sualtına batmadan önce siyah dumanlarını görmüşlerdi. Pitt hava gemisini sudaki kalıntılara yöneltirken Giordino da uzak menzilli kamerayla önlerindeki alana odaklanmıştı. Onlar yaklaşırken *Koguryo*'nun platformdan uzaklaştığını gözlediler; kameralar Sahil Güvenlik botundan geriye pek bir şey kalmadığını gösteriyordu.

Hayatta kalan var mı diye *Narwhal*'ın battığı yere adamakıllı yakın uçarlarken Giordino, “O destek gemisine pek yaklaşmasan iyi edersin,” dedi.

“SAM füzeleri mi vardır sence?” dedi Pitt.

“*Narwhal*'ı yerden yere füzeyle batırdıklarına göre, heriflerde SAM da vardır.”

“Platformun arkasında kalırım. Böylece bize ateş edemezler.”

Pitt platforma yaklaşırken hava gemisini yüz elli metre irtifaya indirdi. Giordino WESCOM kamerayı uzakta bekleyen *Koguryo*'ya odaklamış, *Icarus*'a karşı herhangi bir saldırı belirtisi var mı diye pür dikkat bakıyordu. Birden geminin yanında nakliye botu belirdi; Tongju ve ekibi bottan gemiye çıktılar. Pitt oğlunun ve Jack'in bu grubun içinde olmadıklarını fark etti.

“Platformu son terk eden fareler mi?” diye sordu Giordino.

“Herhalde öyle. Nakliye botunu geriye göndereceğe de ben-
zemiıyorlar. Bakalım geride kimse bırakmışlar mı?”

Pitt hava gemisini platformun arka kısmı üstünden geçirip
pruvasına kadar güverte boyunca sürdü. Güvertede hiç kimse
görünmüyordu. Giordino artık yirmi yedi dakika kaldığını göste-
ren saati işaret etti. Pitt dönüp *Odyssey*’in dümen köşkü üstünden
geçti. Giordino kamerayla platformun kumanda bölümünü taradı.
Monitörde köprü net bir şekilde gözüküyordu, ama hiçbir hayat
belirtisi yoktu.

“Hayalet gemi gibi,” dedi Giordino.

“Ona şüphe yok. Roketi ateşlemeye hazırlanıyorlar.”

Pitt hava gemisini bu kez sancak tarafına çevirip, roketin
etrafında dönmeye başladı. Roketin valflarından buhar püskürü-
yordu. Giordino kamerayı roketin altında ve üstünde gezdirdi.

“Yeterince yakıt almış, her an fırlayacak gibi görünüyor.”

“Tam olarak yirmi altı dakika sonra,” dedi Pitt dijital saate
bakarak.

Giordino saate bakıp bir ısıklık çıkardı. Monitördeki belli belir-
siz bir hareket dikkatini çekti, ama az kalsın kaçıracaktı. Kamera-
yı roketin altına doğru odaklayınca kulenin tabanında duran iki
adam gördü.

“Bu Dirk ve Jack! Onları kuleye bağlamışlar.”

Pitt de ekrana baktı ve başını salladı. Tek kelime etmeden
platform üstünde hava gemisini indirebileceği bir yer aradı. Plat-
formun arka güvertesinde, hangarla fırlatma kulesi arasında boş
ve geniş bir alan buldu, fakat buradaki hava sahasını kısıtlayan
yüksek bir vinç vardı. Hava gemisinin kumaşı temas ederse, yıır-
tılabilirdi.

“Bize konserve açacağı bırakmaları çok hoş,” dedi Giordino vince bakarak.

“Sorun değil. Helikopter gibi ineceğiz.”

Pitt hangarın üstünden geçip hızla alçaldıktan sonra dümen köşkü üstündeki helikopter pistine doğru yöneldi. Usta bir manevrayla *Icarus*’u piste indirmeyi başardı.

“Sakin bensiz gezmeye kalkma,” dedi çabucak pilot koltuğundan kalkarken.

“Söz veriyorum.”

“Bana on dakika süre ver. Eğer dönmezsek, platform havaya uçmadan bu şeyi uzaklaştır.”

“Tamam,” dedi Giordino, Pitt’e iyi şanslar dileyerek.

Pitt yıldırım hızıyla gondoldan piste indi. Merdivenden aşağıya inip gözden kaybolurken, Giordino da saatine bakıp heyecanla saniyeleri saymaya başladı.

Tongju, *Koguryo*'ya çıkar çıkmaz hemen köprüye koştu. Kaptan Li ve Kim *Odyssey*'e bakıyorlardı.

“Platformdan ayrılışınızı son ana bıraktınız,” dedi Li. “Rokete yakıt ikmali başlatıldı.”

“Beklenmedik bir sorun yüzünden küçük bir gecikme,” dedi Tongju. Ufuk çizgisine bakınca yavaşça platforma doğru süzülen zeplini fark etti. “Yaklaşan başka gemi gördünüz mü?”

“Hayır, henüz görmedik,” dedi kaptan. “O hava gemisinden başka sadece Sahil Güvenlik botunu izleyen araştırma gemisi var.” Platformun karşı ucundaki radar sinyalinin gösterdiği. “Platformun üç kilometre kuzeydoğusundaki konumunu değiştirmede.”

“Tabii, mutlaka telsizle yardım istemişlerdir. Lanet olası Ukraynalılar,” diyerek tükürdü Tongju. “Bizi sahile çok yaklaştırmıyorsa tehlikeye attılar. Kaptan, fırlatmadan hemen sonra buradan kaçmalıyız. Rotayı güneye, Meksika karasularına çevir ve randevu noktamıza varana kadar tam hızla git.”

“Hava gemisi ne olacak?” diye sordu Kim. “Onu da imha etmeliyiz, yoksa kaçış yolumuzu bulabilir.”

Tongju, *Odyssey*'in helikopter pistine tünemiş olan hava gemisine baktı.

“Platforma yakın dururlarken ona ateş edemeyiz. Artık şu anda hiçbir zarar veremezler. Belki de ahmaklık edip fırlatma anında kavrulurlar. Hadi, gelin ve fırlatmanın keyfini çıkaralım. Onları daha sonra haklarız.”

Peşinde Kim, Tongju köprüden ayrılıp fırlatma kontrol merkezine gitti. Parlak ışıklarla aydınlatılmış odanın içi at nalı biçiminde düzenlenmiş masalarında oturan beyaz gömlekli mühendislerle doluydu. Merkez duvardaki devasa video ekranında kenarlarından buhar püskürten Zenit görünüyordu. Tongju ekran başına eğilmiş bir teknisyenle konuşan Ling'i görüp yanına gitti.

“Ling, fırlatma ne safhada?” diye sordu.

Yuvarlak suratlı mühendis gözlerini kısarak Tongju'ya baktı.

“İki dakika sonra yakıt ikmali tamamlanmış olacak. Uçuş kontrol destek bilgisayarlarından biri karşılık vermiyor; soğutma hatlarından birinde düşük basınç görüldü ve iki numaralı yardımcı turbo pompasında yakıt sızıntısı görülüyor.”

“Bu dediklerin fırlatmayı ne kadar etkiler?” diye sordu Tongju aniden soluk renkli yüzü öfkeyle kızararak.

“Bu saydıklarımın hiçbiri, teker teker veya hepsi bir arada bile olsa misyonu tehlikeye atmaz. Diğer bütün sistemler normal çalışıyor. Fırlatma planlandığı saatte yapılacak.” Video panelinin altındaki fırlatma saatine bakıp devam etti. “Tam olarak yirmi üç dakika kırk yedi saniye sonra.”

Fırlatmaya kırk üç dakika kırk altı saniye kala Jack Dahlgren gözlerini dijital saatten dümen köşkü üstünde dolanan *Icarus*'a çevirdi. Yüksekte uçan gondoldan onları fark etmeleri ihtimalinin

olmadığını biliyordu, ama Pitt ve Giordino acaba bir yolunu bulup fırlatmaya engel olabilirler mi diye düşünmeden edemedi. Yanında duran Dirk'e baktı; onun da iyimser gözlerle hava gemisine bakıyor olduğunu sanmıştı. Oysa Dirk hava gemisini fark etmemiş gibiydi ve bütün dikkatini bağlarından kurtulmaya vermişti. Jack onu yüreklendirecek bir şeyler söylemeye hazırlanırken hangarın içinde gördüğü bir hareket kaskatı kesilmesine neden oldu. Gözlerini kırıştıtırıp bir kez daha baktı. Evet, yanılmamıştı, hangardan çıkan bir adam süratle onlara doğru koşuyordu.

“Dirk, bize doğru gelen biri var. Sandığım kişi mi?”

Dirk bağlarını zorlamayı sürdürürken hangar tarafına dönüp baktı. Elinde uzun, sopa gibi bir şeyle koşan bir adam vardı. Uzun boylu, siyah saçlı adamı tanıyınca Dirk iplerle boğuşmayı bıraktı.

“Babamı hiç bu kadar hızlı hareket ederken görmemiştim,” dedi ağzı kulaklarına vararak.

NUMA başkanı onlara yaklaşıncı elindeki sopa değil, bir yangın baltası olduğunu anladılar. Kuleye doğru koşan Pitt iki adamın yaralı olmadığını görünce rahat bir nefes aldı.

“Çocuklar, size yabancıların gemileriyle gezmeyin dememiş miydiniz?” dedi Pitt, oğlunun omzuna bir şaplak atıp halatları inceleyen.

“Kusura bakma baba, ama bizi Ay'a ve yıldızlara götüreceklerini vaat etmişlerdi,” dedi Dirk. “Bizi almaya geldiğin için sağ ol.”

“Bizi bekleyen bir taksi var. Şu şey patlamadan önce buradan kaçalım.”

Düğümün boğumuna nişan alıp, tek darbeye Dirk'ün dirseklerini bağlayan yerinden kesti. Ardından bileklerini çözdü. Dirk ayak bileklerini çözerken babası aynı işlemi Dahlgren'in bağlarına uyguladı. İki adam serbest kalınca Pitt baltayı yere attı.

“Baba, Sea Launch platform ekibi hangarda kilitli. Onları çıkarmamız lazım.”

“Ben de oradan bir gürültü geldiğini duymuştum.”

Üç adam her saniyenin önemini bilerek, son hızla hangara koştular. Dirk saate bakınca, fırlatmaya yirmi bir dakika otuz altı saniye kaldığını gördü. O sırada hangarın içinden bir ses duyuldu. Fırlatma hazırlığı olarak *Koguryo*’nun fırlatma kontrol merkezindeki yazılımdan verilen bir elektronik komutla hangarın büyük ambar kapıları kapanmaya başlamıştı.

“Kapılar kapanıyor,” dedi Dahlgren. “Acele etmeliyiz.”

Olimpiyatlarda yarışan üç sprinter gibi kapanmak üzere olan kapıya koştular ve son anda tek sıra halinde aralıktan içeriye girdiler. Hangarın ortasına geldiklerinde içerideki adamların kurtulmak için çıkardıkları gürültüyü duydular. Dirk, Dahlgren ve Pitt zincir ve asma kilitle kilitli kapıya varınca durup, soluklandılar.

“Zinciri kıramayız, ama buralarda bir levye bulabilirsek belki kapıyı menteşelerinden sökebiliriz,” dedi Dahlgren.

Pitt daha önce Dahlgren’in kullanmış olduğu çalışma platformuna baktı ve uzanıp, kenarından sallanan kumanda kutusunu aldı.

“Sanırım levyemizi bulduk,” dedi platformu bir metre alçaltıp, deponun kapısına getirerek. Sonra asma kilit zincirinin boşa kalan ucunu platformun parmaklığına bağladı ve içeridekilere seslendi. “Kapıdan uzak durun.”

Onlara birkaç saniye süre tanıdıktan sonra YÜKSELT düğmesine bastı. Platform yükselirken zincir de gerilmeye başladı. Mekanizma epey zorlandı, fakat sonunda depo kapısı menteşelerinden sökülerek yerinden çıktı. Pitt hemen platformu geri çekerek dışarıya fırlayan Sea Launch mürettebatına yol açtı.

Odyssey ele geçirildiğinden beri bu insanlara çok az yiyecek verildiği için, hem gıdasızlık hem de tutsaklığın neden olduğu gerilimle hepsi bitkin görünüyordu.

“Kaptan ve fırlatma sorumlusu burada mı?” diye seslendi Pitt sevinç ve minnetle haykıran mürettebata.

Epeyce hırpalanmış haldeki Kaptan Hennessey kendine yol açıp öne geldi; keçi sakallı ve saygın görünümlü, zayıf bir adam da onu izledi.

“Ben *Odyssey*’in kaptanı Hennessey’im. Bu da platform fırlatma sorumlusu Larry Ohlrogge. Platform o alçaklardan temizlendi mi?”

Pitt başını iki yana salladı. “Roketin fırlatılmasına hazırlanırken platformu boşalttılar. Fazla zamanımız yok.”

Ohlrogge roketi nakleden aracın hangara getirilmiş ve hangar kapılarının kapatılmış olduğunu fark etti.

“Dakikalarımız sayılı,” dedi telaşlı bir sesle.

“Tam olarak on sekiz dakika,” dedi Pitt. “Kaptan, mürettebatını helikopter pistine götür. Çabuk olursak, platformdaki herkesi buradan götürebilecek bir hava gemimiz var.”

Pitt, Ohlrogge’ye döndü. “Fırlatmayı durdurmamızın bir yolu var mı?”

“Fırlatma süreci tamamen otomatiktir ve kumanda gemisinden kontrol edilir. Sanırım, bu teröristler işlev bakımından bizim gemimizin kopyasını yapmış olmalılar.”

“Mekanik olarak roketin yakıt ikmalini durdurabiliriz,” dedi Hennessey.

“Bunun için çok geç,” dedi Ohlrogge başını sallayarak. “Köpürde otomatığı mekaniğe çevirecek kontroller var; bu kadar az zamanımız varken tek ümidimiz bu olabilir.”

“Hangarın arka kısmındaki asansör doğruca köprüye çıkar,” dedi Hennessey. “Helikopter pisti de onun hemen üstünde.”

“O halde, hemen harekete geçelim,” diye karşılık verdi Pitt.

Grup hızla hangarın arka kısmına gidip, orta boy kabini olan asansörün önünde durdu.

“Hepimizin binebileceği kadar yer yok,” dedi Hennessey kaptan kimliğini tekrar üstlenerek. “Üç sefer yapacağız. İlk sekiz kişi sizler olacaksınız, sonra sizler, sonra da şuradaki on kişi.”

“Jack, sen ilk grupla gidip onların *Icarus*’a binmelerine yardım et,” dedi Pitt. “Al’a daha gelecek gruplar olduğunu söyle. Dirk, sen son grupla çık ve geride kimsenin kalmamasını sağla. Kaptan, şimdi köprüye çıkmamız gerekiyor,” dedi Hennessey’e dönerek.

Hennessey, Ohlrogge, Dahlgren ve Pitt sekiz kişiyle birlikte asansöre bindiler. Köprünün olduğu kata gelince Dahlgren helikopter pistine çıkan merdiveni gördü ve grubunu oraya yöneltti.

Hava gemisi pistin bir metre kadar üstünde, havada durmaktaydı; puro içmekte olan Giordino onları görünce gemisini piste indirdi.

“Selam kaptan,” dedi Dahlgren başını gondol kapısından içeriye uzatarak. “Geminde birkaç güzel kıza yer var mı?”

“Elbette,” dedi Giordino. “Kaç kişi?”

“Yaklaşık otuz kadar,” dedi Dahlgren gondolun yolcu bölümüne kuşkuyla bakarak.

“Gönder onları, hepsini bir şekilde sıkıştırırız. Ama havalanabilmek için bazı gereksiz ağırlıkları atmamız gerekecek. Yeter ki, çabuk olun. Burada diri diri kızarmaya hiç niyetim yok.”

“Benim de,” dedi Dahlgren ilk grubu gemiye yönlendirirken.

İki koltuklu kokpitten başka, gondolun yolcu bölümünde sekiz yolcu için çok büyük, uçak tipi deri koltuklar vardı. Dahlgren

bunlara bakarken onca adamı nasıl sıkıştıracaklarını ve yerden nasıl kalkacaklarını düşünerek yüzünü ekşitti. Mürettebat içeriye girdiği sırada koltukların montaj tertibatına baktı ve geçici olarak kaldırılmalarını sağlayan bir çabuk sökme mekanizması olduğunu gördü. Bir Rus mühendisin de yardımıyla beş koltuğu söküp gondoldan dışarıya attı.

“Herkes otobüsün arkasına geçsin,” diye seslendi. “Sadece ayakta duracak yer var.”

Sonuncu adam da yolcu bölümüne girdikten sonra Dahlgren Al’a döndü.

“Ne kadar zamanımız var?”

“Yaklaşık on beş dakika.”

İkinci grup da merdivenlerden çıkıp helikopter pistine koşmaya başlayınca Dahlgren rahat bir nefes aldı. Patlamadan önce yeterince yerleri olmasa bile, herkesi hava gemisine bindirmek için yeterli zaman kalacaktı. Ama gözleri yakıtını almış, hazır bekleyen Zenit’e takılınca, acaba fırlatmayı engelleyecek zaman olacak mı, diye geçirdi içinden.

O*dyssey*'in köprüsü içinde Kaptan Hennessey kurşunlarla delik deşik olmuş bilgisayarlara ve yere saçılmış cam parçalarına bakarken sessizce başını salladı. Seyir kumanda merkezine bakınca burada klavyesi olmadan tek başına sallanan bir fare gördü. Ohlrogge sürücü bilgisayarın hasar görmemiş olduğunu fark etti.

“Alt katta yığınla dizüstü bilgisayar var,” dedi. “Birini buna takıp platform kontrollerini aktive edebiliriz.”

“Eminim otomatik kontrolleri emniyete almışlardır,” dedi Hennessey öfkeyle. Pitt onun parmağıyla gösterdiği yöne bakınca uzakta bütün heybetiyle duran *Koguryo*'yu gördü. Tekrar kaptana dönerken hâlâ sancak tarafındaki destek kolonuna bağlı *Badger* gözüne çarptı.

“Zamanımız yok. Bunu gerçekleştirmemiz saatler sürebilir,” diye devam etti Hennessey.

“Köprüde sistemi manuele geçirecek bir cihaz olduğunu söylemiştin,” dedi Pitt.

Daha konsola bakmadan Hennessey bunun sonucunu tahmin edebiliyordu. Adamlar çok fazla bilgiye sahiptiler. Platformun navigasyonunu, suya indirilmesini, Zenit'e yakıt ikmal etmesini ve roketi destek gemisinden fırlatmasını biliyorlardı. Manuele çevirme cihazını sabote etmeyi ihmal etmeyecek kadar çok bilgileri vardı. Peşin bir hayal kırıklığıyla fırlatmayı durdurmak için son ümitleri olacak şeye bakarak bunun bir yığın kesilmiş kablo ve ezilmiş cihazlardan ibaret olduğunu gördü.

“İşte size manuel kontrol cihazı,” dedi bir tutam kesik kabloyu alıp bir yana atarak. Üç adam sessizce harap olmuş cihazlara baktılar. O sırada kapı açıldı ve Dirk başını içeriye uzattı. Diğerlerinin yüzüne bakınca fırlatmayı durdurma çabasının boşa gittiğini anladı.

“Mürettebatın tamamı hava gemisine bindi. Hemen platformu terk etmemiz lazım.”

Son dört adam helikopter pistine giden merdivenleri çıkarırken Pitt birden durdu ve oğlunu omzundan tuttu.

“Kaptanı hava gemisine bindir ve Al'a beni almadan havalanmasını söyle. Roket ateşlenmeden önce *Icarus*'u yeterince uzağa götürsün.”

“Ama otomatik fırlatma kontrolüne engel olunamayacağını söylediler,” dedi Dirk.

“Roketin fırlatılmasına engel olamayabilirim, ama belki güzergâhını değiştirebilirim.”

“Baba, platformun üstünde kalamazsın, çok tehlikeli.”

“Merak etme, burada fazla oyalanmaya niyetim yok,” dedi Pitt oğlunu hafifçe iterek. “Hadi, şimdi hemen gidin.”

Dirk babasının gözlerine baktı. Babasının başkalarını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attığını defalarca duymuştu; şimdi de buna kendisi tanık oluyordu. Ama babasının gözlerinde başka bir şey daha vardı. Sakin bir özgüven. Dirk merdivene doğru bir adım attıktan sonra ona iyi şanslar dilemek için tekrar babasına döndü, ama Pitt çoktan gözden kaybolmuş, asansörle aşağıya inmişti.

Basamakları ikişer / üçer atlayarak çıkan Dirk helikopter pistine varınca hayretler içinde hava gemisine baktı. Gondol, pence-releri olan bir sardalye kutusunu andırıyordu; balık yerine insanla doluydu. Her karış alan kullanılarak bütün Sea Launch mürettebatı yolcu bölmesine yerleştirilmişti. Ekipten en bitkin olanlarına Dahlgren'in sökmemiş olduğu üç yolcu koltuğu verilmiş, diğerleri kalan boşlukta omuz omuza, ayakta duruyorlardı. Bir grup insan başlarını yan pencerelerden sarkıtmışlar, birkaç kişi de gondolun arkasındaki küçük helaya tıkılmıştı. En işlek saatinde New York metrosu, bunun yanında ferah kalırdı.

Dirk içeriye girince Dahlgren'in onu boş olan yardımcı pilot koltuğuna çağırdığını duydu. Neredeyse sürünerek kokpite geldi ve pilot koltuğuna geçmiş olan Giordino'nun yanına oturdu.

"Baban nerede? Izgara olmadan bu mangaldan ayrılmamız lazım."

"Orada kalıyor. Sanırım, son bir hamlesi var. Senden zeplini hemen menzil dışına çıkarmanı istedi ve bu gösteri bittikten sonra birlikte buzlu tekila içeceğinizi söyledi."

"Umarım, o ısmarlıyordur," dedi Giordino sevk kanalını kırk dereceye ayarlayıp gaz kollarını çekerek. Gondol helyum dolu balonunu çekerek öne fırladı. Ne var ki, daha önce olduğu gibi

zarif bir şekilde yükseleceği yerde, gondol güverteye takıldı ve pist üstünde sürüklendi.

“Ağırlığımız çok fazla,” dedi Dirk.

“Hadi yavrum, kalk artık,” dedi Giordino  mitle.

Gondol pistin üstünde sürüklenmeye devam ederek doğruca  n kenara yöneldi; yetmiş metre aşığıda deniz vardı. Pistin ucuna yaklaşırlarken Giordino pervaneleri daha yüksek bir eğime ayarlayıp gaz kolunu sonuna kadar çekti, fakat gondol hâlâ pisti kazımaya devam ediyordu. Gondol pistin kenarından kayarken herkes nefesini tuttu.

Üç metre kadar düşerken herkesin midesi büzüldü, fakat gondol orada durdu. Hava gemisinin kumaş kaplı kuyruğu piste takılınca, içindekiler de şiddetle öne doğru savruldu. Bütün ağırlık kenardan aşığıya sarkarken burun kısmı da dik bir açıyla denize çevrildi.  ne doğru çekiş devam edince nihayet kuyruk pistin kenarından kurtuldu ve hava gemisi burnu önde denize doğru düşmeye başladı.

Hava gemisini kurtarmak için Giordino’nun bir salise içinde karar vermesi gerekiyordu. Pervaneleri doksan derecelik bir vektöre çekip motorun itici gücüyle hava gemisini havada tutacağını umabilirdi. Ya da tam tersini yapıp pervaneleri aşığıya itip hava gemisinin öne doğru hızını artırır, bu da yeterince hız kazanılırsa, havalanmayı sağlardı. Gözleri altındaki okyanusta, gemi momentumunun vereceği kararı yönlendirmesini bekledi ve telaşsızca boyunduruğu  ne iterek aşığıya düşme hızını artırdı.

Giordino’nun bilerek denize  akıldığını sanan yolculardan panik feryatları yükseldi. Giordino bu seslere aldırmandan yanındaki Dirk’e döndü.

“Başının üstünde bir safra sistemi kontrolü var. Ben söyleyin-
ce suyu boşalt.”

Dirk üst konsoldaki düğmeyi bulurken Giordino dikkatini al-
timetreye yöneltti. İniş hızı artarken gösterge hızla yetmiş metre-
den aşağıya düşüyordu. Gösterge yirmi metreye gelince Giordino,
“Şimdi!” diye bağırdı.

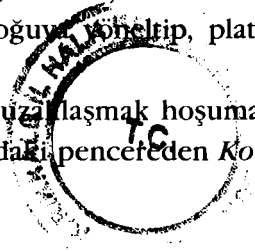
Dirk safra sistemini aktive edince gondolun altındaki sar-
nıçta bulunan beş yüz kilo su birden boşaldı; Giordino da aynı
anda boyunduruğu çekti. Bu ani hareketlere rağmen hava ge-
misinin durumunda hemen bir değişiklik olmadı. Devasa gemi
kendi hızıyla inmeye devam edince Giordino belki de çok geç
kaldığını düşündü. Kokpit penceresinde giderek yaklaşan okya-
nusa bakarlarken geminin burnu yavaşça yukarıya doğrulmaya
başladı. Gondol denize doğru yaklaşıırken burun kısmı kahredici
bir yavaşlıkla yükseliyordu. Hava gemisi denize paralel konuma
gelirken ani bir sarsıntıyla gondolun altı su yüzeyine çarptı, fakat
çabucak yükseldi. İçerideki herkes nefesini tutmuştu; hava gemi-
si kısa bir mesafe tökezledikten sonra su yüzeyinden bir metre
yükseldi ve bu pozisyonda kaldı. Gemi havadayken geçen birkaç
saniye, Giordino’nun başardığını gösteriyordu. Yüksek hızla suya
çarpma riskine rağmen, hızlandırılmış düşüş ve son saniyedeki
safra boşaltma onları havada tutabilmişti.

Yolcu bölmesinde sevinç çığlıkları yükselirken Giordino hava
gemisini yavaşça otuz metre irtifaya çıkardı.

“Bize bu zeplinde kimin usta olduğunu gösterdin,” dedi Dirk.

“Evet,” dedi Giordino hava gemisini doğuya konaltıp, plat-
formdan uzaklaşırken.

“Platformdan uzaklaşırken sahilden de uzaklaşmak hoşuma
gitmiyor aslında,” diye ekledi. İskele tarafındaki pencereden Ko-

guryo'yu gözlüyordu. “*Deep Endeavor*’u telsizle arayıp roketin uçuş yolundan uzaklaşmalarını bildirdim; bu nedenle kuzeye doğru açılacaklar. Zorunlu iniş ihtimalini düşünerek onları gözden kaybetmemeliyiz.”

Dirk bir gözü platformda, ufuk çizgisine bakıyordu. Uzakta, güneybatı yönünde San Nicolas Adası’nı gördü. Kuzeybatıdaysa *Deep Endeavor* mavi bir noktacık halinde görünüyordu. Sonra, NUMA gemisinin hemen kuzeyinde denizden yükselen küçük, kahverengi bir kütle gördü.

“İleride kara var. Seyir haritalarından hatırladığım kadarıyla bu Santa Barbara adında küçük bir ada. O tarafa gidelim mi? Mürettebatı orada indirip, onları alması için *Deep Endeavor*’a haber veririz.”

“Sonra da babanı bulmaya gideriz,” dedi Giordino, Dirk’ün lafını ağzından kaparak.

Dirk endişeyle platforma baktı. “Fazla zaman kalmadı.”

“Yaklaşık on dakika,” dedi Giordino; o da Dirk gibi Pitt’in bu kadar kısa zaman içinde ne yapabileceğini düşünüyordu.

O*dysey*'in üstündeyken bir fırlatma sırasında hayatta kalabilmek imkânsız değildi. Roket ateşlendiği zaman ana püskürtme platformun altına yöneltilmişti. *Odysey* tekrar kullanılabilir bir fırlatma platformu olarak inşa edilmiş, buradan yaklaşık bir düzine kadar fırlatma gerçekleştirilmişti. Güvertesi, hangarı, mürettebat yatakhane ve dümen köşkü fırlatma esnasındaki alevli püskürtmeye dayanacak şekilde yapılmıştı. Platformda bulunan bir insanın sağ kurtulamayacağı şey, patlamayla birlikte platformu saracak olan zehirleyici gazlardı. Roket havalandıktan sonra harcanan parafin ve sıvı oksijenin egzoz gazları birkaç dakika boyunca *Odysey*'i yoğun bir bulut altına gömecek, platformun civarında solunacak hava bırakmayacaktı.

Pitt asansörden çıkıp hangarın arka kapısına koşarken bunu dert etmiyordu. Zenit ateşlendiği zaman platformda kalmaya niyeti yoktu. Bir an önce dümen köşkünden görmüş olduğu sualtı aracına ulaşmak istiyordu. Engelli parkur yarışçısı gibi önüne çıkan şeylerin üstünden atlayarak köşedeki destek kolonuna vardı ve hızla merdivenden su hizasına indi. Platformu boşaltırlarken

Tongju ve adamları sualtı aracını çözüp, ayırmaya gerek görmemişlerdi. Pitt aracı hâlâ kolon basamaklarına bağlı halde görünce şükretti.

İpi çözüp *Badger*'ın içine girdi ve tepedeki kapağı kapadı. Birkaç saniye içinde motoru çalıştırıp, suya dalmak için safra sarnıcını açmıştı. Hemen *Odyssey*'in ön kolonundan ayrılıp platformun iç kısmı boyunca ilerledi ve yapacağı şeye uygun biçimde sualtı aracını konuşlandırdı. Aracı sabit tutarak pruvaya monte edilmiş kazıma cihazını çalıştırdı. Bu kadar az zaman kalmışken, uyduruk planının işe yaraması için dua ediyordu.

Koreli fırlatma ekibi *Koguryo*'daki video ekranında hava gemisinin *Odyssey* helikopter pistine inmesini ve platform mürettebatının gondola binişlerini merakla izlemekteydiler. Kim öfke içinde yüzünü buruştururken, Tongju'nun sakın olduğunu fark etti.

“Fırsatımız varken mürettebatı öldürüp, zeplini imha etmeliydik,” dedi Kim *Icarus*'un yalpalayışını seyrederken. Başka bir kamera hava gemisinin havada kalmak için debelenişini gösteriyordu. Tongju güvenli bir ifadeyle video görüntüsünü işaret etti.

“Çok fazla yüklü olduğu için hız yapamıyor. Fırlatmadan sonra ona yetişip imha ederiz.”

Gözlerini fırlatma geri sayım saatine ve kontrol merkezindeki gürültücü mühendisler çevirdi. Son dakikaya gelinirken odada hummalı bir faaliyet ve yüksek gerilim vardı. Ling fırlatma aracıyla ilgili değerlere bakmaktaydı. Oda klimayla serinletildiği halde alnında boncuk boncuk terler birikmişti.

Ling gergin olmakta çok haklıydı. Uzay aracı fırlatılması sırasında şaşırtacak kadar yüksek bir ölüm oranı olurdu. On uydu fırlatma işleminin biri başarısızlıkla sonuçlanırdı ve bunun bin tane nedeni olabilirdi. Roketin fırlatma sırasında sorun çıkarması pekâlâ yaşanabilecek bir durumdu; çoğu uydu kayıpları roket yükünü yanlış yörüngeye yerleştirmekten kaynaklanırdı. Bu misyondaki kısa, yörünge altı uçuş çoğu roket uçuşunda rastlanabilecek sorunları eliyordu, ama felaketle sonuçlanabilecek bir fırlatma fiyaskosu tehlikesi yok değildi.

Ling son durum raporlarını alınca biraz daha rahat nefes alır gibi oldu. Bütün kritik sistemler işler vaziyetteydi. Zenit roketinin her zamanki gibi ateşlenmemesi için bir neden görünmüyordu. Fırlatmaya beş dakika kala Tongju'ya döndü ve cılız bir güvenle konuştu.

“Fırlatma gecikmeyecek. Geri sayım planlandığı gibi devam edecek.”

Herkesin dikkati video ekranındaki roket görüntüsüne çevrildi. Bütün gözler rokete ve platforma odaklanmış olduğu halde ekrandaki minik kıpırtıyı kimse fark etmedi. Siyah saçlı bir adamın platformun kenarına koşarak, köşe kolunu merdivenine gidip gözden kayboluşunu sadece kamera gördü.

Pitt, *Badger*'ın bütün pervanelerini çalıştırdı. Bulunması en kötü yer olduğunu bildiği halde sualtı aracını platformun karnının alt kısmına sürdü ve arka sancak destek kolunu yanında durdu. Tam üstünde Zenit'in kalkışı sırasında püskürteceği alevlerin yönünü denize yöneltecek olan deflektör vardı.

Pitt sualtı aracının burnunu kolona nişanladı ve beş metre derinliğe inerek geri gitti. Kazıcı sondayı sonuna kadar uzatınca, sualtı aracı elinde kargısıyla at üstünde duran ortaçağ şövalyelerini andırmıştı. Pitt ayaklarını yere dayayıp, “Hadi bakalım *Badger*, nasıl ısırıldığını göster,” diye mırıldandı ve araca tam hız verdi.

Badger son hızla fırlayıp kolona olan kısa mesafeyi kapadı. Kazıcı sonda aracın ağırlığı ve hızıyla gelerek devasa çelik kolonun kenarına bindirdi. Pitt öne doğru savrulurken sualtı aracının burnu kolona dayandı. Burada takılıp kalınca Pitt aracı kolondan geriye çekti. Sonda gacırtılar çıkararak kolondan çıkarken suyun bulanıklığına rağmen ucunun sağlam olduğunu görüp rahat bir nefes aldı. Umduğu gibi hızla gelen sualtı aracının momentumu sayesinde kazıcı sonda destek kolonunun yan tarafı içinde çapı yirmi santimetrelik bir delik açmıştı.

Pitt kendisini *Turtle* içindeki Ezra Lee gibi hissediyordu. Bağımsızlık Savaşı gönüllüsü olan bu adam küçük bir ahşap denizaltıyla Britanya savaş gemisine yaklaşıp, yan tarafında delik açtıktan sonra oraya bir mayın yerleştirmişti. Her ne kadar bu çabası başarısızlıkla sonuçlanmışsa da, *Turtle* savaşta kullanılan ilk denizaltı olarak tarihteki yerini almıştı. Pitt *Badger*’ı geri çektikten sonra kolona bir kez daha saldırdı. Bir kez daha sonda kolonun dış duvarını deldi ve içeriye deniz suyunun dolacağı yuvarlak bir delik açtı.

Pitt’in planı uçuk görünse de, çok zekice bir niteliği vardı. Roketin fırlatılmasına engel olamayacağını biliyordu, ama belki onun hedeflenen güzergâhını değiştirebilirdi. Platformun dengesini bozarak roketin uçuş yolunu saptırabilirdi. Bu kadar kısa bir uçuş sırasında roketin güdüm sistemi bu sapmayı düzeltecek zaman bulamaz ve planlanan hedefinin kilometrelerce uzağına

gidebilirdi. Ve platformun yumuşak karnının, arkadaki destek kolonları olduğundan şüphe yoktu. Roket platformun en arkasında dikey olarak dururken ağırlığın eşit olarak dağılmadığı *Odyssey*'in dengeyi sağlaması kolay değildi. Altı tane büyük safra pompasının beslediği destek kolonları ve pontonlarla sabit pozisyonda kalması sağlanıyordu. Arka destek kolonlarına su basarak fırlatma güvertesinin dengesini bozabilme ihtimali vardı. Pitt önemli bir dengesizlik sağlayabilmek için safra pompalarına karşı zorlu bir yarışa girecekti.

Sualtı aracıyla kolona defalarca çarptıkça, Pitt şiddetle sarsılmaktaydı. Her bir çarpışında elektronik donatılar yerlerinden sökülüp ayaklarının dibine düşüyordu. *Badger*'ın burun kısmı defalarca kolona çarpmaktan adamakıllı hırpalanmış, hasar gören ek yerlerinden tuzlu su sızmaya başlamıştı. Ne ki, Pitt bunlara hiç aldırmıyordu. Fırlatma saatine yaklaşırken kendisinin veya sualtı aracının tehlike altında olması umurunda değildi. Bir kez daha çarparak deliği büyüttü.

Sancak yanındaki kolona vurduğu onlarca darbeden sonra Pitt *Badger*'ı iskele yanındaki arka destek kolonuna götürdü. Saatine baktı; fırlatmaya iki dakika kalmıştı. Diğer destek kolonuna şiddetle çarpıp sondayı taban kısmına sokarken sualtı aracının burnu daha da ezildi ve içeriye daha çok su girmeye başladı, ama Pitt aldırmıyordu. Ayakları tuzlu suyun içinde, telaş etmeden aracı geri çekip yeni bir darbeye hazırlandı. Bir yandan da, acaba yel değirmenlerine saldıran Don Kişot gibi, bütün bu çabalarını boşuna mı, diye düşünmeden edemiyordu.

Pitt farkında değildi, ama sancak tarafındaki kolona vurduğu ilk darbe sarnıç pompalarından birini aktive etmişti. Deliklerin sayısı ve içeriye dolan suyun miktarı arttıkça diğer pompalar da

aktive oldu. Otomatik safra sistemi pontonları kolayca aynı hızda tutabiliyordu; ön ve arka kısımlarda dengeyi sağlamak için imkânlar sınırlıydı. Kıç taraftaki destek kolonları içinde su seviyesi hızla yükselirken, arka safra pompaları Pitt'in delme işlemlerine dayanamadı. Platformun batmakta olan kıç tarafı otomatik dengeleme sisteminde bir ikilem yarattı. Normal koşullar altında dengeleme sistemi ön kısımlara su basarak kıç taraftaki düşüşü telafi edebilirdi. Ne var ki, platform fırlatma pozisyonu almıştı ve zaten bunun için gerekli derinliğe inecek kadar su basılmıştı. Bilgisayar, platformun daha aşağıya çekilmesiyle alev deflektörlerinin hasar görebileceğini biliyordu. Saliseler içinde bilgisayar programı hareket önceliği için yazılımını gözden geçirdi. Çıkan sonuç çok açıktı. Bir fırlatma geri sayımı sırasında birinci öncelik dengeleme sisteminin fırlatma derinliğini korumasıydı. Kıç taraftaki kolonların batması göz ardı edilecekti.

Koguryo'da fırlatmadan iki dakika önce kontrol odasındaki kırmızı uyarı lambası sinyal vermeye başlamıştı. Gözlüklü bir mühendis platform dengeleme uyarısını bir an inceledikten sonra not alıp hemen Ling'in yanına gitti.

"Bay Ling, platform dengeleme uyarısı aldık," dedi.

"Eğim ne kadar?" diye sordu Ling hemen.

"Kıç tarafta üç derece kadar."

"Bu önemli değil," dedi Ling. Sonra yanındaki Tongju'ya döndü. "Beş derece ve altındaki eğimler endişe konusu olmaz."

Tongju artık neredeyse fırlatmanın tadını dilinin ucunda hissederek hale gelmişti. Artık dönüş yoktu.

"Hiçbir nedenle fırlatmayı durdurmayın," diye tısladı Ling'e. Başmühendis dişlerini kenetleyip başını salladı ve gözlerini video ekranındaki rokete çevirdi.

Badger'ın içi dağılmış gereçler, bilgisayar parçaları ve yerlerinden sökülmüş iç donatılarla pazaryerine dönmüştü. Kim bilir kaçınıcı kez sualtı aracını platform kolonuna çarparken Pitt'in

etrafındaki cümbüşe aldırıldığı yoktu. Kazıcı sonda kolonun kenarını delerken araç içindeki su seviyesi baldırlarına kadar çıkmıştı. Çarpmayla birlikte sertçe öne savrulduğu sırada burnuna yanık kablo kokusu geldi; tuzlu suyla temas eden başka bir elektrik donanımı daha kısa devre yapmıştı. Sualtı aracının yuvarlak olan pruvası artık neredeyse dümdüz olmuş, parlak kırmızı boyası fena halde soyulmuştu. Kazıcı sonda adamakıllı eğilip bükülmüştü ve artık *Badger*'a bir çift bükülmüş telle bağlıydı. İçeride ışıklar yanıp sönüyor, su seviyesi yükseliyor ve tahrik motorları birer birer susuyordu. Tekleyen makinelerin çıkardığı sesler artık sualtı aracının son nefesini vermek üzere olduğunu belirtisiydi. Pitt aracı kolondan geri çekmeye çalışırken kulaklarına yeni bir ses geldi. Bu, başının çok üstünden gelen büyük bir gürültüydü.

Sıradan bir izleyici için az sonra Sea Launch'tan fırlatılacak olan bir roketin ilk belirtisi, yağmurlama sistemine pompalanan tatlı suyun boşaltılma sesidir. Fırlatmaya beş saniye kala fırlatma pistinin altındaki alev çukurunu ıslatmak için su basılır. Bu su basmanın etkisiyle çıkan egzoz etkisi azaltılır ve daha önemlisi, fırlatma esnasındaki patlamanın roket yükünde yaratacağı akustik zarar asgariye indirilir.

Üç saniye kala, Zenit'in iç mekanizmaları aktive edilir ve hayat bulan devasa roket sarsılmaya ve iniltiler çıkarmaya başlar. İçindeki yüksek hızlı bir türbin pompası bir enjektör vasıtasıyla sıvı sevk yakıtını roket motorunun dört ateşleme odasına gönderir. Her oda içindeki ateşleme bujisi aktive edilince sevk yakıtında kontrollü bir patlama olur. Her odadaki ateşli patlamanın egzozu, direncin en az olduğu yeri arayarak roket tabanındaki dar ağızdan püskürür. İtme gücü bu temizlenmiş egzozdan kaynaklanarak

Zenit roketinin yerçekimine meydan okuyup rampadan havalanmasını sağlar.

Fakat geri sayımın son üç saniyesi çok önemlidir. Bu kısacık süre içinde gemideki bilgisayarlar motor çalışmasını, sevk yakıtı karışımını, akış hızını, ateşleme hararetini ve motorla ilgili bir yığın ölçümü denetler. Motor parametrelerinde önemli bir sapmaya rastlanırsa otomatik kontrol sistemi devreye girip motoru durdurur ve fırlatmayı iptal eder. Bütün fırlatma prosedürlerinin tekrardan başlatılması gerekir ki, bu da yeni bir fırlatma girişimi için beş gün daha beklemek anlamına gelir.

Ling video ekranındaki Zenit görüntüsüne aldırmayıp fırlatmanın son saniyelerinde bilgisayarda beliren önemli ölçümlere bakıyordu. Bir saniye kala ekran bir dizi yeşil ışıkla aydınlanınca Ling rahat bir nefes aldı.

“Ana motor itme kuvveti tamam!” diye bağırdı ekranda roketin RD-171 motorunun maksimum fırlatma kuvvetine yükseldiğini görünce. Yakıt bent kapakları açılıp yakıt roketin motoru içine dolarken odadaki herkes video ekranına döndü. Uzun bir saniye boyunca roket rampa üstünde hareketsiz kaldı; alevli egzozu çıkış ağzından püskürürken alevler yağmurlama sistemiyle karşılaştı ve platformun altında yoğun, beyaz bir duman kabardı. Ardından büyük bir patlama gücüyle Zenit pistten fırladı. Fırlatma kulesi mengeneleri etrafa saçıldı ve beyaz roket sekiz yüz tonluk kilo itme gücüyle havaya fırlayıp kör edici bir ışık ve kulakları sağır edici bir gürültüyle göğe yükseldi.

Fırlatma Kontrol Merkezi'nde Zenit'in platformdan başarılı bir şekilde fırlatıldığını seyreden mühendisler sevinçle haykırdılar. Ling ağzı kulaklarında Tongju'ya baktı. Karşılığında onun sadece onaylayan baş işaretini gördü.

Odanın karşı ucunda, platformu kontrol eden gözlüklü mühendis büyülenmiş gibi göğe tırmanan roketi seyretmekteydi. Bilgisayar ekranında platform denge sapmasının yükselmeye devam ettiğini, fırlatma öncesindeki son saniyelerde on beş dereceyi geçtiğini gösteren bilgilerden habersizdi.

~~~~~

Su yüzeyinin beş metre altında akustik basınç nedeniyle Pitt'in kulaklarından kan geliyordu. Uzaktan geçen bir yük treninin uğultusu gibi başlayan şey, Zenit'in tam itme gücüne erişmesiyle birlikte aynı anda püsküren bin tane yanardağın bombardımanına dönüşmüştü. Pitt bunun daha başlangıç olduğunu biliyordu. Roket egzozunun giderek artan gücü alev çukurlarına saptırılmış, buraya boşalan binlerce galon su cehennemi ıslatmıştı. Ne ki, egzozun patlayıcı gücü çok az bastırılabilirdi; deflektörleri aşip geçerek platformun altındaki açık denize yönelen muazzam bir buhar bulutu oluşmuştu ve balyoz gibi suya çarpmaktaydı.

Fırlatma rampasının neredeyse tam altında bulunan *Badger* küçük bir oyuncak gibi köpük ve buharlar arasında suyun yedi metre dibine savruldu. Sualtı aracı şiddetle savrulup sarsılırken Pitt kendisini bir çamaşır makinesi içinde hapsolmuş gibi hissetti. Aracın ek yerleri bu gücün etkisiyle çatırdarken iç lambalar da yanıp sönüyordu. Yerinden sökülmiş bir batarya paketi sekip Pitt'in şakağına gelerek yardı; sualtı aracı neredeyse kaplumbağa gibi ters dönecekti. Pitt bu arada yeni bir sorunla karşılaştı; elini bölme duvarına götürünce, ateş gibi sıcak olduğunu anlayıp hemen çekti. Ayaklarının içinde bulunduğu suyun da giderek ısındığını fark edince, korkunç ihtimal aklına geldi ve terlemeye başladı. Roketin egzozu etrafındaki suyu kaynatıyordu; roket platformdan kalkana kadar Pitt haşlanacaktı.

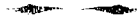
Roket tam itme gücüne kavuşunca sualtı aracı bir kez daha şiddetle sarsıldı. Akıntının gücü *Badger*'ı çarpık bir açıyla savurup, az kalsın yana çevirecekti. Pitt dengeyi sağlamak için kontrollere asıldı ve neredeyse hiç görüş olmayan çalkantılı suda ileriye baktı. Aslında sualtı aracının nereye doğru savrulduğunu tahmin edebiliyordu ve çarpma için kendini hazırlayabilirdi, ama çarpışma çok ani gerçekleşti.

Badger büyük bir hızla *Odyssey*'in iskele tarafındaki su dolu pontonuna kafadan çarptı. Araç sabit duran gövdeye yapışıp kalınca suyun içinde müthiş bir metalik gümürtü oldu. Pitt pilot koltuğundan savrularak ön bölme duvarına çarptı; yerinden sökülen elektronik parçalar yağmur gibi üstüne düşerken iç lambalar da tamamen söndü ve bölme içinde bir tıslama duyuldu. Bir gıcırıtı, *Badger*'ın ponton boyunca kaymakta olduğunu gösteriyordu; sualtı aracı bir yanına doğru yatarak ilerlerken aniden durdu. Pitt sualtı aracının platform gövdesine takılıp kaldığını anladı; belki de pontonun itici pervanelerine dolanmıştı. Yan tarafı kocaman pontona dayanmıştı; kurtulmak için içeriye su dolmasını göze alsa bile Pitt'in çıkış kapağını açması mümkün değildi. Acı gerçeğe karşı karşıyaydı; az sonra diri diri haşlanmazsa, içi su dolan sualtı aracının içinde boğularak ölecekti.

Zenit fırlatma kulesini aşır göğe yükselirken çıkardığı gök gürültüsünü andıran sesi *Koguryo*'nun içindeki kontrol merkezinde bile duyulabiliyordu. Tongju bütün dikkatiyle bu sahneyi seyredirken fırlatma ekibi sevinçle başarılarını kutlamaya devam etmekteydiler. Bilgisayar ekranında Zenit'in tam itme gücüyle yükseldiğini gören Ling de gülümsedi. Dönüp bakınca Tongju'nun da dudakları büzülmüş halde, onaylayan baş işaretini gördü.

“Misyona henüz bitmiş değil,” dedi Ling. İşin en riskli aşamasının geride kaldığını biliyordu. Ne ki, roket ateşlendikten sonra misyonun sonucuna yönelik hiç kontrolü olmayacaktı. İçine attığı bir huzursuzlukla uçuşun dengesini denetlemeye başladı.

Sekiz bin kilometre uzakta roketin *Odyssey* güvertesinden fırlatılmasını uydu aracılığıyla seyreden Kang gülüyordu.

“Şişedeki cini çıkardık,” dedi karşısında oturan Kvan'a. “Umarım, efendisinin isteklerini yerine getirir.”

Icarus'un kokpitinde Al, Dirk ve Jack roketin fırlatılışını dehşet içinde seyrettiler. Bundan birkaç dakika önce Giordino hava gemisini Santa Barbara Adası'ndaki bir açık alana indirip Sea Launch mürettebatının gondoldan çıkmasını sağlamıştı. Kaptan Hennessey kokpit kapısına gelip ellerini sıktı.

“Ekibimi kurtardığınız için teşekkür ederim.” Yüzünde *Odysey*'in kumandasını kaybetmenin burukluğu vardı.

“Tekrar havalanabileceğimize göre, artık bu adamları elimizden kaçırmayacağız,” dedi Dirk öfkeyle. Sonra kokpit penceresinden uzakta görünen mavi bir noktayı işaret etti.

“*Deep Endeavor* buraya geliyor. Adamlarınızı sahile götürün ve gemiye binmek için hazırlanın.”

Hennessey başını salladıktan sonra dışarıya çıktı.

“Herkes indi,” dedi gondoldan kokpite gelen Jack.

“O halde, bu gaz torbasını tekrar göklere çıkaralım,” dedi Giordino pervaneleri yukarıya çevirip gaz kollarına sarılarak. Yaklaşık dört tonluk insan yükü boşalınca *Icarus* kolayca havaya süzüldü. Giordino hava gemisini *Odysey*'e doğru yöneltirken, ilk duman bulutlarını görüp fırlatmanın başladığını anladılar.

Yanan sıvı oksijen ve parafin yakıtlarının alevli egzozu platform ıslatma sistemine püskürünce bütün platformu ve etrafındaki denizi saran muazzam bir buhar bulutu oluşmuştu. Zenit birkaç dakika kadar fırlatma kulesinde hareketsiz kaldı. Hava gemisindekiler bir an için roketin rampadan kalkmayacağını umdular, ama Zenit çok geçmeden ardında bir ateş topu gibi kör edici bir egzoz saçarak yükselmeye başladı. Dokuz kilometre uzakta olmalarına rağmen çıkan gürültüyü duyabiliyorlardı.

Her ne kadar seyretmesi güzel bir manzaraysa da, Dirk roketin yükselişine bakarken midisinin düğümlendiğini hissetti.

Eğer engel olamazlarsa, bu pırıl pırıl beyaz füze dünyanın o güne kadar hiç görmediği vahşilikte bir terör saldırısıyla sonuçlanacaktı. Ve engel olmayı başaramamışlardı. Bu yeterince ceza değilmiş gibi, bir de Sarah'ın Los Angeles'ta bulunduğunu ve saldırının muhtemel kurbanlarından biri olacağını biliyordu. Tabii, bir de babasının akıbeti vardı. Yan gözle Giordino'ya bakınca onun da yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifadeye tanık oldu. Teröristlere karşı duyduğu öfke değil, ömür boyu dostu olan birini kaybetmenin kederiydi. Her ne kadar kabullenmek istemese de, Dirk fırlatma sırasında babasının platformda hayatta kalabilmek için mücadele verdiğini biliyordu.

Deep Endeavor'daki Summer da içinde aynı acıyı hissetmekteydi. Dirk telsizle Sea Launch mürettebatının kurtarıldığını, fakat babalarının platformda kaldığını bildirmişti. Delgado roketin ateşlendiğini görüp de duyurunca, Summer bacaklarının pelteleştiğini hissetti. Destek almak için kaptan koltuğuna tutundu; platforma doğru bakarken gözleri yaşlarla doldu. Roketin rampadan fırlatıldığını seyrederken köprüdeki herkes suspus olmuştu. Herkesin aklındaki tek şey beyaz bir bulut içinde kaybolan platformdaki NUMA başkanının akıbetiydi.

“Olamaz,” diye mırıldandı Burch. “Olamaz.”

Badger'ın içindeki hararet dayanılmaz hale gelmişti. Aşırı ısınmış metal kaportası içinde giderek yükselen su sauna etkisi yaratıyordu. Pitt bayılmamak için kendini zorlayarak tekrar artık yamulmuş biçimdeki pilot koltuğuna geçti. Kontrol panelinde hâlâ göz kırpan birkaç ışık acil durum hayat destek sisteminde hâlâ enerji olduğunu göstermekteydi, fakat sevk sistemi çoktan ömrünü tüketmişti. Bedeni sıcaktan uyuşmuş olmasına rağmen Pitt hızla düşünerek pontondan kurtulmak için tek bir fırsatı olacağına karar verdi. Gözleri terden ağırlaşmış halde öne uzanıp SAFRA POMPASI yazılı kontrol düğmesine bastı. Sonra da kontrol boyunduruğuna asılıp kendini geriye attı ve kalan son gücüyle akıntıya karşı sualtı aracının dümenini çekmeye çalıştı. Dümen yelpazesi önce direndiyse de sonra yavaş yavaş akıntıya karşı dönmeye başladı. Bütün kasları sızlayan, gözlerinin önünde yıldızlar gören Pitt kendinden geçmemek için var gücüyle boyunduruğa asılıyordu. Birkaç saniye boyunca hiçbir değişiklik olmadı. Çalkantılı suyun gürültüsü ve içeride giderek artan hararet

dışında Pitt'in algılayabildiği bir şey yoktu. Derken, belli belirsiz bir sürtünme sesi duydu. Bu ses giderek arttı ve daha önce işittiği yüksekliğe erişti. Pitt'in yüzünde yorgun bir gülümseme belirirken, içinden, "Dayan," dedi. "Biraz daha dayan."

Durumu ilk fark eden, Santa Barbara Adası'nda bir kayanın tepesinde duran kartal gözlü bir uçuş mühendisi oldu. Roket fırlatma kulesinden ayrılırken taban kısmında belli belirsiz bir sallanma olmuştu.

Hâlâ şaşkınlık içindeki Sea Launch mürettebatına dönüp, "Roket salınım yapıyor," dedi.

Yaşadıkları olayın etkisinden sıyrılamamış olan ekip arkadaşları onun bu açıklamasına aldırmandan öfke ve hayret içinde kendi platformlarından başka birilerinin roketi fırlatışını seyretmekteydiler. Fakat roket göğe doğru yükseldikçe tecrübeli fırlatma uzmanları da roketin uçuş rotasında bir tuhaflık olduğunu fark ettiler. Önceleri grup içinde sadece mırıldanma düzeyinde olan tepki, sonra elektrik şoku verilmiş gibi bağırmalarına dönüştü. Ardından hep bir ağızdan rokete tezahürat yapmaya başladılar.

Koguryo kontrol merkezindeki heyecan henüz yatışmamışken, koltuğundan kalkmamış olan bir uçuş mühendisi Ling'e döndü. "Efendim, birinci aşama motorunda nominal uçuş planı parametreleri dışında aktif bir yalpalanma görünüyor."

Çoğu modern roket gibi, Zenit-3SL de uçuş sırasında uyarlama veya yalpalama yaparak itme gücünü hedefe yönlendirirdi. Ling'in de bildiği gibi, roket istikrarlı bir tırmanışa geçip navigasyon siste-

mi roketi hedefe yönlendirmek için hafif yön ayarlamaları yapmaya başlayana kadar yalpalama olmazdı. Sadece fark edilmeyen bir dengesizlik fırlatmadan hemen sonra bir yön düzeltmesine neden olurdu.

Ling mühendisin masasına gidip ekranına baktı. Roket motorunun maksimum derecede yalpaladığını görünce ağzı açık kaldı. Bir saniye sonra motor tekrar nötr pozisyona döndü, ama hemen ardından bu defa ters yönde yalpalamaya başladı. Bu döngü art arda gerçekleşiyordu. Ling bunun nedenini hemen tahmin etti.

“Çoi, fırlatma anında rampadaki yatay eğim ne kadardı?” diye seslendi platform mühendisine.

Mühendis şaşkın bir halde Ling’e dönüp, zor duyulabilir bir sesle, “On altı derece,” dedi.

“Olamaz!” diye haykırdı Ling panik içinde. Yüzü sarardı, birden pelteleşen dizleri üstünde durmakta zorlanıp bilgisayar ekranına tutundu. Kötü bir öngörüyle gözlerini açıp ekrandaki rokete baktı ve kaçınılmaz sonu beklemeye başladı.

Ümitsizce delik açma çabalarının nasıl bir etki yaptığını Pitt’in bilmesi mümkün değildi. Fakat yan destek kolonlarında açmış olduğu düzinelerce delik buraya hızla deniz suyu dolmasını sağlamış ve *Odysey*’in safra pompalarını etkisiz kılmıştı. Otomatik kontroller plandaki fırlatma derinliğine ayarlanmışken arka destek kolonlarına dolan su platformun kış tarafını aşağıya çekmişti. Ateşlenip rampadan fırlarken Zenit roketi dikey merkezinden on beş derecelik bir sapma yapmıştı; motor itme gücünü değiştirerek uçuş planındaki bu sapmayı hemen düzeltmeye çalıştı. Fakat kal-

kış sırasındaki düşük hız nedeniyle bu gerçekleşmedi. Roket hız kazandıkça bu uyarılama hemen bir aşırı düzeltme haline geldi ve bozulan dengeyi sağlamak için Zenit'in bilgisayarları motoru ters yöne çevirdi. Normal koşullarda roket birkaç küçük ayarlamayla kendini tekrar stabilize edebilirdi. Ama bu uçuş sırasında Zenit'in yakıt tankları sadece yarısına kadar doluydu. Yarı yarıya boş olan yakıt tanklarındaki sıvı yakıt fırlatma sırasında çalkalanarak yepyeni bir denge dinamiği yaratmıştı. Aşırı yüklenen denge kontrol sistemi uçuşu düzeltmek için boşuna uğraştı, ama sonunda durumu daha da bozunca roket yalpalamaya başladı.

Video ekranlarında, uydu görüntülerinde, bir uçağın kokpit penceresinde ve Pasifik Okyanusu'ndaki bir adanın tepesindeki binlerce insan beyaz roketin havada fırdöndü gibi uçuşunu büyülenmiş gözlerle izlemekteydi. Önceleri kalkış sonrası hafif bir bocalama gibi başlayan şey, yükseliş sırasında sürekli bir sallanma halini aldı; artık roket bir rakkase gibi, kontrolsüz şekilde sarsılıyordu. Eğer uçuş kontrolü Sea Launch tarafından yapılıyor olsaydı, roket parametreler dışına çıkar çıkmaz otomatik güvenlik kontrolü onu patlatırdı. Fakat Kang'ın ekibi uçuş yazılımındaki bu programı silmişti; Zenit acı çeken bir dansöz gibi kıvrılarak göğe tırmanmaya devam ediyordu.

İzleyenlerin hayret dolu bakışları arasında Zenit içinden dışına doğru yırtıldı ve ikiye ayrıldı. Alttaki birinci aşama yakıt tankları aynı anda tutuşunca bir alev topu halinde parçalanarak etrafında ne varsa bu ateş kazanının içine aldı. İnfilak sırasında erimemiş olan roketin makine parçaları yağmur gibi boş denizin

üstüne yağdı. Patlamanın yarattığı mantar biçimindeki bulut sanki oraya boyanmış gibi, uzun süre gökyüzünde kaldı.

Zenit'in burun ve üst kısmı bu patlamadan etkilenmeden, sadece momentumunun güdüsüyle bir balerin gibi gökyüzünde ilerlemeye devam etti. Bir süre sonra ardında dumanlar çıkaran roket yükü, gücünü kaybedip, zarif bir parabolik yay çizdi, burnu aşağıya döndü ve denize düşerek muazzam bir gayzer çıkardı. İzleyenler hâlâ şaşkınlık içinde bu ölüm uçuşunun ardındaki beyaz dumanları seyretmekteydiler.

Santa Barbara Adası'nın kayalık bir sahilinde uyumakta olan ayıbalığı kara tarafından gelen bir gürültüyle uyanıp, kulak kabarttı. Küçük bir tepe üstünde toplanmış olan otuz kadar adam sevinçe bağırırmaktaydı. Ayıbalığı bu tuhaf insanlara şöyle bir baktıktan sonra şekerleme yapmaya devam etti.

Sea Launch platform mürettebatını oluşturan teknisyenler ve mühendisler hayatlarında ilk kez bir fırlatma fiyaskosuna tanık oldukları için seviniyorlardı. Kimi ıslık çalıp bağırıyor, kimi yumrukları havada zafer pozları veriyordu. Fırlatma aracı başlarının üstünde infilak ederken Kaptan Hennessey bile memnuniyetle gülümsemişti; platform fırlatma sorumlusu Ohlrogge gelip onun omzuna bir şaplak indirdi.

“Şans bir kez olsun yüzümüze güldü,” dedi Ohlrogge.

“Tanrıya şükürler olsun. O alçakların göndermek istedikleri her ne idiyse, mutlaka kötü bir şey olmalıydı.”

“Uçuş mühendislerimden biri daha fırlatmanın ilk anında bir salınım olduğunu fark etmişti. Ya nozül ayarlamasında bir hata vardı ya da platformda bir denge sorunu çıktı.”

Hennessey'in aklına *Odyssey*'den ayrılmadan önce Pitt'in söyledikleri geldi. "Belki de o NUMA elemanı bir sihirbazlık yapmıştır."

"Eğer öyleyse, ona çok şey borçluyuz."

"Evet; ama bana da borçlu olan birileri var," dedi Hennessey. Ohlrogge ona merakla baktı.

"O infilak eden fırlatma aracı tam doksan milyon dolar değerindeydi. Sigorta şirketine faturayı verdiğimiz zaman kıyamet kopacak," dedi Hennessey kahkahayı basarak.

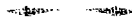
Zenit'in gözlerinin önünde paramparça oluşunu seyreden Kang beyninden vurulmuş gibi oldu. Kamera denize düşen parçaları gösterirken uzaktan kumandayı alıp ekranı kapattı.

"Plan başarısız oldu, ama yine de bir saldırı korkusu Amerikan kamuoyunda büyük bir infial yaratacaktır," dedi Kvan patronuna. "Büyük bir öfke patlaması olacak ve tamamen Japonya'ya yönelecek."

"Evet, medyadaki adamlarımız bunu sağlar," dedi Kang öfkelerini bastırmaya çalışarak. "Ama *Koguryo* ve fırlatma ekibinin hâlâ ortadan kaybolması durumu var. Eğer ele geçirilirlerse, bütün emeklerimiz boşa gider."

"Tongju üstüne düşen görevi yerine getirecektir," dedi Kvan. "Her zaman öyle yapmıştır."

Kang bir süre kararmış televizyon ekranına baktıktan sonra yavaşça başını salladı.

Koguryo kontrol merkezindeki sevinçli hava bir anda müthiş bir hayal kırıklığına dönüşmüştü. Fırlatma ekibinin artık yapacağı bir şey kalmadığından, hepsi bilgisayarının başına oturmuş, artık herhangi bir veri gelmeyen ekranlarına boş gözlerle bakmaktaydı. Kimse bir sonraki adımın ne olacağını bilmiyor, herkes sessizce birbiriyle fısıldaşıyordu.

Tongju alev saçan gözlerle Ling'e bir bakış attıktan sonra kontrol odasından çıktı. Köprüye doğru yürürken portatif telsizle Kim'i arayıp ona bir şeyler söyledi. Köprüye geldiğinde Kaptan Li hâlâ suya saçılan roket parçalarını izlemekteydi.

"Sarsıla sarsıla kendini parçaladı," dedi kaptan, Tongju'nun boş ifadeli gözlerine bakarak.

"Platformda bir sorun olmalı," dedi Tongju. "Bu bölgeden hızla uzaklaşmalıyız. Hemen yola çıkabilir miyiz?"

"Hareket için hazırız. Nakliye botunu yukarıya çeker çekmez yola koyulabiliriz."

"Zamanımız yok," diye tısladı Tongju öfkeyle. "Amerikan Sahil Güvenlik ve donanma gemileri şimdiden bizi aramaya başlamışlardır. Derhal tam hızla yola koyul, ben nakliye botunu çözerim."

Li endişeyle Tongju'ya baktıktan sonra başını salladı.

"Nasıl isterseniz. Rotamız zaten çizilmiş durumda. Meksika karasularına girip oradan da karanlığın içinde gizlenerek randevu yerine varacağız."

Tongju köprüden çıkmak için bir adım atmışken durdu. Ön pencereden dumanlar içinde kalmış Sea Launch platformuna baktı. Platformun kuzeybatısında sudan elli altmış metre yüksekte

seyreden gümüş renkli hava gemisini gördü. Eliyle *Icarus*'u işaret etti.

“Yerden havaya füze ekibini hazır et. Derhal o zeplini vurun.”

~*~*~

Koguryo'nun dört palalı pervaneleri suyu çalkalamaya başlar-ken Tongju da geminin iskele tarafındaki merdivenlerden aşağıya indi. Beyaz renkli nakliye botu bir iple parmaklıklara bağlıydı. Botun arka tarafından çıkan dumanları görünce motorun rölantide çalışmakta olduğunu anladı. Hemen ipi çözüp eline doladı ve bir sonraki dalganın botu geminin yanına yaklaştırmasını bekledi. Sonra tek adımda içeriye atlayarak ipi boş bir kovaya bıraktı ve doğruca kamaraya gitti. Kim ve iki komandosu içeride, dümenin yanında duruyorlardı.

“Her şeyi aldınız mı?”

“Evet,” dedi Kim. “Fırlatma heyecanı sürerken silahlarımızı ve erzakımızı bota yükledik; fazladan yakıt bile aldık, kimse fark etmedi.” Kim başıyla arka güvertedeki bölmeye bağlanmış dört adet elli beş galonluk benzin bidonunu işaret etti.

“Bir süre kış tarafında sürüklenelim, sonra Ensenada yolunu tutarız. Bomba ne zaman patlayacak?”

Kim saatine baktı. “Yirmi beş dakika sonra.”

“Füze ekibinin zeplini imha etmesi için yeterli zaman var.”

Küçük bot alçak dalgalar üstünde sürüklenirken, *Koguryo* hızla oradan ayrıldı. Gemi bir kilometre uzaklaştıktan sonra Kim botun yönünü güneydoğuya çevirip düşük hızla ilerlemeye başladı. Çok geçmeden San Diego'ya dönen balıkçı teknelerinden biri gibi görüneceklerini düşünüyordu.

Zenit'in göğе tırmanıp patlamasından çok sonra bile *Ody-ssey*'in üstündeki beyaz dumanlar hâlâ bulut gibi orada yapışıp kalmıştı. Hafif bir meltem yavaş yavaş bulutta delikler açmaya başlayınca fırlatma platformu küçük parçalar halinde ortaya çıktı.

"Kaynayan bir çorba kazanı gibi görünüyor," dedi Giordino *Icarus*'u platforma doğru yaklaştıırken. Dahlgren'le birlikte Pitt'i görebilmek için gözleriyle platformu tararlarken, Dirk de LASH sistemiyle bir insan belirtisi olabilecek optik anomalileri tarıyordu.

"Benden duymuş olmayın, ama bu yavru batıyor," dedi Dahlgren platformun arka tarafındaki açıkta kalmış bir kısmın su içinde olduğunu görünce. Gondoldakiler kış taraftaki destek kolonlarının pruvadakilerden daha kısalmış olduğunu görebiliyorlardı.

"Kesinlikle kış tarafından su alıyor," dedi Dirk.

"Acaba babanın marifeti mi? Galiba birilerinin roketini yok etti," dedi Giordino.

"Ama babam nerede?" diye sordu Dirk yüksek sesle. Platformun üstünde hiçbir hayat belirtisi yoktu.

"Duman seyrelmeye başlıyor. Helikopter pistinin üstü açılınca daha yakından bakmak için oraya inerim," dedi Giordino.

Hava gemisi platformun pruvasına doğru ilerlerken aşağıya bakan Dahlgren yüzünü buruşturdu.

"Lanet olsun. *Badger* da yok. Herhalde fırlatma sırasında batmış olmalı."

Üçü de sustu; sualtı aracının kaybolması diğer kayıplarının yanında hafif kalırdı.

Beş kilometre güneyde *Koguryo*'nun topçu ekibi hava gemisinin radardan elde edilen koordinatlarını Çin yapımı CSA-4 yerden havaya güdümlü füzesine aktarıyordu. Yavaş hareket eden hava

gemisi çok kolay bir hedefti. Bu kadar yakın mesafeden bu kadar büyük bir hedefi ıskalama ihtimali yok gibiydi.

Bitişikteki küçük odada bir silah kontrol uzmanı füze kumanda hattından füze yön göstericisini aktarıyordu. Hedefe kilitlendiği anda önünde bir dizi yeşil ışık yandı. Adam hemen telefonla köprüyü aradı.

“Hedefe kilitlenildi ve füze ateşlenmeye hazır,” dedi Kaptan Li’ye. “Ateş etmek için emir bekliyoruz.”

Li yan pencereden bakıp platform üstünde dolanan hava gemisine baktı. Füzeler isabet ettiği zaman hava gemisinin ne güzel patlayacağını düşündü. Aslında uzaktaki turkuvaz renkli gemiyi de imha etseler iyi olurdu. Ama öncelik başkaydı. Ateş emrini vermek üzere telsizi ağzına götürdüğü sırada birden kaskatı kesildi. Hava gemisinin arkasında aniden beliren iki siyah nesne görmüştü. O nesneler biraz daha yaklaşıp alçaktan uçan iki jet biçimini alınca dondu kaldı.

Bir NORAD uydusu Zenit’in fırlatılışını fark eder etmez, F-16D Falcon savaş jetleri Fresno’daki Hava Ulusal Koruma Üssü’nden havalanmışlardı. Fırlatma alanına doğru uçarlarken, *Deep Endeavor*’daki Sahil Güvenlik subaylarının yönlendirmesiyle *Koguryo*’yu bulmuşlardı. İki jet *Koguryo*’nun köprüsünün altmış metre üstünden kükreyerek geçerken, pencere camları sarsıldı. Li sapsarı olmuş bir yüzle onlara bakıyordu.

“Saklanın! Füzeleri gizleyin!” diye bağırdı telefona. SAM füzesi geriye çekildiği sırada Li jetlerin yükseldiğini ve geminin etrafında daireler çizmeye başladığını gördü.

“Sen!” diye bağırdı yakındaki bir adama. “Tongju’yu bul ve hemen köprüye gelmesini söyle... Hemen!”

Hava gemisindekiler jetlerin *Koguryo*'nun üstünde dolandığını görünce rahat bir nefes aldılar; gemideki SAM füzeleriyle parçalanmaya ne kadar yaklaştıklarının farkında değillerdi. Ayrıca birçok Deniz Kuvvetleri gemisinin de yolda olduğunu biliyorlardı; *Koguryo*'nun kaçması artık mümkün değildi. Dikkatlerini yeniden altlarındaki dumanla kaplı platforma çevirdiler.

“Helikopter pisti üstündeki dumanlar kalkıyor,” dedi Giordino. “Ben gemiyi indirince sizler de atlayıp etrafa bir bakarsınız.”

“Elbette,” dedi Dirk. “Jack, önce köprüyle başlarız, sonra eğer hava solunabilir gibiyse, hangara doğru gideriz.”

“Ben olsam, geminin salonundan başlardım,” dedi Giordino havayı yumuşatmak için. “Bahse girerim baban şimdi kendine bir martini hazırlamakla meşguldür.”

Giordino hava gemisinin burnunu rüzgâra doğru çevirip helikopter pistiyle aynı hizaya gelmeye çalışırken Dahlgren yan pencereden aşağıdaki bir şeyi işaret etti.

“Şuraya baksanıza,” dedi.

Platformun elli metre kenarında birden hava kabarcıkları belirdi. Birkaç saniye sonra rengi atmış, gri, metalik bir nesne yüzeye çıktı.

“Fırlatmadan kalan molozlar mı?” diye sordu Dirk.

“Hayır, bu *Badger*!” dedi Giordino.

Hava gemisini nesneye doğru yaklaştırınca bunun gerçekten de NUMA sualtı aracı olduğunu gördüler. Aracın parlak metalik boyası fırlatma patlaması sırasında soyulmuş, eski rengiyle çıplak metal karışımı bir görünüm almıştı. Pruva kısmı, kafa kafaya çarpışmış bir aracınki gibi eğilip bükülmüştü. Hâlâ nasıl batmamış olduğu şaşılacak şeydi, fakat bunun Dirk ve Dahlgren'in platforma gelmek için kullandıkları sualtı aracı olduğundan şüphe yoktu.

Giordino daha yakından bakmak için hava gemisini aşağıya indirince sualtı aracının tepe kapağının aniden açıldığını gören iç adam şoke oldu. Açılan kapaktan buhar dumanı çıkıyordu. Ümit dolu, kahredici birkaç saniye geçtikten sonra çoraplı bir çift ayağın kapaktan çıktığını gördüler. Ardından siyah saçlı bir baş çıkınca, önce ayak sandıkları şeyin, çorap geçirilmiş iki el olduğunu anladılar. Sıcak metale karşı çorapla korunan ellerin gücüyle o adam kendini fırın haline gelmiş araçtan yukarıya çekti.

“Bu babam! İyi görünüyor!” diye haykırdı Dirk sevinçle.

Pitt ayağa kalkıp, dalgayla sallanan sualtı aracının üstünde dengesini bulmaya çalışırken derin nefesler alıyordu. Kan ve ter içinde kalmış, üstündeki kıyafeti vücuduna yapışmıştı. Ama başını kaldırıp onları görünce gözleri parlayarak el salladı.

“Oraya iniyorum,” dedi Giordino; hava gemisini suyun bir karış üstüne kadar indirip sualtı aracına yanaştırdı. Pitt, *Badger*’ın tepe kapağını kapatıp, gondolun açık kapısından içeriye girdi.

“Artık buna içilir,” dedi Giordino.

Pitt hava gemisinin yardımcı pilot koltuğuna oturup şişe suyunu yudumlarken Al, Dirk ve Jack de ona birkaç dakika önce Zenit roketinin nasıl parçalandığını anlattılar. Gökte hâlâ görünen buhar izlerine ve uzaktaki *Koguryo*’ya bakan Pitt de onlara fırlatma öncesinde *Odyssey*’in destek kolonlarını nasıl deldiğini anlattı.

“Ben de burada senin *Odyssey*’in salonunda martini hazırladığına bahse girecektim,” dedi Giordino.

“Kokteyl bardağında çalkalanan ve karıştırılan bendim,” dedi Pitt gülerek. “*Badger* yan dubaya takılıp kalınca neredeyse haş-

lanacaktım. Neyse ki, dümeni elle akıntıya karşı çevirip, suyun daha soğuk olan kısmına geçebildim. Safra sarnıcını boşaltmama rağmen yüzeye çıkmam uzun sürdü. Hâlâ içinde bir hayli su var, ama sanırım bir süre daha batmadan durur.”

“Telsizle *Deep Endeavor*’u arayıp, Santa Barbara’daki platform ekibini aldıktan sonra *Badger*’ı sudan çıkarmalarını söyleyeyim,” dedi Giordino.

“Önce babamın emniyette olduğunu söylemezsen, kız kardeşim canına okur,” dedi Dirk.

Summer, *Deep Endeavor*’un telsizinde babasının sesini duyunca sevinçten deliye döndü.

“Başına kötü bir şey geldiğinden endişe ediyorduk,” dedi Summer. “Neler oldu öyle?”

“Uzun hikâye. Şu kadarını söyleyeyim, Scripps Enstitüsü benim denizaltı kullanma becerilerimden pek hoşlanmayacak.” Pitt’in bu açıklamasından bir şey anlamayan *Deep Endeavor*’daki kiler kafalarını kaşımaya başlamıştı.

Giordino hava gemisini yükseltirken Pitt *Koguryo* etrafında daireler çizen F-16 jetlerine baktı.

“Nihayet süvariler geldi mi?” diye sordu.

“Az önce geldiler. Deniz Kuvvetleri gemileri de yolda. Kaçamayacaklar.”

“Nakliye botlarının acelesi var galiba,” dedi Pitt başıyla uzaktaki beyaz noktayı işaret ederek.

O karmaşa içinde *Koguryo*’nun nakliye botu ana gemiden ayrılıp tam hızla güney yönünde ilerlemekteydi.

“Onun nakliye botu olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Giordino.

“Buradan,” dedi Pitt, WESCAM monitörünü göstererek. Pitt bir yandan konuşurken bir yandan da zumlama merceğini çevirmiş, hızla giden bot gözüne çarpmıştı. Görüntüyü odaklayınca bunun gerçekten de daha önce görmüş oldukları nakliye botu olduğunu anladılar.

“Jetlerin onu izlemediği belli,” dedi Dirk F-16’ların hâlâ *Koguryo*’nun üstünde olduğunu görünce.

“Onu gözden kaçırmayalım,” diye karşılık verdi Pitt.

“Elimizden kurtulamaz,” dedi Giordino hava gemisini son hızı olan elli mile çıkarırken.

“**O** uçaklara veya hava gemisine neden ateş açmıyorlar?” diye söylendi Tongju dürbünüyle *Koguryo*’ya bakarken. Nakliye botu son hızla dalgaların arasında giderken sallantı yüzünden dürbünü sabit tutamıyordu.

“Uçaklar Li’yi korkutmuştur,” dedi dümeni kullanan Kim. “İki dakika sonra bunu hayatıyla ödeyecek.”

Bot hızla güneye doğru ilerlerken *Koguryo* ufukta ufak bir nokta halinde görünmeye başlamıştı. Ama yerleştirilen patlayıcılar infilak edince geminin gövdesinde püsküren suları görebildiler.

Köprüde duran Kaptan Li önce F-16’ların ateş açtığını sandı. Ama savaş jetleri hâlâ tepelerinde dolanıyordu ve ateş ettiklerini gösteren hiçbir belirti yoktu. Gelen hasar raporu alt gövdenin birkaç yerinden delindiğini bildiriyordu. Li o anda kurulan tezgâhı anladı. Birkaç dakika önce tayfalardan biri Kim ve Tongju’nun nakliye botuna binip güneye doğru son hızla yol aldıklarını bil-

dirmişti. İhanete uğramanın mide bulandırıcı duyguları içinde Li kendisinin ve gemisinin gözden çıkarılmış olduğunu anladı.

Ne var ki, bir yanlış hesap sayesinde kurtulacaklardı. Kim'in patlayıcı uzmanları *Koguryo* büyüklüğündeki normal bir geminin altını deşecek güçte patlayıcı yerleştirmişlerdi, ama bu kablo gemisi hakkındaki çok önemli bir ayrıntı göz ardı edilmişti: Gemi çift cidarlıydı. Patlayıcılar geminin iç gövdesini kolayca parçalamıştı, ama dış gövdedeki sacı sadece bükmişti. Alt bölmelere deniz suyu girdi, ama Tongju'nun umduğu gibi gemiyi batıracak miktarda olmamıştı. Li hemen gemiyi durdurdu, hasar gören bölmelerde portatif pompaları çalıştırdı ve su geçirmez kapıları kapattırarak en tehlikeli alanları soyutladı. Böylece gemi yan yatacak ve hız yapamayacaktı, ama batmayacaktı da.

Gemiye su dolması kesilince kaptan dürbünüyle uzakta, kaçmakta olan nakliye botuna baktı. Li artık yaşamasının bir anlamı kalmadığının farkındaydı. Yakalandığı takdirde Amerika Birleşik Devletleri'ne yönelik başarısız roket saldırısını başlatan geminin kaptanı olarak baş suçlu durumuna düşecekti. Bir şekilde kaçabilir veya serbest bırakılırsa, Kang'ın ona neler yapacağını tahmin ediyordu. Geminin emniyette olduğuna kanaat getirince köprüden ayrılıp kamarasına gitti. Çekmecesinden bir Çin yapımı 9 mm'lik Makarov tabanca çıkarıp yatağına uzandı, namluyu kulağına dayadı ve tetiği çekti.

Son hızla giden nakliye botunun peşine düştükleri sırada *Icarus*'takiler *Koguryo*'nun gövdesindeki patlamaları gördüler.

"Bu kaçık herifler bütün mürettebatı içindeyken gemiyi batırmaya mı çalışıyorlar?" diye haykırdı Dahlgren.

Geminin adamakıllı yavaşladığını, fakat batacak durumda olmadığını görüyorlardı. Kimsenin filikalara koşmaması ve mürettebatın sakın bir şekilde güvertede durup, havadaki jetleri seyretmesi Pitt'in dikkatini çekti. Geminin su kesimini inceleyince hafifçe yana yatması dışında önemli bir değişiklik görmedi.

"Kolay kolay görüş alanımızdan çıkamaz," dedi Pitt. "Şu nakliye botunun peşine düşelim."

Giordino bilgisayarındaki LASH sistemi görüntüsüne bakınca yaklaşık otuz mil güneydoğuda birkaç gri şekil gördü.

"Deniz Kuvvetleri gemileri yolda," dedi ekranı göstererek. "Çok geçmeden burada olurlar."

Hava gemisi yaklaşık yirmi mil daha hızlı olmanın avantajıyla kaçmakta olan nakliye botuna yaklaşıyordu. Giordino takibe başlayınca irtifasını yüz altmış metreye çıkarmış, daha yükseğe çıkmak için enerji harcamamıştı. Hava gemisi nakliye botunun dümen suyuna doğru hızla ilerliyordu. Bota biraz daha yaklaşıncaya arka güvertesindeki gözlem kamerası Pitt'in dikkatini çekti. Üstü kapalı alanda, dümen başındaki silüetleri görüyordu.

"Sadece dört kişi saydım," dedi.

"Topluca kaçmak istemedikleri belli," dedi Giordino.

Pitt kamerayı güvertede gezdirirken ağır silah bulunmadığını görüp rahatladı; kıç taraftaki dört yakıt bidonunu fark etti.

"Meksika'ya kaçabilecek kadar yakıtları var," dedi.

"Herhalde San Diego'daki sahil güvenlikçi dostlarımızın bu konuda diyecek bir şeyleri vardır," dedi Giordino.

Tongju ve adamları *Koguryo*'ya odaklanmışlardı, ama neden sonra adamlardan biri yaklaşan hava gemisini fark etti. Kim düme-

ni kullanırken diğer üç adam hava gemisine bakmak için hemen güverteye çıktılar. Pitt kamerayı bu üç kişinin yüzlerine odakladı.

“Aralarında tanıdık biri var mı?” diye sordu.

Dirk bir süre ekrana baktıktan sonra dişlerini gıcırdattı, ama öfkesi fazla sürmeden yerini memnun bir gülümsemeye bıraktı.

“Ortada duran Fu Mançu tipli adam. Adı Tongju. Kang’ın işkence ve suikast uzmanı. *Odyssey*’e saldıran ekibin de başıydı.”

“Böyle şeker bir adamın Meksika tatilini bozacağımız için üzülüyorum,” dedi Giordino.

Bunları söylediği sırada hava gemisinin pruvasını aşağıya çevirip yavaşça denize doğru alçalmaya başladı. Tam burnunu suya sokacak kadar indikten sonra düzelerek *Icarus*’u suyun on beş metre üstünde tuttu ve botun iskele tarafına yönelip botla gondolun yan yana kalmasını sağladı.

“İnip bu heriflerle bira mı içmek istiyorsun?” diye sordu Pitt sadece birkaç metre ötede duran adamlara bakarak.

“Hayır, sadece Kaçık Al ve Sihirli Gaz Torbası’ndan kaçamayacaklarını anlamalarını istiyorum,” dedi Giordino.

Giordino hızını bota göre ayarlayınca hava gemisinin gölgesi güverteyi kapladı. *Icarus*’takiler birden hiç de hoş olmayan bir takırtı duydu. Tongju ve adamları otomatik silahlarını çıkarmışlar, kış güverteden zepline ateş ediyorlardı.

“Bunu söylemek istemezdim Kaçık Al, ama adamlar senin gaz torbanda delik açmaya çalışıyorlar,” dedi Pitt.

“Kıskanç herifler,” dedi Giordino ve gaz koluna asıldı.

Oxnard’dan ayrılmadan önce onlara gaz torbalarında sayısız delik açılabilir hava gemisinin uçmaya devam edebileceği söylenmişti. Helyum dolu balonun uçuşunu tehlikeye sokabilmesi için Tongju ve adamlarının bir sandık mermi harcamaları gere-

kirdi. Ama gondolun emniyeti o kadar güven verici değildi. Bir süre sonra adamlar silahlarını gondola çevirince ana kabinin zemininde delikler açılmaya başladı.

Kokpitin yan penceresi mermilerle parçalanınca Pitt, “Herkes eğilsin!” diye bağırdı. Artık gondolun içine yağmur gibi mermi yağıyordu. Dirk ve Dahlgren yerde yatmış haldeyken birkaç mermi yanlarından geçip tavana saplandı. Giordino gaz koluna asılıp tam hız öne gitmek istedi; hava gemisinin hız kazanmasını beklerken bottan uzaklaşmak için dümeni iskele tarafına çevirdi.

“Hayır,” diye bağırdı Pitt. “Dönüp onun üstünde uç.”

Giordino, Pitt’in kararlarını hiç sorgulamazdı; hiç tereddüt etmeden dümeni ters yöne çevirip *Icarus*’u tekrar bota doğru yöneltti. Pitt’e bakınca, onun kaşları havada, botu incelemekte olduğunu gördü. Mermi yağmuru bir saniye daha gondolu paralamayı sürdürdükten sonra aniden kesildi. Giordino hava gemisini botun kamara tavanı üstüne getirerek ateş hattını engellemiştii.

“Herkes iyi mi?” diye sordu Pitt.

“Biz iyiyiz, ama motorlardan biri tekliyor,” dedi Dirk.

Silah sesleri kesilince sancak tarafındaki motorun öksürüp tıksırdığını duydular. Giordino konsoldaki göstergelere bakıp başını iki yana salladı.

“Yağ basıncı düşüyor, hararet artıyor. Tek bacakla topallayarak bu heriflerden kaçmamız kolay olmayacak.”

Pitt aşağıdaki bota bakınca Tongju ve diğer iki adamın silahlarını doldurup botun arka tarafına geçtiklerini gördü.

“Al, aynı konumda kal ve bana puronu ver,” dedi.

“Bu puro Sandecker’ın en sevdiği markadır,” dedi Giordino üzgün bir ifadeyle salya içindeki puro izmaritini ona uzatırken.

“Sana bunlardan bir kutu alırım. On saniye kadar aynı konumda kaldıktan sonra iskele tarafına dön ve hızla bottan uzaklaş.”

“Aklıma gelen şeyi yapmayacaksın, değil mi?” diye sordu Giordino.

Pitt ona hınzır bir bakış attıktan sonra uzanıp tek eliyle bir balon ipini tuttu ve üzerinde yakıt balastı yazan bir düğmeyi çevirerek açtı. İpi çektikten sonra içinden sekize kadar sayıp bıraktı. Gondolun kış tarafındaki yakıt tankında acil boşaltma musluğu açılarak aşağıya benzin dökülmeye başladı.

Pitt’in bu çabuk boşaltma işlemi sırasında gondolun yakıt tankından yetmiş beş galon benzin boşalmış, doğruca botun arka güvertesine dökülmüştü. Pitt aşağıya bakınca arka güvertenin tamamen benzinle ıslanmış olduğunu gördü. Tongju ve iki adamı elleriyle yüzlerini kapatarak hemen kapalı bölmeye koştular, fakat bu benzin yağmuru biter bitmez tekrar dışarıya çıkıp silahlarını hava gemisine çevirdiler. Pitt güvertenin, birkaç koltuğun ve elli beş galonluk bidonların benzinle sırlıklam olduğunu görüyordu. Ateşini canlandırmak için purodan birkaç nefes çektikten sonra başını parçalanmış kokpit penceresinden dışarıya uzattı. Birkaç metre ötesinde duran ve silahını ona doğrultan Tongju’ya bakıp sıırttı. Giordino hava gemisini uzaklaştırmaya başlarken purodan son bir nefes çekip botun arka kısmına attı.

O sırada bot bir dalgayla sallanınca AK-47’sini omzuna yerleştirmeye çalışan Tongju parmaklığa tutunmak zorunda kaldı. Başını kokpit penceresinden uzatan Pitt’e nişan alırken güverteye, hemen yanına düşen puro izmaritini fark etmedi. Tam tetiğe basacakken ayaklarının dibinde gürültülü bir parlama oldu.

Puronun ateşi daha izmarit yere düşmeden benzin buharını tutuşturmuştu. Hava gemisinden boşalan benzin botun her ye-

rini ıslatmış olduğu için arka kısmı bir anda alevler içinde kaldı. Tongju'nun hemen yanında duran adam benzinle ıslandığı için bacakları ve gövdesi bir anda alevler içinde kaldı. Panik içinde silahını atıp kollarını sallayarak yanan kıyafetinden kurtulmaya çalıştı. Neden sonra acı içinde haykırarak kendini parmaklıkların üstünden aşağıya atınca okyanus suyu hemen bu canlı meşaleyi söndürdü. Kim onun suya atladığını görmüştü, ama yaralı komandoyu kurtarmak için botu o tarafa çevirmedi.

Alevler kısa bir süre için Tongju'yu da sarmıştı; tüfeğini ateşlemeden kapalı bölmeye girdi ve ayaklarını yere çarparak bacaklarını saran alevlerden kurtuldu. Kim telaşlı gözlerle ona baktı.

“Devam et,” diye seslendi Tongju. “Alevler nasıl olsa kendiliğinden söner.”

Gerçekten de rüzgâr ve denizden gelen sular yüzeysel alevlerin bir kısmını söndürmüştü, fakat güvertede hâlâ yanmakta olan benzin birikintileri vardı. Siyah dumanlar yanan şeyin sadece benzin olmadığını gösteriyordu.

“Yakıt bidonları!” diye haykırdı Kim, alevlerin benzin bidonlarını yaladığını görünce.

Tongju alevlerin ortasında kalan yakıt dolu bidonları unutmuştu. İlk başta alevler bidonların arka tarafında yoğunlaşmıştı, ama artık taban kısmına erişmek üzereydi. Tongju bölme duvarına monte edilmiş küçük bir yangın söndürücü görüp hemen onu aldı ve yakıt bidonlarını kurtarmak için arka güverteye koştu. Ama çok geç kalmıştı.

Bidonlardan birinin kapağı yeterince sıkı kapatılmadığı için içinden küçük bir buhar sızıntısı yapıyordu. Botun dalgalar içinde sürekli sarsılması bidon içinde daha çok buhar basıncı oluşmasına yol açmıştı, ki bu da hemen yakındaki alevlerin hararetiyle

genleşmişti. Alevler buharı tutuşturacak kadar yaklaştığı zaman yakıt bidonu bir anda infilak etti. Bunun üzerine diğer üç bidon da birbiri ardına tutuşarak ortalığı cehenneme çevirdi.

Hava gemisi bottan uzaklaşırken Pitt ve diğerleri birinci bidonun Tongju'nun yanında patladığını gördüler. Bidondan fırlayan bir parça gövdesini delip geçmiş, göğsünde beyzbol topu büyüklüğünde bir delik açmıştı. Tongju yüzünde şaşkın bir ifadeyle dizlerinin üstüne çöktü. Hayatının son saniyelerinde zepline bakıp küfrederken alevler her yanını sardı.

Bunu izleyen patlamalar botun bütün üstyapısını paramparça etti. Büyük bir ateş topu göğe yükselirken kış kısmı kısa bir an için havaya kalktı ve hâlâ dönmekte olan pervaneleri görüldü. Gövdede açılan büyük delik kısa sürede botun dumanlar içinde suya gömülmesine yol açtı ve Tongju'yla üç yoldaşını denizin dibine götürdü.

Giordino, *Icarus*'u patlayan bottan uzağa götürmüştü, ama yine de fırlayan molozlar hava gemisine isabet ederek kumaş kaplamasında delikler açtı. Yüzden fazla yırtık ve kurşun deliği helyumun dışarıya sızabileceği oluklar oluşturmuştu. Ama hava gemisi aldığı ciddi hasara rağmen yenilgiyi kabul etmeyen bir boksör gibi uçmaya devam ediyordu.

Gondoldaki adamlar etraflarındaki gerçek ötesi manzaraya bakıyorlardı. Gökte Zenit'in infilakı sonucu oluşan beyaz dumanlar hâlâ havada asılı kalmıştı. Denizde *Koguryo*'ya yaklaşan bir muhrip ve fırkateynle, geminin tepesinde dolanan jetler görünüyordu. Altlarındaysa suyun üstünde hâlâ dumanı tüten kalas parçaları Tongju ve botun mezarını işaretliyordu.

“Galiba senin ahbabına sıcak bir tören yaptık,” dedi Giordino, Dirk'e.

“İçimden bir ses o herifin uzun süre daha cehennemde yancağını söylüyor.”

“İyi bir başlangıç yapmasını sağladık,” dedi Pitt. “Sen ve Jack iyisiniz, değil mi?”

“Birkaç sıyrık var, o kadar. Uçuşan mermilerin etrafında dans ettik.”

“Ama zeplinimi ne hale getirdiler, şuna bak,” diye homurdandı Giordino.

“Hiç değilse hayati bir hasarımız yok. Balona isabet eden mermilere rağmen helyum basıncı yeterli; kıyıya varabilmek için de elli galonluk yakıtımız var,” dedi Pitt konsoldaki göstergelere bir göz atıp hasarlı motoru kapatarak. “Hadi, bizi eve götür Kaçık Al.”

“Nasıl isterseniz,” dedi Giordino ve *Icarus*’un yönünü doğruya çevirdi. Tek motoru kalan hava gemisini anakaraya doğru sürerken Pitt’e döndü. “Artık şu puro konusunu konuşalım mı?”

Koguryo'nun kaptansız mürettebatı Amerikan muhribi ve fırkateynini görür görmez teslim oldular. Havadaki jetlerin sayısı da artınca, kaçmaya çalışmanın felaketle sonuçlanacağını anlamışlardı. Zaten hasarlı gövdeleriyle hız yaparak kaçmaları mümkün değildi. Donanma gemileri yaklaşıncı *Koguryo*'nun ikinci kaptanı akıllıca davranarak telsizle teslim olduklarını bildirdi. Birkaç dakika sonra *Benfold* muhribinden bir ekip gemiyi teslim aldı. Hasarlı gövdenin onarımına yardım etmek için bir ekip gönderildi ve Japon bandıralı gemi ağır ağır San Diego'nun yolunu tuttu.

Gemi sabahın erken saatlerinde San Diego'ya varınca medya akınına uğradı. Los Angeles'a bir roket saldırısı haberi medyaya sızmış, içi muhabirler ve kameramanlarla dolu birçok tekne terörist gemisini ve mürettebatını yakından görmek için limana yığılmıştı. Güvertede duran *Koguryo* teknisyenleri ve mürettebatı onları gülümseyerek izliyordu. San Diego Deniz Kuvvetleri Üssü'ndeki karşılanmaları bu kadar sıcak olmadı; devlet güvenlik

kuvvetleri ve istihbarat görevlileri onları yaka paça zırlı otobüs-
lere tıkip, sorgulama için güvenli bir tesise götürdüler.

Limanda soruşturmacılar gemiyi karış karış arayıp, bütün
füze sistemlerini emniyete aldılar. Gemi mühendisleri gövde-
deki hasarı inceleyince, bunun tamamen içeriden yerleştirilip
ateşlenen patlayıcıların eseri olduğunu kanıtladılar. İstihbarat
analizcilerinin uçuş profili ve roket yüküyle ilgili bütün yazılım
verilerinin gemi ele geçirilmeden önce imha edildiğini anlamaları
birkaç gün sürecekti.

Gemi mürettebatının sorgulanması da aynı derecede hüs-
ran verici oluyordu. Mürettebatın ve fırlatma ekibinin büyük
bir kısmı gerçekten ticari bir uydu fırlattıklarını sanıyorlardı ve
Amerika Birleşik Devletleri anakarasına ne kadar yakın olduk-
larından haberleri yoktu. Daha çok bilgisi olanlar da konuşmayı
reddediyorlardı. Sorgu ekibi bütün inkârlarına rağmen Ling ve iki
Ukraynalı mühendisin bu misyonda kilit rol oynadıklarını hemen
anlamışlardı.

Fırlatma eylemi kamuoyunda büyük bir infial yaratmıştı; ro-
ket yükünün çiçek virüsü taşıdığı haberi de medyaya sızdırılınca
iş iyice çığırından çıktı. Kang'ın ajanları tarafından pompalanan
sahte haberle beslenen gazeteler ve televizyonlarda saldırının
arkasında Japon Kızıl Ordusu olduğu haykırılıyordu. Kendi bul-
dukları kanıtları bir araya getirmeye çalışan devlet yetkilileri
bunu inkâr etmeyip sessiz kalınca, halkın Japonya'ya duyduğu
öfke daha da arttı. Her ne kadar başarısız olmuşsa da, bu saldırı
girişimi Kang'ın istediği sonucu vermekteydi. Medya büyük bir
kararlılıkla bütün muhabir kaynaklarını bu olaya odaklamıştı.
Birbiri ardına yayımlanan programların ana konusu Japonya'nın
karanlık terörist grubunu soruşturmak ve missilleme yapmak

üzerine yoğunlaşıyordu. Bu arada Güney Kore Ulusal Meclisi'nde Amerikan askerlerinin ülkeden çıkarılması için yapılacak oylama konusu unutulmuştu.

Medya başarısız roket saldırısı hakkında yeni bir veri bulamayınca bu defa dikkatleri kahraman yaratmaya çevirdi. Sea Launch platform ekibi Long Beach'te *Deep Endeavor*'dan çıktıkları sırada muhabirlerin yoğun ilgisiyle neredeyse saldırıya uğramış gibi oldular. Adamlardan birçoğu birkaç saatlik dinlenmeden sonra Pitt'in destek kolonlarında verdiği hasarı onarmak ve yana yatmış platformu tekrar yüzebilir hale getirmek için helikopterle *Odyssey*'e götürüldüler. Geride kalanlarsa tutsak edilmeleri, platformda hapsedilmeleri, daha sonra hava gemisiyle gelen Pitt ve Giordino tarafından kurtarılmalarıyla ilgili uzun röportajlar verdiler. NUMA'lı adamlar kahraman ilan edilmişler ve bütün medya habercileri onların peşine düşmüştü. Ama bir türlü bulamıyorlardı.

Hava gemisini orduya ait kullanılmayan bir piste indirdikten sonra hep birlikte Long Beach'e, *Deep Endeavor*'a gittiler. Sea Launch ekibi ayrıldıktan sonra sessizce gemiye çıktıkları zaman Summer ve bütün mürettebat onları sevgiyle karşıladı. Dahlgren arka güvertede duran hırpalanmış haldeki *Badger*'ı görünce çok sevindi.

Pitt, "Yeni bir araştırmaya çıkmamız gerekiyor," dedi Burch'e. "En çabuk ne zaman hareket edebiliriz?"

"Dirk ve Summer karaya çıkar çıkmaz," dedi Burch. Dirk'e döndü. "Kusura bakma evlat, ama korkarım, Rudi aradı. Son iki saattir dördünüze ulaşmaya çalışıyormuş. Yüksek rütbelilerin sen ve Summer'la konuşmak istediklerini söyledi. Kötü adamlar hakkında sizden bir an önce rapor istiyorlar."

“Bazı insanlar ne kadar şanslı oluyor,” dedi Giordino hayal kırıklığı içindeki Dirk’e.

“Galiba, hiç birlikte zaman geçiremeyeceğiz,” dedi Summer babasına.

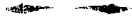
“Bir sonraki dalışı birlikte yaparız,” dedi Pitt kollarını çocuklarının omzuna dolayarak.

“Bunu bir tarafa yazıyorum,” dedi Summer babasının yanağına bir öpücük kondurarak.

“Ben de,” dedi Dirk. “Bizi hava gemisiyle gezdirdiğin için sağ ol Kaçık Al. Ama bir dahaki sefere otobüsle gideceğim.”

“Bu gençlere de hiçbir şey beğendiremiyoruz,” dedi Giordino başını iki yana sallayarak.

Dirk ve Summer, Dahlgren ile köprüdeki diğer adamlarla vedalaşıp gemiden ayrıldıktan sonra *Deep Endeavor* yola çıktı. Aslında rahatlaması gerekirken Dirk’ün içinde hâlâ köpüren bir öfke vardı. Ölümcül virüs saldırısı önlenmiş, *Koguryo* ele geçirilmiş, hatta Tongju ölmüştü. Daha bencilce bir duygu, Sarah’ın artık emniyette oluşuydu. Ama dünyanın öbür tarafında hâlâ solumaya devam eden Kang vardı. İskeleden yürürlerken Summer birden durdu ve dönüp gemiye el salladı. Dirk de aynı şeyi yaptı, ama aklı başka yerdeydi. Birlikte NUMA gemisinin batıya doğru uzaklaşmasını seyrettiler.

Ulusal Güvenlik soruşturma ekibi batık roket enkazını taramak için gerekli deniz araçlarını bir araya getirmeden çok önce *Deep Endeavor* deniz radarlarını kenardan suya sarkıtmış, roket yükünü aramak için derinlikleri taramaya başlamıştı. Böyle bir operasyon yapacaklarını önceden tahmin eden Kaptan Burch aramaya tam olarak nereden başlayacaklarını biliyordu. *Deep*

Endeavor'un güvertesinde Zenit roketinin infilak edişini seyrederken parçaların ve roket burnunun nereye düştüğünü bir deniz haritasına işaretlemişti.

“Eğer bomba yükü sağlam kaldıysa, şu çerçeve içinde olmalı,” dedi Pitt’e. Harita üzerinde on iki kilometrekarelik bir alanı gösteriyordu. “Ne ki, parçalar etrafa yayılmış olmalı.”

“Geriye ne kaldıysa, sadece birkaç saatten beri denizin dibinde duruyor; hiç değilse bozulmamıştır,” dedi Pitt.

Aramaya kuzeyden güneye tarayarak başlayacaklardı. İki saat sonra Pitt deniz tabanına saçılmış ilk moloz parçalarını gördü. Radar ekranını işaret ederek art arda görülen sivri kenarlı nesneleri gösterdi.

“Doğuya doğru gittikçe bir dizi insan yapımı nesne sıralanıyor,” dedi.

“Ya birileri çöp dökmüş ya da karşımızda bir yığın paslanmakta olan roket parçası var,” dedi Giordino.

“Kermit, istersen şeritten ayrılıp doğruya doğru gidelim. Bakalım bu moloz izi bizi nereye götürecektir?”

Burch gerekli talimatı verdi ve birkaç dakika boyunca enkaz parçalarını takip ettiler. Miktarı bir ara arttıktan sonra tamamen kayboldu. Parçalardan hiçbirisi birkaç karıştan büyük değildi.

“Amma da karmaşık bir bulmacayı çözmeye çalışıyoruz,” dedi Burch son parça da ekrandan kaybolurken. “Tekrar tarama alanına dönelim mi?” diye sordu Pitt’e.

Pitt bir an düşündükten sonra, “Hayır, bu rotayı koruyalım,” dedi. “Mutlaka bundan daha büyük parçalar vardır.”

Pitt’in yıllar boyunca kazanmış olduğu sualtı keşif becerileri ona neredeyse medyum gibi bir yetenek kazandırmıştı. Bir sualtı tazısı gibi gizlenmiş veya kayıp şeylerin kokusunu alabiliyordu.

Zenit'ten geriye daha pek çok şey kalmış olmalıydı ve o bunu hissediyordu.

Radar ekranında dümdüz deniz tabanını gördükçe köprüdeki adamlar izlenen yoldan kuşku duymaya başladılar. Ama yarım kilometre sonra birkaç küçük, tırtıllı parça daha ekranda belirdi. Derken bir anda büyük, dikdörtgen biçiminde bir nesne ekranı dolduruverdi. Diğer parçaların üstünde dik açıyla duruyordu. Bu nesne ekrandan kayıp giderken bu defa sahneye yeni bir görüntü geldi. Büyük, yüksek bir silindirin gölgesiydi.

“Patron, galiba acılı böreği buldun,” dedi Giordino.

Görüntüyü inceleyen Pitt başını salladı. “O halde, gidip tadına bakalım.”

Birkaç dakika sonra *Deep Endeavor* yan pervanelerini çalıştırarak konumunu sabitledi ve ROV adı verilen uzaktan kumandalı aracı kış tarafından denize sarkıttı. Yüzeyin üç yüz metre altındaki deniz tabanına inince büyük bir vinç ROV'un kablosunu çözdü. Kaptan köşkündeki bir koltukta oturan Pitt iki joistikle sualtı aracını yönetiyordu. ROV'un üstündeki altı adet dijital kameralardan gelen görüntüler önündeki ekranlarda belirmektedir.

Pitt aracı dipten bir metre yüksekte gezdirerek yakındaki bir çift siyah nesneye yöneltti. Kumlu tabandan çıkıntı yapan, bir metreden uzun iki beyaz parçanın Zenit roketine ait olduğu belliydi. Pitt bu parçaların yanından geçip ilerlerken tabandan yükselen, fırlatma aracına ait iki kısım ekranda belirdi. ROV bu nesnelere yaklaşınca ilk kısmın beş metre uzunluğunda ve o kadar yükseklikte olduğu, ama bir yanının düzleşmiş bulunduğu görüldü. Roket kısmı suya çarpmadan önce dönmüş ve denize uzunlamasına düşerek dikdörtgen biçimini almıştı. ROV'u diğer ucuna sürünce burada roket motorunu gördüler.

“Üst kademe motoru mu?” diye sordu Giordino.

“Herhalde Zenit’in üçüncü kademe motorudur; üstteki tahrik ünitesi roket yükünü son yörüngeye sürmek üzere tasarlanmış.”

Yakıtsız kısım patlama sırasında alt ikinci kademe bileşeninden kopmuştu. Ama roket yükü kısmı da ayrılmıştı ve artık buna bağlı değildi. Birkaç metre ötede büyük, beyaz bir nesne görülüyordu.

“Bu kadar ısınma turu yeter,” dedi Giordino ekranlardan birini işaret ederek. “Gidip şu koca oğlana bir bakalım.”

Pitt aracı bu nesneye doğru yöneltince ekran bir anda beyaza büründü. Bunun da Zenit roketinin bir başka kısmı olduğu belliydi ve üçüncü kademe kısmından daha az hasar görmüştü. Pitt bunun yaklaşık yedi metre uzunluğunda ve daha büyük bir çapı olduğunu tahmin etti. Yakındaki ucu sanki dev bir balyozla ezilmiş gibi görünüyordu. Pitt içini görebilmek için ROV’u yaklaştırdı, fakat ezilmiş metalden başka görülesi bir şey yoktu.

“Roket yükü bu olmalı,” dedi Pitt. “Suya bu ucuyla çarpmış.”

“Belki diğer tarafında görülebilen bir şey vardır,” diye karşılık verdi Giordino.

Pitt, ROV’u roketin diğer ucuna götürüp araca bir U dönüşü yaptırdı. ROV’un kuvvetli ışığıyla aydınlanan kısımda bir şey görebilmek için Pitt ve Giordino ekrana iyice yaklaştılar. Pitt’in fark ettiği ilk şey içedönük bir halka oldu. Daha küçük çaplı üçüncü kademe kısmının bu kısma bu uçtan bağlı olduğu anlaşılıyordu. Açıkta kalan üst kısmı boyunca roketin kaportası dikey biçimde sıyrılmıştı. Pitt aracı üst kısma sürerek kamerayı açık olan ek yerinden içeriye doğrulttu. Birbirine dolanmış kablolar ve borular gördükten sonra Pitt, ROV’u durdurdu. Video görüntüsünde düz bir levha belirdi. Pitt bunu görünce gülümsedi.

“Bence bu bir güneş enerjisi paneli,” dedi.

“Aferin sana Doktor Von Braun,” diye karşılık verdi Giordino.

ROV yavaş yavaş ilerledikçe güneş panellerinin katlanmış kanatlarını ve sahte uydunun silindirik biçimindeki gövdesini gördüler. Her ne kadar burun kısmı suya düşerken ezilmişse de, uydu yükü ve bununla birlikte ölümcül virüs hasar görmemişti.

Bütün roket yükü kısmının sağlamlığını dikkatle inceledikten sonra Pitt, ROV’u tekrar gemiye çekti ve *Deep Endeavor*’un enkaz çıkarma durumuna getirilmesi talimatını verdi. Her ne kadar *Deep Endeavor* özellikle keşif amaçlı kullanılan bir gemiyse de, taşıdığı sualtı araçlarıyla hafif kurtarma görevleri yapabilecek şekilde donatılmıştı. Pitt ve Giordino bir sualtı aracını destek olarak kullanıp roket yükü kısmını bağladılar ve büyük hava yastıklarının da yardımıyla bunu yüzeye çıkardılar. Karanlığın verdiği gizlilik ve arada bir görünen medya teknelerinin meraklı gözlelerinden uzakta, roket yükü sudan çıkarılıp *Deep Endeavor*’un güvertesine yerleştirildi ve üzeri çadır beziyle örtüldü.

“İstihbaratçılar bunu duyunca deli olacaklar,” dedi Giordino.

“Böylece, bu saldırı girişiminin bir avuç amatör terörist tarafından yapılmadığı kanıtlanmış olacak,” dedi Pitt. “Raket yükünün ne denli ölümcül olduğu halka açıklandığı zaman Bay Kang doğduğuna pişman edilecek.”

Giordino doğuda kendini göstermeye başlayan güneşe baktı. “Artık Los Angeles’in cici insanları güzel şehirlerini koruduğumuz için bize bir bira ısmarlarlar... Hatta belki, Playboy Malikânesi’nin anahtarını da verirler.”

“Aslında Dirk ve Summer’a teşekkür etmeleri gerekir,” dedi Pitt.

“Yazık, burada olup da bunu çıkardığımızı göremediler.”

“Limanda indiklerinden beri onlardan haber alamadım.”

“Herhalde babalarının da yapmış olacağı şeyi yapmışlardır,” dedi Giordino. “İstihbaratçılarla görüşmeyi atlatıp Manhattan Plajı’na sörfe gitmişlerdir.”

Pitt güldü; sonra da gözlerini karanlık denize çevirip düşündü. Hayır, dedi içinden, şimdi bunu yapmanın zamanı değildi.

Pasifik Okyanusu'nun on bin metre üstünde devlete ait bir jetin dar koltuğunda oturmakta olan Dirk biraz uyumaya çalışıyordu. Uçak Güney Kore'ye yaklaştığı halde vücudunda hâlâ baskın olan adrenalin onu uyanık tutmaktaydı. Bundan saatler önce Summer'la birlikte *Deep Endeavor*'dan ayrılıp, FBI ve Savunma Bakanlığı istihbarat görevlileriyle toplantı yapmışlar, onlara Kang'la yapacakları görüşme öncesinde adamın kale benzeri malikânesi hakkında bilgi vermişlerdi.

Yetkililerin söylediğine göre Güney Kore hükümetine haber vermeden Kang'ın sessiz ve hızlı bir şekilde yakalanması için Sandecker nihayet başkanı ikna etmişti. Kang'ın, aralarında İnçon tersanesi de bulunan çeşitli tesislerine saldırılar planlanmıştı. Esrarengiz sanayici son zamanlarda ortalıkta görünmediği için, özel ikametgâhı saldırı hedefleri listesinin başında geliyordu. Bu malikâneye pek az Batılı davet edilmiş olduğu için Dirk ve Summer'ın vereceği bilgiler çok önemliydi.

“Size malikânenin planını, giriş noktalarını ve geçitlerini, hatta güvenlik elemanlarının pozisyonlarıyla, çevreyi gözetleme

teknolojilerini bile anlatabilirim,” demişti Dirk istihbarat ajanlarına. “Ama karşılığında tek bir şey isterim; o da gösteriyi seyretme izni.”

Adamların rengi atınca Dirk için için gülmüştü. Yetkililer bir süre aralarında homurdanıp, Washington’a bir telefon açtıktan sonra, bu isteği kabul edilmişti. Onun da saldırı ekibiyle birlikte olması, avantajlı olacaktı. Summer ise kardeşinin aklını kaçırdığını düşündü.

“Gerçekten de o korkunç yere dönmek istiyor musun?” diye sormuştu kardeşine ajanlar çıktıktan sonra.

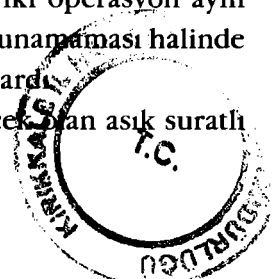
“Hem de nasıl,” demişti Dirk. “Kang’ın boynuna ilmik geçirilirken bunu en ön sırada seyretmek isterim.”

“Bana bir keresi yetti. Lütfen, dikkatli ol Dirk. Saldırı işini profesyonellere bırak. Bugün az kalsın hem seni hem babamı kaybediyordum.”

“Hiç merak etme, başımı eğip arkadan gelirim,” demişti Dirk.

İki saatlik yoğun bir brifingden sonra Kore’ye dönüş yolculuğu başlamıştı. Uçağın tekerlekleri Osan Hava Üssü pistine değdikten kısa süre sonra Dirk bu kez de Özel Operasyonlar Birliği’ne brifing verdi ve adamlara Kang’ın malikânesi hakkında hatırlayabildiği bütün ayrıntıları anlattı. Sonra da oturup, saldırı taktik ve planlarının sunumunu dinledi. Kara Kuvvetleri’ne bağlı iki Özel Operasyonlar takımı Kang’ın limanına ve yakındaki telekomünikasyon merkezine sızacaktı. Bu sırada Deniz Kuvvetleri’nin SEAL komandoları da malikâneyi basacaklardı. Bu iki operasyon aynı anda yapılırken, Kang’ın hedef noktalarda bulunamaması halinde destek ekipleri diğer tesislere baskın yapacaklardı.

Brifingden sonra SEAL saldırısını yönetecek olan asık suratlı bir deniz albayı Dirk’ün yanına geldi.

“Biz toplanana kadar dinlenmeniz için beş saat zamanınız var,” dedi. “İçeriye Yarbay Gutierrez’in ekibiyle birlikte gireceksiniz. Paul’e size gerekli donanımı vermesini söyleyeceğim. Üzgünüm ama, ateşli silah veremeyiz.”

“Anlıyorum. Katılmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.”

Çabucak bir şeyler yiyip, subay yatakhanesinde birkaç saat uyuduktan sonra Dirk, SEAL ekibine katıldı. Ona siyah kamuflaj kıyafeti, kurşun geçirmez yelek ve gece görüş gözlüğü verildi. Kısa bir brifingden sonra adamlar iki kapalı kamyonu bindirilip, İnçon’un güneyindeki küçük bir limana götürüldüler. Karanlıkta yirmi dört kişilik SEAL ekibi sıradan görünüşlü bir destek teknesine binerek Kyodongdo Adası’na gitmek üzere Sarı Deniz’e açıldılar. Çok iyi eğitim almış olan komandolar yol boyunca silahlarını bir kez daha gözden geçirdiler. Han Nehri ağzına yaklaştıkları sırada kısa, sağlam yapılı ve ince bir bıyığı olan Yarbay Paul Gutierrez, Dirk’ün yanına geldi.

“Benim ekibimle birlikte iki numaralı botta olacaksınız,” dedi. “Karaya vardığımız zaman bizden ayrılmayın ve beni takip edin. Şansımız yaver giderse tek silah atmadan içeriye girip çıkarız. Ama her ihtimale karşı...” dedikten sonra Dirk’e bir omuz çantası uzattı.

Dirk çantanın fermuarını açınca içinde SIG Sauer P226 9 mm’lik bir otomatik tabanca gördü.

“Çok teşekkür ederim,” dedi Dirk. “Potansiyel bir silahlı çatışmaya silahsız girmeyeceğimi umuyordum.”

“Kevlar zırhlı yeleği emniyetinizi sağlar, ama bu da fazladan bir sigorta olur. Bunu nerede bulduğunuzu kimseye söylemeyin,” diyen Gutierrez göz kırptıktan sonra dümen köşküne gitti.

Bir saat sonra destek gemisi Kang'ın malikânesine giden koyun girişine varmış, nehrin üst kısmına doğru üç kilometre daha ilerledikten sonra motorlarını susturmuştu. Tekne durduktan sonra üç tane kauçuk zodyak bot kenardan suya indirildi. Her birine sekiz SEAL komandosu yerleştikten sonra kürek çekerek ilerlediler. Dirk ikinci bottaki adamlara katılmıştı. Üç bot gece karanlığında neredeyse hiç görünmeden akıntıyı da arkalarına alarak Kang'ın malikânesinin bulunduğu koya girdi.

Botlar kıvrımlı koyun son dönemecini geçince Kang'ın ikametgâhındaki ışıklar görüldü. Dirk de bottaki komandolar gibi kürek çekmekteydi. Kang'ın taş kalesini görünce uzun uçak yolculuğunun yorgunluğundan bir anda silkinivermişti.

Koyun yarısını geçtikten sonra botlar ikiye ayrıldı; iki tanesi sola, tekne iskelesinin yanındaki kumsala yönelirken, üçüncüsü sağa doğru ilerledi. Üçüncü bottaki dalgıç kıyafetli komandolar önce kıyıya yüzerek gidecekler, limanın karşı tarafındaki kayalıklar boyunca ilerleyeceklerdi. Dirk kumsala yönelen botlardan birinde kürek çekerken acaba SEAL ekibi Kang'ın koy etrafına yerleştirdiği gözlem kameralarını etkisiz hale getirdiler mi diye düşünüyordu.

Kıyıya yaklaşınca Dirk iskelede daha önce Summer'la birlikteyken gördüğü teknelerin hâlâ aynı konumda olduğunu fark etti. Kang'ın büyük *Benetti*'si ve mavi sürat katamaranı aynı hizada bağlanmışlar, aralarında yine küçük sürat motoru yer almıştı. Dirk'ün bulunduğu bottaki adamların dikkati hemen yata ve katamarana çevrildi. Onların görevi diğer SEAL ekipleri malikâneye baskın yaparken, limandaki tekneleri ele geçirmektir. Limana ve çevresine bakan Dirk küçük kayığın orada olmadığını görünce gülümsedi.

SEAL komandoları sualtından yüzüp kıyıya çıkarken iki ka-
uçok bot açıkta bekledi. Dirk bulunduğu yerden bir avuç simsi-
yah kıyafetli adamın sudan sessizce çıkıp kayalık sahil boyunca
ilerlediklerini görebiliyordu. İkisi nöbetçi kulübesine girip gazete
okumakta olan nöbetçiyi kolayca etkisiz hale getirdiler.

Dirk'ün botundaki Yarbay Paul Gutierrez'in verdiği işaretle
komandolar küreklere asıldılar ve kısa sürede kıyıya vardılar.
Botun tabanı daha kumsala değmeden içindekiler fırlayıp limana
doğru koştular. Ardından gelen bottaki adamlar da kısa sürede
uçurum dibindeki girişe koşarken yerleşkede sessizlik hâkimdi.

Ekibindeki sekiz adam liman rampasına varıp ikiye ayrılır-
ken Dirk de onları izledi. Dört kişi katamarana çıkarken Yarbay
Gutierrez ve üç adam da yata gittiler. Dirk de yata gitmek için
koşarken yatın kış güvertesinde bir parlama gördü ve olduğu
yerde durdu. Bir salise sonra AK-47'nin çıkardığı takırtı duyuldu
ve bunu önündeki adamların vücuduna isabet eden kurşunlardan
çıkan ses izledi. Dirk bir varilin arkasına gizlenip tabancasını çek-
ti ve ateş gelen tarafa doğru on el ateş etti. Ondan birkaç metre
ötedeki Gutierrez de ateşe karşılık vermeye başlamıştı. Elindeki
Heckler & Koch MP5K yarı otomatik tüfekte yatın arka kısmını
tarıyordu. Birlikte yaptıkları atışlar göremedikleri silahlı adamı
susturmuştu.

Bu ani silah sesleri bütün adayı uyandırdı; yerleşkenin çeşitli
noktalarından hafif silahların sesi duyuldu. İki elinde tabanca
olan bir adam katamaranın kamerasından çıkıp ateş etmeye baş-
ladı, fakat daha önce gemiye çıkmış olan SEAL komandoları tara-
fından delik deşik edildi. Ana güvenlik binasındaki bir nöbetçi
video kamerasında kumsal nöbetçisinin öldürüldüğünü görünce
hemen malikânedeki güvenlikçileri uyardı. İlerlemekte olan SEAL

komandoları bir anda kendilerini altı yerden gelen mermi yağmuru altında buldular.

Limanda Dirk önünde yatan iki adamın yanına eğildi. Birinci adam boynuna ve köprücük kemiğine aldığı kurşunlarla ölmüştü. İkinci komando acı içinde kıvranmaktaydı. Kevlar zırhlı yeleği hayatını kurtarmış, kurşunlar sadece açıkta kalan kalçasına ve baldırlarına isabet etmişti.

“Ben iyiyim,” dedi çetin ceviz komando Dirk yaralarını incelerken. “Misyonu tamamlayın.”

Komando bunları söylediği sırada yatın güçlü motorları gümbürdemeye başladı. Dirk başını kaldırıp bakınca yatın iskele tarafından ateş edildiğini gördü. İki tayfadan biri yatın iplerini keserken diğeri de ateşiyle onu koruyordu.

“Onların hakkından geleceğiz,” dedi Dirk yaralı komandoya. Onu orada bırakıp yata doğru koştu. Yatın motorları tam güçle çalışmaktaydı. Pervaneler suyu köpürtmüştü.

Dirk’ün bir metre ötesinde bulunan Gutierrez yatın sancak tarafına birkaç el ateş ettikten sonra ayağa kalkıp, “Tekneye çıkalım!” diye bağırdı.

Dirk depar atıp Gutierrez’in yanından geçerken diğer iki komando da yatın peşinden koşmaktaydılar. Bir otomatik tabanca-
dan çıkan kurşunlar Dirk’ün başının hemen üstünden geçti. Dirk yata doğru atlarken arkasından bir ses, “Vuruldum!” diye bağırdı.

Dirk içeriye atladığı sırada yat iskeleden sadece yarım metre kadar ayrılmıştı. Kenar parmaklığa tutunup üstünden atladı ve karanlık kış kısmında yere yatıp hiç kımıldamadan bekledi. Bir saniye sonra hemen yanı başına birisi atladı. Dirk siyah kamuflaj kıyafetli silueti gördü.

“Ben Pitt,” diye fısıldadı gölgeye doğru; yanlışlıkla vurulmak istemiyordu. “Kim var orada?”

“Gutierrez,” dedi yarbay. “Dümen köşküne gidip bu yatı durdurmalıyız.”

Gutierrez ayağa kalkıp ilerlemek üzereyken Dirk eliyle ona durmasını işaret etti. Yatın iskele tarafından gelen seslere kulak kabarttılar. Uzak köşede gözlem güvertesine çıkan bir merdiven vardı. Dirk basamaklarda bir gölge görür gibi oldu. Tabancasını çıkarıp bekledi. O gölge bir basamak inince Dirk iki el ateş etti.

Adamın elinden düşen silahı metal basamaklardan takırtıyla inerken bunu siyah kıyafetli bir adamın gövdesi izledi.

“İyi atıştı,” dedi Gutierrez. “Hadi, hemen gidelim.”

Komandolar önden giderlerken Dirk de hemen arkalarından onları izledi. Bir ara ayağı kaydı, düşecek gibi oldu. Yere bakınca Gutierrez’in vurduğu adamın kanıyla zeminin kan gölü haline geldiğini fark etti.

Parlak ışıkların aydınlığındaki limandan tam hızla ayrılınca yat artık tamamen karanlık içinde kalmıştı. İçerideki birkaç ışık dışında teknenin bütün lambaları söndürülmüştü. Dirk ve Gutierrez el yordamıyla ilerleyerek yemek salonu bulunan kamaranın yanından geçtiler. Gutierrez birden elini kaldırıp durdu ve yemek salonuna doğru geri adım attı.

“Yan geçitlerde siper alabileceğimiz hiç yer yok. Ayrılısak iyi olur. Sen iskele tarafındaki geçide gidip ilerlemeye çalış. Ben de sancak tarafına bakayım.” Gutierrez bunu söylerken köşede başka bir silahlı nöbetçinin gizlendiğinin farkındaydı. “Çabuk olalım, yoksa bu hızla gidersek bir anda kendimizi askerden arınmış bölgede bulabiliriz.”

“Tamam,” dedi Dirk. “Köprüde görüşürüz.” Sonra kış güvertesine doğru koşmaya başladı. İskele tarafındaki geçide girdiğinde sahilden gelen silah sesleri motorun gürültüsünü bastırmaktaydı. Dirk geçidin sonundaki merdivenlere kadar sessizce ilerledi. Artık köprüye çok yaklaşılmıştı; bir kat üstte, on metre mesafedeydi. Basamaklara bakarken birden otomatik silahların patırtısını duyup irkildi. Ama silah sesleri yatın diğer tarafından geliyordu.

Gutierrez bu salvo ateşe karşı hazırlıklıydı. Göremediği nöbetçinin her an harekete geçeceğini tahmin ederek sancak tarafındaki geçitte ilerledi. Merdivene gelince basamakları kedi gibi tırmanıp, gelecek ateşe karşı hazırlandı. Fazla beklemesi gerekmedi; düzlüğe ayağını bastığı anda başının üstünden bir mermi yağmuru geçti. Köprü kanadına gizlenmiş olan siyah kıyafetli nöbetçi AK-47’siyle ateş ediyordu.

Gutierrez bu atışlardan kıl payıyla kurtulmuştu. Yatın dar koy halicine girerken aniden yavaşlaması sonucu nöbetçinin nişanı bozulmuş, kurşunları yukarıdan gitmişti. Gutierrez hemen birkaç basamak aşağıya inip gizlendi ve otomatik tüfeğini doğrulttu. Nöbetçinin namlusundan tekrar alev çıkana kadar beklediği sırada gelen mermiler başının birkaç santim üstünden geçip tik kaplama duvarı delik deşik etti. Gutierrez sakın bir şekilde nişan alıp tetiğe bastı. Boğuk bir feryat, ardından vurulan adamın tüfeğinden çıkan ve havaya giden atışlarının sesi duyuldu. Nöbetçinin cansız vücudu güverteye devrildi.

Yatın diğer tarafındayken silah seslerinin kesildiğini duyan Dirk, Gutierrez’in bu çatışmadan sağ çıktığını umuyordu. İskele tarafındaki basamakları çıkarken arkasında bir çıtırtı duyup kaskatı kesildi. Dönüp bakınca bu sesin merdivenlerin başındaki bir kamara kapısından geldiğini anladı. Elinde tabancası, sessizce

basamakları inip kapının önünde durdu ve sol eliyle kapı tokmağını tuttu. Bir saniye kadar bekledikten sonra kapıyı iterek açtı ve içeriye daldı.

Kapının ardına kadar açılacağını sanıyordu, ama öyle olmadı; arkasında duran bir insanın gövdesi buna engel oldu. Dirk kapı eşiğinde iriyarı, şaşkın bir nöbetçiyle karşı karşıya kalmıştı. Adamın çenesinde L biçiminde bir yara izi ve bir zamanlar kırılmış olduğunu gösteren çarpık bir burnu vardı. Elindeki AK-47'yi doldurmaya çalışıyordu. Şarjörü yerleştirmeye uğraşırken tüfeğin namlusu yere çevrilmişti, fakat hemen dipçliğini Dirk'ün sağ tarafına doğru savurdu. Tabancasını doğrultabilmek için bir adım geri çekilen Dirk nişan alamadan darbeyi yedi ve atışı boşa gitti. Hemen sağa kayıp aynı anda adamın çenesine bir aparküt indirdi. Yumruğu yiyen nöbetçi geriye sendelerken ayağı bir çamaşır sepetine takılıp yere düştü.

Dirk o anda bu kamaranın küçük bir çamaşırhane olduğunu anladı. Karşı duvara dayalı küçük bir çamaşır ve kurutma makinesiyle açık duran bir ütü masası vardı. Dirk adamın göğsüne nişan alıp tetiği çekti.

Ne namludan patlama duyuldu ne de elindeki tabanca sarsıldı; sadece metalik bir kilik sesi geldi. On beş mermilik şarjörünü boşaltmış olduğunu anlayınca Dirk yüzünü buruşturdu. Tabancanın boş olduğunu gören nöbetçi sırtarak dizlerinin üstünde doğruldu. Sağ elinde hâlâ dolu bir şarjör vardı; bunu ustaca tüfeğine yerleştirdi. Dirk tabancasını dolduracak zamanı olmadığını biliyordu, ama vücudu hemen yeni planı için harekete geçmeye başlamıştı. Gözünün ucuyla görmüş olduğu parlak cisim savunması için oynayacağı son kumar olacaktı.

Ütü masasının üstünde duran krom ütü ne sıcaktı ne de prizdeydi. Ama çok güzel bir silah yerine geçti. Dirk ütüyü kaptığı gibi adama fırlattı. Yeni doldurduğu tüfeği Dirk'e çevirmek üzere olan adam başını eğmeye fırsat bulamadı. Ütünün tabanı bir örs gibi kafasında patladı. Önce tüfeği, sonra da adamın kendisi gözleri kaymış bir halde yere devrildi.

Dirk yat motorlarının yine tam güçle çalışmaya başladığını fark etti. Haliçten çıkmışlar, hızla Han Nehri'ne doğru ilerlemekteydiler. Bu hızla giderken haliçte bekleyen özel kuvvetler destek teknesinin onlara yetişmesi mümkün değildi. Yatı ancak o ve Gutierrez durdurabilirlerdi, bunun için de çabuk olmaları gerekiyordu. Ama yatta daha kaç silahlı nöbetçi vardı? Daha da önemlisi, Gutierrez neredeydi?

Gutierrez sancak tarafındaki merdivenin tepesinde diz çökmüş, bir gölge görmek için bakınıyordu. Daha önce devirdiği nöbetçinin silueti köprü yanında hareketsiz yatmaktaydı. O alanda hiçbir hareket göremedi, kimsenin de ona ateş ettiği yoktu; hiç değilse, o anda... Buraya destek gelmesini beklemenin bir anlamı yoktu. Açık geçitten fırlayıp, yerdeki cesedin üstünden atladıktan sonra açık kapıdan köprüye daldı.

İçeride onu bir sürü silahlı nöbetçinin ateş ederek karşılayacağını sanmıştı, ama öyle olmadı. Sadece ona nefretle bakan üç adam vardı. Kaptan olduğu yüzünden okunan bir adam dümen başındaydı ve yatı Han Nehri'nin ortasına doğru sürmekteydi. İskele tarafındaki kapının yanındaki eli tetikte bir muhafız Gutierrez'e öfkeyle baktı. Arka kısımda, yükseltilmiş deri kaplı kaptan koltuğunda oturan kişiye Kang'dan başkası değildi. Gutierrez'in resimlerinden tanıdığı sanayi kralı ipek sabahlığı içindeydi; son dakikada kaçması gerekebilir diye geceyi yatta geçirmek istemişti.

Dört çift göz birbirlerine bakarken Gutierrez'in refleksleri devreye girdi. Adam tepki gösteremedi hemen silahını muhafı-

za çevirip tetiğe bastı. Namlusundan çıkan üç mermi muhafızın göğsüne isabet etti. Fakat yere devrilmeden önce parmağı tetiğe bastı ve Gutierrez'in bulunduğu noktaya mermi yağdı. Cansız vücudu yere serildiği sırada gelen mermiler karşısında SEAL komandosunun yapabileceği bir şey yoktu.

Mermilerden biri isabet etmiş, Gutierrez'in baldırını sıyırmıştı. Yaradan fışkıran kanın bacağından aşağıya akıp postalına dolduğunu hissetti. Karnına gelebilecek başka bir kurşunu kendi tüfeği engellemişti. Artık otomatik tüfeği kullanılamaz haldeydi.

Köprüdeki diğer üç adam da bunu fark etmişlerdi. İri yapılı kaptan dümen simidini bırakıp yaralı SEAL komandosuna saldırdı. Sol bacağındaki yara yüzünden dengesiz durumda kalan Gutierrez kımıldamadan bekledi. Kaptan iri vücuduyla ona sarılıp kaldırdı ve dümen simidine çarptı. Gutierrez ciğerlerindeki havanın boşaldığını ve kaburgalarının kırılacak gibi olduğunu hissetti. Ne ki, makineli tabancası hâlâ elindeydi; bununla kaptanın kafasının arkasına sert bir darbe indirdi. Ama adamın hiç etkilenmediğini görünce şaşırdı. Kaptan onu daha kuvvetle sıkınca beynine giden oksijen azaldı ve Gutierrez yıldızları görmeye başladı. Yaralı bacağının acısı bir yana, havasızlıktan şakakları da zonkluyordu. Tabancanın kabzasıyla bir kez daha vurdu, ama bu darbe adamın onu daha da kuvvetle sıkmasına yol açtı. Bayılacak duruma gelmişken çaresizlik içinde tabancasıyla üst üste adamın kafasına vurdu. Gözleri karardı ve artık bayıldığını sandığı anda yere düştüğünü hissetti.

Art arda aldığı darbeler nihayet inatçı kaptanı bayıltmış, ikisi birden yere düşmüşlerdi. Hâlâ kaptanın kolları arasındaki Gutierrez soluklanmaya çalışarak dizleri üstüne doğruldu.

“Çok etkileyici bir gösteri, ama ne yazık ki, sonuncusu olacak.” Kang’ın sesi nefret saçıyordu. Onlar boğuşurken Kang bir Glock tabanca almış, Gutierrez’in başına doğrultmuştu. Komando kendini savunabileceği bir şey aradı, ama bulamadı. Muhafızın AK-47’si cesedinin elleri arasında sıkışıp kalmış, kendi silahıysa boş ve işe yaramaz haldeydi. Aldığı yarayla ve kaptanla boğuşmaktan bitkin düşen Gutierrez’in yapabileceği bir şey yoktu. Pes etmeyen bir ifadeyle başını kaldırıp Kang’a ve yüzünden bir karış ötede duran Glock’un namlusuna baktı.

Tek bir atış sesi köprüde gök gürültüsü gibi işitildi. Gutierrez hiçbir şey hissetmedi, sonra Kang’ın gözlerindeki şaşkın ifadeyi görünce o da şaşırdı. Ardından Kang’ın silah tutan elinin silahla birlikte kaybolduğunu ve onun yerinden kan fışkırdığını gördü. İki el daha ateş edildi ve bu defa Kang’ın sol dizinden ve sağ baldırından kan fışkırdı. Acı içinde çığlıklar atan Kang yere düşüp elinden geri kalan kısmını tuttu. Gutierrez atışların geldiği yere baktı.

Dirk iskele tarafındaki kapı eşiğinde durmuş, elindeki AK-47’yi yerde debelenen Kang’a çevirmişti. Gutierrez’in hâlâ hayatta olduğunu görünce yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

Kontrolsüz kalan yatın hâlâ kırk mil süratle Han Nehri’ni enine doğru kat ettiğini gören Dirk köprüye girdi. Sancak tarafında SEAL destek teknesi yata yetişmek için bütün hızıyla yol almaktaydı. Tam karşılarında, karşı kıyıya yakın bir yerde Dirk’ün daha önce görmüş olduğu bir tarak gemisi ağır ağır seyretmekteydi. Dirk bir süre bu gemiye baktıktan sonra iskelede öldürülen SEAL komandosunu ve Alaska’da ölen Sahil Güvenlik görevlilerini düşündü. Sonra da yerde kıvranan, kanlar içindeki Kang’ın yanına geldi.

“Senin yolculuğun burada bitiyor Kang,” dedi. “Cehennemini tadını çıkar.”

Kang ona nefretle bakıp küfretmeye başladı, ama Dirk bitirmesini beklemeden dönüp ondan uzaklaştı. Uzanıp Gutierrez’in kalkmasına yardım etti.

“İyi iş çıkardın ortak, ama neden bu kadar geciktin?” diye sordu Gutierrez.

“Ütülemem gereken birkaç şey vardı,” dedi Dirk yaralı komandoyu yatın kenar parmaklıklarına götürerek.

“Bu yatı hemen durdurmamız lazım,” dedi Gutierrez. “Büyük ikramiyeyi burada bulacağımızı ummuyordum. İstihbaratçılar onu sorguya çekmek için can atıyorlardır.”

“Korkarım, Kang’ın Azrail’le bir randevusu varmış,” dedi Dirk bir can yeleği alıp Gutierrez’in başından ve omuzlarından geçirerek.

“Onu canlı getirmem emredildi,” diye çıkıştı Gutierrez. Ama daha fazla tartışmadan Dirk onun iki yakasına yapıştı ve kendisiyle birlikte parmaklığın üstünden denize attı. Onu çarpmanın şiddetinden korumak için kendisinin altta kalmasını sağlamıştı. Kısa bir an sualtında kaldıktan sonra başlarını çıkardılar ve yanlarından geçip giden yatın arkasından baktılar. Dirk yaralı komandonun su üstünde kalmasına yardımcı oluyordu.

Destek gemisindekiler onları görünce sudan çıkarmak için yatı takip etmeyi bıraktılar. Dirk ve Gutierrez hâlâ suyun içindeyken gözleri yatın üstündeydi. Kang’ın yatı hızla karşı kıyıdaki tarak gemisine doğru ilerliyordu. Karşı kıyıya yaklaştıkça bu sahneyi izleyenler yatın doğruca tarak gemisine çarpacağını anlamışlardı. Tarak gemisi kaptanı durmadan düdüğünü çalıyordu, fakat yaklaşan yat yönünü değiştirmede.

Beyaz yat pruvasıyla azgın bir boğa gibi paslı çelik yığınınına tosladı. Önce beyaz bir duman bulutu, ardından yakıt tankları ezilip tutuşunca küçük bir alev topu parladı. Parçalanan yattan fırlayan molozlar tarak gemisinin üstüne ve nehre yağmur gibi yağıyordu. Yat batıp, alevler ve dumanlar kaybolunca az önce orada elli metrelik lüks bir tekne olduğunu gösteren hiçbir iz kalmamıştı.

Destek gemisi yaklaşırken Dirk ve Gutierrez bu manzarayı büyülenmiş gibi seyrettiler.

“Onu canlı getirmedığım için canıma okuyacaklar,” dedi Gutierrez.

Dirk başını iki yana salladı. “Canlı götürseydin, ömrünün geri kalanını lüks bir hapisanede geçirecekti. Böylesi daha iyi.”

“Seninle aynı fikirdeyim. Sanırım az önce insanlığa büyük bir hizmette bulunduk. Ama onun ölümüne tepkiler olacaktır. Eğer Kore’yle uluslararası bir sorun çıkarsa amirlerim hiç memnun olmayacaklar.”

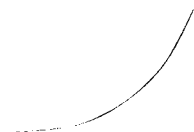
“Gerçekler ortaya dökülünce Kang ve cinayet şirketleri için kimse üzülmecek. Hem zaten, biz onu yatta bıraktığımızda hâlâ hayattaydı. Bana bir tekne kazası gibi geldi.”

Gutierrez bir an düşündükten sonra, “Bir tekne kazası, öyle mi?” dedi. “Bana çok akla yatkın geldi.”

Dirk çarpışmadan kaynaklanan dumanların dağılışını seyrederken Gutierrez’e dönüp gülümsedi.

REFERANDUM

1872

1872

1 TEMMUZ 2007

Kang'ın ölümüyle birlikte imparatorluğu da çöktü. Malikânesini basan SEAL komandoları onun yardımcısı Kvan'ı sağ olarak ele geçirdiklerinde adam patronunu mahkûm edecek belgeleri yok etmeye çalışıyordu. İnçon'un güneyindeyse Özel Kuvvetler ekipleri Kang'ın tersanesini ve bitişikteki telekomünikasyon tesislerini bastılar. Tesisteki yüksek güvenlik önlemleri kuşku çektiği için kalabalık bir istihbarat ekibi derhal buraya geldi. Çok geçmeden bodrum katındaki gizli laboratuvar ve personelin Kuzey Kore'yle olan bağları ortaya çıkarıldı. Aleyhteki delillerin kabarması ve patronunun ölümü üzerine Kvan baskıya dayanamadı ve kendi kellesini kurtarmak için Kang'ın bütün günahlarını ortaya döktü.

Bu sırada Amerika'da Kang'ın “yetkililerden kaçarken bir kaza sonucu öldüğü” haberi Ling ve mühendislerinin de benzer bir tepki göstermesini sağladı. Kitle katliamıyla suçlanacakları tehdidi üzerine hepsi işbirliği yaptılar ve “Yalnızca emirleri yerine

getiriyorduk...” diyerek cılız bir gerekçe arkasına sığınmaya çalıştılar. Sadece Ukraynalı mühendisler işbirliği yapmadılar ve federal bir hapishanede uzun bir zaman geçirmeyi yeğlediler.

Devlet yetkilileri en çarpıcı deliller bulunana kadar halka herhangi bir açıklama yapmadılar. Pitt ve Giordino'nun denizden çıkardıkları roket yükü üst düzey gizlilik önlemleriyle Los Angeles'ın kuzeyindeki Vandenberg Hava Kuvvetleri Üssü'ne götürülmüştü. Burada uzay mühendisleri tarafından sökülünce virüs kovanlarını ve buhar saçıcı sistemi gizleyen sahte uydu ortaya çıkarıldı. Kara Kuvvetleri ve FHKM epidemiyologları dondurularak kurutulmuş virüs kovanlarını çıkarınca bunların öldürücü çiçek ve HIV virüslerinin karışımı bir kimera olduğunu görüp şoke olmuşlardı. İnçon laboratuvarından gelen numunelerle karşılaştırılınca aynı şey olduğu anlaşılmıştı. Kara Kuvvetleri bu numuneleri saklamak istediye de, başkanın emriyle tümü imha edildi. İmha edilmemiş numuneler olabilir diye bir korku vardı, ama gerçekte Kang'ın bilimadamları tarafından yaratılan kimera tamamen yok edilmişti.

Koguryo ve mürettebatının Kang'ın şirketleriyle olan ilişkisi ve Kang'ın Kuzey Kore'yle olan bağları kesinlikle kanıtlanınca Ulusal Güvenlik Şubesi yetkilileri nihayet halka açıklama yapabildiler. Amerikan topraklarını hedef alan en ölümcül terör saldırısının ayrıntıları anlatıldığı zaman, olay bütün dünya medyasının ilgi odağı oldu. Diplomatik suikastların Kang'la ilişkisi ortaya çıkınca bütün dikkatler Japonya'dan Kuzey Kore'ye kaydı. Başarısız roket saldırısı Kore İşçi Partisi'nin inkârlarına rağmen, bütün dünyanın öfkesini Kuzey Kore'nin totaliter rejimine yöneltti. Olaydan önce ticaret yaptığı birkaç ortak ülke de buna tepki gösterirken, bu ülkenin ithalatına ve ihracatına daha sıkı yasaklar getirildi. Çin

bile bu yasadışı rejimle tcaaretini durdurdu. Böylece, bir kez daha Kuzey Kore'nin yoksulluk içindeki köylüleri despot liderlerinin diktatörlük yönetimini sorgulamaya başladı.

Güney Kore'de Kang'ın ve suç ortaklarının eylemleri hakkındaki su götürmez deliller Seul'e atom bombası gibi düştü. Güney Kore hükümetinin topraklarındaki Amerikan müdahalesine ilk başta gösterdiği hoşnutsuzluk, bütün dünyanın öfke gösterileri üzerine kısa sürede hasıraltı edildi. Güney Kore halkının bu olaya duyduğu şok ve hayret çok geçmeden Kang'a ve onun Kuzey Kore'nin hizmetinde olmasına duyulan öfkeye dönüştü. Çöküş hızlı oldu. Kang'ı destekleyen politikacılar ve arabulucular teşhir edilerek halkın gözünden düşürüldüler. Ulusal Meclis'te başlayan istifa dalgası devlet başkanının ofisine kadar tırmandı. Kang'la olan yakın ilişkisi ortaya çıkınca istifa etmek zorunda kaldı.

Ulusça yaşanan bu utanç ve öfke hükümetin Kang'ın şirketlerine ait olan bütün holdingleri devletleştirmesine yol açtı. Önce yatılara ve helikopterlere el konuldu, sonra Kang'ın malikânesi Güney Kore hükümrancılığı üstünde çalışmalar yapacak olan bir düşünce kuruluşu haline getirildi. Sahip olduğu bütün varlıklardan ismi silindi ve rakip şirketlere satıldı. Kısa sürede onunla ilgili tek bir şey kalmamıştı. Sessizce alınan bir kararla neredeyse Kang adı Kore sözlüğünden bile silinmiş gibi oldu.

Kang'ın Kuzey Kore'yle olan bağları toplumun her kesimini etkiledi. Gençlerin birleşme için yaptıkları gösteriler kesilmiş, Kuzey'e karşı duyulan endişeler tekrar yüzeye çıkmıştı. Sınırın öbür yanında konuşlanmış Kuzey Kore askeri birlikleri artık eskisi gibi hoş görülüyordu. Birleşme hâlâ ulusal bir hedefti, ama bu iş Güney Kore'nin öngördüğü koşullarda gerçekleşecekti. On sekiz

yıl sonra nihayet Kore Yarımadası'nda birleşme olduğu zaman bunun nedeni Kore İşçi Partisi'nin kapitalizme duyduğu büyük iştah olacaktı. Bununla birlikte gelen kişisel özgürlüklerin kabul edilmesiyle parti, diktatörlük hanedanını lağvederek muazzam ordusunu sivil ekonomik işgücü haline getirdi.

Fakat bütün bunlar olmadan önce Güney Kore Ulusal Meclisi'nin ABD askeri birliklerinin ülke topraklarından çıkarılması için verilen yasa önergesini oya sunması gerekiyordu. Mecliste benzeri görülmemiş bir fikir birliği içinde yapılan oylama sonucunda önerge oybirliğiyle reddedildi.

Kore'deki Kunsan Şehri'nde Hava Kuvvetleri Uzman Çavuşu Keith Catana şafak sökmeden hemen önce hücrelerinden çıkarıldı ve Amerikan Büyükelçiliği'nden gelen bir Hava Kuvvetleri albayına teslim edildi. Zaten olup biteni başından beri hiç anlamamış olan Catana neden serbest bırakıldığını da bilmiyordu. Küçük yaştaki bir fahişenin ölümünün, Kore halkının ülkedeki Amerikan askeri varlığına karşı öfkesini çekmek için tezgâhlanan bir oyun olduğunu asla öğrenemeyecekti. Yine hiçbir zaman bilemeyeceği bir şey, Kang'ın yardımcısı Kvan'ın bu tezgâhlanan cinayetin ayrıntılarını itiraf etmesiydi. Bütün suçu artık ölmüş olan Tongju'ya yükleyen Kvan bu cinayete birlikte Japonya'daki suikastları da itiraf etmişti. Bir Amerikan askeri jetine bindirilen çavuş için bütün bunların önemi yoktu. Bildiği tek bir şey vardı. Havacı albayın emrine seve seve uyacak ve bir daha ömür boyu Kore topraklarına ayak basmayacaktı.

Başkent Washington'da saldırıyı önleyip, ölümcül virüsün Los Angeles'a salınmasına engel olan NUMA kısa bir süre için yere göğe sığdırılamadı. Fakat Kang'ın ölümü ve saldırıdaki rolü halka açıklandığı zaman Pitt ve Giordino'nun başarıları bayat haber oldu. Günlük haberleri Kongre toplantıları ve saldırıyla ilgili soruşturmalar oluşturunuyordu; bir ara Kuzey Kore'ye savaş açma konusu bile gündeme gelmişti. Fakat zamanla bu öfke kontrol altına alındı ve dikkatler Ulusal Güvenlik Şubesi'nin sınırlardaki kaynaklarına yöneldi ve bir daha böyle bir olayın yaşanmaması için daha sıkı önlemler alınması istendi.

NUMA'nın yeni başkanı bu anı akıllıca değerlendirerek Kongre'den teşkilatı için maddi destek istedi; yeni bir helikopter, araştırma gemisi ve Kang'ın adamları tarafından tahrip edilen iki sualtı aracı yerine yenilerinin alınması gerekiyordu. Yurtsever bir minnettarlık duygusuyla Kongre bu talebi kabul etti.

Giordino'nun pek hoşuna gitmediyse de, Pitt talep listesine bir adet de hava gemisi eklemişti.

Seattle'da o öğlen sonrası pırıl pırıl ve diri bir hava vardı. Sarah topallayarak Washington Eyaleti Kamu Sağlık Laboratuvarı kapısından çıkarken çekilmeye başlayan güneş Fircrest Kampusu'nu süsleyen çam ağaçlarının uzun gölgelerini düşürüyordu. Sarah bacağına saran ağır alçıdan birkaç gün sonra kurtulacağı için sevinçliydi.

Vücut ağırlığını alüminyum koltuk değneklerine verince yüzünü ekşitti; son birkaç haftadır kırık bacağına taşımaktan bilekleri ve kolları sızlar olmuştu. Kapıdan çıkınca önündeki birkaç basamaklık merdivene baktı. Dikkati önündeki yoldayken kaldırıma park etmiş arabayı fark etmedi ve az kalsın ona çarpacaktı. Başını kaldırıp bakınca hayretten ağzı açık kaldı.

Önünde park eden araç Dirk'ün 1958 model Chrysler 300-D kabriolesiydi. Görüldüğü kadarıyla restorasyonu henüz tamamlanmış değildi. Deliklerle dolu deri koltuklar bantlarla örtülmüş, kaportadaki kurşun delikleriye macunla kapatılmıştı. Arabanın

turkuvaz kaportası çeşitli noktalardaki gri renkli ilk kat boyayla kamufle olmuş, dev bir vatozu andırıyordu.

“Söz veriyorum, öbür bacağını kırmayacağım.”

Sarah arkasından gelen sese dönünce karşısında bir buket çiçekle gülümseyen Dirk’ü gördü. Heyecanla koltuk değneklerini fırlatıp kendini onun kollarına attı.

“Merak etmeye başlıyordum. Roket saldırısından beri senden haber alamadım.”

“Kore’ye bütün masrafları karşılanmış bir yolculuk yapıp Dae-jong Kang’ın yatıyla vedalaştım.”

“Hazırladıkları o virüs... çılgınlık bu,” dedi Sarah başını iki yana sallayarak.

“Artık endişe etmek için bir neden kalmadı. Bütün numuneler bulunup imha edildi. Umarım o virüs bir daha hiç ortaya çıkmaz.”

“Daima para ya da şöhret için Pandora’nın biyolojik kutusunu açmaya hevesli kaçıklar olacaktır.”

“Kaçık demişken, bizim Irv nasıl?”

Sarah güldü. “Modern dünyada çiçek hastalığından sağ kurtulan ilk kişi o olacak. Yakında tamamen iyileşir.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Irv iyi bir insan.”

“Gördüğüm kadarıyla senin araba da iyileşmek üzere,” dedi Sarah başıyla Chrysler’i işaret ederek.

“Dayanıklı bir canavar. Ben burada yokken mekanik aksam halledildi, ama kaporta ve döşemelerle ilgilenecek zamanım olmadı.”

Dirk, Sarah’a bakıp sevgi dolu gözlerle gülümsedi. “Sana hâlâ bir pavurya ziyafeti sözüm var.”

Sarah da onun koyu yeşil gözlerine bakıp başını salladı. Dirk eğilip onu kucakladı ve arabanın ön koltuğuna oturttu. Sonra da yanağına bir öpücük kondurdu. Koltuk değneklerini arka koltuğına attıktan sonra direksiyona geçti ve motoru çalıştırdı. Yenilenen motor hemen homurdanarak canlandı.

“Feribota binmeyecek miyiz?” diye sordu Sarah.

“Binmeyeceğiz,” dedi Dirk kolunu onun omzuna atarak. Yaşlı Chrysler kampustan çıkıp yola koyuldu.

S O N

TEŞEKKÜR

Zeplin uçuşlarında bize harika deneyimler yaşatan Airship Management Services'ten Scott Danneker, Mike Fitzpatrick, Mike Hance ve George Spyrou'ya en içten teşekkürlerimizi sunarız.

Ayrıca *Factories of Death* adlı kitabıyla İkinci Dünya Savaşı'nda kullanılan biyolojik ve kimyasal silahların dehşetengiz yüzlerini bize gösteren Sheldon Harris'e ve bu silahlarla katledilen adları bilinmeyen kurbanlara en derin saygılarımızı sunarız.

DIRK PITT'TEN BÜYÜLEYİCİ BİR MACERA...

İkinci Dünya Savaşı'nın son günlerinde, mağlup olacağının farkına varan Japon İmparatorluğu ümitsizce son bir girişimde bulunur. Güçlendirilmiş çiçek virüsü taşıyan füzelerle yüklü iki denizaltı gizlice Amerika'nın batı sahillerine gönderilir. Kıyıya yaklaştıklarında ölümcül silahlarını ateşleyecek olan bu denizaltılar Amerika'yı bir kaosa sürükleyecek ve bundan faydalanan Japonlar da düşmanlarına son darbeyi indirecektir. Ancak belirlenen hedefe ulaşmadan Amerikan donanması tarafından fark edilerek okyanusun dibine gönderilirler.

Altmış küsur yıl sonra, bu denizaltıların nerede batırıldığından ve taşıdıkları korkunç kargodan haberdar olan karanlık bir güç, olağanüstü bir plan hazırlar. Bu plana göre, yörüngeye uydu fırlatan dev bir okyanus platformu kullanılarak Japonların yarım bıraktığı iş tamamlanacak ve yalnızca Amerika'ya değil tüm dünyaya yeni bir düzen getirilecektir.

Soluk kesici gerilim öğeleri ve hayal dünyasız altüst edecek olağanüstü olaylarla bezeli *Kara Fırtına*, bir kez daha Clive Cussler'ın ne kadar usta bir macera romani yazarı olduğunu gözler önüne seriyor.

